

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Flewelling_Lynn-Tamir_3-Kralovna_vestcu.PDB

PDB Name: Flewelling Tamir3 Kralovna ves
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2009
Modification Date: 4.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TAMIR 3
Královna věštců
Lynn Flewelling
FANTOM Print
2007

Copyright © 2006 Lynn Flewelling
Translation © Hana Vlčinská
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-003-0

Patricii Yorkové
14. srpna 1949 - 21. května 2005
Kéž bys byla tady a viděla, jak tenhle příběh končí.
Díky, žeš mi vždycky připomínala, že "nejde o to,
kolikrát se nadechneme, ale o to, kolik okamžiků
nám vezme dech."
Uvidíme se později, má dobrá, drahá přítelkyně.

Folcwine River = řeka Folcwine, Inner Sea = Vnitřní moře, Skalan territories = Skalská území, Osiat Sea = Osijské moře,
Ashek Mountains = Ashekské hory, Strait of Bal = Balská úžina, Gathwayd Ocean = Gathwaydský oceán

Inner Sea = Vnitřní moře, Skalan territories = Skalská území, Osiat Sea = Osijské moře

Poděkování

Díky, nejdříve a především, Dr. Dougovi, mé hlavní Múze a nejlepšímu příteli. Také Pat Yorkové, Anne Groellové, Lucienne Diverové, Matthewovi a Timothymu Flewellingovým, Nancy Jeffersové, Dr. Meghan Copeové a Bonnie Blanchové za pomoc a trpělivost i všem čtenářům, kteří mě během těch let tolik podporovali.

1. Kapitola

Ch

ladný noční vánek se stočil a vehnal Mahtimu do očí dráždivý dým z ohně starého Teolina. Mladý šaman zamrkal, aby se ho zbavil, ale jinak dál dřepěl bez hnutí, plášť z medvědí kožešiny omotaný kolem sebe jako malou chýšku. Pohnout se během posledního rozhodujícího kroku tvoření by bylo špatným znamením.

Starý šaman se šťastným pobrukováním znovu a znovu zahříval nůž a špičkou i ostrím vyrýval prstence tmavých, spletutých vzorů, které teď pokrývaly skoro celou dlouhou dřevěnou rouru. Teolin byl velice starý. Vrásčitá hnědá kůže mu visela na vyzáblé postavě jako starý hadr a skrz kůži prosvítaly kosti. Šamanské symboly na tváři a těle byly stěží rozeznatelné, znetvořené pustošivým časem, prořídle vlasy mu splývaly přes ramena ve změti zažloutlých pramenů. Hrubé, kostnaté prsty však byly stejně hbité jako vždycky, přestože na nich roky tvoření zanechaly černé skvrny.

* * *

Mahtiho poslední oo'lu praskla za chladné noci minulé zimy, když odehrál žlučový kámen jednoho ze starších. Trvalo měsíce, než našel správnou větev bildi, ze které by mohli udělat novou. Stromy bildi nebyly vzácné, bylo však třeba najít mladý kmínek nebo velkou větev s dutinou, kterou vykousali mravenci, správné velikosti, aby dávala dobrý tón.

"Pod bradu dlouhá a na čtyři prsty široká" - tak ho to učili a taková byla.

V kopcích kolem vsi našel spoustu vadných větví: pokroucené, popraskané, s dírkami prokousanými stranou. Velcí černí mravenci, kteří sledovali mízu stoupající jádrem dřeva, byli pracovitými, ale ne příliš bystrými řemeslníky. Konečně jednu našel a uřízl z ní trubku. Vytvořit si vlastní nástroj však přinášelo smůlu, i když to člověk uměl. Každý nástroj si musí zasloužit a dostat ho z rukou jiného šamana. Proto si větev přivázal na záda, na svůj medvědí plášť, a tři dny a noci se brodil sněhem, aby ji odnesl Teolinovi.

Stařec byl nejlepším tvůrcem oo'lu ve východních horách. Chodily za ním už tři generace šamanů a on jich víc odmítl, než přijal.

Vytvořit oo'lu trvá týdny. Během té doby Mahti sekal dříví, vařil jídlo a vůbec byl k ruce, zatímco Teolin pracoval.

Teolin větev nejprve oloupal a řezavým uhlím dokončil poslední zbytky práce mravenců. Když byla hůl úplně dutá, odešel z doslechu, aby vyzkoušel tón. Byl spokojený, a tak s Mahtim týden odpočívali a vyměňovali si kouzla, zatímco dutá větev vysychala, zavěšená na trámu blízko kouřového otvoru Teolinovy chýše.

Vyschla, aniž se zkroutila nebo praskla. Teolin řádně seřízl konce a vtíral do dřeva včelí vosk, dokud se nelesklo. Potom čekali další dva dny na úplněk.

Dnes byla noc tichého sezení.

Odpoledne Mahti odházal snih před chýší a vytáhl ven starou lví kůži, na kterou se Teolin usadí. Rozdělal velký oheň, dřepěl si a udržoval ho, další dříví připravené na dosah.

Teolin se posadil, zahalený v moly prožrané medvědí kožešině, a dal se do práce. Rozžhaveným železným nožem vyrýval do dřeva kroužky kouzla. Mahti ho zaujatě sledoval, zatímco přikládal na oheň, a žasl nad tím, jak vzor jako by vytékal ze špičky nože jako inkoust na jelenici. Přemýšlel, jestli mu to taky půjde tak snadno, až přijde čas, aby tvořil oo'lu pro druhé.

Matčina plná tvář teď visela vysoko nad nimi a Mahtihu z toho dřepění bolely kotníky, ale oo'lu už byla skoro hotová.

Teolin dokončil poslední kruh a ponořil konec pro ústa do malé nádobky s rozpuštěným voskem. Potom ze změkklé hručky vyválél tenký váleček a přitiskl ho jako prstenec na voskovaný konec pišťaly. Podíval se na Mahtihu, aby odhadl, jak má velká ústa, a vtlačoval vosk ke středu, dokud nebyl otvor asi na dva palce velký.

Konečně spokojený věnoval Mahtimu bezzubý úsměv: "Jsi připravený dozvědět se jméno?"

Zatímco Mahti vstával a protahoval si ztuhlé nohy, srdce se mu rozbušilo. Předchozí oo'lu, Měsíční brázda, mu sloužila sedm let. V té době se stal mužem a léčitelem. Uctil jméno Měsíční brázdy tím, že o svátcích Matky Shek'met zasadil do ženských lůn mnoho skvělých dětí. Jeho synové a dcery žili ve třech údolích a někteří z nejstarších už prokazovali šamanské vlohy.

Když Měsíční brázda praskla, tohle životní období skončilo. Je mu dvacet tři a právě mu bude odhalena další budoucnost.

Vytáhl vlastní nůž, řízl se do pravé dlaně a podržel ji nad náustkem oo'lu, kterou Teolin držel. Zatímco prozpěvoval kouzlo držby, několik kapek krve skanulo dovnitř. Černé linky šamanských symbolů na obličejí, pažích a hrudi ho šimraly jako pavoučí nožky. Když strčil ruku do ohně, necítil žár. Narovnal se, přešel na opačnou stranu ohniště a podíval se na starce: "Jsem připravený."

Teolin zvedl oo'lu vzhůru, odřikal požehnání a hodil ji Mahtimu.

Mahti ji nemotorně chytil ohňovou rukou a sevřel ji kus pod prostředkem. Přestože byla dutá, byla těžká. Skoro se převážila. Kdyby spadla, musel by ji spálit a začít úplně znovu. Dokázal ji však udržet, svíraje zuby, dokud se šamanské znaky na jeho pažích úplně nevytratily. Vzal pišťalu do levé ruky a prohlédl si ji. Do dřeva byl vypálený černý otisk ohňové ruky.

Teolin si vzal oo'lu zpět a pečlivě zkoumal, jak se stopy Mahtihu roztažených prstů překrývají s vyřezaným vzorem. Dlouho si mumlal a mlaskal.

"Co se děje?" zeptal se Mahti. "Je to nešťastné období?"

"Vytvořil jsi symbol Pouti. Radši si na to plivni."

Teolin načrtl nožem v popelu na okraji ohniště kruh. Mahti si nabral z tykve doušek vody, prudce ji vyplívl do kruhu a rychle se odvrátil. Teolin si dřepěl, aby značky vyložil.

Stařec vzdychl: "Než tahle oo'lu praskne, budeš putovat mezi cizinci. Jen Matka ví, jestli je to smůla nebo štěstí, a zdá se, že mi to dnes v noci nemá chuť říct. Ale je to silná značka. Vydáš se daleko."

Mahti se uctivě poklonil. Když to Teolin říká, bude to tak. Nejlepší je to přijmout. "Kdy půjdu? Uvidím narození Lhamilina dítěte?"

Teolin znovu zamlaskal a zíral na skvrny v popelu. "Zítra běž rovnou domů a požehnej jejímu břichu. Přejde znamení. Teď si ale poslechni tu krásnou pišťalu, kterou jsem ti udělal!"

Mahti vtiskl rty přímo do voskového náustku. Vosk byl ještě teplý a voněl létem. Zavřel oči, nabral do tváří vzduch a jemně vyfoukl pootevřenými rty.

Hluboký hlas Pouti ožil jeho dechem. Sotva stačil přizpůsobit styl hraní, než syté, pevné hučení zahřálo dřevo, které držel v rukou. Vzhlédl k bílému měsíci a v duchu Matce poděkoval. Ať bude jeho nový osud jakýkoliv, už věděl, že s Poutí dokáže velká kouzla, silnější než ta, která dělal s Měsíční brázdou.

Než dohrál píseň držby, točila se mu hlava. "Je skvělá!" zalapal po dechu. "Jsi připravený?"

Stařec přikývl a odkulhal zpátky do chýše.

Na platbě se domluvili první den, kdy byli spolu. Mahti zapálil lampu s medvědím sádlem a postavil ji vedle hromady kožešin na lůžku.

Teolin si sundal plášť a rozvázal tkanice beztvareho roucha. Když ho nechal spadnout na zem, losí a jelení zuby, které ho zdobily, tiše zaklapaly. Natáhl se na slamník. Mahti poklekl a přejel pohledem starcovo tělo, v srdci soucit a smutek.

Nikdo nevěděl, jak je Teolin starý, dokonce ani šaman sám. Čas mu z kostry ujedl většinu masa. Penis, o kterém se říkalo, že o Matčiných svátcích zasel víc než pět set dětí, teď ležel jako scvrklý palec na lysých varlatech.

Stařec se mírně usmál: "Udělej, co můžeš. Matka ani já o nic víc než žádáme."

Mahti se sklonil, políbil starcovo vráscité čelo a vypelichanou kožešinou zakryl Teolina až po bradu, aby byl v teple.

Usadil se vedle lůžka, opřel konec píšťaly blízko starcova boku, zavřel oči a začal s kouzelnou písní.

Rty, jazykem a dechem proměnil jednotvárný hukot ve zvukné, rytmické pulsování. Zvuk naplnil Mahtiho hlavu i hrud' a rozechvěl mu kosti. Shromažďoval síly a posílal je skrz Pout' Teolinovi. Cítil, jak píseň vstupuje do starce, uvolňuje silnou duši z křehkého, bolestí poničeného těla a nechává ji vyplout kouřovou dírou jako chmýří z potočnice. Koupel ve světle úplňku je pro duši velmi hojivá. Vrací se do těla očištěná a dává mu jasnou mysl a dobré zdraví.

Mahti s uspokojením změnil píseň, přivřel rty, aby utkal noční skřeky volavky, dunivé chvástání starého žabáka a vysoký, ostrý sbor všech malých pípalků, co znají tajemství deště. Těmi omyl horký písek ze starcových kloubů a očistil mu střeva od drobných kousajících příznaků. Hledaje hlouběji, vycítil stín v Teolinově hrudi a sledoval ho k tmavé hmotě v horním jaterním laloku. Smrt tady ještě spala, stočená do klubíčka jako dítě v lůně. Tuhle Mahti vyčistit nemohl. Některým je souzeno nést si vlastní smrt. Teolin to pochopí. Zatím tu alespoň nebyla žádná bolest.

Mahti nechal mysl putovat starcovým tělem, utišil staré zlomeniny v pravé patě a levé paži, vytlačil hnis z kořenů zlomené stoličky, rozpustil písek ve starcově močovém měchýři a ledvinách. Teolinův penis byl stále silný, přestože vypadal scvrklý. Mahti zahrál jeho varlatům píseň lesního požáru. Stařec má před sebou ještě několik svátků; kéž se Matce dostane další generace nesoucí starou skvělou krev.

Zbytek byly samé staré jizvy, dávno zhojené a přijaté. Z rozmaru zahrál skrz Teolinovy dlouhé kosti volání bílé sovy a pak přivolał duši zpět do starcova těla.

Když skončil, překvapeně spatřil, jak kouřovým otvorem svítí růžové ranní červánky. Byl roztřesený a zalitý potem, ale naplněný radostí. Přejel dlaní po naleštěné oo'lu a zašeptal: "Dokážeme velké věci, ty a já."

Teolin se pohnul a otevřel oči.

"Soví píseň říká, že je ti sto osmdesát let," sdělil mu Mahti.

Stařec se zasmál: "Děkuji ti. Zapomněl jsem." Natáhl ruku a dotkl se otisků na oo'lu: "Zatímco jsem spal, zachytil jsem pro tebe vizi. Viděl jsem měsíc, ale nebyl to Matčin kulatý měsíc. Byl to srpek, tvar hadího zubu. Něco takového jsem předtím viděl jen jednou, ne tak dávno. Bylo to ve vizi pro šamanku z vesnice v Orlím údolí."

"Dozvěděla se, co to znamená?"

"Nevím. Odešla s nějakým oreskirim. Neslyšel jsem, že by se někdy vrátila. Jmenuje se Lhel. Jestli ji na cestách potkáš, předej jí ode mne pozdrav. Možná ti řekne, co to znamená."

"Děkuji ti, udělám to. Ale pořád nevíš, jestli je můj osud dobrý nebo špatný?"

"Nikdy jsem nešel cestou Pouti. Možná záleží na tom, kam tě nohy ponесou. Kráčeš odvážně na všech svých cestách, uctívej Matku a pamatuj si, kdo jsi. To dělej a budeš dál dobrý člověk a skvělý šaman."

* * *

Mahti opustil starcovu mýtinu druhého dne za svítání, s Teolinovým požehnáním, které ho pájilo na čele.

Plahočil se sněhem, který byl na povrchu zmrzlý, s útěšnou vahou Pouti zavěšené ve smyčce přes rameno, a ve vzduchu cítil první náznaky jara. Později, když slunce vyšlo nad vrcholky, slyšel jaro v kapání vody z holých větví.

Tuhle cestu dobře znal. Rytmické křupání a skřipání sněžnic ho uklábalo do mírného transu a myšlenky se mu zatoulaly. Přemýšlel, jestli teď zplodí jiné děti než ty, které zplodil pod znamením Měsíční brázdy. A jestli má putovat daleko, zplodí vůbec nějaké děti?

Když přišla vize, nepřekvapila ho. Často je mívá právě v podobných chvílích, když samotný kráčel lesním klidem.

Linie cesty se mu pod nohama proměnila v řeku a šlachy a ohnuté jasanové dřevo sněžnic vyrostly v loďku, která se jemně houpala v proudu. Místo hustého lesa byla na protějším břehu otevřená krajina, velice zelená a úrodná. Ve vizi věděl, že to musí být na jihu, kde kdysi žili jeho lidé, než přišli cizinci a jejich oreskiri je zahnali do hor.

Na břehu stála mezi vysokým mužem a mladou dívkou žena a mávala na Mahtiho, jako by ho znala. Byla Retha'noi jako on a byla nahá. Měla tmavou kůži, byla malá a pěkné, zralé tělo pokrývaly šamanské symboly. To, že byla ve vizi nahá, mu prozradilo, že je mrtvá, duch, který k němu přichází se zprávou.

Zdravím tě, bratře. Jsem Lhel.

Mahti to jméno poznal a široce rozevřel oči. Tohle je žena, o které mluvil Teolin, ta, která odešla s lidmi z jihu na svou vlastní pout'. Usmála se na něj a on jí usměv vrátil; tohle je Matčina vůle.

Zamávala na něj, aby šel k ní, ale loďka se nepohnula.

Podíval se pečlivěji na ty, co byli s ní. Taký byli černovlasí, ale muž měl vlasy krátce zastřižené a dívky visely přes ramena v dlouhých vlnách spíše než v hrubých spirálách jeho lidu. Byli i vyšší a bledí jako kosti. Mladý muž měl kolem sebe silnou magickou auru: určitě oreskiri, ale se stopami moci, kterou Mahti poznával. Tahle šamanka, Lhel, ho musela naučit něco z jejich způsobů. Bylo to znepokojující, i když o ní Teolin neřekl nic špatného.

Dívka neměla magii, ale Lhel ukázala na zem u dívčinych nohou a Mahti uviděl, že má dvojí stín, jeden mužský a jeden ženský.

Nevěděl ještě, jak si má vizi vyložit, jen že ti dva jsou žijící lidé a z jihu. Přesto ho nevystrašilo ani nerozhněvalo, že je vidí tady ve svých horách. Možná pro to, jak jim čarodějka položila ruce na ramena - se zjevnou láskou v tmavých očích. Znovu se podívala na Mahtiho a udělala znamení odkazu. Předávala tyhle dva cizince do jeho péče, ale proč? Bez přemýšlení přiložil novou oo'lu ke rtům a zahrál píseň, kterou nepoznával.

Vize pominula a vrátila se lesní cesta. Stál na mýtině a pořád hrál tu píseň. Nevěděl, k čemu je; snad pro jižany. Zahraje jim ji, až se setkají, a uvidí, jestli to vědí oni.

2. Kapitola

"Jedna věc je přijmout svůj osud.

Žít ho je něco úplně jiného."

"J

sem Tamír!"

Ki stál vedle ní ve zrušeném trůnním sálu, ve vzduchu hustý štiplavý zápach hořícího města, a díval se, jak se jeho přítel prohlašuje za ženu a právoplatnou dědičku trůnu. Imonus, nejvyšší kněz z Afry, přinesl jako důkaz Ghērılaininu ztracenou zlatou desku. Byla velká jako dveře a Ki viděl, jak se v ní Tamír odráží, korunovaná pradávným proroctvím, které tam bylo vyryto:

Dokud bude zem chránit a vládnout dcera
z Thelátimova rodu, Skala nebude podrobena.

Ještě moc nevypadala jako královna, jen jako otrhaná, unavená, příliš hubená dívka v mužských šatech ušpiněných v boji. Tentokrát se nemusela pro dav svléknout, pod volnou lněnou košili se neomylně rýsovala drobná, špičatá ňadra. Ki s nejasným pocitem viny odvrátil oči. Při pomýšlení na to, jak se její tělo proměnilo, se mu ještě pořád dělalo špatně. Iya a Arkoniel stáli s kněžími u úpatí pódia, také ve špinavých šatech. Pomohli zvrátit bitvu, ale Ki teď znal pravdu i o nich. Všechny ty lži byly jejich dílem.

Přijímání přísah a obřady se táhly dál a dál. Ki si prohlížel dav, pokoušeje se sdílet radost, kterou kolem sebe viděl, ale dokázal myslet jen na to, jak mladě a vyhuble a unaveně Tobin - ne, Tamír - vypadá.

Znovu si to jméno v hlavě zkoušel, doufaje, že mu tam ulpí. Na vlastní oči viděl důkaz, že je to žena, ale pořád to nedokázal přijmout hlavou ani srdcem.

Jsem jenom unavený.

Je to opravdu jen týden, co na králův rozkaz odjeli do Atyionu? Jen týden od chvíle, kdy se o Tobinovi, nejlepším příteli, bratrovi svého srdce, dozvěděl pravdu?

Zamrkal, jak ho náhle zaštipalo v očích. Jeho přítel už není Tobin. Stála tady, přímo před ním, ale on měl pocit, jako by Tobin zemřel.

Podíval se nenápadně na Tharina, doufaje, že si nevšiml jeho slabosti. Když oné noci na cestě k Atyionu zpanikařil, jeho učitel, rádce a druhý otec mu dal políček. Ki si ho zasloužil a byl za něj vděčný. O několik dní později Ki pevně stál vedle Tharina a Rysa, zatímco si Tobin vyřízla na schodech před Atyionem z hrudi úlomek Bratrovy kosti a s ním i kouzlo a přivolala tak mystický oheň, který spálil její mužské tělo. S hrůzou sledoval, jak Tobin krvácí a hoří a nějak žije a loupe ze sebe svrstělé tělo jako had zbavující se obnošené loňské kůže. Na jeho místě zůstala tahle bledá dívka s prázdnými očima.

Konečně obřad skončil. Tharin a nově sestavená tělesná stráž se před nimi semkli. Ki teď byl Tamír blízko a viděl, jak cestou z pódia zakolísala. Nenápadně jí podal rámě, aby ji podepřel.

Tamír odtáhla ruku, věnovala mu však malý, napjatý úsměv, aby mu dala najevo, že je to jen hrdost.

"Smím tě doprovodit do staré komnaty, Výsosti?" zeptal se Tharin. "Můžeš si tam odpočinout, dokud nepřipravíme něco jiného."

Tamír se na něho vděčně podívala: "Ano, děkuji."

Arkoniel je chtěl následovat, ale Iya ho zastavila a Tamír se neohlédla ani je nevybídla.

* * *

Palácové chodby byly přeplněné zraněnými. Ve vzduchu visel pach krve. Voda v nádržích s rybičkami, zasazených v podlaze, byla růžová. Všude pracovali drysiáni, zaplavení pouhým počtem těch, kdo potřebovali jejich umění. Když spěchali kolem, Tamír se smutně rozhlížela a Ki věděl, co si myslí. Tihle vojáci bojovali pod Eriovým praporem a padli pro Ero. Kolik by jich bojovalo pro ní? A kolik jich teď bude sloužit pod ní?

Když konečně dorazili ke staré komnatě, řekla: "Prosím, Tharine, nechej stráž tady venku."

Ki zaváhal, přemýšlel, jestli chce propustit i jeho, ale Tamír rozptýlila pochyby ostrým pohledem. Ki ji následoval do vypleněné místnosti, která kdysi bývala jejich domovem.

Jakmile se dveře zavřely, svezla se podél nich a nejspíše se zasmála: "Konečně volní! Aspoň pro teď."

Ten hlas ho pořád rozechvíval. Tobinovi nebylo ani šestnáct a ještě neztratil vysoký, chlapecký hlas. Tamír, ochraptělá z boje, zněla úplně stejně. V šeru dokonce vypadala jako princ Tobin, s válečnickými copy a dlouhými černými vlasy, které jí padaly kolem tváře.

"Tobe?" Staré jméno stále přicházelo příliš snadno.

"Tak už mi nemůžeš říkat."

Ki slyšel v jejím hlase ozvěnu vlastního zmatku a natáhl k ní ruku, ale ona se kolem něj protáhla a zamířila k posteli.

Nikides ležel, jak ho nechali, pořád v bezvědomí. Pískově žluté vlasy se mu potem a krví přilepily na obličej a na obvazu na boku byla zaschlá krev, dýchal však pravidelně. Tamířino malé páže, Baldus, mu spalo stočené u nohou.

Tamír položila Nikidovi ruku na čelo.

"Jak je mu?" zeptal se Ki.

"Má horečku, ale žije."

"No, to už něco znamená."

Z původních devatenácti družiníků bylo pět bezpochyby mrtvých a zbytek se pohřešoval, kromě Nika a dvou panošů. Tanil bude mít štěstí, když přežije surové mučení, které zažil v rukou Plenimarských. Rys byl pořád nedbale odhodlaný

nepřežít Ornea, svého padlého pána, prošel však bitvou bez škrábnutí.

"Doufám, že Lutha a Barieus ještě žijí," zamumlal Ki, přemýšleje, jak se přátelům bez nich vede. Posadil se na podlahu a prohrábl si prsty rozcuchané vlasy. Během zimy mu povyroستly. Tenké hnědé copy, lemující obličej, mu teď sahaly až na hrud'. "Kam myslíš, že šel Korin?"

Tamír se posadila vedle něho a potřásla hlavou: "Pořád nemůžu uvěřit, že takhle opustil město!"

"Všichni říkají, že to je Nirynova práce."

"Já vím, ale jak mohl Korin dovolit, aby ho ten bastard takhle ovládal? Nikdy ho neměl o nic radši než my."

Ki neřekl nic, nechal si hořké myšlenky pro sebe. Ode dne, kdy se setkali, viděl Ki v korunním princí slabost, stejně jasně jako Tamír viděla dobro. Slabost byla jako žilka špatné příměsi v ušlechtilém ostří a už ho dvakrát zradila v bitvě.

Ať byl Korin královské krve, nebo ne, byl zbabělý, a to bylo u válečníka - nebo krále - neodpuštitelné.

Tamír se posunula a opřela se Kimu o rameno: "Co si asi Korin a ostatní mysleli, když se o mně doslechli?"

"Řekl bych, že nám to Nik nebo Tanil řeknou, až se probudí."

"Co by sis myslel ty, na jejich místě?" trápila se a škrábala si kousek zaschlé krve na hřbetě ruky. "Jak myslíš, že to bude znít někomu, kdo tam nebyl a neviděl to?"

Než mohl odpovědět, bez klepání vzkouzl dovnitř Arkoniel. Neoholený, s jednou rukou v závěsu vypadal spíš jako lupič než čaroděj.

Ki se na něj skoro nedokázal ani podívat. Arkoniel byl jejich učitel a přítel, nebo si to aspoň mysleli. Ale celé ty roky jim lhal. Přestože Ki znal důvod, nebyl si jistý, jestli mu to dokáže odpustit.

Arkoniel mu musel číst v hlavě nebo ve tváři; náhlý smutek v očích ho prozradil. "Vévoda Illardi nabídl jako hlavní stan svoje sídlo. Pozemky mají silné hradby a v blízkosti se nevyskytla nákaza. Je to pro tebe bezpečnější místo než tady.

Požár se pořád šíří."

"Pověz mu, že nabídku přijímám," odpověděla Tamír, aniž vzhledla. "Chci s sebou Nika a taky Tanila. Je v táboře, kterým jsme včera projeli."

"Samozřejmě."

"A měli bychom z královské knihovny a archivů zachránit, co můžeme, než se oheň rozšíří."

"Už na to dohlédli," ujistil ji Arkoniel. "Tharin také postavil stráž ke královské hrobce, ale bojím se, že tam došlo k rabování."

"Zdá se, že se pořád musím starat o mrtvé." Tamír vstala a vyšla na široký balkón s vyhlídkou na palácové zahrady a město za nimi. Ki a Arkoniel ji následovali.

Tato část Starého paláce zůstala skoro nedotčená okolní zkázou. Ve slábnoucím denním světle svítily sněženky a záhony bílých narcisů. Nad městem za hradbami visel těžký kouř, zezdola osvětlovaný plameny.

Tamír pohlédla na nebe poseté červenou. "Jedna z posledních věcí, které mi strýc řekl, než jsme vyjeli do Atyionu, byla, že pokud padne Ero, padne i Skala. Co myslíš, Arkonieli? Měl pravdu? Přijeli jsme pozdě?"

"Ne. Je to samozřejmě hrozná rána, ale Ero je jen jedno město z mnoha. Skala je tam, kde jsi ty. Zemi dělá královna. Víš, že ti to zrovna teď připadá hrozné, ale začátky jsou jen zřídka snadné a nikdy čisté. Odpočiň si trochu, než pojedeme. A ještě něco, Iya mluvila s některými ženami ve tvé hlídce. Dnes v noci s tebou může zůstat Ahra nebo Una."

"Ki je pořád můj panoš."

Čaroděj zaváhal a pak tiše řekl: "Nemyslím, že je to vhodné, co říkáš?"

Tamír se k němu otočila, v tmavých očích potlačovaná zuřivost. Dokonce i Ki při tom pohledu o krok couvl.

"Je to vhodné, protože to říkám! Považuj to za moje první oficiální prohlášení jako tvé budoucí královny. Nebo jsem nakonec jenom loutkou v rukách čarodějů jako můj strýc?"

Arkoniel vypadal zraněně. Přitiskl si ruku na srdce a poklonil se: "Ne, nikdy. Přisahám na vlastní život."

"Budu si pamatovat, cos řekl," vyštěkla Tamír. "A ty si pamatuj tohle. Přijímám svoje povinnosti ke Skale, k bohům, svému rodu a lidem. Ale teď tě varuji," do hlasu se jí vkradlo zachvění. "V tomhle mi neodporuj. Ki zůstává se mnou. A teď - běž pryč!"

"Jak si přeješ, Výsosti." Čaroděj rychle odešel, ale ještě předtím se smutně podíval na Kiho.

Ki předstíral, že si toho nevšiml. To tys ji sem přivedl. Můžeš sakra trpět následky stejně dobře jako my ostatní!

"Princi Tobine?" Ve dveřích stál Baldus a protíral si oči. Tamířin komorník Molay dítě během posledního útoku ukryl do truhly. Když ho Tamír a Ki později našli, byl Baldus příliš vyčerpaný a vyděšený a nevšiml si, jak se změnila.

Zmateně se rozhlédl kolem: "Kde je ta princezna, se kterou jste mluvil, lorde Ki?"

Tamír přešla k dítěti a stiskla mu ruku: "Podívej se na mě, Balde. Podívej se pozorně."

Chlapec vykulil hnědé oči: "Výsosti, jste začarovaný?"

"Byla jsem. Teď už nejsem."

Baldus nejistě přikývl. "Začarovaná princezna jako v příbězích bardů?"

Tamír se bolestně usmála: "Něco takového. Potřebujeme tě dostat někam do bezpečí."

Dítě s roztřesenou bradou padlo na kolena, sevřelo jí ruku a políbilo ji. "Vždycky vám budu sloužit, princezno Tobin. Prosím, neposílejte mě pryč!"

"Jistěže ne, jestli chceš zůstat." Tamír ho zvedla na nohy a objala ho. "Potřebuji každého věrného muže, kterého najdu. Ale teď mi musíš říkat princezna Tamír."

"Ano, princezno Tamír." Dítě se k ní přitisklo. "Kde je Molay?"

"Nevím."

Ki pochyboval, že se s ním ještě setkají na téhle straně Bilairyho brány. "Běž se trochu vyspat, Tamír. Budu hlídat."

Kupodivu se nehádala. Natáhla se na holou matraci vedle Nikida, otočila se na bok a konečně se poddala únavě.

Ki si přitáhl židli a usadil se s taseným mečem na kolenou. Byl Tamířin panoš a konal svou povinnost, prohlížel si však

její zastíněnou tvář s těžkým srdcem přítele.

* * *

Když přišel Tharin s lampou, byla už tma. Ki při náhlém světle zamrkal. Tamír se okamžitě posadila a sáhla pro meč.

"Všechno je připraveno, Tamír." Tharin ustoupil stranou, aby udělal místo mužům s nosítky, kteří přišli pro Nikida. Za ním vešel Rys a nesl Tamířinu odloženou zbroj.

"Shromáždil jsem tvůj doprovod na předním nádvoří a Manies ti šel pro koně," řekl Tharin. "Raději si obleč zbroj. Ulice zdaleka nejsou bezpečné."

Ki si od druhého panoše vzal aurěnskou kroužkovou košili. Rys to chápal. Tohle je Kiho odpovědnost i pocta.

Pomohl Tamír obléknout poddajnou kroužkovou košili a pak jí připnul hrudní plát. Tyhle kusy, stejně jako ty, které měli na sobě Ki, Rys a Tharin, pocházely z atyionské zbrojnice. Když zápolil s neznámými přezkami, přemýšlel, co se asi stalo s jeho vlastní zbrojí, kterou té noci nechali v Eru. Ztracená jako všechno ostatní, pomyslel si s lítostí. Daroval mu ji Tobin, sám ji navrhoval.

Tamír, pomyslel si, když sám sebe přistihl. Prokletě. Jak dlouho bude trvat, než si na to zvykne?

* * *

Zbytek královské stráže byl v sedlech a čekal na ně na nádvoří. Za hradbami Palatinu bylo díky ohňům, které tam pořád hořely, světlo jako ve dne. Horký vítr vál proti nim a na všechno se snášel popel jako vražedná šedá námraza.

Shromáždila se tu nejméně stovka jezdců a mnozí z nich nesli louče, aby svítily na cestu. Ki si všiml, že většina koní má sestřiženou hřivu. Snad truchlili pro krále nebo pro padlé druhy. Několik zbylých mužů ze stráže Alestunu bylo vpředu, pořád se drželi pohromadě. Aladar a Kadmen mu zasalutovali a on jim to s těžkým srdcem oplatil. Chybělo příliš mnoho tváří.

Byla tu i lady Una, s Iyou, Arkonielem a otrhanou skupinou čarodějů, které shromáždila Iya. Zbytek tvořili vojáci v barvách Atyionu, mezi nimi i kapitánka Grannia a její ženy.

Lord Jorvai a lord Kyman, Tamířini první šlechtičtí spojenci, čekali se slušným množstvím vlastních jezdců.

Levák Manies zvedl vzhůru Tamířinu potrhanou standartu. Pořád se daly rozeznat spojené erby jejich rodičů, Era i Atyionu. Na vrcholku tyče byla přivázaná černá stuha, z úcty k mrtvému králi.

"Měla bys jet pod královskou standartou," řekl Tharin.

"Ještě mě nekorunovali, ne? Kromě toho, Korin ji vzal s sebou." Naklonila se blíž a zašeptala: "Tolik? K Illardiho domu to nejsou ani tři míle."

"Jak jsem řekl, ulice jsou pořád nebezpečné. Mnoho Eriových mužů se k nám odmítlo připojit. Můžou být tam někde venku a plánovat kdovíco."

Tamír si srovnala meč na boku a sešla ze schodů k vysokému černému koni, kterého jí držel muž stále ještě oblečený v Eriových barvách.

"Měj oči otevřené a drž se u ní," zamumlal Tharin, když s Kim vyrazili za ní.

"Ano!" odsekl Ki potichu. Co si Tharin myslí, že chce dělat, potulovat se kolem, jako by si vyjeli na lov?

Když se Ki vyšvihl na půjčeného koně, viděl, že Tamír tasila dýku. Její kůň neměl zastřiženou hřivu. Popadla chomáč hrubé černé srsti, odřízla ji a ožehla v ohni blízce pochodně. Byl to symbolický, ale důležitý čin. "Za mou rodinu," řekla tak hlasitě, aby ji všichni slyšeli. "A za všechny, kdo statečně padli za Skalu."

Ki koutkem oka zahlédl, jak se Iya usmála a zakývala hlavou.

* * *

Ki a Tamír jeli uprostřed zástupu, ze všech stran chráněni ozbrojenými jezdci a čaroději. Jorvai si vzal na starost čelo a Kyman se svými muži zadní stráž. Tharin jel s Tamír a dva čarodějové po jejich boku. Vykulený Baldus se tiskl k Arkonielovi a v jedné ruce svíral malý raneček.

Velká část Palatinu stále hořela a obvyklá cesta byla neprůjezdná. Tamír s doprovodem projela zpusťšeným parkem k malé boční bráně za zničeným hájem drysiánů.

Tahle cesta vedla kolem královské hrobky. Tamír se podívala na sežehlé trosky sloupoví. Stál tu na stráži šik kněží a vojáků, ale většina královských soch byla pryč.

"Plenimarští svrhli sochy?"

Iya se zasmála: "Ne, obránci Palatinu je naházeli nepřítelům na hlavy."

"Nikdy se tam nevrátím," zašeptala Tamír.

"Výsosti?"

Ki chápal. Té noci, kdy poprvé přijeli do Era, vzala Tamír otcův popel dolů do hrobky a viděla mrtvolu své matky. To bylo jedinkrát, kdy sešla do katakomb; vyhýbala se jim dokonce i o Truchlivé noci a ostatních posvátných dnech. Ki usoudil, že po všech těch letech života s Bratrem už si svůj přiděl mrtvých odbyla.

Kde asi je teď? přemítal. Od obřadu odpoutání nebylo po démonovi ani stopy. Všechny kousky kosti z panenky spálilo kouzlo. Možná byla Tamír konečně volná, jak Lhel slíbila.

A on je taky volný. Ki pořád viděl výraz agónie, který měl Bratr v těch posledních chvílích. Navzdory všemu strachu a bolesti, kterou způsobil, a všem zraněním, jež se způsobit pokoušel, Ki doufal, že rozhněvaný duch konečně prošel bránou, pro dobro všech.

3. Kapitola

V

e městě za Palatinem vládl chaos, vzduch byl plný rozhněvaného křiku a lkání. Déšť polevil, ale nad městem pořád visely roztrhané mraky. V některých místech stále zuřily požáry a ulice ucpával nekonečný proud uprchlíků. Za branami

stáli na stráži vojáci a pokoušeli se lidem zabránit, aby se vraceli zachraňovat nebo rabovat.

Tamír se rozhlížela po lidech - svých lidech. Většina z nich neměla ponětí, kdo kolem nich dnes projíždí. Co by si mysleli, kdyby viděli, že opouští sídelní město?

"U Plamene, už mě nebaví plížit se tmou," zašeptala a Ki přikývl.

Čadící domy a skrývajících se lupičů nebyli největším nebezpečím, které ve zničeném městě číhalo. Na ulicích se rozkládaly stovky těl, obětí bojů i nemoci, a přinášely další choroby. Většina metařů, kteří se o tyto záležitosti starali, byla taky mrtvá.

Jakmile vyjeli z města, Tamířina hlídka udusila pochodně, aby neposloužily jako cíl nějakým číhajícím nepřátelským lučištníkům. Severní cesta byla ucpaná tmavou, kypící řadou všemožných lidí, koní a vozů, která se táhla do tmy.

Selhala jsem už? uvažovala znovu.

Jestli Světloňoš tolik chtěl královnu, proč si Nesmrtelný k jejímu odhalení vybral tak temnou chvíli? Položila předtím tuhle otázku knězi z Afry, jedinou odpověď jí však byl Imonův vážný úsměv. K zešílení. Kněze a čaroděje tenhle obrat událostí těšil, navzdory všemu utrpení, které s ním přišlo.

A přesto si při pohledu na tyhle lidi bez domova připadala velice malá a unavená. Jak jim má všem pomoci? Břemeno nové role a veškerá nejistota s ní spojená na ni doléhaly s plnou tíží.

"Neboj se," řekl tiše Tharin. "Ráno bude všechno lepší. Mraky se trhají. Už vidím hvězdy. Vidiš támhle tu skupinku?" ukázal na jakési souhvězdí. "Drak. Myslím, že je to dobré znamení."

Tamír se přinutila k bezvýraznému úsměvu; Drak byl jedním z Illiorových symbolů. Celý život uctívala Sakora, a teď jako by všechna znamení přicházela od Světloňoše. Jakoby v odpověď na její myšlenky kdesi vpravo hlasitě zahoukala sova.

Imonus se na ni podíval: "Další dobré znamení, Výsosti. Když uslyšíte Světloňošova ptáka, pozdravte boha." Ukázal jí jak, dotkl se třemi prsty čela na místě mezi obočím.

Tamír gesto napodobila. Ki a Tharin je následovali a pak i ostatní jezdci kolem, kteří slyšeli a viděli.

Dělají to proto, že přijali Illiorův podíl na tomhle všem, nebo kvůli tomu, že mě ve všem následují?

U dvora byla vždycky v Korinově stínu a viděla, jak ho všichni následují, ať dělá cokoli. Přisahala si, že pokud je to tak, bude jim lepším příkladem než on.

* * *

Vévoda Illardi a jeho jízdní doprovod se s nimi setkali na cestě. Tamír a Družina u něho bývali během horkých letních dnů častými hosty. Byl to příjemný, šedivější chlapík, který jí vždycky trochu připomínal Tharina.

"Buďte pozdravena, Výsosti," řekl, přitiskl si pěst na srdce a uklonil se v sedle. "Přestože jsem potěšen, že vám mohu znovu nabídnout pohostinství, lituji okolností."

"Já také, Vaše milosti. Bylo mi řečeno, že jste ochotný přísahat mi věrnost a podpořit můj nárok na trůn."

"Ano, Výsosti. Náš dům patří a vždy patřil Illiorovi. Myslím, že v celé zemi najdete mnoho dalších, kdo rádi uvidí, že se Illiorovo proroctví konečně plní."

"A spoustu, kteří to rádi neuvidí," přidal se lord Jorvai, když znovu vyrazili. "Sakorova frakce, která se těšila králově přízni, nebude mít moc chuti dívat se, jak odstavují jeho syna. Někteří už kvůli němu opustili město."

"Bude tedy občanská válka?" zeptal se Illardi.

Při té otázce Tamír zamrazilo. Na okamžik zapomněla na hněv a obrátila se k Iye: "Bude se mnou Korin o korunu bojovat?"

"Když je Niryn naživu a šeptá mu do uší jed? Ano, řekla bych, že nejspíš ano."

"Skalané proti Skalanům? Nemůžu věřit, že by po mně Světloňoš chtěl tohle!"

* * *

Bez potíží dojeli na statky vévody Illardiho. Na vrcholcích hradeb hořely veliké strážní ohně a osvětlovaly lučištníky, kteří tam byli rozmístěni.

Za hradbami stálo příjemné, rozlehlé sídlo, usazené na ostrohu vybíhajícím do moře. Plenimarští cestou kolem zaútočili; v zahradách a na nádvoří stále ležely černě opeřené šípy, ale brány nebyly proraženy.

Tamír a ostatní sesedli u hlavního vchodu do domu. Vstup lemovaly dva sloupy s vytesaným Illiorovým okem a překlad nade dveřmi zdobil měsíční srpek. Když sem chodívali za Eriovy vlády, byl tam namalovaný Sakorův plamen.

Tamír doufala, že Illardi nemění strany příliš často nebo příliš rychle.

Vždycky však býval družiníkům laskavým hostitelem, a když se teď uklonil, vypadal upřímně. "Všechno, co je mé, je vaše, Výsosti. Přikázal jsem, ať připraví koupel a jídlo. Snad byste raději jedla ve svých komnatách?"

"Ano, děkuji." Tamír už si za ten den užila etikety až dost.

Illardi ji odvedl do pokojů na terase s vyhlídkou na moře. Baldus se jí držel za ruku a Ki s Tharinem je následovali.

Kromě hlavní komnaty tu byl i obývací pokoj, šatna a předpokoj pro strážce. Za letního vedra byly tyhle komnaty příjemně chladné, teď tu bylo zatuchlo, navzdory hořícím svícím a krbům.

"Nechám vás odpočinout si a občerstvit se, Výsosti," řekl vévoda. "Mí sloužící vám přinesou, cokoli budete chtít."

"Dohlédnu na muže, jak se usazují," řekl Tharin a diskrétně se stáhl a nechal ji samotnou s Kim. "Pojď, Balde."

Baldus vypadal vyděšeně a Tamír na něj kývla: "Budeš mě obsluhovat."

Dítě se na ni vděčně podívalo a rychle se k nim připojilo.

Navzdory vlhku měly závěsy teplé barvy a povlaky postelí byly čisté a voněly sluncem a větrem.

Baldus se rozhlédl po neznámé komnatě: "Co mám dělat, má paní? Nikdy předtím jsem nesloužil děvčeti."

"Nemám ponětí. Pro začátek mi pomoz z bot."

Posadila se na okraj postele a tiše se smála, jak chlapec bojoval s botami. "Myslím, že do téhle postele by se vešla celá vaše rodina, Ki."

Ki klesl do křesla a zazubil se: "I se psy."

Baldus škuhl botou a klopýtl dozadu, už předtím špinavou tuniku měl teď i pokrytou blátem.

Tamír si prohlédl svoje špinavé ponožky a zbytek umazaného oblečení s pokřiveným úsměvem: "Nevypadám zrovna jako lady, že?"

"Neumím si představit, že by královna Ghërilain vypadala jinak, po všech těch slavných bitvách," řekl Ki, zatímco Baldus zápasil s druhou botou.

"A taky smrdím."

"To nejsi jediná."

Kimu visely vlasy kolem vyčerpané, neoholené tváře ve špinavé zmeti a tuniku na kroužkové košili měl umazanou. Oba páchli krví a bojem.

Baldus si pospíšil k mycímu stolu a naplnil umyvadlo vodou. Tamír si umyla obličej a ruce. Voda byla studená a provoněná růžovými lístky, ale než Tamír skončila, proměnila se v rezavě špinavou. Baldus vylil umyvadlo z okna a nabral čistou vodu pro Kiho.

"Asi by to neměl dělat," varoval Ki. "Možná se lidem nebude líbit, že obsluhuje i tvého panaše."

"Lidé si můžou trhnout nohou," zavrčela Tamír. "Umyj si ty zatracené ruce."

* * *

Na terasu přinesli stoly. Tamír a její lidé jedli s vévodou a jeho dvěma syny, Lorinem a Etrinem. Ki se s nimi bavil při předchozích návštěvách a považoval je za dobré, houževnaté a chytré chlapce.

Lorin byl vysoký a tichý, o pár let mladší než Tamír. Jeho bratr, chlapec v Baldově věku, na Tamír během jídla vykuleně hleděl, jako by čekal, že se před jeho očima promění zase zpátky.

Jakmile dojedli, sloužící odklidili nádobí a Illardi roztáhl mapy přístavu, aby vyhodnotili škody.

"Plenimarští se ve své práci vyznají. Zatímco pozemní síly zaútočily na pobřeží, námořníci stříleli hořící dehet na každou loď, ke které se dostali, a odřízli kotviště. Obávám se, že všechny naše válečné lodě jsou teď na dně přístavu nebo hoří někde mimo dosah. Zachránilo se jen pár malých karak. Zmocnili jsme se dvaceti sedmi nepřátelských lodí."

"Nějaké zprávy o tom, kolik lodí nám uniklo?"

"Hlídky na Velké Hlavě tvrdí, že ne víc než deset."

"To stačí, aby si odvezly zprávu o slabosti Era," varovala Iya. "Nemůžeme si dovolit nechat se znovu zaskočit. Několik mých čarodějů sleduje moře, ale nevědí, kde hledat, a tak je nemusí najít. Řekněte hlídkám, aby byly ostražitější, obzvlášť za špatného počasí."

* * *

Konečně Illardi a ostatní odešli. Zatímco večeřeli, sloužící přinesli a naplnili velkou vanu a Ki se na ni závistivě díval. Celé dny byli v sedle.

"Balde, běž na chodbu a dohlédni chvilku na strážce," řekla Tamír. Plácla sebou do postele a kývla k vaně: "Chceš jít první?"

"Ne, běž ty... vlastně..." Před týdnem by Ki nezaváhal. Teď cítil, jak mu rudnou tváře. "Měl bych vypadnout - že?"

Vypadalo to jako logický závěr, ale Tamír najednou vypadala, že se rozplácne. "Tak moc se ti hnusím?"

"Cože? Ne!" vykřikl, šokovaný náhlou změnou nálady i tím, co vlastně řekla. "Jak tě to mohlo napadnout?"

Sklonila se, tvář v dlaních. "Protože se tak cítím. Od Atyionu mám pocit, že jsem chycená ve zlém snu a nemůžu se probudit. Nic není správně! Mám prázdný pocit v kalhotách..." Ki viděl, jak se i ona červená. "A tohle?" vrhla pohled dolů na malé špičaté hrbolky pod špinavou látkou košile. "Pálí jak oheň!"

Ki zjistil, že se dívá všude možně, jenom ne na ni. "Moje sestry říkaly to samé, když jim začaly růst. Až dorostou, přestane to."

"Růst?" Vypadala, že ji ta vyhlídka vyděsila. "A chceš vědět, co je na tom nejhorší?"

Přetáhla si košili přes hlavu, takže zůstala od pasu nahoru nahá, až na prsteny rodičů, které jí visely na řetízku kolem krku. Ki znovu spěšně odvrátil oči.

"Tohle. Nemůžeš se na mě ani podívat, že? Od Atyionu tě každý den vidím, jak sebou šklubneš a odvrátíš se."

"Tak to není." Ki se k ní obrátil čelem. Když vyrůstal, viděl dost nahých žen. Nevypadala nijak zvlášť jinak než kterákoli z jeho sester, až na modřinu na rameni, kam ji zasáhli během prvního útoku na město. Už vybledla v zelenožlutou skvrnu s tmavě fialovým otiskem v místě, kde kroužková košile zastavila šíp. "Je to... Sakra, neumím to vysvětlit. Vlastně nevypadáš o tolik jinak než předtím."

"Lži nepomáhají, Ki." Shrbila se, ruce zkřížené na malých nadrech, "Illior je krutý. Když jsem byla kluk, nedotkl by ses mě, a teď, když jsem holka, se na mě nemůžeš ani podívat." Vstala, stáhla si kalhoty a vztekla je odkopla stranou. "Víš o ženském těle mnohem víc než já. Pověz mi, vypadám teď jako kluk, nebo děvče?"

Ki se v duchu zachvěl. Ne že by viděl něco špatného. Tmavé chloupky, které jí pokrývaly ohanbí, vypadaly stejně jako u každého jiného děvčete. Ne, žaludek se mu svíral z vědomí, co tam bývalo předtím.

"No?" Pořád se hněvala, ale po tváři jí stékala slza.

Při pohledu na ni ho zabolelo srdce; věděl, jak je těžké ji rozplakat. "No, jsi ještě hubená, a vždycky jsi měla docela plochý zadek. Ale taková je spousta děvčat. Ještě nejsi dost stará na to, abys byla - zralá." Zarazil se polkl. "Teda, jestli..."

"Krvácím s měsícem?" neuhnula pohledem, ale tvář získala tmavě červený odstín. "Krvácela jsem, svým způsobem, před přeměnou. Lhel mi dala byliny, které to zastavily, z větší části. Tak, teď víš všechno. Poslední dva roky jsi spal s klukem, který krvácel!"

"Sakra, Tobe!" Tohle bylo příliš. Ki se propadl do křesla a dal hlavu do dlaní. "Tohle nemůžu pochopit. Že jsem to nevěděl!"

Nešťastně pokrčila rameny a sáhla pro župan, který kdosi přehodil přes pelest postele. Byl to ženský župan, samet lemovaný stříbrnou tkanicí a výšivkou. Tamír se do něj zavinula a schoulila se u podhlavníku.

Ki vzhledl a překvapeně zamrkal: "Teď, tohle je rozdíl."

"Cože?" zamumlala Tamír.

"Vypadáš v tom víc - dívčí." Tím si vysloužil temný pohled.

Ki, odhodlaný napravit jejich vztah, se rozhlédl a uviděl na toaletním stolku kostěný hřeben. Musely to být komnaty nějaké ženy anebo si Illardiho vévodkyně dala záležet na tom, aby je řádně vybavila. Byly tu nádoby se zdobenými víčky a malé podivnosti, u kterých netušil, k čemu slouží.

Zvedl hřeben, usadil se vedle ní na posteli a přinutil se k úsměvu: "Jestli mám být tvoje komorná, Výsosti, můžu ti rozčesat vlasy?"

Odpovědi mu byl ještě temnější pohled, ale po chvíli se Tamír obrátila zády k němu. Klekl si za ni a začal pracovat na spleti vlasů, pěkně po částech, jak to dělávala Nari.

"Nemysli si, že nevím, o co ti jde."

"O co mi jde?"

"Hřebelcuješ jankovitého koně."

"No, musí se to udělat. Máš tam samý uzel."

Chvilí pracoval mlčky. Tamír měla husté vlasy, skoro tak černé jako Alben, ale ne tak rovné. Když byl hotový, padaly jí na záda v hustých vlnách.

Napětí v Tamířiných ramenech se pomalu uvolnilo. Povzdechla: "Není to moje chyba, víš. Nevybrala jsem si to."

"Já vím."

Ohlédla se přes rameno. Byli obličejí jen kousíček od sebe a Ki se v těch smutných modrých očích na okamžik ztratil. Barvou mu připomínaly Osijské moře, jak vypadalo za jasného dne z útesů u Círny.

"Tak co se děje?" naléhala. "Je to mezi námi teď úplně jiné. Nenávídím to!"

Kiho to zaskočilo a vlastní ústa ho předběhla a řekla pravdu: "Já taky. Asi mi prostě jen chybí Tobin."

Celá se otočila a popadla ho za ramena: "Já jsem Tobin!"

Pokusil se uhnout očima a ukrýt slzy, které ho v nich pálily, ona ho však držela.

"Prosím, Ki, potřebuji, abys ty byl stejný!"

Zahanbený vlastní slabostí jí sundal ruce ze svých ramen a sevřel je. "Odpusť. Tak jsem to nemyslel. Ale teď, teď jsi..."

"Jenom děvče?"

"Ne. Jsi budoucí královna, Tamír. Už teď jsi právoplatná královna." Pokusila se odtáhnout, ale Ki ji držel. "Královna, vedle které tenhle rytíř z Nemanic nemůže spát za studených zimních nocí, ani s ní plavat nebo zápasit..."

"Proč ne?"

Tentokrát se odtáhl Ki, neschopný unést bolest v jejích očích. "Nehodilo by se to! K čertu, budeš královna, musíš se podle toho chovat, ne? Pořád jsi válečnice, ale jsi taky žena - nebo děvče, každopádně. A chlapi a děvčata? Prostě tohle všechno nedělají. Aspoň ne šlechtici," dodal a začervenal se. Užíval si se služkami jako všichni ostatní, ale až doteď se za to nikdy nestyděl.

Tamír se znovu posadila, rty sevřené v zamračené lince, ale Ki viděl, jak se jí chvějí koutky. "Skvěle. Tak tedy prosím odejdi, než se vykoupu."

"Půjdu se podívat, jak se daří Nikovi a Tanilovi. Nebudu pryč dlouho."

"Nespěchej."

Ki zamířil ke dveřím. Nezavolala ho zpátky, jen tam seděla a provrtávala pohledem postel. Ki vyklouzl ven a tiše zasunul petlici, srdce ve zmatku. Pak se otočil a uviděl Tharina s Unou, jak ho netrpělivě sledují.

"Ona se - ehm - bude koupat," zamumlal Ki. "Vrátím se."

Sklopil hlavu a proklouzl kolem nich. Když kráčel pryč, měl pocit, jako by se za ním zabouchly jiné dveře a on zůstal venku.

* * *

Zatímco se Tamír svlékala, zaháněla další slzy. Vklouzla do vany, ponořila se pod vodu a hbitě si vetřela mýdlo do vlasů, ale myšlenkám uniknout nedokázala.

Vždycky byla divná, i jako Tobin, ale Ki jí vždycky rozuměl a přijímal ji. Teď se zdálo, že vidí jen cizince, kterým se stala - nehezské, vychrlé děvče, na které se styděl i podívat. Prostrčila prst prstenem, který patřival matce, a zahleděla se na profily rodičů. Matka byla krásná, dokonce i poté, co zešilela.

Snad kdybych jí byla podobnější? přemítala zachmuřeně. V tom neměla moc šancí.

Chtěla se na Kiho hněvat, ale tahle přepychová komnata bez něj vypadala příliš osaměle. Přejela pohledem velkou postel. Jen zřídka spala sama. Nejdřív tu byla Nari, její chůva, potom Ki. Pokusila si představit, že by ho nahradila Una, a přikrčila se, když si vzpomněla na ten zahanbující polibek, který jí dívka dala, protože věřila, že je Tobin jen plachý, nesmělý chlapec. Od proměny neměla moc času s ní mluvit, ale díky Tharinovi a jeho organizování teď bude těžké vyhnout se jí.

"Bilairyho koule!" zasténala. "Co budu dělat?"

Přežij, Sestro. Žij za nás oba.

Tamír se posadila tak prudce, až voda vyšplíchla přes okraj na podlahu. Bratr stál před ní, matná, ale nezaměnitelná postava, nedotčená ohněm nebo světlem svíce.

"Co tady děláš? Myslela jsem - myslela jsem, že jsi odešel."

Bylo teď těžké dívat se na něj - na obraz mladíka, kterým si myslela, že bude ona sama. Byl stejně bledý jako vždycky,

oči prázdné a černé, ale jinak vypadal, jaký by byl zaživa, včetně náznaku tmavých vousů nad horním rtem. S náhlou ostýchavostí před tím nehybným pohledem si objala rukama kolena.

Do hlavy se jí vetřel drsný, šeptavý hlas: Budeš žít, Sestro. Za nás oba. Budeš vládnout za nás oba. Dlužíš mi život, Sestro.

"Jak můžu takový dluh splatit?"

Jen zíral.

"Proč jsi pořád tady?" naléhala. "Lhel říkala, že až vyřiznu ten kousek tvé kosti, budeš volný. Zbytek tvých ostatků shořel s panenkou. Nezůstalo nic, dokonce ani popel."

Nepomstění mrtví neodpočívají.

"Nepomstění? Narodil ses mrtvý. Řekli mi to."

Lhali. Zjisti pravdu, Sestro. Poslední slovo zasyčel jako kletbu.

"Můžeš mi najít Lhel? Potřebuji ji!"

Démon zavrtěl hlavou a na mrtvých rtech se objevil náznak úsměvu, při němž jí přešel po zádech mráz. Pouto kůže a kosti bylo přetrženo. Tamír ho už nemohla ovládnout. Polekalo ji to.

"Přišel jsi mě zabít?" zašeptala.

Černé oči ještě víc potemněly a v úsměvu byl jed. Kolikrát jsem chtěl!

Přiblížil se, prošel stěnou vany a klekl si před ní ve vodě, obličej jen kousek od jejího. Voda byla bolestně studená, jako řeka pod tvrzí na jaře. Démon ji popadl za holá ramena a zabořil jí ledové prsty do těla. Zdál se až moc hmotný. Vidíš? Nejsem bezmocný stín. Můžu ti sáhnout do hrudi a stisknout srdce, jako jsem to udělal tomu tlust'ochovi, který si říkal tvůj opatrovník.

Teď byla opravdu vyděšená, víc než ji vyděsil kdy předtím. "Co chceš, démone?"

Tvoji přísahu, Sestro. Pomsti mou smrt.

Mlhou strachu prorazilo děsivé pochopení. "Kdo to byl? Lhel? Iya?" Těžce polkla. "Otec?"

Zavraždění nesmějí prozradit jména svých vrahů, Sestro. Musíš to zjistit sama.

"K čertu s tebou!"

Zatímco se Bratr vytrácel, pořád se usmíval.

Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhli Tharin a Una s tasenými meči.

"Co se děje?" zeptal se Tharin.

"Nic," odvětila rychle Tamír. "Jsem v pořádku, jenom - jenom jsem přemýšlela nahlas."

Tharin kývl na Unu. Dívka se stáhla a zavřela dveře. Tharin přešel místnost podezřívavým pohledem a schoval meč do pochvy.

"Už jsem skoro hotová," řekla mu, přitahujíc si kolena k hrudi. "Řekla jsem Kimu, že může použít vodu po mně, ale vystydla."

Bratr ukradl poslední zbytky tepla. Ne, teď na něj nemysli, ani na to, co naznačil. Už tak toho na ni bylo moc, aniž by v okruhu přátel, kterým věřila, hledala vrahy. Držela se toho, že Tharin nebyl té noci nikde blízko její matky. Ale Iya byla, i Arkoniel. A možná tam byl ještě někdo jiný? Příliš bolestné přemýšlení.

"To je ale protáhlý obličej." Tharin jí pomohl z vany, zavinul ji do velkého kusu flanelu a cípem jí sušil hlavu.

Tamír se utřela a znovu se oblékla. Když nechala osušku spadnout na zem, nedívala se na něho.

Jakmile se oblékla, zahnal ji do postele a přetáhl přes ni příkrývkou. Potom se posadil a vzal ji za ruku. "Tak je to lepší."

Laskavý, chápající pohled jí přemohl. Vrhla se mu kolem krku a schovala si tvář na jeho hrudi, nestarajíc se, že stále páchne krví a kouřem. "Jsem ráda, že jsi pořád se mnou!"

Pohládl ji po zádech: "Dokud dýchám."

"Až budu královna, udělám z tebe prince nějaké říše."

Tharin se zasmál: "Je dost špatné, žeš ze mě udělala lorda. Nech to plavat."

Odsunul ji z líce mokrý pramen vlasů a zatahal ji za cop: "Dělá ti starosti Ki."

Tamír přikývla. Koneckonců, byla to zpola pravda.

"Když odešel, nevypadal o nic šťastnější než ty." Cítila, jak si povzdechl. "Jsi pevně odhodlaná podržet si ho u sebe, že?"

"Myslíš, že je to špatné?"

"Ne, ale mohla bys brát v úvahu jeho city."

"To bych ráda, kdyby mi řekl, jaké jsou! Chová se ke mně, jako bych teď byla někdo jiný."

"No, ať se ti to líbí, nebo ne, jsi."

"Ne!"

Tharin jí poklepal na rameno. "Možná tedy jsi tím, kým jsi byla, s něčím navíc."

"Myslíš prsa?"

"Ty říkáš těm komářím pupínkům prsa?" Zasmál se jejímu rozzuřenému pohledu. "Ano, tvoje tělo se změnilo, a to se prostě nedá odsunout stranou. Obzvlášť to nemůže udělat mladík s tak horkou krví, jako má Ki."

Tamír pokořeně sklopila pohled. "Chci, aby mě viděl jako děvče, abych se mu tím způsobem líbila, ale zároveň nechci. Jsem tak zmatená, Tharine!"

"Oba potřebujete čas, abyste poznali svá srdce."

"Ty se ke mně chováš pořád stejně."

"No, se mnou je to něco jiného, ne? Chlapec nebo děvče, jsi Rhiovo dítě. Ale už nejsi malá, takže tě nemůžu nosit na ramenou a dělat ti hračky. Jsi moje lenní paní a já jsem tvůj muž. Ale Ki?" Zvedl odhozenou osušku a utíral jí stále okapávající vlasy. "Vím, co jsi k němu během posledního roku nebo tak začala cítit. On to taky ví."

"Ale nemělo by to být tím snadnější?"

Přestal s utíráním. "Jak by ses cítila, kdyby ses zítra probudila a Ki byl děvče?"

Tamír na něj zpod rozčuchaných vlasů zamrkala: "To není stejné! Tím by byly věci mezi námi těžší, jako když jsem byla kluk. Takhle můžeme - mít jeden druhého. Jestli chce!"

"Nejdřív bude muset přestat vidět Tobina, kdykoliv se na tebe podívá. A to nebude snadné, protože se pořád hrozně snaží ho vidět."

"Já vím. Koho vidíš ty, Tharine?"

Poplácal ji po koleně. "Už jsem ti to řekl. Vidím dítě svého přítele."

"Ty jsi otce opravdu miloval, že?"

Přikývl. "A on miloval mě."

"Ale opustil tě kvůli matce. Proč jsi ho potom nepřestal milovat?"

"Někdy láska prostě neskončí, spíš změní podobu. To se stalo tvému otci."

"Ale tvoje city se nikdy nezměnily, že ne?"

"Ne."

Byla už dost stará na to, aby uuhodla, co nechává nevyřčené. "Nebolelo to?"

Nikdy mu v tváři neviděla zřetelnější žal nebo ostří hněvu, který přišel s ním. Přikývl a tiše odpověděl: "Nejdřív to pálilo jako oheň, a ještě dlouho potom. Ale bolest nebyla tak silná, aby mě od něj odvedla, a dnes můžu říct, že jsem rád. Byly doby, kdy bych odpověděl jinak. Ale byl jsem dospělý muž a měl jsem svou hrdost."

"Proč jsi zůstal?"

"Požádal mě o to."

Nikdy dřív ho neslyšela mluvit tak otevřeně. "Vždycky jsem přemýšlela..."

"Nad čím?"

"Když matka onemocněla a obrátila se proti němu, byli - byli jste s otcem znovu milenci?"

"Rozhodně ne!"

"Promiň. To byla hrubost." Přesto ji v poslední odpovědi něco zaujalo - záblesk pýchy. Podívala se, co to znamená, ale věděla, že se nemá ptát. "Co mám dělat s Kim?"

"Dej mu čas. Jako Tobina by tě Ki nikdy nemohl milovat tak, jak chceš. Prostě to v sobě nemá. Ale trápil se tím a teď se trápí ztrátou toho, kým jste byli společně." Omotal jí osušku kolem ramen. "Nech ho chvíli, ať se mu ta rána zahojí. To pro něj můžeš udělat, vid'?"

Přikývla. Samozřejmě že může. Tím se ale dnes večer necítila o nic lépe. "Je někde venku?"

"Odešel sám, ale vrátí se."

"Tak to budeme určitě potřebovat další horkou vodu," přemítala Tamír. "Mám odejít, až se bude koupat?"

Tharin pokrčil rameny: "Bylo by zdvořilé se zeptat."

4. Kapitola

N

ádvůr bylo plné vojáků a sloužících. Ki se držel ve stínu a přešel k novým kamenným stájím, kde se starali o zraněné. Illardi choval ušlechtilé koně aurénské krve; jeho stáje byly mnohem lepší než dům, kde se Ki narodil, a mnohem větší.

Uvnitř Ki na hranicích světla lampy rozeznával krokve a přesně otesané kameny. Stáje voněly novým dřevem a čerstvou slámou, ale byla tu cítit i krev a rány a byliny, spalované nebo vařící se v pánvích na žhavé uhlí. Pracovalo tu půl tuctu drysijských léčitelů, kteří měli přes dlouhá hnědá roucha zástěry špinavé od krve.

Všude na provizorních slammicích leželi lidé; vypadali jako hromádky prádla připravené na praní. Ki mezi nimi procházel a hledal Nikida a Tanila. Jedna z léčitelek si ho všimla a přešla k němu.

"Lorde Kirothie, hledáte družiníky?" zeptala se. "Dali jsme je k sobě, támhle do toho stání na konci."

Našel Nikida podepřeného v hluboké vrstvě čerstvé slámy. V nejvzdálenějším koutě stání seděla další postava, zabalená v několika pokrývkách. Dokonce i hlavu měla schovanou.

"Tanile?" Když se Ki přiblížil, panoš tiše zasténal a stáhl se hlouběji do stínu. Ki si dřepnul na paty. "Všechno je v pořádku. Tady jsi v bezpečí."

Tanil nic neřekl, jen se víc schoulil do sebe.

"Ki, jsi to ty?" zaznělo slabounké zašeptání.

Ki se otočil a uviděl, že je Nikides vzhůru a dívá se na něho. "Ano. Jak je ti?"

"Líp, asi. Kde jsme?"

"Na panství vévody Illardiho."

"Illardi?" Nikides se zmateně rozhlédl kolem. "Ale já jsem si myslel - zdálo se mi, že jsem byl ve Starém paláci. Kolem mě umírali lidé. Myslel jsem, že jsem tě viděl - a Tobina."

"To nebyl sen. Přestěhovali jsme tě sem. Rys je taky pořád s námi a nemá ani jedno mizerné škrábnutí! Myslím, že on a já jsme jediná. A taky Una. Vzpomínáš si na ni?"

Nikides se zaradoval: "Je naživu?"

"Ano. Utekla a přidala se k jezdcům mé sestry Ahry. Už je opravdová válečnice."

"Takže nás přece jen pár zbylo."

"Ano. Co se ti stalo, Niku?"

Nikides se zkusil posadit a zasténal. "Říkal jsem jim, že ze mě nikdy válečník nebude." S Kiho pomocí se dokázal opřít o zeď. "Byl jsem s Korinem. Pokoušeli jsme se ho vyvést..." Při bolestné vzpomínce zavřel oči. "Neviděl jsem toho

lučištníka, dokud nebylo pozdě."

"Měl jsi štěstí. Šíp minul plíce."

Nikides se znovu přesunul a zahlédl postavu schoulenou v rohu. "Kdo je to?"

"Tanil."

"Díky Čtveřici, mysleli jsme, že je mrtvý! Tanile? Ki, co je s ním?"

"Zajali ho." Ki se naklonil blíž a ztišil hlas. "Mučili ho a no, znásilnili, jak to dělají. Našli jsme ho přibitého v chlévě, severně od města."

Nikides přivřel oči: "Pro milost Stvořitele!"

"Je na tom špatně. Tamír chtěla, abychom ho nechali blízko tebe."

"Tamír?"

Ki vzdychl: "Tobin. Viděl jsi ji tam v paláci, vzpomínáš? Mluvil jsi s ní."

"Ach. Myslel jsem, že se mi to taky jenom zdálo."

"To nebyl sen. Splněné proroctví, tak to říkají."

"Takže Skala má znovu královnu!" zašeptal Nikides. "Kéž by se toho dožil dědeček." Na chvíli ztichl. "A jak se daří Tobinovi? Vlastně princezně Tamír."

"Je v pořádku."

"Ona," zamumlal Nikides. "Bude chvilku trvat, než si zvykneme, co? Pověz mi, jak se to stalo?"

Ki mu to stručně shrnul: "Bylo to kouzlo, o jakém jsem nikdy dřív neslyšel. Ale sám jsem ji viděl, nahou jako prst; není to žádný trik. Teď je Tamír, Tamír Ariani Ghërilain."

"Dobré jméno."

Nikides to bere velice dobře, pomyslel si Ki kysele.

"Úžasné, vid', královna, o které si Illiorani celé ty roky šeptali, se ukrývala přímo před jejich očima."

"Úžasné, jo." Hořkost v jeho hlase Nikida na chvíli umlčela.

"A Ero?" zeptal se nakonec.

"Vyhnali jsme nepřítele, ale město je skoro úplně zničené." Ki ho poplácal po rameni. "Je mi líto tvého dědečka. Řekli mi, že zemřel při obraně paláce."

"Ano. Bude mi chybět, ale byla to čestná smrt."

"Co mi můžeš říct o Korinovi? Víš, kam šli?"

"Oni se nevrátili?"

"Ne. Co se stalo?"

"Nepřítel prorazil naši poslední obranu. Byli všude, zabíjeli a pálili. Mistr Porion a kapitán Melnoth organizovali ústup a nechali vojáky, aby kryli jejich únik. Měl jsem smůlu, nic jiného, a odřízli mě."

"A oni tě tam prostě nechali?"

"Nemůžeš obviňovat Luthu, jestli myslíš na to." Odmlčel se a Ki mu v očích viděl bolest. "Viděl jsem, jak se po mně ohlíží a něco křičí. Chtěl se pro mě vrátit, ale nemohl, samozřejmě. Měl povinnosti vůči Korinovi."

"Já bych se vrátil, Niku. I Tamír."

Nikides zavrtěl hlavou: "To bych nechtěl. Povinnost především, ve všem. To by ti řekl i mistr Porion."

Ki si prozatím nechal námitky pro sebe. Nikides byl ještě příliš nemocný, než aby mohl situaci plně zhodnotit. "Víš, kam měl Korin namířeno?"

"Ne. Niryn prostě řekl, abychom ho dostali z města. Když jsem je ztratil, mířili jsme k západní bráně."

"Rozkazy vydával čaroděj?"

"Korin by v tu chvíli nikoho jiného neposlouchal, ani Cala."

V tu chvíli se vrátila drysiánka, která předtím s Kim mluvila, a přitiskla ucho Nikidovi na hrud'. To, co slyšela, ji zjevně potěšilo. "Jste dítě štěstěny, můj pane. Jenom pár dní a budete znovu na nohou, i když bude trvat déle, než se to úplně zahojí. Dohlédněte, aby jedl, ano, lorde Kirothie?"

"Dohlédnu." Ki se na přítele zazubil. "Ne že bychom někdy měli potíže přimět tě k jídlu."

Nikides udělal neslušné gesto a znovu se ohlédl na Tanila. Když přišla drysiánka, Tanil se pohnul a zdálo se, že je vzhůru. "Ahoj, Tanile. Jsem rád, že jsi tady. Máš hlad?"

Tanil zavrtěl hlavou a pokrývka se mu svezla z obličeje.

"Bilairyho koule!" zalapal Nikides tiše po dechu.

Obličej mladého panoše byl pořád silně oteklý a modrý od bití a tmavé vlasy mu visely přes ramena ve zplihlých pramenech. Copy měl odříznuté. Nejhorší ze všeho byl ale Tanilův prázdňý, vystrašený výraz. Chouli se do sebe, ruce těsně zkřížené na hrudi. Holá ramena pokrývaly fialové modřiny a zápěstí měl omotaná zkrvaveným plátnem. Zmateně se na ně podíval a ukryl tvář za koleno.

"Chudák," smutně zašeptal Nikides.

"A to byl jeden z těch šťastných," tiše odvětil Ki, nechávaje nevyřčený fakt, že se ho jeho věznitelé právě chystali vykuchat, když dorazila Tamír se svými jednotkami. "Rány na zápěstích nejsou tak zlé. Léčitelé říkají, že až se zahojí, bude nejspíš moct ruce znovu používat."

Mluvil lehce, ale vyměnil si s Nikidem chápavý pohled. Rány na těle pro válečníka nic neznamenaly, ale být tak zneuctěn, a zůstat zmračený? To by bylo laskavější, kdyby ho ti bastardi zabili.

Drysiánka se vrátila se dvěma mísami silně páchnoucího vývaru. Nikides si usrkl a nakrčil nos: "Koňské maso!"

"Je ho tu kolem spousta," řekl Ki, zatímco se pomalu a opatrně přesouval a usadil se u Tanila. Podržel misku. "Smrdí, ale vrátí ti sílu. Pojď, zkus trochu. To jsem já, vidíš? Nikdo ti neublíží. Je tady i Nik."

Tanil si je přeměřil prázdňýma očima, ale pak v nich svítl náznak poznání. Dovolil Kimu, aby mu přidržel misku u úst, a

zvládl pár doušek, než ho natáhlo a odvrátil hlavu.

Nikides statečně spolykal svou porci a se znechuceným úšklebkem odložil misku stranou. "Neřekl jsi, co se stalo vám, když jste opustili Ero."

Ki stručně popsal chaos prvních několika dnů. "Tharin přebudoval zbytky staré stráže z Alestunu, spolu s Rysem a několika válečníky z Atyionu, a udělal z nich novou hlídku pro Tamír," řekl Ki. Celou dobu přitom přemlouval Tanila, aby vypil víc vývaru. "Už jsme na svou stranu získali lorda Jorvaie a Kymana z Ilearu, taky Illardiho a další, kdo přísahali věrnost po bitvě. Ale ne všichni Tamír podporují."

"To se dá čekat," řekl Nikides. Vypadal přitom zamyšleně. "No, můžete počítat i s mou věrností, i když vám nebude moc platná."

"I kdyby šla proti tvé přísaze družiníka? Jestli chceš, Tamír tě pošle zpátky ke Korinovi."

"Ne. Neříkám, že to nebolí, ale v srdci vím, že je to správně. Erius porušil proroctví, a kam nás to přivedlo? Jestliže Illior udělal z Tobina královnu, kdo jsem, abych se hádal? Takže jak můžu pomoci?"

Ki stiskl příteli ruku a usmál se. "Získej zpátky sílu a dohlédni mi na Tanila. No, raději už půjdu zpátky. Dávej na sebe pozor a dělej, co ti léčitelé řeknou."

* * *

Ki se cítil o trochu lépe, když viděl, že se jejich přítel probral, ale vracel se do domu nejistý, jak ho přivítají. Cítil se špatně kvůli tomu, co se stalo předtím, a dychtil po tom, aby to napravil.

Tamír seděla na posteli a četla dopis. Pod županem měla dlouhou lněnou košili a mokré vlasy jí volně visely kolem ramen. Baldus spal stočený v klubíčku na slamníku u dveří.

Když vešel, vzhledla. Ki viděl, že se i ona pokouší odhadnout, jakou má náladu.

"Zrovna jsem viděl Nika a Tanila."

"Jak se jim vede?"

"Nik se uzdravuje. Tanil na tom není moc dobře. Zlomili ho."

"Nedívám se. Zítra za ním zajdu." Uvolněně ukázala na vanu. "Nechala jsem doplnit teplou vodu." Odměřila se, znovu v rozpacích. "Můžu jít vedle..."

"Jak chceš," příliš rychle odpověděl Ki. Chce zůstat, nebo odejít? K čertu, nevěděl to. Měl pocit, že ať udělá cokoli, bude to špatně. Ale když na to přijde, pomyslel si, viděla ho nahého tak často, že v tom nebyl žádný rozdíl. Jediné, co teď chtěl, byla horká voda a čistá postel. "Je mi to jedno."

Po předchozím ostychu čekal, že odejde. Místo toho pokrčila rameny a vrátila se k dopisu.

Posluž si, pomyslel si, přemítaje nad novou změnou ovzduší. Svlékl se a vděčně vklouzl do vany. Voda nebyla moc horká, ale byla nečistější, jakou viděl za celé dny. Opřel se a dal se do práce s mýdlem a houbou.

Zatímco se myl, přistihl se, jak se kradmo dívá na Tamír. Pořád byla zaujatá dopisem. Ponořil hlavu, opláchl si mydliny z vlasů a znovu otevřel oči. Zjistil, že Tamír pořád hledí na svitek. Byla to jen jedna stránka. Nemohlo jí trvat tak dlouho, než ho přečte.

"Co to tam máš?" zeptal se.

S provinilým trhnutím vzhledla a trochu se začervenala, jako by ji přistihl při špehování. Zatracené, tohle je divné!

"Dopis od lady Myny z Tynského Brodu. Nabízí mi věrnost," řekla mu.

"Už? Zprávy se šíří rychle."

Odhodila dopis a natáhla se na břicho, bradu opřenou o ruku. "Nemůžu přestat myslet na Korina. Ústup je jedna věc, ale aby takhle utekl a nechal město nepříteli? To není správné."

"Jsem si jistý, že k tomu v té chvíli měl důvod." Nejspíš zbabělost, pomyslel si, zatímco si drhnul z levého kolena skvrnu od krve.

Tamír chvíli hleděla do prázdna, čelo zamyšleně svaštělé. "K čertu s tím Nirynem! Musí to být on, kdo oslabuje Korinovi mysl."

"O tom nepochybují. Ale možná není Korina až tak těžké ovládnout." Tolik k taktu.

Tamír se na něj hořce podívala: "Já vím, Ki. Měl jsi o něm celou tu dobu pravdu, ale já pořád říkám, že je v něm i dost dobrého. Až budeme vědět, kde je, svolám jednání. Musí existovat nějaký způsob, jak to vyřešit bez války!"

"Připouštím, že se mi moc nezamlouvá představa, že bychom se měli přátelům postavit na bitevním poli. Dokonce ani Albenovi a Magovi. No, Magovi možná ano."

To mu vyneslo krátké zasmání. Ki vstal a sáhl po suchém flanelu u vany. Všiml si, že odvrátila oči. Rychle si omotal osušku kolem pasu a rozhlédl se po něčem jiném, co by si mohl obléknout, než byly jeho špinavé věci.

Někdo sem přichystal čisté oblečení i pro něho. Dlouhá lněná košile měla kolem krku stříbrnou výšivku a nabírané manžety. Přetáhl si ji přes hlavu a postavil se s kalhotami v ruce; nevěděl, co dál.

Znovu se podíval na Tamír a spatřil stejný znatek. Oba chtěli, aby to bylo prosté, jako by se nic nezměnilo.

Pokrčila rameny a podívala se trochu stranou: "Zůstaneš..."

"Tak dobrá." Ale stejně si natáhl kalhoty. Potom sfoukl všechny lampy až na jednu a nejistě se vrátil k posteli. Přemítal, jestli by neměl spát na podlaze s Baldem. Tamír teď byla přikrytá, pokrývku přitaženou až k nosu. Viděl jen tmavé oči, které ho vyčkávavě sledovaly.

Pořád nejistý se zamotal do další přikrývky a uvelebil se na opačné straně postele. Leželi čelem k sobě, tváře v matném světle noční lampy zcela zastíněné. Nebyli od sebe ani na dvě délky paže, ale zdálo se to jako míle.

Po chvíli k němu Tamír natáhla ruku. Propletl s ní prsty, vděčný za kontakt. Měla teplé prsty, opálené po dnech strávených v sedle, ne měkké a bledé jako děvčata, se kterými spával. Jejich ruce se chvěly nebo ho laskaly. Tamír ho držela pevně a jistě, jako vždycky. Ki z toho měl velmi zvláštní pocit, dokonce i když se díval, jak zavírá oči a jak se její výraz ve spánku uvolňuje. S obličejem přitisknutým k polštáři a vlasy rozhozenými kolem lící vypadala znovu jako

Tobin.

Počkal, dokud si nebyl jistý, že doopravdy spí, a pak pustil její ruku a otočil se na záda. Balancoval na okraji matrace a toužil po nocích, kdy tak nevinně spávali jeden druhému v náručí.

5. Kapitola

V

e snu byla pořád Tobin, který žil ve tvrzi, a dveře do věže nebyly nikdy zamčené.

Vyšel po schodech do matčina zničeného obývacího pokoje a našel Bratra, jak tam na něho čeká. Ruku v ruce dvojčata vylezla na římsu okna, které hledělo na západ k horám. Mezi špičkami bot Tobin viděl řeku dole, černě se dmoucí pod ledem jako velký had, který se pokouší osvobodit.

Sevření na ruce zesílilo; teď s ním byla matka, ne Bratr. Ariani byla bledá a zkrvavená, ale když vykročila z okraje římsy a stáhla Tobina s sebou, usmívala se.

Tobin však nepadal. Vylétl k nebi a daleko nad hory, k útesu nad tmavým Osijským mořem. Ohlédl se přes rameno a viděl teď důvěrně známé kopce a zasněžené štíty za nimi. Jako vždycky v tomhle snu stál v dálce muž v dlouhém rouchu a mával na něj. Uvidí někdy jeho tvář?

Pak se po Tobinově boku objevil Ki a vzal ho za ruku, přitáhl ho k okraji útesu, aby mu ukázal krásný přístav, který ležel dole. Tobin viděl, jak se tam dole odrážejí jejich obličej, vedle sebe, jako miniatura namalovaná na lístku stříbra.

Tamír teď prožívala tenhle sen tak často, že věděla, že sní, a tím dychtivěji se otočila ke Kimu. Snad tentokrát...

* * *

Ale jako vždycky se náhle probudila, ještě než se jejich rty dotkly.

Ki ležel v klubičku na opačné straně postele, a jakmile se zavrtěla, otevřel oči. "Jsi neklidná. Spala jsi vůbec?"

"Ano. A teď umírám hlady." Ležela tam a s hořkosladkou něhou pozorovala, jak se Ki protahuje a mne si oči. Nechal si košili rozvázanou, a tak viděla malý talisman, koně, kterého mu udělala, když se setkali. Pořád mu visel na řetízku kolem krku. Od chvíle, kdy mu ho dala, si ho nikdy nesundal, dokonce ani když se koupal. Na přelétavý okamžik to mohlo být kterékoli ráno za starých časů, když se spolu probouzeli do nového dne.

Když Ki rychle vstal a bos zamířil ke dveřím, roztříštila se tahle iluze stejně rychle jako předchozí sen.

"Půjdu nám najít něco k jídlu," řekl bez ohlednutí. "Než vejdu zpět, zaklepu."

Tamír si povzddechla. Zřejmě se snažil nechat jí čas, aby se mohla obléknout.

Vzápětí se ozvalo zaklepání a dovnitř vstoupila lady Una, pořád ještě v zablácené tunice a botách. Měla nový bandalír s barvami Tamířiny hlídky.

Baldus se konečně probudil, posadil se a protřel si oči.

"Běž si najít něco k snídani," řekla chlapci Tamír.

"Ano, Výsosti." Chlapec zívá a zvědavě se na Unu podíval. Obdivně se zahleděl na meč. Pak ji poznal a spěšně se uklonil: "Lady Uno!"

Una shlédla na chlapce a překvapeně vykřikla. Klekla si a vzala ho za ruku. "Ty jsi syn lady Erylin, že? Vsadím se, že znáš mého bratra Atmira. Je u dvora, vévodkyně Malia ho má za paže."

"Ano, paní! Máme spolu hodiny a občas si hrajeme..." Baldus zmlkl a zesmutněl. "No, hrávali jsme si - předtím."

"Viděl jsi ho po útoku?"

Smutně zavrtěl hlavou: "Od chvíle, kdy přišli Plenimarští, jsem nikoho z přátel neviděl."

Unin laskavý úsměv nedokázal ukrýt zklamání. "No, jsem ráda, že jsi v bezpečí. Jestli ho uvidím, povím mu, žes ho hledal."

"Děkuji vám, paní." Baldus se uklonil Tamír a odešel.

Una se postavila do pozoru: "Odpusť, Výsosti, nechtěla jsem být nezdvořilá. Jen nemám zprávy o nikom ze své rodiny."

"Nemusíš se omlouvat. Ubohý Baldus. Pořádně nechápe, co se stalo. Doufám, že oba své příbuzné najdete."

Vyčkávavě se odmlčela. "Proč jsi tady?"

Una se začínala cítit nepříjemně: "Lord Tharin si myslel, že bys mohla potřebovat pomoc, Výsosti."

Tamír si s náhlými rozpaky uvědomila, že tu sedí jenom v ženské noční košili. Našla župan a přitáhla si ho kolem sebe. "Je to lepší?"

Una se znovu spěšně uklonila. "Promiň. Opravdu nevím, co říct - ani co dělat."

"Ty i všichni ostatní!" Tamír roztáhla paže. "No, jsem to já. Dobře se podívej."

Una zrudla. "To není tím. Víš, když jsem se tehdy na tebe vrhla a políbila tě. Kdybych to věděla, nikdy bych nic takového neudělala."

Tamír se při té vzpomínce pořád červenala. "Nebyla to tvoje chyba. Sakra, tehdy jsem to nevěděla ani já. Věř mi, že ti to nevyčítám. Prostě na to zapomeňme." Bezmyšlenkovitě si prohrábla rukou rozčuchané vlasy. "Podívej se na sebe, nakonec jsi válečnice! Myslím, že všechny ty lekce šermu byly přece jenom k užítku."

"Byl to dobrý začátek," řekla Una, které se změnou tématu zjevně ulevilo. "Přestože si myslím, že jsem tam byla jediné děvče, které nechtělo jen dělat oči na kluky."

Kimu to vůbec nevadilo, vzpomněla si Tamír. Hned tu myšlenku zahнала. "Takže tvoje učení dokončila kapitánka Ahra?"

"Ano. Vzpomněla jsem si, jak Ki vyprávěl o své sestře, a tak jsem tu noc, kdy jsem utekla, odjela na državy lorda Jorvaie a našla ji. Svěřila jsem se jí a ona mi slíbila, že ze mě udělá vojáka. Její metody ale nebyly tak uhlazené jako tvoje." Una se zazubila. "Musím připustit, že jsem byla trochu překvapená, když jsem ji potkala. Je mnohem - drsnější

než Ki."

Tamír se otevřeně zasmála. "Viděla jsem celou jeho rodinu; řekla jsi to velmi shovívavě. Ale pověz mi, proč jsi utekla. Říkalo se, že tě král zabil, nebo otec."

"To není daleko od pravdy. Otec byl vyděšený, že ztratí přízeň tvého strýce. Zbil mě a řekl, že mě pošle pryč k nějaké staříčce tetě na ostrovech, než se mu podaří mě provdat. A tak jsem utekla. Vzala jsem si jenom tohle," dotkla se jí lce meče. "Patřil mé babičce. Matka mi ho dala a požehnala mi, když jsem odešla. Ale teď je to jinak, že? Ženy znovu můžou být válečnice, dokonce i šlechtičny."

"Ano, i šlechtičny."

Una zapomněla na kalhoty a meč a udělala vděčné pukrle. "Budu ti věrná do smrti, Výsosti."

Tamír se uklonila: "Přijímám. A teď upřímně, myslíš si, že vypadám hodně jako dívka?"

"No - možná kdyby ses učesala? A tolik se nemračila?"

Tamír si nežensky odfrkla a s bodnutím závisti si všimla, že je Una doopravdy dost hezká, s těmi hladkými tmavými vlasy a oválným obličejem.

Právě v tu chvíli nakoukl dovnitř Baldus: "Je tu paní Iya, Výsosti. Přeje si vstoupit."

Tamír se zamračila nad vyrušením, ale přikývla.

Iya měla roucho z jemné hnědé vlny a zdobný kožený opasek a dlouhé šedé vlasy volně rozpuštěné přes ramena, takže vypadala mladší a méně strohá než obvykle. Přes ruku nesla něco, co vypadalo jako několikery šaty.

"Uno. Dobré jitro, Výsosti. Ki říkal, že jsi vzhůru. Doufám, že sis dobře odpočinula?"

Tamír pokrčila rameny a podezřívavě si prohlížela šaty.

Iya se usmála a zvedla je a přidržela. "Přišla jsem ti pomoci s oblékáním."

"Tohle si na sebe nevezmu!"

"Obávám se, že musíš. I tak už se šíří dost řečí, že jsi jenom chlapec, který si hraje na děvče, ani je nemusíš podporovat. Prosím, Tamír, v tomhle mi věř. Na nošení šatů není nic zahanbujícího, vidíte, lady Uno? Nezabránilo vám být vojákem."

"Ne, paní." Una střelila po Tamír omluvným pohledem.

V Tamír však pořád bylo příliš mnoho z Tobina, než aby se tak snadno vzdala: "Ki a Tharin umřou smíchy - a zbytek mě hlídky taky! Sakra, Iyo, celý život nosím kalhoty. Zakopnu o sukni. Ve stěvících si vymknu kotník a budu vypadat jako hlupák!"

"Další důvod, aby sis na ně zvykla teď, než budeš muset dělat dojem na davy šlechticů a generálů. Pojď, nedělej takový povyk."

"Nebudu jezdit na koni v rouchu," varovala ji Tamír. "A sakra, nebudu jezdit v dámském sedle! Je mi úplně putna, co kdo říká."

"Může princezna mluvit tak hrubě?" zeptala se Una. Pokusila se potlačit úsměv, ale nepodařilo se jí to.

"Jeden krok po druhém," řekla Iya. "Kromě toho, její babičky všechny klely jak metaři. Královna Marnila přiměla k červenání i generály. Pro dnešek se soustředíme jenom na vzhled. Vévodkyně Kallia ti pošle švadlenu. Mezitím byla tak laskavá a půjčila ti některé ze šatů své nejstarší dcery. Jste skoro stejně velké."

Když si svlékala noční košili, začervenala se. Cítila se jako dokonalý hlupák, když jí Iya a Una pomáhaly do lněného kombiné a přetahovaly jí přes hlavu těžké šaty ze zeleného saténu.

"Co si o nich myslíš, než je zašněrujeme?" zeptala se Iya a otočila ji čelem k zrcadlu.

Tamír se na sebe skoro ani nepodívala a odsekla: "Nenávidím je!"

"Připouštím, že ti ta barva nesedí. Vypadáš v ní bledá. Ale něco si musíš obléknout a máš na výběr jen z těchhle."

Tamír vyrazovala jedny po druhých, až se nakonec zdráhavě rozhodla pro lovecké šaty z tmavě modré vlny, upnuté až ke krku, především proto, že byly obyčejnější než ostatní, vpředu kratší a volně střižené, aby se v nich dalo snadno pohybovat. Rukávy byly přišité v rameni, takže mohla volně pohybovat pažemi. Mohla si k nim také dovolit vzít svoje boty, a ne měkké střevíce, které Iya přinesla. Když Una šaty zašněrovala, zůstaly volné v živůtku, ale nebyly tak nepohodlné, jak čekala.

"Myslím, že to patří k nim," podala jí Iya kožený opasek s reliéfem z lístků a květů. Spojila ho zlatou sponou a nechala volně viset kolem Tamířiných štíhlých boků, takže dlouhý konec se zlatou špičkou visel vpředu ke kolenům. Tamír ho zvedla, řemeslné zpracování na ni udělalo dojem: "To vypadá jako Ylantiho práce."

"Vždycky jsi měla oko na pěkné věci." Una vytáhla přívěšek s mečem, který pro ni Tamír udělala před několika lety.

"Pořád děláš šperky?"

Tamír mrzutě vzhledla, přistižená, že se jí na těch absurdních šatech může něco líbit. "Všechny moje nástroje zůstaly v Eru."

"Najdeš si jiné, určitě," řekla Iya. "Máš dar. Nesmíš ho ignorovat. A teď se, Uno, podívej, co by se dalo dělat s těmi vlasy. Můj koňský ohon vypadá lépe."

Tamír neklidně poposedávala, zatímco ji Una česala. "Nic moc složitého. Nechci je pořád opečovávat jako - jako nějaká holka!"

Una i Iya se zasmály.

"Není důvod, proč bys je nemohla mít učesané jako vždycky," řekla jí Una a hbitě přepletla válečnické copy. "Všechny válečnice, které znám, nosí vlasy rozpuštěné nebo dlouhý cop vzadu, aby jim nepadaly do obličeje. Podíváme se, jak to vypadá." Zapletla Tamír vlasy vzadu do hustého copu, a potom vytáhla z váčku u opasku kousek červené kůže. "Vidíš, žádné stuhy. A slibuji, že tam nebude ani žádná mašle. Tak. Podívej se."

Tamír se znovu podívala do zrcadla. To, co viděla, ji dost překvapilo. "Podej mi opasek s mečem."

Připjala si ho přes ozdobný opasek a ještě jednou se na sebe podívala. Šaty jí vlastně docela lichotily, vypadala v nich spíš štíhlá než hubená. Malé copy na bocích a meč pořád ukazovaly, že je válečnice, působila však méně chlapecky než

předtím. Snažila se nemračit. Nikdo by neřekl, že je krásná, to bylo jisté, ale její oči, zdůrazněné šaty, vypadaly modřejší. "Něco jsem pro tebe schovávala. Svěřil mi to tvůj otec, před mnoha lety." Iya vytáhla ze záhybů roucha tenkou zlatou čelenku a podala ji Tamír. Byla krásná a velmi jednoduchá, jen zlatý kroužek s vyrytým stylizovaným vzorem vlny. "To je aurěnská práce. Patřil tvé matce."

Tamír si ji chtěla nasadit, ale Una ji zastavila: "Ne, nebude vypadat dobře, když máš vlasy sčesané dozadu. Ukaž." Rozpletla velký cop a pročesala vlasy prsty. Potom zvedla horní vrstvu, provlékla ji čelenkou a usadila kroužek Tamír na čelo. Nechala vlasy volně přes ni, takže byla vidět jen část na čele. Uhladila malé copy zpět, kam patřily. "Tak! Teď budou lidé vědět, že jsi princezna."

Tamír si stáhla z krku zlatý řetízek, přetrhla ho a nechala oba prsteny vyklouznout. Otcův těžký pečetní prsten si nasadila na pravý ukazováček a prsten s portrétem v ametystu na levý prsteníček, na kterém dokonale seděl. Když se znovu podívala na svůj odraz, tvářila se mírněji, skoro udiveně. Tentokrát uviděla dívku, přestože se pořád cítila jako kluk v šatech.

Iya si stoupla za ni, jednou rukou si zakryla ústa a oči se jí podezřele zaleskly. "Moje milá, podívej se na sebe - konečně se vrátila skutečná královna válečnice. Uno, zavolej dovnitř Kiho a Tharina, a taky Arkoniela, jestli je někde poblíž."

Když muži s Baldem v patách vešli, stála Tamír nervózně vedle zrcadla.

"Vypadáš pěkně!" zvolal chlapec.

"Děkuji ti." Tamír vyzývavě hleděla na Tharina a Kiho, jen ať se zkusí smát.

"Ten hoch má pravdu," řekl Tharin, přešel k ní a otočil ji kolem dokola. "U Plamene! Co říkáš, Ki? Pěkně to naše děvče naleštili, že?"

Ki se na ni celou tu dobu díval bez jediného slova. Konečně nejistě přikývl: "Je to lepší."

"Lepší?" Tamír trochu pokleslo srdce a nenáviděla se za to. Není v šatech ještě ani hodinu a už se chová jako všechny ty dívky u dvora!

"Ne, opravdu," rychle řekl Ki. "Jsi mnohem hezčí s upravenými vlasy a vůbec. Ty šaty ti taky sluší. Vsadím se, že bys v nich mohla bojovat, kdybys musela."

Tamír tasila meč a předvedla rychlou sérii výpadů a krytů. Sukně jí vířila kolem nohou a jednou nebo dvakrát si přišlápla lem. "Potřebuje zkrátit."

"Začneš novou módu," řekl Tharin s úsměvem.

Una se zasmála: "Nebo to bude skandál!"

"Ano, je lepší bojovat v kalhotách," přemítala Iya. "Ale jestli tě nachytají jindy, zkus tohle." Popadla pravou stranu svého dlouhého roucha a zastrčila si ji za opasek. "Taky se tak lépe utíká."

Tamír zanařikala, když si představila, jak jí budou šaty překážet.

"Pojď, Výsosti. Tvůj dvůr tě očekává," řekla jí Iya. "Jen ať vidí svou královnu a povědí to světu."

6. Kapitola

T

amířina první oficiální audience se konala na nádvoří sídla. Vstoupila do hnědých zimmích zahrad s přáteli a novou hlídkou po boku a zjistila, že ji tu čeká netrpělivé shromáždění válečníků, čarodějů a vystrašených cechovních mistrů, dychtivých dozvědět se nové zprávy.

Rozhlédla se kolem, hledajíc známé tváře, a na židli poblíž fontány zahlédla Nikida, jak mluví s Rysem a Iyou.

"Nečekala jsem, že tě už teď uvidím na nohách," zaprotestovala. Neuvědomovala si, že ji všichni sledují, jak kráčí k nim, aby Nikida nešíkovně objala.

"Rozkaz léčitele," zasípal. Kulatý neoholený obličej měl bledý, ale oči mu užasle zářily, když na ni hleděl.

Vzala ho za ruku: "Je mi líto tvého dědečka. Teď by se nám jeho rady hodily."

Smutně přikývl: "Sloužil by ti, stejně jako ti budu sloužit já." Podíval se na ni pečlivěji. "Opravdu jsi dívka. U Světla, chtěl jsem tomu věřit, ale zdálo se mi to nemožné. Doufám, že ze mne uděláš svého dvorního kronikáře. Věřím, že se stanou úžasné věci hodné zaznamenání."

"To místo je tvoje. Ale potřebuji taky družiníky. Byla bych ráda, kdybyste s Rysem byli první, samozřejmě spolu s Kim."

Nikides se zasmál: "Jsi si jistá, že mě chceš? Už víš, jak jsem mizerný šermíř."

"Máš jiná nadání." Otočila se k Rysovi. Tmavé oči měl pořád nešťastné, dokonce i když se usmíval. "A co ty?"

"Myslíš, že mám být Nikidovým panošem? Lord Tharin už mi to navrhoval."

"Ne. Jsi můj přítel a stál jsi při mně. Chci, abys byl plnoprávným členem družiny. Budete si oba muset najít vlastní panoše."

Rys překvapeně zamrkal: "Je mi ctí, Výsosti, a máš provždy mou věrnost! Víš ale, že můj otec byl jenom rytíř? Jsem druhý syn, nemám žádné vlastní panství."

Tamír se otočila ke shromáždění, ruku na jílci meče. "Myslím, že jste všichni slyšeli. Nuže, dobře poslouchajte. Věrní muži a ženy, kteří mi budou sloužit, budou posuzováni podle svých zásluh, ne podle původu. Ve Skale není šlechtice, jehož předkové by se narodili s korunkami na hlavě. Jestli je Illiorovou vůlí, abych Skale vládla, pak chci, abyste věděli, že hledím na lidská srdce a činy, ne na původ. Nikide, jestli chceš, můžeš to zaznamenat jako můj první výnos."

Když se jí na židli ukláněl, nedokázala říct, jestli kašle nebo se směje: "Zapíšu to, Výsosti."

"Nechť je známo, že s každým, koho se rozhodnu povýšit, bude nakládáno se stejnou úctou jako s někým, kdo je šlechticem po šest generací. Stejně tak se nebudu dvakrát rozmyšlet a odeberu titul i državy těm, kdo jich nebudou hodni."

Zachytila varovné pohledy Tharina a Iyi, ale většina davu jí aplaudovala.

Potom se obrátila k Uně: "Co říkáš, lady Uno? Připojíš se k nám?"

Una klekla na jedno koleno a nabídla jí meč: "Celým srdcem, Výsosti!"

"Takže je rozhodnuto."

Rys také poklekl a Tamír znovu tasila meč a dotkla se ho na obou ramenech. "Prohlašuji tě za lorda - počkej, jak se doopravdy jmenuješ?"

Nikides se jí to chystal říct, ale Rys ho ostrým pohledem zarazil: "Už tak dlouho mi říkáš Rys, že mi to zní jako moje pravé jméno. Zůstal bych Rysem, jestli je to možné."

"Jak je libo," řekla Tamír. "Prohlašuji tě za lorda Rysa, s panstvím a državami, jež budou určeny později. Lady Uno, přijímám i tvou přísahu. Vaším prvním úkolem jakožto mých družiníků bude dobře se starat o mého královského kronikáře. A o sebe," dodala a vrhla varovný pohled na Rysa.

Rys provinile přikývl. "Zdá se, že mě Bilairy zatím nechce, Výsosti."

"To je dobře. Nemůžu tě postrádat."

Když byla tato věc vyřízena, posadila se na židli, kterou jí připravili, a obrátila pozornost ke shromážděné šlechtě.

"Přátelé, děkuji vám všem za to, co jste vykonali. Budu k vám upřímná. Nevím přesně, co se bude dít dál. Zdá se, že se budu muset postavit svému bratranci a každému, kdo podpoří Korinův nárok na trůn. Nechci občanskou válku, ale může k ní dojít. Pokud si někdo z vás rozmyslel mou podporu, může svobodně odejít. Nikdo vás nezastaví. Odejděte však teď."

Nabídka byla přijata v tichosti a nikdo se nepohnul. Po chvíli vykročil vpřed lord Jorvai, poklekl před ní a nabídl jí meč. "Přisahal jsem vám věrnost na bitevním poli, Výsosti, avšak činím tak znovu před těmito svědky. Přijměte Colath za svého přísežného spojence."

"A Illear," prohlásil Kyman.

Jeden po druhém všichni ostatní obnovili přísahu. Nikdo neodešel.

Tamír vstala a vztáhla k nim ruku. "Nedrším Ghërilainin meč ani nemám korunu, avšak z moci Illiorovy a před těmito svědky přijímám vaši přísahu, potvrzuji vaše državy a počítám vás ke svým přátelům. Nikdy nezapomenu na pohled na vaše standarty, jež mi přišly na pomoc, když jsem vás nejvíce potřebovala."

* * *

Když skončily přísahy, obrátila se Tamír na cechmistry, kteří nervózně čekali, až k nim obrátí pozornost. Muži a ženy nesoucí insignie jednotlivých úřadů před ní poklekali a přísahali věrnost svých cechů. Řezníci, kováři, povozníci, pekaři, kameníci - vypadalo to jako nekonečný proud, ale Tamír byla ráda, že má šanci vidět vůdce běžných obyvatel města.

Konečně, se sluncem téměř v polednách, došlo na Iyu a čaroděje.

"Vaše chrabrost během bitvy nebude zapomenuta. Mí lordi a dobří lidé, prosím vás, abyste uctili tyto udatné čaroděje."

Zástupy se s různým stupněm nadšení ukláněly a provolávaly slávu. Věděla, že navzdory všemu, co čarodějové udělali, Niryn a Ohaři zanechali v ústech mnohých lidí pachut', která je vedla k tomu, že se na všechny čaroděje dívali s jistým podezřením. Svobodní skalští čarodějové vlastně vždycky měli rozporuplnou pověst. Na každého opravdového a upřímného čaroděje, jako byl Arkoniel, připadala stovka pětákových podvodníků a pouťových kouzelníků. A pak tu byli takoví jako Niryn, kteří se kvůli vlastním cílům spojovali s mocnými a bohatými. Třebaže měla Tamír důvody k nedůvěře, už teď hodně dlužila devatenácti čarodějům, které jí Iya představila.

Někteří měli roucha, ale většina jich byla oblečená jako kupci nebo nižší šlechtici. Jiní vypadali jako počestní poutníci a nejméně polovina si z bitvy odnesla zranění. Tamír byla ráda, když mezi nimi uviděla mladého plavovlasého zatemňovače myslí, Eyoliho. Během bitvy jí pomáhal dostat se do Atyionu a málem přitom přišel o život.

Dva z představovaných čarodějů, Dylas a Zagur, se zdáli být tak staří jako Iya. Kiriar a velmi pohledná mladá žena, která se představila jako Elisera z Almaku, vypadali na Arkonielův věk, ale Tamír toho věděla o čarodějích dost na to, aby si uvědomovala, že je stejně těžké uhádnout jejich skutečný věk jako u Aurënfaieů.

Poslední představená žena byla zdaleka nejzajímavější. Šedooká Saruel z Khatme patřila k Aurënfaieům a měla umně omotanou pokrývku hlavy neboli sen'gai a černé roucho svého lidu. Odhad jejího věku také ztěžovalo krásné černé obličejové tetování, které označovalo její klan, a jelikož Aurënfaieové stárli pomaleji než čarodějové narození ve Skale, Tamír by pravděpodobně stejně hádala špatně.

Tamířin přítel Arengil z Gedre ji naučil něco o zvyklostech svého lidu. "Kéž je Aura s tebou ve světle, Saruel z Khatme," řekla, položila si ruku na srdce a uklonila se.

Saruel jí gesto s vážností oplatila, hlavu trochu nakloněnou doleva, jako kdyby špatně slyšela. "I v temnotě, Tamír a Ariani Agnalain ze Skaly."

"Myslela jsem, že všichni faieové opustili Ero, když Ohaři začali upalovat čaroděje a kněze."

"Byla jsem jednou z těch, kdo sdíleli vizi paní Iyi. Aura Illustri, vám známý jako Illior Světloňoš, se na vás usmívá. Váš strýc spáchal na vaši zemi velké zlo a plivl do tváře našeho boha. Vy jste světlo seslané rozehnat temnotu šířenou uchvatitelem a jeho temnými čaroději. Je mou povinností a velkou ctí podpořit vás, jakkoliv budu moci."

"Vítám vaši pomoc a moudrost." Takových přísah se cizincům - Tírfaieům, jak Aurënfaieové říkali krátce žijící lidské rase - dostalo jen zřídka. "Paní Iyo, jak mám tebe a tvé lidi za služby odměnit?"

"Nejsme obchodníci ani kupci, abychom předkládali účet, Výsosti. Víš o mé vizi týkající se tebe, nevíš však o rozsahu toho, co jsem dělala, aby přinesla ovoce."

Zatímco jsi vyrůstala, Arkoniel a já jsme putovali touto zemí a hledali ty, kdo byli obdařeni alespoň zábleskem stejné vize. Někteří z nich teď stojí před tebou. Ostatní čekají na pokyn, aby se k nám připojili a pomohli ti. Všichni nejsou

mocní, ale Světloňoš je přesto povolal, aby chránili tu, která musí být královnou.

Ted' prohlašuji, přede všemi svědky, že nás Světloňoš nevyzval, abychom ti prostě pomohli dosáhnout této chvíle a pak odešli..."

"Stejnou řeč jsme slyšeli od toho zrádce Niryna, když shromažďoval svoji tlupu," přerušil ji Kyman. "Taky tvrdili, že slouží trůnu. Nechci se vás nijak dotknout, paní, ani nikoho z vašich přátel, ani snížit to, co jste udělali. Ale nejsem jediný Skalan, který je trochu nervózní, když vás vidí znovu tolik pohromadě na jednom místě." Otočil se a hluboce se uklonil Tamír. "Odpusťte mou upřímnost, Výsosti, ale je to pravda."

"Vím lépe než vy, co Niryn udělal, lorde. Paní Iyo, co navrhuje?"

"Chápu strach, který zasel Niryn a ostatní jeho druhu," odvětila klidně. "Mí lidé a já víme ještě lépe než vy, Výsosti, nebo kdokoliv tady, jaké zlo Ohaři praktikovali."

Sáhla do záhybů roucha a zvedla velkou stříbrnou brož se vsazeným měděným Sakorovým plamenem. "Tohle nám vnutili Ohaři." Ostatní zvedli své vlastní brože, všichni kromě Arkoniela a Eyoliho. Na každé z nich bylo vyražené číslo, jedno pro každého svobodného čaroděje. Iyina brož nesla značku 222.

"Zapsali si nás do knih jako dobytek." Iya hodila brož na dláždění. Ostatní čarodějové udělali totéž, až vznikla malá blýskavá hromádka. "Všechny svobodné čaroděje v Eru to přinutí nosit," pokračovala hoře. "Ty, kteří se vzpouzeli, upálili. Byli mezi nimi čarodějové, kteří přísahali, že ti budou pomáhat, Výsosti. Cítila jsem plameny, když umírali. Niryn nás chtěl naučit, kde je naše místo, chtěl nás naučit strachu, ale místo toho mě přinutil vzpomenout si na jednu věc. Většina čarodějů jsou povahou samotáři, to je pravda, ale v dobách tvé předchůdkyně za Velké války se mnozí z nás spojili s královnou a bojovali proti Plenimarským a jejich nekromantům. Slavné kroniky z těch dob jim připisují zastavení válečného přílivu."

Niryn a jeho vrazi v bílém mi připomněli, co čarodějové dokáží, když spojí své síly. Jestliže Ohaři dokázali využít takovou moc ke zlému, není možné i velké dobro? Přisahám naší nejosvátnější přísahou, Výsosti - při Illiorově Světle a při svých rukou, srdci a očích - že čarodějové, kteří dnes stojí před tebou, chtějí vytvořit spojení pro dobro Skaly jako ve dnech tvých předků a podpořit tě, Illiorovu vyvolenou. Po ničem víc netoužíme. S tvým svolením ukážeme naši dobrou vůli a sílu jednoty před těmito svědky."

"Pokračuj."

Iya s ostatními vytvořila kruh kolem odhozených broží, Iya nad ně zvedla ruce a kov se roztekl v kouřící kaluž. Dylías mávl rukou a kov se proměnil v dokonalou kouli. Na Kiriarův příkaz se vznesla do výše očí. Zagur udělal leštěnou dřevěnou hůlkou ve vzduchu siglu a koule se zploštila v kotouč a proměnila ve stříbrné zrcadlo. Saruel vykročila vpřed, utkala ve vzduchu vzor a okraje zrcadla se proměnily v krásný rám s aurěnským květinovým vzorem. Nakonec Arkoniel seslal kouzlo a otevřel malý černý portál. Zrcadlo v něm zmizelo a vzápětí se objevilo přímo v Tamířiných rukou. Kov byl ještě teplý.

Zvedla ho, obdivujíc znamenité zpracování. Vykládané měděné lístky a hrozny, které zrcadlo rámovaly, byly stejně dobré jako to, co viděla ve zlatnických krámcích.

"Je krásné!" Podala ho Kimu, aby se podíval, a zrcadlo putovalo z ruky do ruky kolem nádvoří.

"Jsem ráda, že tě potěšilo, Výsosti. Prosím, přijmi ho jako dar Třetí Orěšky," řekla Iya.

"Čeho?" zeptal se Illardi.

"Orěška je aurěnský výraz, znamená rozený mág," vysvětlila Iya. "Jejich magie přešla krví na náš lid, svobodné čaroděje, neboli Druhou Orěšku. Naše magie je jiná než magie faieů a často ne tak mocná. Ted' však máme v úmyslu vytvořit nový druh magie a nové způsoby jejího užívání, jak jste právě viděli. Proto jsme nový, třetí druh."

"A vaše Třetí Orěška bude sloužit Skale?" zeptal se Kyman.

"Ano, můj pane. Taková je Illiorova vůle."

"A nechcete nic na oplátku?" Kyman pořád vypadal skepticky.

"Žádáme jen královninu důvěru, lorde, a bezpečné místo, kde bychom mohli pečovat o ty, kteří se narodí jako čarodějové, a učit je."

Tamír slyšela z davu trochu mumlání, ale nevšímala si toho. Myslela na sirotky, které Arkoniel shromažďil a ochraňoval - stejně jako Iya chránila ji. "Budete ho mít, dokud mi budete věrní."

Ted' se musíme zamyslet nad Erem. Vévodo Illardi, podejte hlášení."

"Plenimarští příliš nepoškodili ozimy, ale zásoby obilí jsou ztraceny. Pokud nevysadíme jařiny, riskujeme v zimě hlad. V tuto chvíli mi však dělá největší starost útočiště a nákaza. Pokud se lidé rozptýlí po ostatních městech, mohou tam zavléct i nákazu. Nemůžete však čekat, že budou donekonečna žít ve stanech na pláni. Musíme jim poskytnout nějakou pomoc, jinak budete mít na krku povstání, než vůbec začnete."

"Samozřejmě, musíme jim pomoci."

"A musíš vědět, že pomoc přichází od tebe, Výsosti," řekl Tharin. "Atyion má bohaté zásoby, ze kterých lze čerpat. Pošlete pro jídlo, oděvy a stavební dříví. Ti, které drysiáni prohlásí za zdravé, by mohli odejít tam nebo kamkoliv, kde mají rodinu. O zbytek se musíme postarat tady."

Tamír přikývla. "Ihned pošlete vzkaz mému správci. Lady Lytia nejlépe ví, co dělat. Rozhodla jsem se také, že Atyion bude mým novým sídelním městem. Dá se dobře bránit a má dostatečné zdroje, aby mohl zásobovat a ubytovat vojsko. Když byla ztracena pokladnice v Eru, není důvod tady zůstat."

Ted' ke Korinovi. Potřebuji vědět, kde je a jestli se s ním dá vyjednávat. Taky potřebuji vědět, kolik čarodějů s sebou má Niryn. Věřím, že dokud je Liščí Brada s mým bratrancem, bude na něj mít špatný vliv. Jorvai, Kymane, chci abyste zorganizovali průzkumné hlídky. Využijte nejlepší jezdce a hlaste se mi dnes odpoledne. Ještě jednou vám děkuji za podporu."

* * *

Slyšení pokračovalo docela dobře, ale dlouhé mluvení Tamír unavilo a vyvedlo z rovnováhy. Jako mladého prince ji vychovávali k velení, ale pořád se cítila mnohem víc ve své kůži na bitevním poli s mečem v ruce. Tihle lidé po ní nechtěli, aby prostě vyhrála bitvu, ale aby rozhodla o osudu země. To všechno, a ještě se naučit chodit v sukních, doplnila kysele, když se shromáždění rozešlo. Na jedno ráno toho bylo až-až.

Popadla Kiho za loket a odtáhla ho stranou: "Pojď, potřebuji se projít."

"Vedla sis dobře," řekl tiše, když s ní srovnal krok.

"Doufám." Zamířila na hradby, z nichž byl vidět přístav a vzdálená tvrz. Dlouhý lem šatů byl na žebříku nebezpečný. Zachytila se jí noha a málem spadla na Kiho.

"Sakra! Nespěchej na mě." Opřela se nohou o přičel, zvedla okraj sukně a spodničky a zastrčila ho za opasek, jak jí ukázala Iya. Docela to pomohlo. Než vylezla na vrchol žebříku, vymyslela si zvláštní brož pro podobné účely. Svědily jí prsty, jak toužila po rydlu a tabulce.

Když míjeli hlídku, vojáci se jí uctivě poklonili. Chvilí se s Kim procházeli po hradbě, až se zastavili v prázdné stílně, opřeli se o hrazení a pozorovali racky, kroužící nad vlnami. Byl jasný den a voda se v odpoledním světle zeleně a stříbřitě leskla. Kdyby se dívala jen na východ, vypadal by svět čistý a svobodný. Za ní stále kouřilo město, zčernalé trosky, a pláže byly poseté vraky lodí.

"To všechno, cos říkala o povyšování podle zásluh a odměňování věrnosti... Viděli, žeš to myslela vážně," řekl nakonec Ki. "Získala sis srdce každého válečníka na nádvoří! Viděl jsem, jak Iya něco šeptá Arkonielovi. Vsadím se, žeš udělala dojem i na ni."

Tamír se zamračila na moře.

Ki jí položil ruku na rameno. "Vím, že se pořád hněváš pro to, co se stalo a jakým způsobem ti lhali. Ale přemýšlel jsem o tom a chápu, proč to všechno udělali."

Taky jsem na ně pořádně naštvaný," pokračoval. "No, hlavně na Arkoniela, protože toho jsme znali nejméně. Jenomže..."

No, přemýšlel jsem. Nemyslíš, že to možná bylo těžké i pro něho? Vidím, jak se na tebe dívá a jak hrdě občas vypadá, ale taky smutně. Možná bys mu mohla dát druhou šanci."

Tamír zdráhavě pokrčila rameny. Dychtivá změnit téma potáhla za lem šatů: "Takže si nemyslíš, že v tomhle vypadám jako úplný hlupák?"

"No, teprve si na to zvykám," připustil Ki.

"A musím si dřeptnout, abych se vyčurala," zamumlala.

"Bolí to? Myslím tam, kde ti odpadl penis a varlata? Skoro jsem omdlel, když se to stalo."

Tamír se při té vzpomínce oťrásla. "Ne, nebolí to, ale nesmím o tom moc přemýšlet. Cítím tam - prostě prázdno. Prsa mi ani z poloviny tolik nevadí. Jako bych byla jedním z těch ubožáků, které Plenimarští vykastrovali!"

Ki se ušklíbl, naklonil se k ní a opřel se o ni ramenem. Vděčně se o něho taky opřela. Chvilí tam jen tak stáli a pozorovali racky.

Za chvíli si odkašlal a aniž se na ni podíval, řekl: "Illior ti to sice vzal, ale dostala jsi místo toho ženské - části, vid'š? Není to, jako bys byla eunuch nebo tak."

"Asi ne."

Zvedl obočí: "Asi?"

"Moc jsem to nezkoumala," přiznala se stisněně. "Pokaždé, když na to jen pomyslím, je mi špatně."

Ki ztichl, a když se na něj konečně dokázala podívat, zjistila, že je rudý až za ušima. "Co je?"

Zatřásl hlavou a naklonil se za hrazení. Nepodíval se na ni.

"No tak, Ki! Vidím, že chceš něco říct."

"To není na mně."

"Tohle je poprvé, co jsem tě slyšela říct něco podobného. O co jde?"

"No, jestli jsi opravdové děvče, tam, tak..." zarazil se a zrudl ještě víc.

"Bilairyho koule, Ki, tak už se vymáčkni!"

Zasténal. "No, jestli jsi opravdové děvče, tak jsi vlastně o nic nepřišla. Pokud jde o šu - o potěšení, chci říct. Děvčata mi říkala, že je to těší stejně jako muže."

Tamír se na něj taky nedokázala podívat; věděla, že mluví o dívkách, které si bral do postele.

"Stejně, otcovy ženy a moje starší sestry vždycky tvrdily, že ženy jsou smyslnější než muži," dodal rychle. "Možná ne poprvé nebo podruhé, ale potom. Všechny, které znám, tvrdí, že to dělají rády."

"Asi bys to měl vědět," odvětila Tamír.

Ki chvíli mlčel a pak si povzdychl: "Tys nikdy nic z toho nedělala, že?"

"Ne. Děvčata se mi nelíbila."

Ki přikývl a vrátil se k meditaci nad mořem. Oba věděli, kdo se jí líbil.

7. Kapitola

L

utha seděl sám, na opačné straně dlouhého stolu než Korin a ostatní, mezi vojáky a nižšími šlechtici, které neznal, mezi muži, kteří vyhledali Cimu, aby mohli sloužit nějakému králi. Oni však věděli, kdo je Lutha, zvědavě na něj civěli zpoza sklenic a bezpochyby přemýšleli, co dělá tak daleko od místa, kde by měl správně být. Nejspíš si mysleli, že je v nemilosti, a nebyli daleko od pravdy.

Když Lutha sledoval Korina a starší družiníky, jak se smějí s Nirynem, zatímco Caliel sedí nepovšimnutý a nevrle hledí

do svého poháru, doutnala mu v srdci hanba a vztek. Lutha se připojil k Družině, když mu bylo osm, a od toho dne Korinovi neochvějně sloužil. Stejně jako Cal. Ted' s nimi Korin málem nepromluvil. A to všechno proto, že prvního rána tady Caliel navrhl, aby se někdo z Družiny vrátil do Era a zjistil pravdu o Tobinovi, a Lutha s ním souhlasil.

O Tobinovi vždycky kolovaly řeči - šílenství v rodině, démonický přízrak a samozřejmě klepy o něm a o Kim. Lutha ani Caliel však nevěděli, co si myslet o téhle poslední záležitosti. Příliš často se s Tobinem koupali naří, takže nemohli věřit, že to byla dívka v chlapeckých šatech. Ted' se Lutha zmítal mezi úvahami, jestli Tobin ze dne na den nějak zešílel, nebo jestli se z něj najednou vyklubal zrádce a lhář. Lutha si ani jedno z toho nedokázal představit, ne u Tobina, jak ho znal, natož že by se na takové frašce podílel Ki. Ne, opravdu se dělo něco velmi divného.

Unavený pokoutnými pohledy spolustolovníků si Lutha nepřál nic víc než vykrást se do své komnaty s Bariem nebo Calielem a měchem vína, ale Caliel by neodešel od Korina a Barieus měl právě plné ruce práce, jak se pokoušel plnit povinnosti a obsluhovat u stolu i místo panošů, kteří padli v Eru.

Zůstalo nás tak málo, pomyslel si. Hrdlo se mu stáhlo a znovu si lokl vína, aby mu ulevil. Ze všeho nejvíc mu chyběl Nikides. Byl to Luthův první přítel u dvora, a ted' byl mrtvý. Barieus to taky těžce nesl a tiše se trápil i pro Rysa, o kterého trochu stál.

Jestli chyběli i Korinovi, dával to najevo tím, že pil víc než dříve, a zdálo se, že Niryn ho v takovém chování jen podporuje. Když byl Caliel v nemilosti a Tanil pryč, nezůstal nikdo, kdo by Korina krotil. Mistr Porion jako vždy nesouhlasil, ale nemohl k tomu moc říct vzhledem ke svému postavení. Korin už nebyl šermířovým žákem, ale jeho králem.

* * *

Zdejší dvůr byl podivný a neradostný. Korin se prohlásil za právoplatného krále Skaly, a dokonce se nechal jakýmsi roztřeseným knězem korunovat, žili však na téhle osamělé, větrem ošlehané šíji jako vyhnanci.

Nádvoří pevnosti ještě páchlo krví a ohněm. Posádka, stále věrná Tobinovi, se pokusila o odpor, ale Erius tu Niryna ustanovil správcem a čaroděj měl k ruce svou hlídku, Rudé jestřáby. Ti pobili lidi z Círny a otevřeli brány Korinovi. Té noci, když dorazili, se Luthovi při pohledu na všechny ty Skalany zabité skalskýma rukama obrátil žaludek. Mezi mrtvými byly i ženy, dokonce i malé páže, kterému nemohlo být víc než šest. Někdo ho probodl. Jaký válečník zabíjí pážata?

Cirna však představovala význačný opěrný bod obrany, jeden z nejdůležitějších v zemi. Stála na nejužším místě pevninského mostu spojujícího Skalský poloostrov s úrodnou zemědělskou oblastí na severu. Muž se silnou paží mohl ze západní hradby dohodit kamenem až do Osijského moře; z východní hradby lučištníci dostřelili na Vnitřní moře.

To však také znamenalo, že ať vanul vítr odkudkoliv, nechával na všem vlhkost a sůl. Příkrývky byly provlhle a všechny dveře zkroucené, se zatuhlými a hlasitými rezavými panty. Ať si Lutha olizoval rty, jak chtěl, pořád na nich cítil sůl. Dokonce i hlavní síň byla neustále vlhká a studená, navzdory ohňům v krbech a loučím, které tu hořely dnem i nocí.

Korin ted' opilecky žertoval s Albenem, sáhl přes Niryna a zatahal mladého lorda za pramen jeho obdivovaných dlouhých černých vlasů. Alben se zasmál a odstrčil ho. Korin se na lavici zakymácel, strčil do Caliele a rozlil mu víno. Alben zavadil o Urmanise, který seděl vedle něho. Urmanis zaklel a odstrčil ho. Alben ztratil rovnováhu a za smíchu ostatních spadl po zádech z lavice. Dokonce i starý Liščí Brada se přidal. S těmi dvěma se ted' čaroděj obzvlášť přátelil a pokoušel se vetřít do přízně i Calielovi, ale ten se od něho držel dál.

Albena a Urmanise neměl Lutha nikdy moc rád. Byli arogantní, a když chtěli, což bylo dost často, chovali se jako opravdoví mizerové. Vždycky Korinovi pochlebovali, ať šlo o cokoli, a v těchto dnech se hráli na výsluní jeho přízně. S ubohým Calielem to bylo jinak. Pořád měl svoje místo u stolu, ale mezi ním a Korinem bylo něco velmi v nepořádku. Tmavooký zlatovlasý Cal vždycky býval slunce v Korinových zamračených náladách, jediný z nich, kdo ho spolu s Tanilem dokázal přemluvit, aby se vzdal nějakého nemravného žertu, nebo kdo ho dostal do postele, než se úplně otrávil vínem. Ted' už mu však Korin naslouchal jen zřídka.

* * *

Během dne byl Korin snesitelnější, snad proto, že zůstával střízlivý. Stále oblečený ve smutku, v doprovodu Poriona a Družiny vítal ustarané šlechtice, kteří se shromažďovali u dvora. Snášel žal s víc než náležitou důstojností, vzhledem ke svému věku. Během necelého roku ztratil manželku, dítě, otce a hlavní město. Muže, kteří nevěděli, jak zaváhal v boji, přitahovaly lesknoucí se oči a zářivý úsměv. Viděli v něm jeho otce: silného, srdečného a okouzlujícího. Šlechtici dost staří na to, aby mohli být jeho dědečky, před Korinem v slzách poklekali, aby mu mohli políbit prsten a dotknout se jílce velkého meče, který měl u pasu. V takových chvílích Lutha skoro zapomínal na pochybnosti.

Pozdě v noci, v soukromí vlastní síně, však Korin pil víc než dřív a vracel se mu zachmuřený, uštváný výraz. Byl to stejný výraz, jaký měl po jejích prvním boji a ve chvíli, kdy je v Eru zahnal do kouta. Když byl Korin opilý, strach vystupoval na povrch. A Niryn byl vždycky mladému králi po boku a šeptal.

Starý Liščí Brada té žluči, kterou Korina krmil, říkal "rady".

Během dne se Niryn obvykle držel z dohledu a Lutha se držel od čaroděje co nejdál v kterékoliv denní či noční době. Až příliš často na sobě cítil jeho pohled. Všichni viděli, že Niryn chce, aby Korin pokračoval tam, kde Erius skončil, ale Lutha byl dost chytrý, aby si takové myšlenky nechal pro sebe.

Několik šlechticů a důstojníků, kteří se odvážili říct, co si myslí, už oběsili na nádvoří, včetně pohledného a oblíbeného mladého kapitána Farena z pluku vévody Wethringa. Kapitánova nafouklá mrtvola tam pořád visela a pomalu se otáčela v nepolevujícím větru, s tabulkou kolem krku. Stálo na ní jediné slovo, zapsané velkými písmeny: ZRÁDCE.

Jen Caliel si ještě troufal postavit se čaroději a Lutha se o něho bál. Ostatní si možná mysleli totéž, a Lutha pár takových znal, ale Caliel byl příliš horkokrevný a věrný, než aby držel jazyk za zuby. Statečně snášel varovná znamení a Korinovy občasně výbuchy opileckých urážek a zůstával příteli po boku, třebaže se zdálo, že ho tam Korin nechce.

* * *

"Skončíš v žaláři, nebo ještě hůř," varoval ho Lutha jednou v noci, když se krčili v krytém koutě větrem ošlehaného cimbuří.

Caliel se předklonil a přiblížil ústa k Luthovu uchu: "Nemůžu jenom stát a dívat se, jak mu ten netvor krade duši." Luthu zamrazilo, že ani tady, o samotě, Caliel nevysloví Nirynovo jméno nahlas.

Kromě několika přeživších čarodějů, kteří patřili k Ohařum, a hlídky "šedých hřbetů" měl Niryn Moriela. Ropuchu Moriela. Moriel se světlými vlasy a dlouhým špičatým nosem vypadal spíš jako krysa, měl však studené, nenasytné srdce ropuchy. Kradl se kolem dvora už od doby, kdy se ho jeho první patron, lord Orun, pokusil dosadit jako panoše na Kiho místo.

Tobin ani Korin s ním nechtěli nic mít, ale jemu se přesto po Orunově smrti nějak podařilo připojit se k Nirynovi a teď se zdálo, že se toho mizerného skrčka nezbaví jinak než jedem v polévce. Mluvili o něm jako o čarodějově tajemníkovi, a přestože se zdálo, že je mu trvale po boku jako vybělený stín, pořád se vyznal ve starých tricích. Měl bystré oči a dlouhé uši a odporný zvyk objevovat se tam, kde jste ho nejméně čekali. Mezi prostými vojáky se šeptalo, že kapitán Faren byl oběšen na základě Morielaova svědectví.

Teď ho Lutha zahlédl, jak se k nim blíží po ochozu hradeb. Caliel si tiše odfrkl a opřel se o hrazení, jako by se s Luthou prostě dívali po okolí.

Moriel došel k nim a zastavil se, jako by očekával pozdrav. Caliel se k němu chladně otočil zády a Lutha udělal totéž. "Promiňte," zamumlal Moriel úlisným, pomlouvačným tónem, který pochytil v Orunově domě, "nechtěl jsem rušit milostné dostaveníčko."

Caliel se za ním díval, jak mizí z dohledu, a pak zavrčel: "Hnusný malý vlezdoprdelka. Jednoho dne si najdu důvod podříznout mu krk."

Lutha do něj strčil loktem a kývl k postavě v bílém rouchu, která přecházela po zamlženém nádvoří pod nimi. Nedalo se říct, jestli je to Niryn nebo jeden z jeho zbylých čarodějů, bylo však bezpečnější předpokládat, že to jsou všechno špehové.

Caliel mlčel, dokud se čaroděj nevytratil. Lutha si všiml, jak bezděčně mne zlatý prsten na ukazováku. Byl to prsten s jestřábem, který mu udělal Tobin. Caliel ho pořád nosil, dokonce i teď, stejně jako Lutha pořád nosil talisman s koněm, který měl od Tobina.

"Tohle není Skala, pro kterou jsem měl bojovat," zabručel Caliel.

Lutha čekal, že dodá "ani Korin, kterého znám", ale Caliel jen kývl hlavou a odešel.

Lutha ještě nebyl připravený postavit se provlhlé posteli, a tak se chvíli zdržel. Měsíc se prodíral mezi mraky a zaléval stříbrem mlhu stoupající nad Osijským mořem. Tam někde, za roztroušenými ostrovy, ležel Aurēnen a Gedre. Přemýšlel, jestli je jejich přítel Arengil vzhůru, dívá se na sever a myslí na ně.

Pořád se ještě krčil při vzpomínce na den, kdy je Erius nachytil, jak učí děvčata na střeše Starého paláce šermovat. Arengil byl v nemilosti poslán domů a Una zmizela. Lutha přemítal, jestli je ještě někdy uvidí. Nikdo to neuměl s jestřáby lépe než Arengil.

Jak tak hleděl na hvězdy, postřehl na balkóně věže nějaký pohyb. Skrz okna ještě bylo vidět světlo lamp a Lutha rozeznal osamělou postavu, jak se na něj dívá dolů - Nalia, králova manželka. Bez přemýšlení jí zamával. Viděl, jak mu pozdrav oplátila, než zmizela uvnitř.

"Dobrou noc, Výsosti," zašeptal. Podle práva byla princezna, ale ve skutečnosti sotva víc než vězeň.

Lutha s mladou ženou mluvil jen jednou, den před úspěšnou svatbou s Korinem. Lady Nalia nebyla pěkná, to je pravda, a všední rysy ještě kazilo žilkované červené mateřské znamínko, které jí pokrývalo jednu tvář. Byla však dobře vychovaná a laskavá a v jejím postoji byla smutná hrdost, která Luthu chytla za srdce. Nikdo nevěděl, kde Niryn našel dívku s královskou krví, ale Korina a kněze její rodokmen uspokojoval.

Něco však bylo špatně. Očividně se vdávala pod nátlakem a od svatby ji nepustili z věže, kromě příležitostných krátkých, pečlivě střežených nočních procházek po hradbách. Nejedla s nimi, nejezdila na vyjížďky nebo na lov, jak by šlechtična měla. Niryn tvrdil, že pro ni není bezpečné vycházet, že je jakožto poslední skutečná ženská pokrevní dědička příliš cenná a časy jsou příliš nejisté.

"Není to trochu divné, že nesejde dolů ani k jídlu?" zeptal se jednou Lutha Calieli. "Jestli tu není v bezpečí, tak jsme na tom mnohem hůř, než nám říkají!"

"To není tím," zašeptal Caliel. "To Korin. Nemůže vystát pohled na ni, chuděrku."

Luthu pro ni bolelo srdce. Kdyby byla hloupá nebo malicherná jako Korinova první žena, možná by na ni v té věži mohl zapomenout. Takhle zjistil, že o ni má starost, obzvláště když ji občas zahlédl v okně nebo na balkóně, jak toužebně vyhlíží k moři.

Povzddech si a zamířil zpátky do své komnaty. Doufal, že mu Barieus nechá ohřát postel.

8. Kapitola

N

alia couvla od nízkého parapetu a provinile se podívala na Tomaru, která seděla a pletla v křesle vedle otevřených dveří. Nevšimla si mladíka na hradbách, dokud nezamával.

Nikoho nehledala. Zírala dolů na dlážděné nádvoří a odhadovala, jestli by na místě zemřela, kdyby skočila. Bylo by to tak snadné. Zábradlí bylo nízké, sahalo jí sotva k pasu. Mohla by si na ně stoupnout nebo ho prostě přelézt a skočit.

Tomara nebyla dost silná, aby jí v tom zabránila.

Okamžik odvahy a osvobodila by se z tohoto potupného zajetí.

Kdyby ji lord Lutha nevylekal, možná by se jí to dnes v noci podařilo. Místo toho ji krátké přátelské gesto odehnalo od zábradlí, plnou obav, že si Tomara všimla její bezděčné odpovědi.

Žena však jen vzhledla od práce a usmála se: "Je studená noc, má paní. Zavřete dveře a já vám udělám čaj."

Nalia se posadila k psacímu stolu a sledovala Tomaru, jak připravuje konvici. Myšlenky se jí zatoulaly zpátky k Luthovu laskavému gestu. Přitiskla si ruku na prsa a zahнала slzy. Jak mi může něco tak obyčejného jako zamávání cizinci takhle rozbušit srdce? Možná proto, že to byla největší obyčejná lidská laskavost, jaké se jí dostalo za celé týdny téhle noční mýry.

Kdybych měla odvalu vyjít znovu ven a udělat, co jsem plánovala, byl by tam ještě, viděl by to? Byl by smutný, že jsem mrtvá? Byl by někdo smutný?

Pochybovala o tom. Korin a těch pár strážů a sluhů, které teď směla vidět - a dokonce i Niryn - ji teď oslovovali královská choť, ale nebyla nic než vězeň, pěšák v jejich hře. Jak se to jenom mohlo stát?

* * *

Když vyrůstala v Ilearu, byla tak šťastná. Ale Niryn - muž, kterému říkala poručník, a potom milenec - ji se šokující krutostí zradil a ještě čekal vděčnost.

"Tady je to bezpečnější, miláčku," řekl jí, když ji poprvé přivedl na tohle strašné, osamělé místo. Nalia to tu nenáviděla od první vteřiny, ale pokoušela se být statečná. Koneckonců ji Niryn slíbil, že ji bude častěji navštěvovat.

Ale slib nesplnil a o několik měsíců později zachvátilo posádku šílenství. Jedna frakce vojáků, ti s rudými jestřáby na šedých kabátcích, v noci zaútočila na cirkuskou stráž. Té noci se k ní do okna z nádvoří nesly děsivé zvuky. Choučila se v komnatě s chůvou a malým pážetem a myslela si, že přišel konec světa.

Té noci přišel Niryn, ale ne aby ji zachránil. Bez varování nebo vysvětlení uvedl dovnitř neupraveného cizince s prázdnými očima, páchnoucího krví, potem a vínem.

Niryn, který si s ní hrával, když byla dítě, a pak ji naučil potěšení ložnice a přiměl ji zapomenout na její nehezky obraz v zrcadle - ten netvor se prostě usmál a řekl: "Lady Nalio, dovol mi, abych ti představil tvého nastávajícího manžela."

Omdlela.

Když přišla k sobě, ležela v posteli a princ Korin seděl u ní a prohlížel si ji. Nejdřív si asi neuvědomil, že je vzhůru, protože zahlédla jeho znechucený výraz. On, zakrvácený a smradlavý, vetřelec v její komnatě, se tak díval na ni!

Byli sami. Vyčkikla a odtáhla se, myslela si, že ji chce znásilnit.

Korinovi sloužilo ke cti, že byl laskavý. "Nikdy v životě jsem si nevzal ženu násilím," řekl jí. Nemohla si nevšimnout, že je pod vši špinou pohledný a velice vážný. "Jsi královské krve, příbuzná. Nechci tě zneuctit."

"Tak co tedy chceš?" zeptala se mdle a přitáhla si deku až k bradě.

To ho trochu zmátlo. Možná si myslel, že Nirynův chladný úvod je dostatečné vysvětlení. "Můj otec, král, je mrtvý. Teď jsem králem já." Vzal její ruku do své špinavé a pokusil se usmát, ale byl to mizerný pokus. Pohledem pořád zabíhal k červené skvrně podobné rozlitému vínu, která jí sahala od úst až k rameni. "Potřebuji manželku. Budeš matkou skalských dědiců."

Nalia se mu vysmála do obličeje. Dokázala říct jen: "A Niryn nic nenamítá?" Jistá část ubohé zmatené mysli nedokázala přijmout, že ji milenec a ochránce zradil.

Korin se zamračil: "Lorda Niryna přimělo proroctví, aby tě chránil a ukrýval, takže můžeš naplnit svůj osud."

Ale on byl můj milenec! Nesčetněkrát mě měl v posteli! Pokusila se mu vmést tahle slova do obličeje, protože to považovala za jedinou možnost, jak se uchránit potupy. Ale slova ji nevyšla z úst, neozval se ani šepot. Rty ji zachvátila ledová strnulost a rozšířila se dolů hrdlem, skrz srdce a břicho, až se konečně shromáždila mezi nohama a změnila se v kratičké horké zachvění jako polibek milence na rozloučenou. Zalapala po dechu a začervenala se, ale pořád nepromluvila. Spoutalo ji nějaké kouzlo. Ale jak? A čím?

Korin si její úmysly špatně vyložil a přitáhl si její ruku ke rtům. Hedvábný černý knír ji na kůži šimral úplně jinak než Nirynova měděná bradka. "Budeme rádně oddáni, paní. Zítřejší s knězem."

"Zítřejší?" řekla Nalia. Znovu ovládala hlas, přestože byl slabý. "Tak brzy?"

"Časy jsou nejisté. Později, až se věci uklidní, možná budeme mít rádnou svatební oslavu. Teď ale záleží jen na tom, aby naše dítě bylo legitimní."

Naše dítě. Takže nemá být ničím než královskou chovnou klisnou. Poprvé v životě Nalia ucítila zárodek skutečného hněvu.

Tvůj přítel Niryn byl v mé posteli víckrát, než dokážu spočítat! Jak jen toužila vykřiknout to, ale ledový chlad jí znovu zmrazil rty i dech. Přitiskla si ruku na neužitečná ústa a po tvářích jí stekly slzy zklamání.

Korin si všiml, jak je rozčilená, a v tmavých očích zahlédla skutečnou starost. "Prosím, neplač, paní. Víím, že je to všechno velmi náhlé." Pak to znovu pokazil, když se zvedl a dodal: "Ani já jsem si to nevybral, ale musíme myslet na Skalu."

Když znovu osaměla, přetáhla si přikrývku přes hlavu a rozplakala se. Neměla rodinu, ochránce ani přátele, na které by se mohla obrátit.

Plakala dlouho do noci a usnula na promáčeném polštáři. Za rozbřesku se probudila a zjistila, že je pořád sama a že jí došly slzy.

Přešla k východnímu oknu a dívala se, jak se nebe nad Vnitřním mořem rozjasňuje. Na hradbách pod ní hlídkovali muži s rudými jestřáby na hrudi, zatímco skuteční ptáci se v dále volně vznášeli v ranním vánku.

Nikdy jsem nebyla volná, uvědomila si. Všechno byla jen iluze. Byla spokojená hlupačka. Hněv, který cítila předchozí noci, se teď vrátil silnější. Jestliže nemá nikoho, ke komu by se obrátila o pomoc, musí se o sebe postarat sama.

Koneckonců, už není dítě. A už není hlupačka.

Vena a Alin se ještě nesměli vrátit, a tak se sama oblékla a přešla k psacímu stolu. Když nemůže princovi pravdu říct,

napiše mu dopis.

Ale ten, kdo ji očaroval, byl dost chytrý. Ruka jí ztuhla nad stránkou a inkoust v peru vyschl, kdykoliv se pokusila to napsat. S polekaným výkřikem zahodila brk a couvla od stolu. Niryn ji už od dob, kdy byla malá, bavil příběhy o velkých kouzlech, ale nikdy neviděla nic většího než triky pouťových kouzelníků. Tohle byla spíš kletba. Znovu se to pokusila říct, sama v tiché komnatě. Králi Korine, já nejsem panna. Slova jí však nevyšla z úst. Vzpomněla si na podivný pocit, který ji pohltil, když se poprvé pokusila říct králi pravdu, na způsob, jakým se jí ten pocit šířil tělem. "Dalno!" zašeptala a klesla na kolena. Třesoucími se prsty sáhla pod spodničku a vyděšeně vzlykla. "Pro milost Stvořitele!"

Opravdu byla prokletá - a znovu panna. Tehdy poprvé pomyslela na balkón a dlouhý pád dolů.

* * *

Chůva se nikdy nevrátila a páže taky ne. Místo nich poslali vrásčitou starou Tomaru, aby jí posluhovala a dělala společnost.

"Kde jsou moji sloužící?" dožadovala se rozhněvaně.

"O žádných jiných sloužících nic nevím, Výsosti," odpověděla stará žena. "Vzali mě z vesnice a řekli mi, že mám čekat na vzácnou paní. Nesloužila jsem od doby, kdy moje paní před pár lety umřela, ale pořád umím zašívát a zaplétat. Pojdte, dovolte mi, abych vám učesala ty pěkné vlásky, ano?"

Tomara byla jemná a šikovná a na jejím chování nebylo nic špatného, Nalia však postrádala vlastní sloužící. Přetrpěla upravování a usadila se u okna, pokoušejíc se zahlédnout, co se děje dole. Viděla, jak se sem ženou jezdcí, a slyšela je na cestě za hradbami.

"Nevíš, co se stalo?" zeptala se konečně, protože tu nebyl nikdo jiný, s kým by mohla mluvit.

"Ero padlo a nějaký zrádce se pokouší získat trůn, Výsosti," řekla jí Tomara a vzhledla od výšivky. Vypadalo to jako závoj pro nevěstu.

"Víš, kdo je lord Niryn?"

"No, je to králův čaroděj, paní!"

"Čaroděj?" Nalii na okamžik připadalo, že se jí zastavilo srdce. Čaroděj. A dost mocný, aby sloužil králi.

"O ano! Zachránil v Eru králi Korinovi život a dostal ho ven dřív, než ho Plenimarští mohli zajmout."

Nalia o tom přemýšlela a dávala si všechno dohromady s neupraveným mužem, který k ní přišel včera v noci. Utekl, tenhle můj nový král. Ztratil město a utekl. A já jsem to nejlepší, co může získat za manželku!

Hořká myšlenka byla balzámem na její zraněné srdce. Dala jí sílu nekřičet a nevrhnout se na Niryna, když za ní později toho rána přišel, aby ji odvedl ke knězi.

Neměla pořádné svatební šaty. Oblékla si svoje nejlepší a k tomu narychlo spíchnutý závoj, který ji udělala Tomara.

Dokonce neměla ani pořádný věneček. Tomara jí přinesla jednoduchý kruh ze spletené pšenice.

Nebyli tu ani žádní vesele odění sloužící nebo muzikanti. Muži s meči ji doprovodili do hlavní síně. Polední světlo proudící dovnitř několika úzkými okny jen prohlubovalo stíny. Když si zvykla na šero, viděla, že svatební hosté jsou sami vojáci a služebnictvo. U krbu stál Dalnův kněz a s ním hrstka mladých šlechticů, družiníci.

Nalia neměla otce, který by za ni mluvil, a tak ji předával Niryn. Neměla jinou šanci než poslechnout. Pak bylo vyřčeno požehnání, Korin si stáhl z prstu prsten s drahokamem a navlékl ji ho a ona byla náhle vdaná, skalská princezna manželka.

Když potom seděli u skrovné hostiny, představili ji družiníkům. Lord Caliel byl vysoký a světlavý, s laskavou, smutnou tváří. Lord Lutha byl sotva víc než chlapec, trochu nehezky vytáhlý, ale s tak pohotovým úsměvem, že se přistihla, jak mu ho oplácí a podává mu ruku. Jeho panoš, hnědooký chlapec jménem Barieus, vypadal stejně laskavě. Dva další, lord Alben a lord Urmanis, byli bližší tomu, co čekala; pyšní a pohlední a příliš se nesnažili skrývat pohrdání jejím vzhledem. Dokonce i jejich panoši byli hrubí.

Nakonec jí Korin představil mistra šermíře, šedivého starého válečníka jménem Porion. Byl příjemný a uctivý, a i když byl sotva víc než obyčejný voják, Korin se k němu choval s krajním respektem. Když se to vzalo všechno dohromady, včetně Nirynových čarodějů, jejího mladého manžela obklopovala podivná směs. Nalia netečně okusovala pečené jehně a přemítala nad tím.

Jakmile bylo po jídle, nechali ji zase samotnou ve věži, a to až do večera. Tomara v tomhle strašlivém místě někde našla oleje a parfémy. Připravila Naliu pro svatební lože a vyklouzla pryč.

Nalia ležela nehybně jako mrtvola. Nedělala si iluze a znala svou povinnost. Když se však dveře konečně otevřely, nevešel Korin, ale Niryn, a postavil se nad lůžkem.

"Ty!" zasyčela a schoulila se k podhlavníku. "Ty zmije! Ty zrádce!"

Niryn se usmál a sedl si na kraj postele. "Ale, ale. Tak se mluvím s dobrodincem, moje milá?"

"Dobrodinec? Jak to můžeš říct? Kdybych měla dýku, bodla bych ti ji do srdce, abys cítil aspoň zlomek bolesti, kterou jsi mi způsobil!"

Zavrtěl hlavou a světlo svíce se zalesklo na rudé bradce. Byly doby, kdy jí ta barva připadala krásná. "Zachránil jsem ti život, Nalio, abys nezemřela při králových čistkách. Tvá matka a všechny příbuzné byly zabity, ale já jsem tě chránil a pečoval o tebe, a teď jsem se postaral, aby se z tebe stala královská choť. Tvé děti budou vládnout Skale. Copak to je zrada?"

"Milovala jsem tě! Věřila jsem ti! Jak jsi mohl dovolit, abych si myslela, že jsi můj milý, když sis mě nikdy nechtěl nechat?" Plakala a nenáviděla se za tu slabost.

Niryn natáhl ruku a zachytil jednu slzu konečkem prstu. Přidržel ji ve světle svíce a obdivoval jako vzácný klenot.

"Musím přiznat trochu slabosti. Byla jsi tak milý, přichylný tvor. Kdyby si Korin našel vhodnou nevěstu, kdo ví? Možná bych si tě nechal pro sebe."

Hněv znovu spálil slzy. "Jak se odvažuješ mluvit o mně, jako bych byla nějaký pes nebo kůň, kterého jsi získal! To je opravdu všechno, čím jsem pro tebe byla?"

"Ne, Nalio." Když se naklonil a položil jí dlaň na tvář, zněl jeho hlas něžně a ona se navzdory všemu přistihla, že se taky trochu naklání k důvěrně známému doteku. "Jsi budoucnost, ptáček moje. Má. Skaly. Tvým prostřednictvím, s Korinovým semenem, vrátím světu zpátky mír a řád."

Zvedl se k odchodu. Nalia na něj nevěřičně hleděla: "A to všechno jsi věděl, když jsi mě našel jako osiřelé nemluvně? Jak?"

Niryn se usmál a ji při tom zamrazilo v srdci. "Jsem velký čaroděj, moje milá, a bohové se mne dotkli. Mnohokrát jsem to viděl, ve vizích. Je to tvůj osud, tvoje předurčení."

"Čaroděj!" vyštěkla po něm, když zamířil ke dveřím. "Pověz mi, to tys mě očaroval a udělal ze mě znovu pannu?" Jeho úsměv byl dostatečnou odpovědí.

Chvilí potom k ní přišel Korin, páchnoucí vínem jako té první noci, ale tentokrát čistý. Ani se na ni nepodíval a svlékl se do naha. Měl pěkné mladé tělo, ale nebyl vzrušený. U postele zaváhal, pak sfoukl svíčku a vyškrábal se na ni mezi pokrývkami. Ani se nenamáhal ji políbit, než ji vytáhl noční košili a začal se třít měkkým penisem o klín, aby se vzrušil. Nahmatl jí prsa a hladil je a pak jí zašátral mezi nohy, neobratně se ji pokoušeje trochu potěšit a připravit.

Nalia byla vděčná za tmu, ve které její nový manžel neviděl slzy hanby a hněvu, stékající jí po tvářích. Kousla se do rtu a zadržela dech, nechtěla zradit sama sebe, odolávala teď navzdory pošpiněným vzpomínkám na sladší milování.

Když Korin porušil falešnou panenskou blánu, vykřikla, pochybovala však, že si toho všiml nebo že mu na tom záleželo. Novomanžel vypadal, že to chce mít za sebou ještě víc než ona, a když uvnitř ní vyvrcholil, měl na rtech jiné ženské jméno: Aliya. Když to skončilo, měla pocit, že mu tečou slzy, ale než se ujistila, překulil se a odešel.

A tak skončila svatební noc královské choti.

* * *

Hanba a vztek té vzpomínky ji pořád spalovaly, Nalia však nacházela útěchu v tom, že prozatím odpírala věznilům jedinou věc, kterou po ní chtěli. Měsíční krvácení přišlo a odešlo. Její lůno zůstalo prázdné.

9. Kapitola

N

avzdory nejlepšímu úmyslu ztratila Tamír naději, že se jí podaří kdykoliv v brzké době odjet do Atyionu. V Eru bylo pořád ještě příliš mnoho práce.

Pokračovaly sporadické jarní deště. Pěšiny mezi řadami narychlo postavených přístřešků a stanů se často podobaly spíš strouhám. Nebyl čas určovat hlídky. Šlechtici, kteří měli tu smůlu, že neměli žádné sídlo, kam by se mohli stáhnout, často zjistili, že se tísní vedle rodin obchodníků nebo vyhladovělých žebráků, kteří se sem probojovali v naději na královninu štedrost.

Když Tamír zrovna nedávala slyšení, byla od svítání do setmění na nohou nebo v sedle. Často snědla jen kousek chleba nebo masa, které jí podali, zatímco pracovala.

Tyhle podmínky měly jednu výhodu; zatím se jí nikdo nepokusil přinutit nosit šaty jinde než v Illardiho domě. Venku mohla pobíhat v botách a kalhotách.

* * *

Konečně dorazily první zásoby z Atyionu, v karavaně vedené lady Syrou, kterou Lytia určila jako nižšího majordoma. Jakmile se karavana dostala k osadě, Tamír jí vyjela naproti.

"Výsosti!" uklonila se Syra a předala jí seznam. "Přivezla jsem plachtovinu, pokrývky, pivo, mouku, solené skopové, sušené ryby, sýr, suché fazole, palivové dříví a léčivé byliny. Na cestě jsou další. Lady Lytia zorganizovala ve městě a na hradních nádvořích dočasné ubytování pro ty, které tam pošlete."

"Děkuji. Věděla jsem, že to zařídí dobře." Tamír vytáhla z rukávu tuniky zapečetěnou listinu a podala ji Syře. "Postupuji sto akrů úhory mezi severní hradbou a mořem pro rozvoj města. Lidé tam mohou stavět a usadit se a platit nájem hradu. Dohlédněte, aby to Lytia dostala."

"Ano, Výsosti. Znamená to, že jste se rozhodla nestavět znovu Ero?"

"Drysiani říkají, že jsou studny a půda příliš znečištěné. Bude trvat víc než rok, než budou v pořádku. A všichni kněží tvrdí, že to je prokleté území. Radí mi, abych spálila, co zůstalo, ať se země očistí. Skala musí mít nové sídelní město, silnější. Prozatím to bude Atyion."

"No, jestli tě přinutíme, aby ses tam vydala," zamumlal Ki a ostatní družiníci se zasmáli.

Zpráva o zásobách se rozšířila mezi chatrčemi a začal se sbírat dav. Tamír viděla v některých tvářích vděčnost, ale taky chamtivost, vztek, netrpělivost a zoufalství. Na pláni bylo pořád skoro osm tisíc lidí, nepočítaje vojáky, a docházelo k příliš mnoha násilnostem. Biřící k ní denně přicházeli s hlášeními o loupežích, znásilněních a dalších zločinech. Pořád bylo stanné právo a nařídila víc poprav oběšením, než chtěla, nic jiného jí však nezbývalo.

A tohle je jen dočasný odklad, připomínala si. Přezimující plodiny, které unikly zkáze, brzy shnijí na polích, jestli je nesklidí, a jarní obilí ještě nebylo zaseto. Do zimy musí být žeň a všichni musí mít řádnou střechu nad hlavou, jinak zemřou další.

* * *

Třebaže to bylo vyčerpávající, byla Tamír ráda, že má celý den tolik práce. Mohla se tak vyhýbat čarodějům a nemyslet na to, jak vypadají noci.

Přes den ji Bratr nechával na pokoji, ale za tmy rozhněvaný duch vstupoval do pokoje nebo do snů a dožadoval se spravedlnosti.

A aby bylo ještě hůř, Ki se po několika nešikovných nocích, kdy se ani jeden z nich pořádně nevyspal, přesunul ke spánku do šatny ložnice. Nic neřekl, jen to tiše udělal. Tu a tam taky požádal, aby si mohl po večeri sám vyjet. Nikdy předtím nepotřeboval být mimo její dosah. Přemýšlela, jestli hledá nějaké děvče - opravdové děvče, připustila hořce, aby si užil.

Ki se dál snažil chovat se k ní jako vždycky, ale něco mezi nimi se nevratně změnilo a nemělo smysl předstírat, že ne. Když každou noc zmizel v té malé boční místnosti, nechával dveře otevřené, ale klidně mohl být až v Atyionu.

* * *

Dnes to bylo stejné. Když se k ní a ostatním družiníkům připojil v bakši, vypadal docela v pohodě, jakmile však hra za dvě hodinky skočila, omluvil se a odešel. Rys vyklouzl za ním, jak to někdy dělával. Tamír toužila zeptat se ho, kam Ki šel, ale hrdość ji umlčela.

"Nejsem přece jeho žena," bručela, když rázovala zpátky do své komnaty.

"Co jsi říkala, Výsosti?" zeptala se Una, která stála blíž za ní, než si Tamír myslela.

"Nic," odsekla zahanbeně.

Baldus připravil komnatu na noc. Když Tamír vešla, páže netrpělivě zahlíželo za ni. Čeká na Kiho, pomyslela si.

Una pomohla Tamír sundat čelenku a boty a Baldus pověsil opasek s mečem na věšák se zbrojí.

"Děkuji. Zbytek zvládnou sama."

Ale Una se chvíli zdržela. Zdálo se, že chce něco říct.

Tamír zvedla obočí: "No? O co jde?"

Una zaváhala a střelila pohledem po chlapci. Přistoupila blíž a ztišila hlas. "O Kiho. Nechodí za milenkou, víš."

Tamír se rychle otočila, aby ukryla hořící tvář. "Jak to víš?"

"Slyšela jsem Tharina, jak se ho tím včera pokoušel škádlit. Ki se na něho docela rozzlobil."

"To je tak očividné? Mluví teď o mně všichni družiníci?" zeptala se Tamír stísněně.

"Ne. Prostě jsem si myslela, že se ti trochu uleví u srdce, když budeš vědět pravdu."

Tamír zasténala, klesla na postel a schovala si obličej do dlaní: "Moc mi to nejde, být dívka."

"Ale to víš, že ti to jde. Prostě na to ještě nejsi zvyklá. Až se vdáš a budeš mít děti..."

"Děti? Bilairyho koule!" Tamír se pokusila představit si samu sebe s břichem a přikrčila se.

Una se zasmála: "Královna nejen bojuje a má proslovy. Budeš potřebovat jednu dvě dědičky." Odmlčela se. "Víš, jak..."

"Dobrou noc, Uno!" řekla Tamír pevně a tváře jí znovu hořely.

Una se tiše zasmála: "Dobrou noc."

Právě v tu chvíli by Tamír návštěvu Bratra skoro uvítala. Lepší než tu sedět sama s takovými myšlenkami. Poslala Baldu na jeho slavník, převlékla se do županu a usadila se u ohně s holbou vína.

Přirozeně že královna musí mít děti. Kdyby zemřela bez potomků, země by upadla do zmatku, jak by se soupeřící frakce snažily ustanovit nový vládnoucí rod. Ale když si představila soulož s Kim - nebo vlastně s kýmkoliv jiným - cítila se hrozně divně.

Samozřejmě věděla, jak to v sexu chodí. A byl to Ki, kdo jí to poprvé vysvětlil, toho dne na louce s panáčky ze stébel, hrubým venkovským jazykem. Měla chuť se té ironii smát.

Dopila víno a cítila, jak se jí tělem šíří teplo. Spolu se zvukem vln pod oknem ji ukoľovalo, takže dovolila myšlenkám, aby se zatoulaly. Když začala dřímat, vzpomněla si na něco, co jí kdysi řekla Lhel. Mluvila o zvláštní síle v ženském těle, v odlivu a přílivu krve, které sledují měsíc.

Tamír začala včera znovu krváčet a od té chvíle strávila spoustu času proklínáním nevyhnutelné tyranie hadrů a krve a náhodných křečí, které jí svíraly břicho. Byl to další krutý žert osudu, stejně jako nutnost dřeptnout si při močení. Unina ledabylá slova však ukrývala pravdu. To všechno mělo svůj důvod.

Přesto byla představa velkého kulatého břicha, dmoucího se pod tunikou, pořád zneklidňující.

Baldus se na lůžku zavrhl a tiše ve spánku zakňoural. Šla a přetáhla mu přes ramena pokrývku a pak tam stála a hleděla na jeho spící obličej, ve spánku tak mírný a nevinný. Jaké to musí být, přemítala, dívat se na vlastní dítě? Bude mít modré oči po ní?

Nebo hnědé?

"Do háje!" zamumlala a zašla si pro další víno.

* * *

Když závan mokrého větru zvedl ze zčernalých základů těsně za zbytky severní brány oblak štiplavého dýmu, Kiho půjčený kůň se vzepjal. Rys, který byl těsně za ním, přitáhl svému koni otěže a nervózně se rozhlédl po temném náměstí, kde právě hlídkovali.

"Klid, hochu." Ki hladil koně na krku, aby ho uklidnil, a pak si upravil plátno namočené v octě, které měl uvázané přes ústa a nos. Všichni, kdo se odvážili do těchhle trosek, je museli mít, aby se vyhnuli nákaze. Ki věděl, že výpravami sem zbytečně riskuje. Tvrdil, že pomáhá chytat ty, co rabovali, a pár jich i zabil, ale popravdě ho to neustále táhlo zpátky. Hledal důvěrně známá místa. Když je však našel - krčmy, divadla a hostince, které dřív navštěvovali s Korinem - srdce ho jen tím víc bolelo.

Oct pronikavě páchl, ale bylo to lepší než čpavý dým, který stále ještě číhal v ulicích a uličkách. Kalná voda a puch hnijícího masa a spálených domů se v noční mlze mísily v nasládlé miazma.

Jeli skoro hodinu a nepotkali ani živáčka. Rys měl neustále tasený meč, tčkal očima nad maskou a hledal nebezpečí.

Pořád se tu válelo příliš mnoho mrtvol. Pár zbylých metařů se čínilo ve dne v noci a odváželi teď už tlející těla ke spálení. Mrtvol byly nafouklé a černé a mnohé z nich zle potrhané hladovými psy, prasaty nebo vránami. Když z blízké uličky vyběhla velká krysa, která v tlamě držela něco, co vypadalo jako dětská ručka, Kiho kůň se znovu vzepjal.

Ohně předtím hořely velmi prudce, a dokonce i po téměř dvou týdnech zůstávaly pod troskami doutnající kapsy dřevěného uhlí jako smrtící pasti pro lupiče nebo nešťastné majitele domů, kteří se snažili aspoň něco zachránit. Nahoře na Palatinu se proti nočnímu nebi rýsovaly zčernalé kamenné zdi a ukazovaly, kde dřív stávaly velké paláce a krásné domy. Bylo to osamělé místo, ale v posledních týdnech se Kimu hodilo k náladě.

"Měli bychom se vydat zpátky," zamumlal nakonec Rys a škulbl za hadr na obličej. "Nevím, proč sem pořád chodíš. Je to skličující."

"Běž zpátky. Neprosil jsem se tě, abys jel." Ki pobídl koně do kroku.

Rys ho následoval: "Už jsi celé dny nespál, Ki."

"Spím."

Rozhlédl se a uvědomil si, že vjeli do divadelní čtvrti. Dřív povědomé okolí teď vypadalo jako krajina ze zlého snu. Ki si tady připadal stejně přízračně jako Bratr. Ale je to lepší než sebou házet na osamělém lůžku, pomyslel si hořce. Přes den to bylo snazší. Tamír se pořád většinu času bránila ženským šatům a v některých chvílích Ki dokázal předstírat, že vidí Tobina. Když usnul, zdávalo se mu o Tobinových smutných očích ztracených v cizí tváři. A tak se místo toho spokojil s ukradenými chvilkami spánku a v noci jezdil sem. Rys se k němu přidal bez pozvání. Nevěděl, jestli ho poslala Tamír, aby na něho dával pozor, nebo jestli se prostě sám rozhodl na něj dohlédnout. Možná to byl zvyk z dob, kdy býval panošem. Ať to bylo jakkoliv, posledních pár nocí ho Ki nedokázal setřást. Ne že by byl Rys špatný společník. Moc toho nenamluvil a nechal Kiho temným myšlenkám, které ho sužovaly, jakkoliv se snažil udržet je na uzdě.

Jak je možné, že jsem to celé ty roky nevěděl? Jak přede mnou mohl mít Tobin takové tajemství?

Tyhle dvě otázky ho pořád pálily v hloubi duše, přestože by se styděl vyslovit je nahlas. Nejvíce trpěla Tobin. Nesla břemeno tajemství sama, aby je všechny chránila. Arkoniel to velmi jasně řekl.

Všichni ostatní, dokonce i Tharin, to celkem snadno přijali. Zdálo se, že mu rozumí jen Rys. Ki to viděl, když se na mlčícího přítele podíval. V jistém smyslu oba ztratili své pány.

* * *

Když se Ki vkradl dovnitř, byla Tamír ještě vzhůru. Myslel si, že spí, a ona zůstala pod příkrývkou zticha, a když přecházel k šatně, prohlédla si jeho tvář v matném světle noční lampy. Vypadal unaveně a smutně. Přes den ho takhle nikdy neviděla. Byla v pokušení na něj zavolat a pozvat ho do příliš velké postele. Nebylo správné, aby Ki za svou věrnost trpěl. Než však stačila sebrat odvalu a zvládnout rozpaky z mokrého hadru, který měla uvázaný mezi nohama, byl už pryč. Slyšela, jak se svléká a jak zavržala postel.

Otočila se a dívala se, jak světlo svíčky roztančilo stíny ve dveřích. Přemýšlela, jestli tam leží, stejně jako ona neschopný usnout, a taky je pozoruje.

* * *

Příštího jitra se dívala, jak Ki zívá nad snídaní. Vypadal neobvykle bledý a unavený. Když dojedli, posbírala odvalu a odtáhla ho stranou.

"Byl bys raději, kdyby se mnou v noci byla Una?" zeptala se.

Ki vypadal upřímně překvapený: "Ne, samozřejmě že ne!"

"Ale ty nespíš! Vyčerpaný mi nebudeš moc k užítku. Co se děje?"

Jen pokrčil rameny a usmál se na ni. "Špatné sny. Budu šťastnější, až se usadíš v Atyionu, to je všechno."

"Určitě?"

Čekala, dávala mu šanci říct víc. Z celého srdce si přála, aby mluvil, dokonce i kdyby říkal to, co nechtěla slyšet, ale on se jenom usmál a poplácal ji po rameni. Oba si nechali své skutečné myšlenky pro sebe.

10. Kapitola

N

iryn stál na cimbuří a těšil se z vlhkého nočního vzduchu. Korin se znovu vydal do Naliiny věže. Zatímco se díval, světla ve věži zhasla.

"Pracuj dobře, můj králi," zašeptal Niryn.

Sejmul z Korina ničící kouzlo; mladík nezplodí s Naliou žádné zrůdy. Konečně byl čas, čas, který vybral Niryn, aby byl počat dědic Skaly.

"Můj pane?" U loktu se mu objevil Moriel, plíživě jako vždycky. "Vypadáte potěšeně."

"Jsem, milý chlapče." Hoch se taky ukázal užitečný. Ten odporný pederast Orun přes všechny své chyby Moriela dobře připravil, k plížení a špehování a prodávání vlastní věrnosti. Niryn si ho mohl dovolit, ale věděl, že mu nemůže důvěřovat příliš. Ne, k tomu měl kolem mladého Moriela kouzla a kluk udělá dobře, když ho nepodvede.

"Dáváš pro mě pozor na toho nového lorda? Toho, který přijel včera?"

"Vévoda Orman. Ano, pane. Zdá se, že ho král docela uchvátil. Ale vévoda Syrus si zase stěžoval, že se Korin nechystá vyrazit na uzurpátora."

Moriel nikdy nezmiňoval Tobina jménem. Měli spolu nevyřízené účty a Tobin nebyl jediný družiník, ke kterému Moriel choval zášť. "A jak se vede lordu Luthovi?"

"Trucuje a potlouká se kolem lorda Calielu, jako vždycky. Dnes večer jsem je zase nachytil, jak si šeptají na hradbách. Moc se jim současný stav nelíbí. Myslí si, že jste Korina svedl na scestí."

"To si uvědomuji. Co potřebuji od tebe, je důkaz zrady. Pořádný důkaz. Nic menšího s Korinem nepohne."

Hoch vypadal zdrceně. "Všichni už si šli lehnout. Můžu pro vás ještě něco udělat, můj pane?"

"Ne, můžeš jít do postele. A Morieli?"

Chlapec se zarazil, na bledé zaječí tváři nejistý výraz.

"Jsi pro mě velmi cenný. Spoléhám na tebe, víš."

Moriel znatelně ožil: "Děkuji vám. Dobrou noc, pane."

Ale, ale, pomyslel si Niryn, když se za ním díval. Zdá se, že máš srdce, které se dá získat. Myslel jsem si, že to v tobě Orun už dávno zničil. Jak užitečné.

Niryn se vrátil k potěšení z noci. Nebe bylo čisté a hvězdy tak jasné, že proměnily temné nebe v indigově modré.

Muži na stráž, které minul, ho uctivě pozdravili. Mnozí z nich patřili k jeho vlastní hlídce a ti ostatní měli dost rozumu, aby mu prokazovali náležitou úctu. Niryn se dotkl různých kapitánů a většinu z nich shledal úrodnou půdou, dobře osetou pochybami a obavami, kterými mohl manipulovat. Dokonce i k mistru Porionovi bylo překvapivě snadné se vloudit; pro Niryna pracoval šermířův hloupý smysl pro povinnost ke Korinovi. Nemusel se do toho vměšovat. Nirynův učitel Kandin ho naučil, že největší talent čarodějů Nirynova druhu spočívá ve schopnosti vidět do srdce méně důležitých lidí a využívat jejich slabin. Korinovy chyby pro něho byly otevřenými dveřmi, navzdory jeho žhavé nenávisti k čaroději. Niryn si prostě počkal, až se otočí vítr. První opatrné krůčky udělal v posledním roce života starého krále, když už Korina sváděly pochyby, pití a dívky.

Ve dnech po smrti starého krále, když byl princ ztracený a hroutil se, se Niryn chopil příležitosti a vešel se do chlapcova srdce stejně jistě jako předtím do srdce jeho otce.

S Eriem to nebylo tak snadné. Král byl čestný a silný muž. Teprve když mu mysl začalo užírat šílenství, našel v ní Niryn opěrný bod.

Na druhé straně Korin byl vždycky slabý a plný obav. Niryn na něj dřív používal kouzla, ale v poslední době stejně dobře fungovalo pár pečlivě zvolených slov a dovedné lichotky. Zrada milovaného bratrance nemohla být načasovaná lépe.

Niryn se rozhlédl po temné pevnosti a vychutnal si nával pýchy. Tohle bylo jeho dílo, stejně jako pálení Illioranů a odstranění mnoha tvrdohlavých šlechticů. Obzvlášť ho těšilo smetat do prachu vysoce urozené pány a dámy. Těšilo ho, když se ho báli, a ani trochu mu nezáleželo na tom, kolik z nich ho nenávidí. Jejich nenávist byla pečeti úspěchu.

* * *

Niryn se nenarodil jako šlechtic. Byl jen dítě dvojice, která sloužila v paláci. Během prvních dní u dvora se někteří lidé, kteří se považovali za lepší, než byl on, snažili, aby na to nezapomněl. Jakmile však získal královu přízeň, brzy se naučili tiše mluvícího čaroděje nedráždit. Samozřejmě, přímo proti nim nic nepodnikl, ale Erius ukazoval svoji nelibost rychle. Někteří ze starých Nirynových kritiků zůstali bez titulu nebo panství - a mnohá ta panství pak dostal právě on.

Niryn svého neurozeného původu nelitoval; vlastně naopak. Ty první roky v něm zanechaly nesmazatelnou stopu a poskytly mu cenné lekce o tom, jak to na světě chodí.

Jeho otec byl prostý, málomluvný muž, který se oženil nad svoji úroveň. Narodil se v rodině koželuha, ale sňatek mu dovolil opustit páchnoucí řemeslo a stát se jedním ze zahradníků královny Agnalain. Matka bývala pokojskou ve Starém paláci a často pracovala v královských komnatách, než Agnalain zešilela.

Rodiče žili u severní brány, v malé chalupě s doškovou střechou. Matka ho každý den budila ještě za svitu hvězd a vydávali se s otcem na dlouhou, strmou cestu k Palatinu. Skromný příbytek opouštěli za tmy, a když kráčeli po příkrých schodech, Niryn vídal, jak se nebe rozjasňuje. Jak stoupali, byly domy kolem čím dál větší a vznešenější, a uvnitř Palatinu to bylo jako velká kouzelná zahrada. Elegantní vily se shlukovaly kolem hradeb a lemovaly tmavé mohutné tělo Starého paláce. Tehdy stál jen jeden palác a bylo to živé místo, plné barev a dvořanů a vůní; zpusťl, teprve když ho Erius po smrti své matky opustil. Mladý princ pak nemohl palác vystát, bál se, že ho matčin šílený, pomstychtivý duch bude v noci navštěvovat. Po letech, když Niryn získal důvěru mladého krále a přístup k jeho tajným myšlenkám, se dozvěděl proč. Erius svou matku zabil, udusil šílenou starou ženskou polštářem, když se dozvěděl, že podepsala rozkaz k jeho vlastní popravě a popravě své maličké dcery, protože usoudila, že proti ní pletichaří.

Ale když byl Niryn dítě, býval Starý palác ještě překrásné místo s krásnými tapisériemi na stěnách komnat a chodeb a pestrými vzory z barevných kamenů na podlaze. V některých chodbách byly dokonce dlouhé úzké bazénky, plné kvetoucích vodních rostlin a hbitých stříbrných a červených rybiček. Jeden z nižších majordomů si rusovlasého chlapce oblíbil a nechával ho rybičky krmit. Taky se mu moc líbila palácová stráž. Všichni byli vysocí, měli na sobě syté červené kabátce a u boku pěkné meče. Niryn si tajně přál vyrůst dost na to, aby mohl být vojákem a taky nosit takový meč a celý den stát a dívat se na rybičky.

Často vídal královnu Agnalain, hubenou, bledou ženu s tvrdýma modrýma očima, která si to v krásných šatech rázovala jako muž a pořád kolem sebe měla nějakou skupinku pohledných mladíků. Občas s ní býval i mladý princ, chlapec jen o trochu starší než Niryn. Jmenoval se Erius a měl černé kudrnaté vlasy a rozesmáté černé oči a vlastní houf kamarádů, kteří si říkali Královská družina. Niryn mu záviděl, ne pěkné oblečení nebo titul, ale přátele. Niryn neměl čas si hrát, a i kdyby měl čas, neměl nikoho, s kým by si hrál.

Občas s matkou časné ráno nosil královně pivo a černý chléb, které každé ráno snídala. Matka tomu odmítavě říkala jídlo pro vojáky. Niryn nechápal, proč by to neměla být vhodná snídaně pro královnu. Matka mu občas dala kůrku, kterou královna nesnědla, a Nirynovi moc chutnala; byla tuhá a vlhká, štědře solená, s černým sirupem - mnohem lepší než ovesné placky, které mu dávali k jídlu kuchaři.

"Takové jídlo snad mohlo stačit na bitevním poli, když byla ještě válečnice!" nakrčila nos matka, jako by ji mocná královna nějak zklamala.

Stejně se tvářila na to, že v královčině posteli ráno často bývali nějakí mladí lordi. Niryn žádného z nich neviděl víc než jednou. Ani s tím matka nesouhlasila, ale nikdy neřekla ani slovo, a když se zeptal, jestli jsou to všechno královnini manželé, vytahala ho za ucho.

Během dne se chodby hemžily muži a ženami v nádherných šatech a blýskavých špercích, ale když kolem nich

procházeli, museli se chlapec s matkou otočit ke stěně. Nesměli s urozenějšími lidmi mluvit ani nijak upoutat pozornost. Práci sluhy je být neviditelný jako vzduch, říkala mu matka a dítě se to záhy naučilo. Právě tak se k němu urození pánové a dámy chovali, stejně jako k matce a všemu ostatnímu služebnictvu, které se mezi nimi pohybovalo a odnášelo jejich špinavé prádlo a nočníky.

Královna si ho však jednou všimla, když se matce nepodařilo odtáhnout ho včas, aby se jí vyhnul. Agnalain se vztyčila a pak se k němu sehnula, aby si ho blíže prohlédla. Voněla květinami a kůží.

"Máš liščí srst. Jsi snad malý lišák?" zasmála se a prohrábla mu prsty rusé kudrny. Hlas měla chraplavý, ale laskavý, a když se usmála, koutky tmavě modrých očí se zvedly. Jeho vlastní matka se na něj nikdy takhle neusmála.

"A jaké oči!" řekla královna "Dokážeš velké věci s takovými očima. Co chceš dělat, až vyrosteš?"

Laskavé jednání chlapce dodalo odvahy a plaše ukázal na strážce poblíž: "Chci být jedním z nich a nosit meč!"

Královna Agnalain se zasmála: "Kdo ví? Usekneš hlavu všem zrádcům, kteří by mě chtěli zavraždit?"

"Ano, Veličenstvo, všem," odpověděl bez zaváhání. "A taky budu krmit rybičky."

* * *

Když byl Niryn dost velký, aby unesl kropicí konev, jeho návštěvy v paláci skončily. Otec ho bral s sebou pracovat v zahradách. Urození pánové a dámy se i k zahradníkům chovali jako k neviditelným, ale otec se k nim choval stejně. Nestaral se o lidi, a choval se plaše a nesměle dokonce i k Nirynově jízlivé matce. Niryn otci nikdy nevěnoval moc pozornosti, ale teď zjistil, že jeho otec má spoustu tajných znalostí.

Nebyl trpělivý ani o nic méně mlčenlivý, ale naučil chlapce, jak říci sazeničce, aby vypučela, jak spoutat zastřižené ovocné stromy do líbivého tvaru, jak si všimnout nemoci a kdy jednotit záhon nebo prořezat keř, aby se rozbujel. Nirynovi chyběly rybičky, ale zjistil, že má k zahradničení talent, a zaujalo ho to. Obzvláště rád velkými bronzovými nůžkami odstříhoval mrtvé větve a vzpurné výhonky.

Pořád neměl čas hrát si nebo najít kamarády. Místo toho si zamiloval pozorování, jak se zahrada během roku mění.

Některé rostliny bez trvalé péče umíraly, zatímco plevelu se dařilo, a když s ním člověk den co den nebojoval, rychle se šířil.

* * *

Nikdo si neuvědomil, že Niryn má talent čaroděje, dokud mu nebylo deset. Jednoho dne se několik Eriových družiníků rozhodlo, že se pobaví házením kamenů po zahradníkovi chlapci.

Niryn právě prořezával růžový keř a snažil se nevšimát si jich. Neviditelný. Musí zůstat neviditelný, přestože bylo zcela zjevné, že ho zlomyslní mladí lordi dobře vidí a mají skvělou mušku. Dokonce i kdyby to byli venkovani jako on, nebránil by se. Nevěděl jak.

Už předtím si ho dobírali a vysmívali se mu, ale on vždycky jen sklonil hlavu a díval se jinam, předstíraje, že tam není. V hloubi duše se v něm však tehdy hnulo něco temného, třebaže příliš dobře znal své místo a nepřipouštěl si nic takového jako hněv vůči výše postaveným.

Ale tentokrát to bylo jiné. Dnes to nebyl jen výsměch. Pokračoval v prořezávání, pečlivě probíral odnože a pokoušel se nepopíchat o dlouhé trny. Otec byl přímo za keřem a plel květinový záhon. Niryn viděl, jak otec vzhledl a pak se vrátil ke své práci. Nemohl pro Niryna nic udělat.

Kolem chlapce dopadaly kameny, trefovaly ho do nohou a odrážely se od dřevěné mříže vedle hlavy. To ho vystrašilo. Byli to cvičení válečníci, a kdyby chtěli, nejspíš by mu dokázali pořádně ublížit. Připadal si slabý a bezmocný, ale znovu se v něm něco hnulo, v hloubi duše, a tentokrát to bylo mnohem silnější.

"Hej, zahradníčku!" vykřikl jeden z mučitelů. "Jsi dobrý terč!"

Slova následoval kámen a zasáhl ho mezi lopatky. Niryn zasyčel bolestí a stiskl růžovou větev, kterou zkracoval. Trny mu propíchly prsty a objevila se krev. Držel hlavu svěšenou a kousal se do rtů.

"Ani to necítil!" zasmál se jeden z ostatních. "Hej, ty, kdo jsi? Vůl s tlustou kůží?"

Niryn se kousl do rtu víc. Zůstaň neviditelný.

"Podívejme se, jestli ucítí tohle."

Další kámen ho udeřil do nohy, těsně pod tunikou. Byl ostrý a škrábl ho. Nevšímal si toho, dál stříhal nůžkami zbloudilé šlahouny, ale srdce mu bušilo jako nikdy předtím.

"Říkal jsem ti to. Je tupý jako vůl!"

Další kámen zasáhl záda, a další.

"Otoč se, rezavý dobytku. Chceme se trefovat do obličejů!"

Kámen ho zasáhl do týla takovou silou, až pustil nůžky. Nemohl si pomoci; sáhl dozadu na místo, kam ho trefili. Když prsty odtáhl, měl na nich krev.

"Takhle na něj! Hoď ještě jednou, silněji, uvidíme, jestli se otočí!"

Niryn viděl otce, který pořád předstíral, že neví, co se synovi děje. V tu chvíli Nirynovi došlo, jak hluboká je propast mezi neurozenými lidmi a šlechtou. Niryna učili, že musí výše postavené respektovat, ale nikdy plně nechápal, že mu respekt neoplácí. Tihle kluci věděli, že nad ním mají moc, a s radostí ji využívali.

Když se sklonil, aby zvedl nůžky, zasáhl ho další kámen do paže.

"Otoč se, rezavý dobytku! Chceme tě slyšet zabučet!"

"Hoď další!"

Do hlavy ho udeřilo něco většího, tak tvrdě, až ho to skoro omráčilo. Niryn znovu pustil nůžky a klesl na kolena. Nebyl si úplně jistý, co se dělo potom. Když otevřel oči, zjistil, že leží pod keřem, který prořezával, a hledí na nepřirozené modré plameny, pohlcující pečlivě prořezanou růži.

Pak přišel otec a odtáhl Niryna od žhavých plamenů.

"Cos to udělal, chlapče?" zašeptal, vyděšenější, než ho kdy Niryn viděl. "Cos to, ve jménu Stvořitele, udělal?"

Niryn se pomalu posadil a rozhlédl se kolem. Sbíhal se tu menší dav, služebnictvo i šlechta, zatímco jiní běželi pro vodu. Tři chlapci, kteří ho mučili, byli pryč.

Voda na modrý oheň neúčinkovala. Hořel tak dlouho, dokud z keře nezbyl jen popel.

S těmi, co přinesli vodu, přišla stráž a jejich kapitán chtěl vědět, co se stalo. Niryn jim nemohl odpovědět, protože neměl ani ponětí. Otec jako obvykle mlčel. Nakonec se davem protlačil muž se širokými rameny a za ucho táhl jednoho z útočníků. Mladý lord se vedle něho krčil.

"Pochopil jsem, že tě tenhle darebák používal jako cvičný terč," řekl voják Nirynovi a stále přitom kluka držel skoro na špičkách.

I v tak zahanbujičící pozici po něm útočník vrhal výhružné pohledy, aby mu dal najevo, co ho čeká, jestli to poví.

"No tak, kluku, kde máš jazyk?" naléhal muž. Zdálo se, že není rozzlobený na Niryna, jen netrpělivý, aby mohl dokončit nepříjemný úkol. "Jsem Porion, mistr šermíř Královské družiny, a jsem zodpovědný za jejich chování. Je to ten, který tě poranil?"

Nirynův otec syna pohledem varoval, aby mlčel a zůstal neviditelný.

"Nevím. Byl jsem k nim zády," zamumlal Niryn, hledě dolů na svoje zabláčené dřeváky.

"Určitě, hochu?" přísně naléhal mistr Porion. "Řekli mi, že tenhle byl mezi nimi."

Cítil na sobě Porionův pohled, ale nechal hlavu svěšenou a viděl, jak se krásné boty mladého lorda usazují v trávě, když ho muž pustil.

"Tak tedy dobrá, Nyle, vrať se na cvičiště, kam patříš. A nemysli si, že si na tebe nedám pozor!" vyštěkl Porion. Mladý lord se na Niryna naposled vítězoslavně usklíbl a odkráčel.

Porion ještě chvíli stál a zamyšleně hleděl na keř. "Říkají, žeš to udělal ty, chlapče. Je to pravda?"

Niryn pokrčil rameny. Jak by mohl? Nemá přece ani křemen.

Porion se otočil k jeho otci, který stál poblíž. "To je tvůj hoch?"

"Ano, pane," zamumlal otec, nešťastný, že pro tohoto muže není neviditelný.

"Narodil se ve vaší rodině nějaký čaroděj?"

"O nikom nevím, pane."

"No, raději bys ho měl odvést k řádnému čaroději, aby ho posoudil, a brzy, než vyvede něco horšího než malý ohníček."

Porion se tvářil čím dál vážněji. Podíval se zpátky na Niryna. "Nechci, aby se vracel na Palatin. To je královnin zákon. Neskolení čarodějové jsou příliš nebezpeční. Běž, odveď ho a nechej ho prohlédnout, než někomu ublíží."

Niryn nevěřicně vzhlédl. Tomu druhému klukovi prošlo, že ho poranil, a teď trestají jeho? Nechal opatrnost opatrností a padl mistru Porionovi k nohám: "Prosím, pane, neposílejte mě pryč! Budu tvrdě pracovat a už nebudu dělat žádné potíže, přísahám při Stvořiteli!"

Porion ukázal na zničený keř: "Tohle jsi taky nechtěl, vid'?"

"Říkal jsem vám, že jsem nemohl..."

Náhle mu rameno sevřela otcova široká dlaň a zvedla ho na nohy. "Postarám se o něj, pane," řekl Porionovi. Popadl Niryna za hubenou paži a vyvedl ho ze zahrady a z paláce jako nějakého zločince.

Matka mu nařezala, že ztratil místo a malý plat, který k němu patřil. "Udělal jsi rodině hanbu!" láteřila a tloukla ho řemenem po hubených ramenou. "Všichni teď budeme hladý, bez peněz, které jsi nosil domů."

Nakonec ji otec zastavil a odnesl vzlykajícího chlapce nahoru na slanník.

Poprvé v Nirynově životě si otec sedl k němu na postel a podíval se na něj s něčím, co se podobalo skutečnému zájmu.

"Na nic si nevzpomínáš, synku? Mluvíš pravdu?"

"Ne, tati, na nic, dokud jsem neviděl ten keř hořet."

Otec si povzdychl: "No, udělal jsi to a přišel jsi o místo. Talent k čarování?" potřásl hlavou a Niryn se polekal. Všichni věděli, co se stane těm z chudiny, kdo mají tu smůlu a narodí se s dotekem nespoutané moci.

Niryn celou noc nespál. Zmítaly jím divoké představy. Rodina bude hladovět a jeho vyhodí z domu, označí ho a ukamenují, a to všechno pro to, čemu ti mladí lordi říkají zábava! Jak jen si přál, aby promluvil, když měl možnost. Když pomyslel na svou marnou poslušnost, zrudl.

Myšlenka zakořenila, zalévaná hanbou, jak ho dokázal jeden provinilcův pohled umlčet. Kdyby se ozval, možná by ho nevyhodili. Kdyby ho ti tři nepoužívali pro zábavu nebo kdyby je otec přinutil, ať toho nechají, nebo kdyby se Niryn pohnul nebo otočil dřív, nebo zkusil odporovat...

Kdyby, kdyby, kdyby. Užíralo ho to a znovu cítil, jak se v něm zvedá ten temný pocit. V temnotě cítil, jak ho svědí ruce, a když je zvedl, mezi prsty mu tančily modré jiskry jako blýskající plátno. Vyděsilo ho to a vrazil dlaně do džbánu s vodou, který měl u postele, protože se bál, že mu chytí pokrývka.

Jiskry zhasly a nic zlého se nestalo. A když strach ustoupil, ucítil cosi nového, něco, co nikdy předtím necítil.

Byla to naděje.

Několik příštích dnů strávil potulováním po trzištích a pokoušel se upoutat pozornost kouzelníků, kteří tady nabízeli svou práci, prodávali amulety a předváděli iluze. Zahradníkův kluk v doma upředěných šatech nikoho nezajímal. Posměch ho zahnal od jejich stánků.

Už si začínal myslet, že bude opravdu muset umřít hladu nebo začít žebrať, když se u dveří domku objevil cizinec. Rodiče byli v práci.

Byl to shrbený stařec se špinavými vousy, ale oblečený ve velmi pěkném rouchu. Bylo bílé, se stříbrnou výšivkou kolem krku a na rukávech.

"Ty jsi ten zahradníkův syn, který umí udělat oheň?" zeptal se stařec a ostře se mu zadíval do očí.

"Ano," odpověděl Niryn, který uhodl, kdo to je.

"Můžeš mi to ukázat, kluku?" naléhal muž.

Niryn se zajíkl: "Ne, pane. Jenom když jsem rozzlobený."

Stařec se usmál a bez pozvání proklouzl kolem Niryna. Rozhlédl se po skromné, prosté místnosti a zavrtěl hlavou, stále se pro sebe usmívaje. "Přesně tak. Měl jsi toho dost a vrátil jsi ránu, že? Tak to u některých začíná. Tak to začalo u mě. Byl to asi dobrý pocit. Štěstí, žeš nepodpálil je, to bys tu teď neseděl. Spousta divokých semen, jako jsi ty, skončí ukamenováním nebo upálením."

Posadil se na otcovu židli u krbu. "Pojď sem, kluku," řekl a pokynul Nirynovi, aby se postavil před něj. Položil sukovitou ruku chlapi na hlavu a na okamžik se sklonil. Niryn cítil, jak jím proběhlo podivné chvění.

"Ano! Moc, a taky ctižádost," mumlal stařec. "Můžu z tebe něco udělat. Něco silného. Chceš být silný, kluku, a už nikdy nenechat takové mladé fracky, aby si k tobě dovolovali?"

Niryn přikývl a stařec se k němu naklonil; oči mu v matném šeru domku svítily jako kočky. "Rychlá odpověď. V těch tvých červených očích vidím i tvoje srdce. Už jsi ochutnal, co je to magie, a líbilo se ti to, že ano?"

Niryn si nebyl jistý, jestli je to pravda. Vystrašilo ho to, ale pod vědoucím pohledem cizince se znovu zachvěl, přestože už muž stáhl ruku. "Řekl vám někdo, co se stalo?"

"Čarodějové mají smysl pro klepy, hochu. Čekal jsem na dítě, jako jsi ty, spoustu let."

Nirynovo stíněné, vyprahlé srdce se vzedmulo. Tohle se nejvíce ze všeho, co mu kdy kdo řekl, blížilo chvále, až na jedinou situaci: nikdy nezapomněl, jak se na něj toho dne podívala královna Agnalain a jak mu řekla, že dokáže velké věci. Něco v něm viděla a tenhle čaroděj taky, zatímco všichni ostatní se ho chtěli zbavit jako vzteklého psa.

"Ano, vidím ti to v očích," zamumlal čaroděj. "Jsi chytrý a rozzlobený. To, co tě naučím, se ti bude líbit."

"Co je to?" vyhrkl Niryn.

Stařec přivřel oči, ale pořád se usmíval. "Moc, chlapče. Jak se užívá a bere."

Zůstal, dokud se Nirynovi rodiče nevrátili domů, a učil jím nabídku. Dali Niryna starci a přijali váček mincí, aniž se vůbec zeptali na jeho jméno nebo kam jejich jediné dítě odvede.

Niryn necítil nic. Žádnou bolest. Žádnou lítost. Díval se na ty dva, v porovnání se starcem tak ošuntělé. Viděl, jak se cizince bojí, ale neodvažují se to dát najevo. Možná chtěli být i teď neviditelní. Ale Niryn nechtěl. Nikdy si nepřipadal viditelnější než toho večera, kdy navždy opustil domov po boku nového učitele.

* * *

Mistr Kandin se v Nirynovi nemýlil. Nadání, které se v něm ukrývalo, bylo jako hromádka doutnajících uhlíků. Stačilo jen trochu zafoukat a plameny se rozhořely s intenzitou, která překvapila dokonce i učitele. Mistr Kandin našel v Nirynovi bystrého žáka a spřízněnou duši. Oba rozuměli ctižádosti a Niryn zjistil, že jí má spoustu.

Za celá učednická léta Niryn nikdy nezapomněl na dobu, kterou strávil v paláci. Nikdy nezapomněl, jaké to bylo být v očích někoho jiného ničím, ani na to, jak s ním mluvila stará královna. Tyhle dvě věci se přetavily ve ctižádost. Kandin ho naleštil jako čepel, a když byl učitel hotov, byl Niryn připraven vrátit se ke dvoru a získat pro sebe místo. Pořád si však pamatoval lekce z dětství. Pořád věděl, jak být neviditelný v očích těch, před kterými chtěl ukrýt svou moc a záměry.

Minul šanci s královnou Agnalain. Než si Niryn stačil vybudovat pozici, Erius odstranil matku z cesty a zaujal místo na trůnu, který právem patřil jeho sestře.

Niryn, teď už uznávaný mladý čaroděj a věrný Skalan, jednoho dne zašel děvčátku složit poklonu do krásného menšího domu, který jí bratr nechal postavit na palácových pozemcích. Podle práva měla být královnou a ve městě už se šeptalo o proroctví a Illiorově vůli. Niryn na kněze nedal, považoval je jen za obratné šarlatány, ale rozhodně by nebyl proti využit jejich hru k vlastním zájmům. Královna by byla nejlepší.

Vybavily se mu lekce, které se naučil mezi růžemi a květinovými záhony. Královská rodina byla svým způsobem taky zahrada a potřebovala řádnou péči.

Ariani, dítě jednoho z mnoha milenců své matky, byla kořenem trůnu. Jako jediná královnina dcera měla přesvědčivý nárok, snad dostatečně silný, aby mohla svrhnout bratra, až bude dost velká, po pečlivé přípravě a s náležitou podporou. Niryn nepochyboval, že by mohl vytvořit kliku jejich přívrženců. Bohužel však zjistil, že kmínek je prohnílý. Ariani byla velice hezká a inteligentní, už však v sobě měla osudnou slabost. Stihne ji stejný osud jako její matku, a dřív. Možná by tak sice bylo snazší ji ovládat, ale lidé stále ještě měli špatné vzpomínky na šílené způsoby staré královny. Ne, Ariani se nehodí.

Rozhodl se tedy vetřít na Eriův dvůr. Mladý král na hostinách vítal různé čaroděje.

Mladý král byl z tužšího těsta než jeho sestra. Erius byl pohledný a plodný, se silnou myslí i tělem, a už si získal srdce lidí řadou působivých vítězství s Plenimarskými. Skalané, unavení válkou i královským šílenstvím, nechtěli slyšet o zaprášeném proroctví a bručení Illioranů si nevšímal. Milovali Eria.

Naštěstí pro Niryna měl i král v sobě trochu matčiny slabosti, právě tolik, aby byl tvárný. Stejně jako jeho otec tvaroval ovocné stromy, Niryn ořeže a upraví královu poddajnou mysl a ohne ji do vzoru, který mu bude nejlépe vyhovovat. Vyžadovalo to čas a trpělivost, ale Niryn měl obojího dost.

Niryn využil čas, našel další čaroděje, které mohl využít, a vytvořil Ohaře a jejich hlídku, zdánlivě proto, aby sloužili králi. Vybíral pečlivě, bral jen ty, kterými si mohl být jistý.

Připravil si u Eria půdu, zdiskreditoval každého, kdo mu stál v cestě, obzvláště Illiorany, a nenápadně přesvědčil krále, aby nechal zabít všechny ženy s královskou krví, které by se mohly postavit proti jeho nároku na trůn.

Když začala Eriova mysl kolísat, stal se tvárnějším, přesně jak Niryn předvídal, ale pořád musel bojovat s nečekanými okolnostmi. Erius měl pět dětí a nejstarší dcera vypadala velmi slibně, ale domácnost zasáhla nemoc a zabila všechny děti kromě jednoho, nejmladšího, a k tomu syna. Korina.

Tehdy měl Niryn vizi o mladé královně, kterou sám vybere, jež bude dokonalou růží jeho zahrady. A byla to pravá vize,

zjevila se mu ve snu. Jako mnozí čarodějové nevěnoval svému božskému patronu, Světloňosi, víc než neupřímné sliby. Oběti a omamný posvátný kouř chrámů neměly s jejich mocí co dělat. Ta přicházela s krví, rodili se s ní; nezřetelná rudá stužka, táhnoucí se zpět k aurénskému tulákovi, který se vyspal s nějakou Skalankou a předal jejímu rodu vrtošivou magii. Když však procitl z onoho snu, přistihl se při vzácné modlitbě diků. Neviděl dívčinu tvář, ale bez pochybností věděl, že mu byla ukázána budoucí královna, která pod jeho pečlivým vedením zachrání zemi. Princ Korin nebyl dítě, které by si Niryn vybral ke zplození své budoucí královny. Proto bylo víc než nutné najít k němu nějakou vhodnou dívku. Lidé pak budou znovu mít svoji královnu a proroctví. Dokonce ani čaroděj nedokázal nevidět roky hladomoru a nemoci, které mařily Eriovu vládu. Jako každý zahradník ale musel Niryn pracovat s vyzrálými výhonky.

Zhruba v té době našel Naliu. Vydal se s Ohaři zabít její matku, vzdálenou královninu venkovskou sestřenicí, v jejíž krvi a v krvi jejích dvou nemluvnat kolovala královská krev. Jedno děvčátko bylo půvabné po otci; druhé zdědilo matčino zohavení. Něco jako vize zastavilo Nirynovu ruku nad poznamenaným nemluvnětem; tohle je další sazenička pro čarodějovu zahradu. Jestli ji nechají růst a budou o ni řádně pečovat, bude mít vlastní dcery. Ukryl ji a udělal z ní nejprve svou schovanku, a pak, z rozmaru, konkubínu. Jako čaroděj neměl sémě, které by mohl do plodného lůna zasít.

* * *

Korin nebyl hloupý ani nepoctivý, ne na začátku. Od malička Nirynovi instinktivně nedůvěřoval. Byl však slabý. Válka odváděla krále pryč a družiníci zdivočeli.

Niryn jen tu a tam někoho trochu povzbudil. Někteří z družiníků byli celkem užiteční, třebaže bezděčně, tím, že Korina vodili do městských krčem a nevěstinců. Niryn na ně začal pevněji dohlížet, až když Korin začal rozsévat svoje sémě. Se zavedenou sítí čarodějů a špehů bylo docela snadné držet z cesty všechny královské bastardy. Princezna Aliya byla politováníhodná větve k prořezání. Byla zdravá a inteligentní, ale neměla obvyklé kazy, které by mohl využít. Ne, časem by z ní v jeho zahradě byl nebezpečný plevel, posílený princovou láskou.

V době, kdy Erius zemřel, byl Korin zhýralý mladý hejsek a opilec. Smrt krásné manželky a hrůza ze znetvořených plodů jejího lůna ho zlomila a připravila ke sklizni.

* * *

Niryn se vytrhl z příjemného snění a znovu vzhledl k potemnělé věži. Tam, vysoko nad chráněným přístavem, je právě zaséváno semeno pro příští sklizeň.

11. Kapitola

I

ya, která strávila celý život jako svobodná čarodějka a toulala se, kam chtěla, zjistila, že má teď na starosti nejen nezkušenou a leckdy nespolupracující mladou královnu, ale i smečku svých vlastních lidí, kteří taky potřebují nějak zorganizovat. Třetí Orěska byla ušlechtilá představa; teď museli s Arkoniem zjistit, jestli jejich čarodějové opravdu dokáží pracovat spolu.

Tamír dodržela slovo a od začátku trvala na tom, že jsou Iyini čarodějové v Illardiho domě vítáni, navzdory brčení některých lordů a generálů. Oni na oplátku stále hledali způsoby, jak být k užítku, a dělali malá užitečná kouzla jako ohňové štěpiny a ochranu střech. Iya, Saruel a Dylas něco věděli o léčení a s požeňnáním drysiánů pomáhali, kde mohli.

Arkonielova vlastní skupinka čarodějů dorazila na konci lithionu. Iyu dojala radost, s jakou je přivítal. Opravdu mu chyběli, obzvlášť malý, zelenooký devítiletý chlapec jménem Wythnir, kterého Arkoniel přijal za svého prvního žáka. Byl slabý, malý a plachý, ale Iya v něm cítila velké možnosti. Souhlasně se podívala na Arkoniela, který doslova zářil. Přestože měla Tamír spoustu práce, uspořádala pro ně toho večera ve svých komnatách hostinu, s ostatními čaroději a družiníky, a Arkoniel je hrdě představil.

Ti nejstarší, Lyan, Vornus, Iyina přítelkyně Cerana a mrzutý, zamračený, obyčejně vypadající chlapík jménem Kaulin, se Tamír jako první poklonili s rukou na srdci.

"Opravdu jste královna, která byla předpovězena," řekla Lyan jménem všech. "Při našich rukou, srdci i očích, rádi budeme sloužit tobě a Skale."

Potom vystoupili mladší; urozeně vypadající dvojice v roztrhané nádheře jménem Melissandra a lord Malkanus a obyčejný mladý muž jménem Hain. Byl asi tak starý jako Arkoniel a měl kolem sebe stejnou auru skryté síly.

Nakonec přišly děti a Iya viděla, jak se Tamír při jejich představování rozsvítily oči. Ethni byla asi tak stará jako Tamír a měla v sobě jen tenkou stopu magie. Dvojčata Ylina a Rala nebyly o moc silnější, ani malý Danil. Wythnir mezi nimi zářil jako drahokam v hromádce říčních kamenů. Tohle byl typ dítěte, jaké si Iya představovala před těmi dlouhými lety, kdy poprvé mluvila o shromažďování čarodějů. Arkoniel však vypadal potěšeně každým z nich, bez ohledu na schopnosti.

"Vítejte všichni," řekla Tamír. "Arkoniel mi o vás i o vašem učení vyprávěl mnoho dobrého. Jsem ráda, že vás tady vidím."

"Pokud vím, strávili jste nějakou dobu v našem starém domově," dodal Ki. Zazubil se na Arkoniela: "Doufám, že vám to tam nepřipadalo příliš pochmurné?"

"Ne, ne!" hned se ozvala Rala. "Kuchařka dělá ty nejlepší koláče a ovocné dorty."

Ki žertovně protáhl obličej: "Máš pravdu. Teď se mi začalo stýskat."

Děti se rozesmály a tím udaly tón večeru. Většina starších čarodějů byla dětmi dost potěšená a nechali je po večeři předvádět hostům malé triky. Většinou to byla barevná světla a ptačí zpěv, ale Wythnir nechal kolem komnaty létat mísu lískových oříšků jako včelí roj.

Iyini čarodějové nově přichozí také hbitě uvítali a stará čarodějka a Arkoniel se po sobě šťastně podívali. Třiatřicet

čarodějů, včetně jich samotných, plus hrstka dalších, kteří se sem trousili - byl to dobrý začátek.

Když ubytovali děti v jejich nových komnatách, vyšel si s ní Arkoniel na hradby.

"Umíš si to představit?" zeptal se jí s rozzářenými očima. "Děti udělaly tak úžasný pokrok, a to je učilo jen pár menších čarodějů. Představ si, co se naučí od těch mocných, které jsi shromáždila! No, některé z nich nemají větší talent než být léčitelé nebo vyrábět amulety, já vím, ale z několika málo můžou být velcí čarodějové."

"Hlavně z toho chlapce, kterého sis vzal k sobě, co?"

Arkoniel zářil radostí a pýchou: "Ano, Wythnir bude skvělý."

Iya neřekla nic, vzpomněla si, jak zpočátku říkala totéž o všech svých žácích. Wythnir byl rozhodně lepší než ostatní, ale z dlouhé zkušenosti věděla, že u někoho tak mladého je stejná šance na úspěch jako na zklamání, dokonce i když vypadá tak slibně.

Důležitější než jakýkoliv jednotlivý učen byl vzpomínka na vizi, kterou měla před lety: Arkoniel jako starý, moudrý muž ve skvostném sídle plném čarodějů a po jeho boku jiné dítě. Předala mu tu vizi a teď, když ochutnal kousíček úspěchu, se zdálo, že se jí drží ještě pevněji.

Arkoniel miloval děti. Iyu to poněkud překvapilo; ona sama se o obyčejné děti nezajímala vůbec a o těch, co se narodili s nadáním, jen zřídka uvažovala jinak než jako o případných učnících. Milovala svoje vlastní studenty tak, jak jen dokázala někoho milovat, ale věděla, že ji všichni nakonec opustí a půjdou vlastní cestou, takže není dobré se k nim příliš připoutat. Snad to Arkoniel časem taky pochopí, ale teď vnímal jen ten zářivý palác plný života a učení. Iya mu to viděla na očích a měla dost rozumu na to, aby nepřekážela Illiorově vůli. Arkoniel se musí vydat jinou cestou, než jakou kráčela ona a její předchůdci.

Taky u sebe pořád nosil tu prokletou číši a dobře ji chránil. Možná je mu souzeno najít pro ni bezpečné místo. To bylo taky v božích rukou. Iya ničeho nelitovala a čekaly ji nové výzvy.

* * *

Dylas a čarodějové z Era měli jisté zkušenosti se spoluprací, protože se museli dát dohromady, aby se uchránili před Ohaři. Iya by mu s radostí přenechala břemeno vedení, zdálo se však, že jsou všichni odhodlaní podržovat se jí.

"Věštírna dala tu vizi tobě," připomněl jí se smíchem Arkoniel, když si na to v následujících dnech stěžovala. Vypadalo to, že za ní pořád někdo chodí s dotazy ohledně magie a pod nohama se jí neustále pletly děti. "Jsi Tamírín ochránce. Přirozeně se obrácí na tebe."

"Ochránce?" zamumlala Iya. "Pořád se mnou skoro nepromluví."

"Se mnou je to teď lepší, ale pořád je v tom ostražitost. Myslíš, že uhodla pravdu?"

"Ne - a musíme to odkládat, dokud to jde, Arkonieli. Nemůže se teď ničím rozptylovat a pořád nás potřebuje. Možná se nikdy nezeptá. To by bylo lepší."

* * *

S Dylasovou pomocí střídavě drželi stráž a vyhlíželi přes moře k Plenimaru. Ostatní se střídali v blízkosti Tamír, připraveni ji chránit před jakoukoliv hrozbou. Přitom museli být diskretní, protože mnoho Tamíríných nových spojenců jejich lidem otevřeně nedůvěřovalo.

Iya stejně tak nedůvěřovala mnoha z nich, těmhle šlechticům a válečníkům. Eyoli se uzdravil ze zranění a už se ukázalo, jak je užitečný. Mladý zatemňovač mohl vejít kamkoliv a volně se tam pohybovat, fakticky nepovšimnutý, poslouchat a dívat se. Když Iya vzala v úvahu i Arkonielovo podivné nové krvavé kouzlo a Tharinovu paměť ohledně spojenectví, věrnosti a intrik, soudila, že Tamír je tak dobře hlídáná, jak je to jen možné.

Našla také cenného spojence v nejvyšším knězi Věštírní Imonovi. Zůstával tady a nezdálo se, že by se chystal odejít. S Lainem a Porteonem, dvěma dalšími muži, kteří s ním přišli, trávili čas pečováním o provizorní Chrám stély, jak tomu teď říkali. Denně sem přicházeli lidé podívat se na ni a vyslechnout si přímo z úst nejvyššího kněze, že je jejich nová královna skutečně Illiorova vyvolená.

* * *

Imonus shromáždil přeživší Illiorovy kněze z Era a poradil jim, aby v táborech zbudovali provizorní chrámy. On a jeho kněží založili největší z nich; umístili zlatou desku a obětní pánve na žhavé uhlí pod baldachýn na nádvoří Illardiho sídla, těsně za bránou. Každý, kdo se přišel podívat na Tamír, musel projít kolem a prorocství mu připomnělo její právo na trůn.

Imonus mluvil s autoritou Světlonoše a oddaného věřícího. Nechávali v koších u velké stély malé obětiny, květiny a mince a dotýkali se jí pro štěstí. Přestože většina lidí byla bez prostředků, našli jídlo, které by mohli kněžím přinést, a dávali do zakrytých košů sevrklá jablka a skrojky chleba. Pak pokládali do zdobených bronzových pánví, zachráněných z kteréhosi z chrámů v Eru, voskové obětiny a pírká. Pánve hořely dnem i nocí a plnily vzduch dráždivou vůní kadidla se štiplavým nádechem spáleného peří. Imonus a jeho bratři byli pořád tady, pečovali o ohně, žehnali, vykládali sny a nabízeli naděje.

Iya přistupovala k většině kněží skepticky. Příliš mnoho jich viděla vydělávat na falešných slibech a falešných prorocstvích. Imonus však byl poctivý a oddaný Tamír.

"Naše Thelátimova dcera je silná," poznamenal, když po večeři seděli společně s Iyou ve velké síni. "Má dar výmluvnosti a vidím, jak povzbuzuje srdce těch, ke kterým hovoří."

"Ano, všimla jsem si. Možná je to dotek inspirace od Illiora?"

"Víc než jen dotek," řekl Imonus. "Věří víc v budování než v moc. To jí bude požehnáním i břemenem."

"To je prorocství?" zeptala se Iya a podívala se na něj přes pohár.

Jen se usmál.

12. Kapitola

K

dyž se teplejší dny nythinu prodlužovaly a cesty vysychaly, zjistila Tamír, že zprávy o zničení Era a o její vlastní proměně neputovaly vřdycky společně. Ze vzdálených držav stále přicházeli zmatení vyslanci. Někteří dorazili s opožděnými odpověďmi na volání do války, které vyslal král Erius, a čekali, že najdou krále pořád na trůnu. Jiní přišli hledat zprávy o zázračně proměněné princezně. Několik statečných duší přinášelo krátké dopisy, které ji nepokrytě odsuzovaly jako hanebnou.

Od těchto příchozích zaslechli zvěsti, že je Korin v Cirmě a buduje si tam vojsko.

"To znamená, že jsme odříznutí od šlechty v severních oblastech, kromě cesty po moři," poznamenal Tharin.

"A pořád nemáme dost lodí, takže je to jedno," dodal Illardi. V loděnicích od Volchi až po Erind už začali s novými kýly, ne všechny tyhle přístavy se však vyslovily pro novou královnu. A i kdyby ano, postavit tak velké lodě nějaký čas potrvá.

"No, aspoň víme, kde je," řekl Ki.

Arkoniel a Iya se pokoušeli tyhle zprávy ověřit pomocí kouzelného oka a okna, ale bez užitku.

"Vůbec nevidíte pevnost?" zeptala se nevěřicně Tamír.

"Kdykoliv se o to pokusím, mám pocit, že mě někdo bodá do očí nožem," odpověděl Arkoniel. "Niryn rozestřel nad celou pevností nějaký druh ochran."

"Přistihl vás, jak se pokoušíte slídit?"

"Možná, ale byli jsme velice opatrní," řekla Iya. "Ví, že se musí chránit proti podobným kouzlům."

"Je Niryn silnější než vy?"

"Není to tak obtížná ochrana. Ohaři byli mocní v tom, co dělali, a kromě Niryna ještě nejméně čtyři přežili. Nebylo by dobré je podceňovat. Viděli jsme je jenom upalovat čaroděje. Nevíme, čeho jiného jsou ještě schopní," varovala Iya.

"Viděla jsi, co dokáže naše malá tlupa po pouhých několika měsících, když dáme hlavy dohromady. Niryn měl na výzkum a zkoušení moci svých lidí celé roky. Mám podezření, že jsou pořád ještě silou, se kterou se musí počítat, přestože jich tak ubylo."

"Co tedy můžeme dělat?"

"Poslat další zvědy," navrhl Arkoniel.

* * *

Prozatím to vypadalo jako jediná možnost. Vyslala je a vrátila se ke studiu vládnutí.

Každé ráno trávila slyšením v provizorním trůnním sálu, který udělali z Illardiho velké síně. Seděla na pódiu pod baldachýnem v doprovodu Tharina, svých družiníků a několika Iyinych čarodějů.

Pořád jí připadalo podivné sedět na čestném místě, ale všichni ostatní se k ní chovali, jako by už byla královnou. Spoustu pozornosti zabíraly záležitosti vystěhovaných a přicházejících šlechticů a válečníků. Pořád tu byla nekonečná řada potřeb, kterým se musela věnovat, a sporů, které musela vyslechnout. Propukaly rvačky a v celém táboře rozhodoval vojenský soud. Mezi obyvateli rostla nespokojenost. Zázračná nová královna už nebyla novinkou; byli hladoví a špinaví a chtěli víc než jen sliby kněží, že se život zlepší.

Stovky lidí, které drysiáni prohlásili za zdravé, už byly poslány pryč. Někteří zamířili do Atyionu, jiní měli rodiny v jiných městech. V táboře jich však stále bylo víc než tisíc, a dokonce i se zásobami z Atyionu a jiných měst bylo nutné pečlivě hospodařit, což vyvolávalo spory.

Někteří z těch, co zůstali, byli příliš nemocní a nemohli se přesunout, mnozí neměli kam jít, většina se však stále chtěla vrátit do města a znovu vystavět a získat, co se dá, navzdory varováním o znečištěné vodě a prokleté půdě. Den po dni se objevovali před Tamír a přemlouvali ji, žadonili a stěžovali si.

A co hůř, i lordi, kteří se k ní přišli připojit, začínali být neklidní. Tamír dala zřetelně najevo, že se nijak nepohne do občanské války, obzvláště když ještě nedostala jedinou zprávu od Korina. Všichni generálové a rádci trvali na tom, že je Korinovo mlčení třeba chápat jako špatné znamení, a ona se v hloubi srdce obávala, že mají pravdu.

Nudící se válečníci byli nebezpeční všem. Docházelo k rvačkám mezi soupeřícími frakcemi, k vraždám, znásilněním a krádežím. Ponechala trestání viníků v rukou šlechticů, kterým se zodpovídali, věděla však, že je buď musí využít, nebo poslat domů.

"Pracovní čtyři," poradil jí Tharin. "Většina z nich jsou doma sedláci a statkáři. Dej jim práci, ať nemají čas dělat potíže." Většina šlechticů byla téhle myšlenky přístupná, a tak Tamír získala značné množství lidí pro práci na polích a při pokračujícím čištění města.

Pokoušet se udržet pořádek byla vyčerpávající a depresivní práce. Tohle ji neučili, ale přesto se za to cítila osobně odpovědná.

"Jestli mám být královnou a zachránit je, proč mi Světloňš neukáže jak?" stěžovala si Imonovi.

"Nemáme žádné zprávy o nákaze," připomněl kněz.

Bylo jí ale jasné, že tímhle nikoho nenakrmí.

Nezůstala však bez pomoci. Vévoda Illardi měl s podobnými záležitostmi zkušenosti a prověřoval pro ni mnohé prosebníky. Byl respektovaný a v záležitostech dvora zkušenější než její válečníci. Brzy se z něj stal neoficiální rádce. I Nikides se ukázal jako neocenitelný. O záležitostech dvorského protokolu se poučil z první ruky, u svého proslulého dědečka. Taktní mladík, důkladně obeznámený s historií i dvorním protokolem a moudřejší, než by odpovídalo jeho věku, si brzy vysloužil úctu dokonce i u starších lordů.

Tamír si ty dva držela při všech slyšeních blízko sebe, aby ji v případě potřeby vedli.

Během té doby Tamír taky poznala jinou stránku Tharina. Vřdycky ho znala jako spolehlivého a čestného muže, oddaného válečníka a přítele. Ted' v něm objevila vychytralost, zrozenou během let strávených na dvoře i na bojišti po

boku jejího otce. Nikdy neusiloval o vůdčí postavení, ale uměl dobře posoudit lidi a hodně si toho pamatoval. Díky moci a vlivu, které měl její otec u dvora, bylo mezi vyšší šlechtou jen málo těch, které Tharin tu a tam nepotkal.

* * *

Jednoho rána se objevil mladý rytíř se zprávou od vévody Ursarise z Havraní Skály. Vévoda dorazil předchozího dne se stovkou jezdců a ozbrojenců, ale ještě ji nepřišel pozdravit.

Tharin Ursarise znal z dob, kdy byli v Myceně, a soukromě Tamír sdělil, že mu nedůvěřuje. "Je to zapřísáhlý Sakořan a dluží tvému strýci titul i půdu. Původně patřily lordovi, který po Eriově nástupu na trůn podporoval Ariani."

Vévodu posel nervózně přešlapoval, dokud si ho Tamír nevšimla, a potom se chabě poklonil jako muž, který musí vykonat nějakou nepřijemnou povinnost. "Jsem sir Tomas a přináším pozdrav Jeho milosti vévody Ursarise, syna Melandirova, pro..." neklidně polkl. "Pro prince Tobina z Era."

Tharin zachytil Tamířin pohled a lehounce nadzvedl obočí. Slabým přikývnutím varování přijala a upřela na mladíka tvrdý pohled. "Řekni svému pánovi, že už nejsem Tobin. Pokud se mnou chce jednat, může přijít sám a pozdravit mě řádným jménem."

"Také svému pánovi pověz, že pokud bude v budoucnu chtít něco vysлідit, neměl by pod vlajku herolda strkat známého špeha," dodal Tharin a zamračil se.

"Jsem rytíř, lorde Tharine!" ozval se vyděšený chlapík.

"Tak to jsi opravdu dost postoupil. Vzpomínám si na jistého táborového poslíčka s nadáním k vybírání kapes a vyprávění chytrých lží. Pamatuji si tě, sire Tomasi, a tvého pána taky."

"I já," zavrčel lord Jorvai ze zadní části audienční síně, kde předtím hrál s nějakými dalšími lordy kostky. Přešel dopředu a položil ruku na jílec meče. "Stejně jako tady lord Tharin mám dobrou paměť na obličej a pověst. Ursaris vždycky chtěl mít chleba namazaný z obou stran."

Tamír zvedla ruku, aby je zarazila. "Pokud si tvůj pán přeje mne podpořit, řekni mu, že je na mém dvoře vítán. Jestli ne, ať je do rána pryč, jinak ho budu považovat za nepřítel." Nebyla to planá hrozba a posel to věděl.

"Vyřídím vaši odpověď, Výsosti." Uklonil se a odspěchal.

* * *

Tamír a její hlídka vyjeli k Mostu žebráků, aby viděli, co Ursaris udělá. Do západu slunce sbalil tábor a i se svými válečníky odpochodoval na východ.

"Ještě že jsme se vás zbavili!" zavolal za nimi Ki, zvedl se v sedle a zamával na jejich mizící záda prostředníčkem.

"Zbaběle!"

"Není to zbabělec," podotkl Tharin. "Ursaris je dobrý vůdce a má statečné muže."

"Nevěří, že to, co se o mně říká, je pravda," řekla Tamír.

"Pochybuj, že mu na tom záleží," odvětil Tharin. "Rozhodl se podporovat Korina." Naklonil se a stiskl jí rameno.

"Nebude jediný."

Tamír si povzddechla. Dívala se, jak Ursarisovy standarty mizí v prachu a zapadajícím slunci. "Já vím. Myslíš, že lidé přecházejí i od Korina ke mně?"

Tharin mávl rukou k rostoucímu shluku stanů a ohrad: "Jsou tady a každý den přicházejí další."

Tamír přikývla, ale stejně přemýšlela, kolik válečníků asi shromáždil Korin, který má Ghërilainin meč a otcovo jméno? Při tom pomyšlení byla ještě vděčnější za důvěrně známé tváře kolem sebe.

Ne všechny však byly stejně jako dřív.

* * *

Tanilovy rány se zahojily, ale mysl zůstávala zmatená. Tamír a Ki panoše denně navštěvovali v pokoji, který teď sdílel s Rysem. Hodně času prospal a většinu bdělých hodin trávil zíráním z okna na moře. Museli mu dokonce připomínat, že má jíst. Dřív živé hnědé oči byly teď kalné, vlasy mu visely kolem ramen, zplihlé a špinavé, až na dvě nerovně sestřižené štětičky na spáncích, kde mu nepřítel odřízl copy. Pro válečníka to bylo znamení hanby. Když Quiriona za zbabělost vypověděli z Družiny, donutili ho odříznout si je. Teď bude Tanil muset znovu prokázat svou cenu, než mu dovolí zaplést si nové.

Tamír pochybovala, že mu na tom záleží. Jediný, s kým byl ochoten mluvit, byl Rys - a i tomu řekl velmi málo. Když ho nepotřebovali jinde, Rys s ním často mlčky sedával, protože se bál, že by si Tanil mohl něco udělat.

"Jako by nestačilo, co mu ti plenimarští bastardi udělali a že ho pak s tou hanbou nechali žít, ale ještě má pocit, že zklamal Korina," svěřil Rys Tamír a ostatním. "Občas blouzní a chce jít Korina hledat, myslí si, že padl v bitvě. Jindy má pocit, že slyší, jak ho Korin volá. Musel jsem k jeho dveřím nechat postavit stráž, když tam nejsem."

"Jak Korin snášel, že ho ztratil?" zeptal se Ki Nikida.

"Špatně. Víš, jak si byli blízcí."

"Ale nevrátil se hledat tělo, aby mohl přítele správně pochovat?"

Nikides pokrčil rameny: "Nebyl čas. Těsně potom obsadili pevnost a lord Niryn Korina přesvědčil, aby utekl."

"Já bych si našel způsob," zamumlal Ki a vyměnil si s Tamír pohled. "Tak nebo tak bych se ujistil."

* * *

Jednoho deštivého odpoledne o pár dní později se u dvora objevila další známá tvář.

Tamír soudila drobný spor mezi dvěma vystěhovanými mlynáři; šlo o malou, nepoškozenou sýpku vně městských hradeb. Mnohokrát viděla strýce dělat podobné věci, ale samotné rozhodování jí připadalo stejně nudné jako předtím přihlížení. Ze všech sil se snažila nezívat jim do obličeje, když se Ki naklonil a dotkl se jejího ramene.

"Podívej!" ukázal do davu prosebníků, lemujícího sál, a Tamír zahlédla zlatovlasou hlavu. Nechala Nikida, ať to s mlynáři vyřídí, a odspěchala přes síň pozdravit otcova vazala, lorda Nyanise. Neviděla ho ode dne, kdy doprovázel otcův popel domů z poslední bitvy. Jeho úsměv na přivítanou však teď onu vzpomínku zaplašil a nahradil ji

šťastnějšími. Vřele ho objala. Byl jedním z mála lordů, které znala, když vyrůstala v tvrzi, a vždycky ho měla ráda. Zatímco ho objímala, vzpomněla si ale i na to, že kdysi bývali přátelé s lordem Solarim a oba tehdy byli otcovi velitelé. "Tak tady jsi!" zasmál se a objal ji stejně jako kdysi ve tvrzi, když byla ještě dítě. "A Ki! U Čtveřice, vy dva jste ale vyrostli! A podle všech zpráv se z vás stali skvělí válečníci. Odpusť, že jsem nepřišel dřív. Když ke mně dorazily zprávy o plenimarském nájezdu, byl jsem ještě v Myceně a jarní bouře na pobřeží nás donutily zpátky pochodovat."

Tamír se stáhla: "Slyšel jsi o Solarim?"

Nyanisův úsměv se vytratil. "Ano. Vždycky jsem mu říkal, že ho jeho ctižádost zničí, ale netušil jsem, že se spolčí s někým takovým, jako je Niryň. Od smrti tvého ubohého otce jsem ho neviděl. Kdybych to tušil, pokusil bych se s ním promluvit a snažil bych se tě víc chránit. Ale mám pro tebe zprávu, i když ne dobrou. Cestou sem jsem se setkal se Solariho nejstarším synem, Nevem. Ten hlupák chtěl, abych mu pomohl postavit se ti a převzít Atyion."

"Doufám, žeš ho odmítl?" zazubila se Tamír.

Nyanis se zasmál: "Tvůj otec byl můj lenní pán a já ti složím přísahu, jestli mě přijmeš."

"S radostí."

Přešel ji pohledem od hlavy k patě; už se naučila čekat podobné pohledy od těch, kdo ji znali před proměnou, a rozeznala směs úžasu a pochyb.

"Tak tohle bylo to Rhiovo velké tajemství? Cestou sem jsem mluvil s Tharinem. Říkal mi, že tě teď mám oslovovat Tamír. Nebo raději Veličenstvo?"

"Výsosti, prozatím. Je důležité dodržet zákon a patřičné obřady."

"To bude zahrnovat i získání královnina meče."

"Ano."

"Pak ho tedy jistě uvidím ve tvé ruce, Výsosti." Nyanis poklekl a podal jí svůj meč, přímo uprostřed služebnictva a mlynářského sporu. "Mezitím znovu přísahám věrnost srdcem i mečem dědici Atyionu. Uvidím na tvém čele korunu Skaly a ve tvé ruce Ghërilainin meč. Rád pro to položím život, princezno Tamír." Vstal a schoval meč do pochvy.

"Dovol mi představit ti další spojence, které jsem ti přivedl."

Zatímco vítala rytíře a lordy, prošel kolem Arkoniel. "Lorde Nyanisi! Neslyšel jsem, že jste přijel!"

"Čaroději!" Stiskli si s Arkonielem ruce. "Jak vidím, pořád dáváš pozor na svoje svěřence. Podařilo se ti aspoň jednoho z nich naučit pořádně psát?"

"To byl jeden z mých největších úspěchů," odvětil s úsměvem Arkoniel.

* * *

Vzít kapičku červené. Tak Lhel tomu kouzlu říkala, když ho Arkoniela učila. Mimo dosah zvědavých očí vytlačil zpod naostřeného nehtu na malíčku drobnou kapku Nyanisovy krve. Rozetřel ji na palci a pronesl slova, která ho naučila. Stejně jako Tamír i on mu chtěl věřit, ale Solari byl tvrdou lekcí. Kouzlo zaštipalo a Arkonielovi se ulevilo. Z krve nebyl patrný ani náznak zlých úmyslů.

Často tohle kouzlo používal a už našel několik lordů, kterým se nedalo věřit. Spokojený s Nyanisovým výsledkem se vrátil do audienční síně, aby mohl přivítat další příchozí.

13. Kapitola

M

ahtiho první vizi pro tuhle pouť byla řeka, a tak to taky vypadalo, přestože nohama nikdy neopustil suchou zem. Stezky, které ho přitahovaly, ho po další dva měsíční cykly vedly na východ a na sever.

První týdny putoval známými údolími, stále níž jako pramínky vody při jarním tání, přikrmující větší potoky dole v údolích, kde ležely vesnice. Potkal se s lidmi, které uzdravil, i s ženami, se kterými spal, a dozvěděl se jména dětí, které zplodil. Někteří ho prosili, aby zůstal, ale ti staří, kteří věděli, jak přechází značky na jeho oo'lu, mu dávali jídlo, které se snadno neslo, a když se vydával dál, zpívali mu písně pro věčné sbohem.

Brzy opustil údolí, která znal, nebyl však osamělý, neboť s ním často býval Lhelin duch. V noci se mu zjevovala ve snech a vyprávěla o dívce, kterou mu ukázala v první vizi. Jmenovala se Tamír a ještě nedávno byla chlapec a sdílela tělo s mrtvým bratrem. Lhel to kouzlo udělala s Matčiným požehnáním, ale zemřela dřív, než se z dívky plně stala žena. Tahle povinnost a chlapcův nešťastný přízrak držely jejího ducha připoutaného k zemi. Jako mnoho šamanek byla Lhel v podobě ducha klidná. To, že zůstala z lásky, a ne pro pomstu, z ní udělalo pagathi'shesh, strážného ducha, a ne noro'shesh, jakým bylo dívčino dvojče.

Lhel mu onoho ducha taky ukázala. Byl hrozivý a k Lhel a sestře ho poutala zuřivost. Mahti zahrál svou píseň z vize a spatřil přízračná pouta, která je všechny spojovala. Byla velmi silná.

"Hlídlám ji, ale čekám na něj," svěřila se Lhel, když ležela vedle Mahtiho na jeho slamníku v temnotě pod dubem.

"Povedu ho, až bude připravený jít dál."

"Nenávidí tě," připomněl Mahti.

"Jak musí, ale já ho miluji," odvětila, opřela si chladnou hlavu o Mahtiho rameno a objala ho studenými rukama.

Lhel bývala krásná žena, s hustými vlasy a zralým tělem. Značky bohyně jí pokrývaly kůži jako stíny větviček na sněhu a její moc na ní stále ulpívala jako vůně. Rozpálila Mahtiho tělo, jako by byla živá. Protože byla pagathi'shesh, uléhal s ní za úplňku jako se živou ženou, ale jen tehdy. Za plného světla Matčiny tváře spolu mohli vytvořit více strážných duchů, kteří se později mohou vtělit jako velké šamaneky. Jiné noci by znamenaly riskovat zrození duší vrahů a zlodějů. Často však ležela vedle něj, i bez milování, a Mahti litoval, že ji nepoznal zaživa.

Byla mu také průvodcem a ve snech ukazovala skály a stromy, které musí hledat, aby zůstal na cestě, již si vybral.

Vyprávěla mu o lidech kolem dívky, která bývala chlapec, a ukázala mu jejich tváře: chlapec s hnědými, rozesmátými

očima; plavovlasý válečník z jihu plný lásky a smutku; mladý oreskiri, kterého viděl v první vizi, plný bolesti; a také stará žena oreskiri s kamennou tváří. Lhel mu řekla, že podle těchto lidí dívku pozná.

Čím dál na severovýchod se dostal, tím byly cesty i lidé, kteří tu žili, nevlídnější. Pořád to ještě byl jeho lid, žili však příliš blízko jižanů, než aby byli štědrí nebo přátelští k cizincům, který mířil k nim. Byli k němu jakž takž zdvořilí, jen tolik, aby neurazili Matku, a posílali ho dál v tichu a s podezřívavými pohledy.

Šel dál a dál, až se hory scvrkly v kopce. Vesnice Retha'noi teď byly menší, horší a dál od sebe a pak už tam nebyly žádné vsi, jen občas tábořiště lovců nebo osamělá šamanka.

Po dalších dvou dnech kopce ustoupily lesu a přichváťalo ho uvítat jaro, přestože věděl, že lidé doma pořád ještě ráno rozbíjejí led na vědrech vody. Tady byla tráva zelená a bujnější než na loukách, které znával. Byly tu jiné květiny, a dokonce i ptáci. Ze starých příběhů věděl, že se konečně dostal do dalekých zemí jižanů.

První jižané, které potkal, byla rodina potulných kramářů, kteří už se s Retha'noi setkali, a uctivě ho pozdravili jeho vlastní řečí. Hlavou rodiny byl Irman, který Mahtiho pozval do stanu jako příbuzného a usadil ho u ohně po svém boku.

Když si umyli ruce a spolu s jeho ženou a syny a všemi jejich ženami a dětmi povečeřeli, zeptal se Irman na horaly, které by Mahti mohl znát, a pak se zeptal, kam putuje.

"Hledám dívku, která byla chlapec," řekl mu Mahti.

Irman se zasmál: "Takových tady kolem nemůže být moc. Kde je?"

"Na jihu."

"Jih je ve Skale veliký kus země. Od místa, kde sedíš, je všechno jih. Kdyby ses vydal na sever, brzy by ses ocitl ve Vnitřním moři."

"Proto musím jít na jih," souhlasil Mahti.

Irman zavrtěl hlavou. "Jih. Dobrá. Tvůj lid zná způsoby, jak se dostat tam, kam potřebujete. Vidím taky, že neseš skvělou oo'lu, musíš být šaman."

Muž to řekl s úctou, Mahti však v jeho hlasu zachytil podtón strachu. "Bylo mi řečeno, že tvoji lidé mému druhu magie nedůvěřují."

"Jako jedům a nekromancii. Myslím, že se nedostaneš moc daleko, jestli budou lidé vědět, kým jsi. Já sám jsem viděl pár dobrých věcí, které váš lid dokáže, ale většina Skalanů by tě bez váhání upálila."

Mahti se nad tím zamyslel. Lhel mu o tomhle nebezpečí nic neřekla.

"Mluvíš skalsky?" zeptal se Irman.

"Ano, naučil jsem se od jednoho chlapce," odpověděl Mahti skalsky. "Naši lidé se tu řeč učí od kupců, jako jsi ty, tak vědí, jak se chránit. Řekli mi, že mám říkat, že jsem ze Zengatu, abych je oklamal," řekl.

Nebo si to aspoň myslel. Irman a ostatní na něho chvíli hleděli a pak vybuchli smíchy.

"Říkám špatná slova?" zkusil to znovu.

"Pár jich máš dobře, tu a tam," odvětil Irman, protíráje si oči. "Jestli budeš mluvit takhle, lidi tě budou mít spíš za blázna než za Zengata. A Skalané nijak zvlášť nemilují ani Zengaty."

Projít místem, kde ho nikdo neměl v lásce a kde mu nerozuměli, by bylo těžší, než čekal. "Jestli mě naučíš mluvit líp, vyléčím tvoje nemoci a udělám ti dobré amulety," řekl vlastní řečí. Ukázal na jednu ze žen s velkým břichem: "A zahraju požehnání pro dítě."

Mladá žena po něm vrhla nepřijemný pohled a něco skalsky zamumlala.

Irman na ni zavrčel a věnoval Mahtimu omluvný pohled: "Nic si z Lii nedělej. Je z města a nerozumí tvým lidem tak jako my z hor. Přijmu od tebe léčení zvířat, jestli mi odpřísáhneš při měsíční bohyni, že nám nechceš ublížit."

"Přísahám při Matce, že budu pracovat jen v dobrém," slíbil Mahti, přitiskl si ruku na srdce a uchopil svou oo'lu.

* * *

Tři dny zůstal v lese s Irmanem a jeho klanem, procvičoval si skalštinu a smál se sám sobě a svým lidem, kteří si mysleli, že ten jazyk umějí. Na oplátku vyléčil chromého vola a odehrál Irmanovým kozám červy. Jeho hostitele trochu vystrašilo, když se mu při povolávání moci na kůži objevily značky, ale přesto Irman dovolil, aby mu vyléčil zkažený zub. Potom ho poprosil, aby zahrál nad jeho starou manželkou, která měla v břiše hroudu.

Stará žena ležela na houni pod měsícem a celý klan přihlížel se směsí úžasu a starostí. Mahti jemně vycítil otok a zjistil, že je horký a rozhněvaný. Tohle potřebovalo hluboké léčení, takové, jaké udělal pro Teolina.

Odtáhl Irmana stranou a pokusil se mu vysvětlit, jak se duše vyhraje z těla, aby v něm mohl pracovat, aniž by ji rušil.

Muž si zammul tvář, ze které Mahti vytáhl špatný zub. Nakonec přikývl: "Udělej pro ni, co můžeš."

Mahti se usadil vedle ní a opřel konec oo'lu kousek od ženina boku. "Teď spát, ženo," řekl nově zvládnutou skalštinou.

"Dobrý spánek. Udělám z tebe ne nemocnou. Dáš mi..." neznal správné slovo. Potřeboval souhlas.

"Dávám ti svolení," zašeptala žena. "Nebude to bolet, že?"

"Žádná bolest," ujistil ji.

Zahrál jí do spánku, vyvolal duši vzhůru, aby se koupala v měsíčním světle, a dal se do průzkumu břicha. Ulevilo se mu; byl to jen absces na vaječníku. Ošklivý, to ano, ale brzy zchladil horkost a odtáhl ji pryč. Dokončení bude vyžadovat několik dnů a čistící byliny, ale když vehrál ženu zpět a nařídil jí otevřít oči, přitiskla si dlaň na bok a usmála se.

"Ano, je to mnohem lepší! Irmane, je to dobrý léčitel. Proč si o nich lidi povídají takové věci?"

"Umíme poranit," připustil Mahti. "Špatní šamani taky, ale i ti, co bojují s jižany." Omluvně se uklonil. "Ne přátele, ale ty, co nás zabíjejí a berou naši zem."

"Je pravda, že tvůj lid kdysi žil odsud až k východnímu moři?" zeptal se jeden z Irmanových vnuků.

Mahti smutně přikývl. Staří stále ještě zpívali o posvátných místech u slané vody - kamenných svatyních a

posvátných pramenech a hájích, o které už celé generace nikdo nepečuje. Retha'noi pořád měli své kopce a horská údolí, ale jen proto, že je Skalané zatím nechťeli.

Čtvrtého rána se připravil k odchodu. Předchozí noci se mu znovu zdálo o Lhel a šamanka byla netrpělivá, kdy se vydá dál; měl však jít znovu na sever, ne na jih.

Irman mu dal jídlo a šaty, aby se mu lépe cestovalo. Jejich tuniky a kalhoty seděly lépe než volné košile a kamaše, ale nebyly obšité žádnými amulety. Mahti si jeden všil dovnitř tuniky a nechal si náhrdelník a náramky s losími a medvědími zuby. Vzal si taky skalský nůž a svůj vlastní schoval v plátěném vaku s jídlem, které mu dali.

"A co tvoje pišťala?" zeptal se Irman, když ji Mahti přivazoval do látkového závěsu. Mahti jen mrknul. Pokud chtěl, bylo snadné přimět lidi, aby ji neviděli.

"Můžu teď říkat, že jsem Zengat?" optal se s úsměvem.

"Asi to bude lepší než říct, kdo jsi doopravdy," řekl Irman. "Určitě musíš jít na tu svoji ,pout'? Raději bys měl zamířit domů."

"Bohyně mi pomůže." Neřekl mu o Lhel. Jižané mrtvým nerozumějí.

Šel na jih, dokud se jim neztratil z očí, a pak se otočil. Celý den a ještě další mířil k severu. Les prořídł. Místy viděl přes vrcholky stromů na nekonečné rozlohy rovin. Byly zelené, poseté tečkami lesů a jezer. Pospíchal, dychtivý vidět, jaké to je kráčet takovou krajinou s nebem všude nad hlavou.

Takhle pokračoval tři dny, až ho nohy donesly k široké řece. Byla tu spousta vesnic a statků a stáda dobytka a koní. Neuměl plavat, a tak si počkal na tmu, aby se rozhlédl po cestě přes řeku. Měsíc byl na jasném nebi plný a bílý a svítil tak jasně, že šaman vrhal na orosenou trávu ostrý černý stín.

Když potkal další skupinu jižanů, byl už skoro u řeky. Zrovna opustil bezpečný úkryt malého hájku a přecházel po měsícem ozářené louce, když náhle uslyšel hlasy. Z tmavého lesa vyběhli tři muži a zamířili přímo k němu. Mahti zahodil cestovní vak, vytáhl oo'lu ze smyčky a volně ji chytil do jedné ruky.

Muži se blížili a křičeli, zřejmě ho chtěli vystrašit. Mahti sevřel hladké dřevo pišťaly, ale usmíval se.

Muži tasili meče. Páchli špinou a byli otrhaní.

"Hej, ty!" zařval hrubě nejvyšší z nich. "Cejtím támhle z tvýho vaku jídlo. Dej to sem."

"Potřebuju to jídlo," odpověděl Mahti.

"Bilairyho koule, odkud seš, že mluvíš jak s hubou plnou šutrů?"

Mahtimu chvíli trvalo, než vyluštil, na co se muž ptá. "Zengat."

"Do prdele, Zengat, až tady dole a úplně sám!" vykřikl jeden z ostatních a přišel blíž.

"Nebojuješ se mnou," varoval ho Mahti. "Nechci nikoho zranit."

"Nepovídej," zavrčel ten vysoký, když ho obkličovali. "A čím nás asi tak chceš ,zranit'? Tím klackem? Nevidím u tebe nikde žádnéj meč, kamaráde."

Mahti zvědavě naklonil hlavu stranou: "Říkáš mi ,kamaráde', ale hlas a meč říká ,nepřítel'. Běž pryč, ty. Já půjdu svojí cestou v míru."

Už byli skoro dost blízko na úder. Mahti si povzdechł. Poctivě je varoval. Zvedł oo'lu ke rtům a foukl na ně řev pumy. Jak doufal, útočníci překvapeně uskočili.

"Bilairyho koule, co to bylo?" zeptal se ten třetí. Vypadal mnohem mladší než druzí dva.

"Běž ty," znovu je varoval Mahti. "Zabiju, jestli nepůjdeš."

"To není žádnéj Zengat," zavrčel vůdce. "Dostali jsme špinavýho horskýho čarodějníka. To je jeden z těch jejich triků. Podřízni mu krk, než udělá nějaký hnus!"

Než stihli na Mahtio znovu zaútočit, začal šaman s bzučením včel. Znovu se zastavili, a tentokrát upustili zbraně a v bolestech se chytali za hlavy. Ten mladý se s křikem zhroutil na kolena.

Mahti hrál hlasitěji a díval se, jak dva další padají a svíjejí se na zemi. Krev, která jim vytryskla z uší a nosu, vypadala v měsíčním světle černá. Kdyby byli nevinní, kouzlo by jim takhle neublížilo. Takhle reagoval jen ten, kdo měl na rukou krev a v srdci vraždu. Mahti hrál dál, hlasitěji a silněji, dokud sebou všichni tři nepřestali zmítat a křičet a nezůstali nehybně ležet na trávě. Pak přešel k písni, kterou použil, aby vyzvedł duše z těl Teolina a Irmanovy staré manželky, a zahrál nad tělem vůdce. Tentokrát však píseň zakončil ostrým vraním zakrákáním, které přetrhlo tenké vlákno poutající duši k tělu. S mužem v klobouku udělal totéž, ale chlapce nechal žít. Byl ještě dost mladý a možná si tenhle život nevybral.

Duše dvou mrtvých poletovaly kolem těl jako rozhněvaní netopýři. Mahti je nechal, ať si samy najdou svůj jižanský posmrtný život, a bez ohlednutí pokračoval v cestě.

14. Kapitola

P

očasí kolem šije bylo vždycky nepředvídatelné, ale dokonce i sem konečně dorazilo léto, s teplejšími dny a mírnějším větrem. Odolná tráva nad útesy ožila a vypadala jako pruh zeleného sametu nataženého mezi stříbřitě modrými moři po obou stranách. Okraj cesty pokrývaly drobné kvítky, které vyrostly dokonce i v puklinách v kameni hradeb a na nádvoří.

Lutha se s Korinem a družinou projížděl podél útesů a pokoušel se načerpat z nové roční doby naději. Z jihu stále přicházela spousta zpráv, které přinášeli otřesení válečníci a šlechtici.

Na rovince před pevností se pomalu rozrůstalo ležení, celkem už skoro pět tisíc mužů. Nebyla to jen jízda a pěšáci. V cirnském přístavišti kotvilo patnáct silných lodí, kterým velel vévoda Morus z Jeleního Přístavu. Podle všech zpráv měl Tobin jen těch pár lodí, co přežily plenimarský útok.

Korin našel mezi příchozími ostřílené velitele, včetně Mora, kterého prohlásil za admirála, lorda Neva, nejstaršího syna vévody Solariho, a dychtivého, zuřivého lorda Ursaris z Havraní Skály, o němž se říkalo, že má nejlepší jezdce na severu. Ursaris přijel teprve nedávno, rychle však získal čestné místo u králova stolu. Lutha ho nejednou zahlédl mluvit s Nirynem a připisoval jeho postavení čarodějovu vlivu. Zdálo se, že s ním všichni generálové dobře vycházejí. Večer byly dlouhé stoly ve velké síni plné zamračených lordů, připíjejících na Korinovo zdraví a přísahajících při Plameni, že právoplatnému králi dobudou Ero zpět.

Když však Lutha míjel tytéž muže v chodbách nebo na hradních nádvořích, zachytil prudké spory a vášnivé debaty. Nebylo tajemstvím, že pokladnice v Eru je ztracena. Říkalo se, že se mladý král v bitvě nevyznamenal. Mnozí se tomu vysmívali, ale dokonce i Korinovi zastánci se začínali divit, proč pořád ještě nevyrazil proti Tobinovi.

Když muži viděli Luthu v bandalíř, umlkali a provinile uhýbali pohledem, Lutha však slyšel dost, aby ho to trápilo.

Několik šlechticů se v noci odkradlo pryč, ale většina zůstala a vyhlásila věrnost památce Korinova otce.

Spousta řečí kolovala i o Tobinovi, nebo o Tamír, jak si teď říkal. Doplnovaly zprávy, které přinesli Nirynovi špehové, ale byly to zmatené řeči a sotva se jim dalo věřit. Jedna zvěst však kolovala vytrvale - Věštírna v Afře vyslala vlastní kněze, aby podvržené královně požehnali.

Mluvílo se taky o velké zlaté desce, na které je kouzlo. Jeden ze špehů, který tu věc viděl, ohlásil, že je to zlatá Ghërilainina stéla, která kdysi stávala ve Starém paláci. Niryn ji okamžitě prohlásil za padělek. Všichni věděli, že slavná deska byla zničena.

"Illiorani, vlastizrání kněží a potulní čarodějové: ti vám podstrkují falešnou královnu!" vykládal Niryn pochybovačům. Každý večer si při hostině našel příležitost spílat vzbuřencům. "Všechno jsou to zrádci. Vlastizradu nelze tolerovat. Neurození nebo urození, musíte vidět, kým doopravdy jsou - hrozbou pro pořádek ve Skale. Leželi a vyčkávali jako hadi ve vysoké trávě. Teď se plazí ven, aby nás uštkli, myslí si, že je to naše slabé místo."

"A co si o tom tedy myslíte, lorde Niryne?" vyzval ho jednoho večera prošeďivělý lord jménem Tyman, když seděli a popíjeli v hodovní síni. "Může nějaký čaroděj proměnit chlapce v děvče?"

"Myslíte bez pomoci ostrého nože a čtyř silných mužů, co by ho přidrželi?" odvětil čaroděj s prohnáním úsměškem. Shromáždění se zasmálo. Lutha však seděl vedle Caliel a cítil, jak se přítel při tom žertu otrásl. I jemu bylo trochu špatně.

Náhle na sobě ucítil čísi pohled. Vzhlédl a viděl, že ho zase sleduje ta sketa Moriel a bezpochyby shromažďuje klepy, kterými později nakrmí svého pána. Lutha už měl v sobě víc než obvyklou dávku vína. S pohrdavým odfrknutím vychrstl svůj pohár tomu vlezlému zkurvysynovi na hlavu. Moriel uhnul a utekl do davu.

"Ale pokud myslíte magii, musím vás zklamat," pokračoval Niryn. "Žádné kouzlo Orěsky takovou věc nedokáže."

Taková proměna by vyžadovala nekromancii."

"Nekromancie? Ve Skale?" optal se suše Caliel. "Myslel jsem, že jste se svými Ohaři takové věci už dávno vykořenili. Neříkejte, že jste jich pár minul?"

Niryn se na něj usmál. "Nekromancie nás ohrožuje vždy, můj pane, musíme být neustále bdělí."

"Ale proč by se kněz z Věštírny spojoval s nekromanty?" naléhal Caliel.

"O tom nemáme žádné důkazy," ostře odvětil Niryn. "Jsem si jist, že až vytáhneme na Ero a ty zrádce zajmeme, zjistíte, že to jsou všechno jen lži."

"Jestli vytáhneme," zamumlal někdo za Luthou.

"Spiknutí Illioranů," zamumlal Korin přes okraj poháru trochu nezřetelně. "Prokleli mého otce a uštvali ho. Zradili město Plenimarským!"

"Cože?" vykřikl Ursaris.

Lutha s Calielem se po sobě překvapeně podívali. O takovém spiknutí slyšeli poprvé.

Korin zachmuřeně přikývl. "Mám své zvědy a své zdroje."

Lutha s Calielem si vyměnili další nenápadný pohled; královým špehům velel lord Niryn a Korin získával všechny informace od něj.

"Vy všichni, kdo jste byli ve městě - viděli jste všude ty jejich srpky celé měsíce před útokem," pokračoval Korin ke shromážděným. "Slyšeli jste, jak na každém rohu mluví o zradě, říkají, že na Skalu přinesl hladomor a nákazu tím, že nosí korunu. Můj otec, který tolikrát zvítězil! Muž, který léčil zemi jako laskavý otec, když ji jeho šílená matka zpustošila!"

Korin prudce bouchl pohárem o stůl, takže víno vystříklo a postříkalo mu přední díl tuniky. V tmavých očích se mu blýskalo a hlas se mu trásl. "Můj otec byl dobrý muž, skalský hrdina! Ariani byla jenom dítě a nepřítel stál v branách. Chtěli byste tehdy na trůně děcko? Kde bychom dnes byli, co?" Byl na nohou a skoro křičel. "A zešílela stejně jako její matka, ne snad? A teď Tobin?" Odmlčel se a hrud' se mu prudce zdvíhala.

Lutha ho sledoval s rostoucími obavami; takhle se choval král Erius, když na něj přicházel záchvat.

"Vždycky jsem si myslel, že je proradný, od prvního dne, kdy se ukázal v Eru," protahoval Alben, vždycky pohotový podpořit jakoukoliv pomluvu proti Tobinovi. "Byl jsi k němu hodný, Korine, lepší než bratr, a on se ti takhle odvděčil."

Korin se svezl zpátky na židli. Vypadal poněkud zmateně. "Zešílel. Musel zešílet!"

"Jak si můžeme být jisti?" zeptal se Caliel. "S veškerou úctou, lorde Niryne, neznám vaše špehy. Nevím, jak jsou spolehliví jako pozorovatelé. A pochybuji, že by někdo z nich znal Tobina tak dobře jako my."

Když se Niryn znovu obrátil k Calielovi, zavládlo kolem stolu zlověstné ticho. "Zpochybňujete snad králův úsudek v této věci, lorde Caliele?"

Caliel ztuhl, cítil, že šlápl vedle, a Lutha viděl, jak hledá u Korina podporu. Korin se soustředil na loupání jablka, jako by si rozhovoru vůbec nevšiml.

Ostatní lordi a válečníci sledovali spor jako smečka vlků a odhadovali, kdo je silný a koho můžou později rozervat.

Caliel z toho nevycházel dobře. Dokonce i Alben a Urmanis se opatrně drželi stranou.

Lutha se za svoje mlčení styděl. Než však vymyslel, co říct, Cal se na něj podíval a zavrtěl hlavou, aby ho varoval. Lutha se nešťastně podřídil.

"Říkám jen, že jsme tady daleko od Era," pokračoval Caliel ke Korinovi, jako by v síni nebyl nikdo jiný.

Korin dál škrábal jablko, odkrajoval si kousky a namáčel je ve víně.

"Dozvíme se pravdu, až prince Tobina a všechny jeho zrádce zajmeme!" prohlásil mladý Nevus. "Jsme připraveni následovat našeho pravého krále, že ano!" zvolal a dav nadšeně souhlasil.

"Oslavíme letní slunovrat na Palatinu!" vykřikl někdo další.

"Ano, Veličenstvo, stačí říct! Můžeme tam být do konce týdne," řekl mistr Porion.

Korin se usmál a uznale si přitiskl pěst k srdci, ale nepovstal a nevyhlásil tažení.

Lutha se rozhlédl a cítil stejný netrpělivý podtón jako předtím, nevyslovený za všemi těmi výkřiky a tukaním pohárů. Brzy nato se společnost rozešla. Korinovi spojenci si našli cestu zpět do stanů, kterými profukovalo, nebo spali opilí na lavicích a stolech v síni. Lutha se vytrousil za Calielem v naději, že si s ním promluví, ale ten jen zavrtěl hlavou a stáhl se sám do své komnaty.

Lutha sklíčeně zamířil s Bariem zpátky do své komnaty, když je zastavili zbylí dva družiníci a zatáhli je do pokoje k Urmanisovi.

"Co to do Cala vjelo?" dožadoval se Alben. "Proč se ke Korinovi otáčí zády právě teď, když ho král nejvíc potřebuje?"

"Cal se otáčí zády?" Lutha se nevěřícně díval z Albena na Urmanise. "Copak jste ani trochu nedávali pozor? Víím, že jste Tobina nikdy neměli rádi, ale to chcete nechat Niryna, aby ze sebe jen tak udělal kancléře a nejvyššího kněze a Sakor ví, koho ještě? Vííte, jaký umí Korin být, a po tom všem, co se stalo, je to horší než dřív..."

Družiníci spolu vždycky mluvili upřímně, lordi i panoši, včetně Korina. Proto nebyli Lutha ani Barieus připraveni. Druzi dva vytáhli dýky a zahnali je do kouta nejdál od dveří.

"Vy dva jste přísahali!" zavrčel Alben. "Jste královi družiníci a vaše věrnost patří jemu. Ne Calovi, Tobinovi nebo nějakému knězi. Nebo ne?"

Barieus se pohnul, aby Luthu kryl.

"Víte, že jsme věrni!" zalapal po dechu Lutha. Záblesk oceli ho zaskočil méně než pochyby v očích těch dvou.

"Zatraceně, Cal taky! Prostě si o Korina děláme starosti, to je všechno! Už hrozně dlouho není ve své kůži a moc pije a..."

A Niryn ho dusí jako zlá horečka, pomyslel si Lutha, ale něco v očích těch dvou mu zabránilo to vyslovit. Lutha možná nebyl nejchytřejší ve Skale, měl však dobré instinkty a ty mu teď říkaly, že je nemoudré mluvit před kýmkoliv špatně o Nirynovi.

"Schovejte ty dýky, jestli je nemíníte použít," řekl místo toho, pokoušeje se odlehčit situaci. "Bilairyho koule, Albene, chceš snad teď prohlásit za zrádce mě?"

Starší družiníci pomalu odložili nože a Lutha slyšel, jak si Barieus tlumeně oddechl.

Urmanis se mrzutě usmál a prohrábl Luthovi vlasy. "Časy jsou nejisté, bratříčku. Měl bys přemýšlet, než otevřeš tu svou hloupou hubu. Je mi taky líto, jak to vypadá mezi Korinem a Calielem, ale nedovol, aby tě srdce zaslepilo. Korin Skalu nezahlavil. To udělal Tobin."

Lutha setřásl jeho ruku a protáhl se kolem něj ke dveřím. "Jsem stejně věrný jako ty, a Cal taky," odsekl přes rameno.

"Nemáte právo nás obviňovat jen proto, že mluvíme upřímně! Korin nepotřebuje lokaje a otroky jako nějaký plenimarský nejvyšší pán. Potřebuje válečníky. Skalské válečníky! Nezapomeňte, kým jsme."

Než se dostal ke dveřím, třásl se a byl dvojnásob rád, že má za zády panoše. Byl tak rozrušený, že si musel třikrát odplivnout, aby mu to nepřineslo smůlu.

"Co se děje?" zeptal se Barieus, jakmile byli bezpečně za svými vlastními dveřmi. "Jak tam mohli jen tak sedět a dívat se, jak Liščí Brada uráží Calielu?"

"Nevím. A pak mají tu drzost pochybovat o mé věrnosti přímo přede mnou?" Lutha si znovu odplivl. Pochodoval úzkou komnatou tam a zpátky. "Možná všichni zešileli jako stará Agnalain! Ale jednu věc ti povím. Jestli se Korin brzy nerozhodne, kam skočí, ovace už nebudou tak hlasité."

* * *

Niryn viděl lépe než Lutha netrpělivost válečníků. I mladý král ji cítil a hned zítra by vyrazil, kdyby nebylo Nirynova delikátního zásahu. Čaroděj si uvědomoval riziko odkládání boje, ale ještě nebyl připraven pustit Korina z řetězu. Naliina komorná Tomara měla svou novou paní ráda, ale přesto Niryna ochotně dál informovala. Když včera večer přišla do Nirynovy komnaty, měla protáhlý obličej.

"Znovu jí přišlo měsíční krvácení," řekla a na důkaz vytáhla zakrvácené plátno.

Niryn se zamračil, přešel k jedné z velkých zamčených truhel lemujících komnatu a začal se probírat uloženými váčky s bylinami. Tři z nich vybral, v misce smíchal suché listy a květy a pečlivě je zabalil do plátěného váčku.

"Tohle jí dávej do čaje a dohlédni, aby to vypila. Po tomhle rozkvete."

"Samozřejmě, je mladá a silná," ujistila ho stařena. "A mladý král je tak pozorný!" Mrkla na něj. "Prostě radla to dokazují."

Niryn se usmál a dal jí sester.

Později se posadil k oknu, zahleděl na Naliinu věž a zašeptal: "Musíš pro mě rozkvést, děvče." Nedělal si starosti, byl jen netrpělivý. Viděl, že se v Eriově rodu narodí dědic. Stane se tak.

ýzvědná hlídka kapitánky Ahry se jednoho deštěm nasáklého jitra na konci gorathinu vrátila s dalšími zprávami o Korinově pozici u Cirny. Většina šlechticů ze severu se vyslovila pro Korina a obchod s touto oblastí se zastavil. Ahra vešla přímo do audienční síně ještě ve zbroji a zablácených botách. Poklekla před Tamír na jedno koleno, levou ruku na jílci meče, a zvedla pravou pěst k srdci. "Princ Korin shromáždil značné síly, snad pět tisíc mužů a dvacet lodí. Mám seznam šlechticů, kteří ho podporují."

"Lord Niryn je pořád s ním?"

"Ano, a všichni jsou z něho a z té hrstky čarodějů, co mu zůstala, vyděšení k smrti. Tvoje věrná posádka v Círně byla povražděna a na její místo nastoupily Nirynovy šedé hřbety."

"Nějaké zprávy o družinících?"

"Byl viděn lord Caliel a lord Alben a říká se, že jsou tam další, ale nedokázala jsem zjistit kdo a kolik. Je s nimi mistr Porion. Korin se moc neukazuje mimo pevnost."

Tamír, Ki a Nikides se po sobě ustaraně podívali. Přežili Lutha a Barieus?

"Alben se vždycky ze všeho dostane," zamumlal Ki. "A Garol je nejspíš s ním."

"Dobře, že s nimi pořád jsou Caliel a mistr Porion," přemítal Nikides. "Ti můžou Korinovi vždycky domluvit."

"Snad, ale budou stát při něm, ať se stane cokoliv," podotkl Tharin.

Tamír přikývla a obrátila se zpátky na Ahru: "Ještě nějaké hlášení?"

"No, Korin teď nosí otcovu korunu a Ghërilainin meč. Prohlašuje se za krále."

"Není to platné. Nebyl řádně pomazán," řekl Imonus.

"To ho asi nezastavilo," odvětila Ahra. "Vyslal heroldy a vyzval skalskou šlechtu, aby se k němu proti tobě připojila, Výsosti. Princ Korin vyhlásuje, že jsi jenom šílený mladík v šatech, loutka potulných čarodějů a kněží."

Tamír sevřela opěradlo křesla; ta slova ťala do živého. Věděla, že by ji to nemělo překvapovat, ale přesto ji potvrzení vlastních obav bolelo.

"To mu vsadil do hlavy Niryn," nahodil Nikides, ale sám nevypadal moc přesvědčeně.

"O tom nepochybuji," řekla Ahra. "Korin se taky znovu oženil. Tituluje ji princezna manželka Nalia. Slyšela jsem, že jí říkají Nalia Nehezka, a taky Nalia Poznamenaná, kvůli nějakému mateřskému znaménku na obličeji."

Tamír si poškrábala tmavě růžovou skvrnu na levém předloktí. Řekli jí, že znamená moudrost. Uvažovala, co může naznačovat znaménko té druhé ženy.

"Určitě jsi slyšela správně?" zeptal se Rys. "Korin není z těch, co by si vzali do postele nějaké ošklivé děvče."

"Prý je královské krve, nějaká vzdálenější sestřenice. Její matkou byla lady Ana, která si vzala lorda Sirina z Darie."

"Vzpomínám si na ni," řekla Iya. "Měla na tváři vínově červenou skvrnu a o bradě se nedalo mluvit, ale byla chytrá a dost urozená, aby si mohla najít dobrého manžela. Ohaří ji během čistek zavraždili. Ale nikdy jsem neslyšela o žádném dítěti. Kolik jí má být?"

"Myslím, že asi tolik jako principi Korinovi," odvětila Ahra.

"Nemůže to být podvodnice?" zeptal se Nikides.

"To je samozřejmě možné, ale bylo by od nich hloupé zkoušet takovou hanebnost. Pravda se dá snadno ověřit," řekl Imonus.

"Pravdou se dá manipulovat," namítl Arkoniel. "Přesto by bylo hloupé zkoušet nastrčit falešnou dědičku, když Korin sám má královskou krev."

"Niryn musí chtít přímou ženskou linii, aby podpořil legitimitu," řekla Iya a zamračila se. "U Světa, rozehrál pořádně dlouhou hru. Tamír, jestli s ní Korin zplodí dceru, mohlo by si takové dítě činit nárok na tvůj trůn."

"Nikdo nemá zřetelnější nárok než princezna Tamír!" namítl Kyman. "Je dcera právoplatné dědičky, nepřerušeno rodů Ghërilain. Povídám, čím dřív se vypořádáme s Korinem a tou povýšenou holkou, tím líp. Zbavte se jich obou, než se rozmnoží!"

"Chceš, abych se tak rychle stala stejná jako můj strýc?" povzdychla si Tamír.

Kyman se poklonil, ale mračil se skrz vousy: "Nechtěl jsem vás urazit, ale musíte chápat, že by takové dítě znamenalo hrozbu."

Iya temně přikývla: "To je pravda, Tamír."

Tamír se podívala do Iyinych tvrdých, bledých očí a náhle jí projel chlad, jako by se za ní objevil Bratr. Démon se neukázal, ale tísnivý pocit zůstal. "Jsem dcera Ariani, z rodu Ghërilain a Illiorova vyvolená. Nebojím se žádných vzdálených sestřenic nebo jejich nenarozených dětí."

"Stejně se všichni zbytečně brzy plašíte," podotkl Ki. "Korin nikdy nezplodil dítě, které by přežilo."

"Spíš je mi jí líto, než abych se jí bála," řekla měkce Tamír. Nikdo jiný, dokonce ani Ki, neviděl to, co ona, když stála vedle Korina v oné komnatě: Aliyu křičící v agónii na krvi nasáklém lůžku, umírající při porodu mrtvého tvora bez paží a bez tváře. "Jestli Illior chce, abych byla královnou, budu jí; ale už jsem vám řekla, že nebudu vládnout s krví ženských příbuzných na rukou."

Pro jednu byla Tamír za dlouhé sukně vděčná. Ukrývaly kolena, která se jí teď třásla. "Znovu prohlašuji to, co jsem řekla před hradbami Era: ten, kdo zabije někoho z mých příbuzných, kohokoliv, je můj nepřítel!"

Všichni se jí poklonili. Koutkem oka viděla, jak se s rukou na srdci klaní i Arkoniel a ostatní čarodějové. Jediná Iya se nepohnula a bez mrknutí oka si ji měřila pohledem, který Tamír jako dítě děsil. Teď ji bodnutí téhož strachu rozněžovalo. Příliš jí to připomínalo, jak se cítila v blízkosti Niryna.

* * *

Po audienci se Tamír stáhla do své komnaty, očividně potřebovala být sama. Ki a Tharin ji následovali, ale ona před nimi zavřela dveře.

Tharin odtáhl Kiho z doslechu stráží u dveří a potřásl hlavou: "Zatím si vede dobře, s tím svým upřímným srdcem, ale

dnes večer jsem v davu viděl pochybnosti. Tihle muži riskují všechno, aby ji následovali, a teď víme, že Korin už má nejméně dvakrát větší vojsko než ona. Nemůže si dovolit, aby se před nimi její laskavost změnila ve slabost. Můžeš s ní promluvit?"

"Zkusím to. Ale dobře, že říká, že nebude jednat jako její strýc." Ki se odmlčel a zadíval se staršímu muži do tváře:

"Taky si myslíš, že v tomhle má pravdu, vid'?"

Tharin se usmál a poplácal ho po rameni. Už nemusel sahat dolů; Ki byl stejně vysoký jako on. "Samozřejmě. Ale paní Iya má nejspíš pravdu, že je Niryn mnohem chytřejší, než za jakého jsme ho měli. Nevýčaroval to děvče jen tak ze vzduchu."

"S tím nemůžu nic dělat. K čemu Tamír jsem?" zeptal se Ki nešťastně a ohlédl se na zavřené dveře.

Tharin mu stiskl paži. "Vždycky ses o ni dobře staral, jako panoš i jako přítel, a já vím, že i teď budeš stát při ní. Jen dohlédni, aby se touhle záležitostí netrápila příliš."

"To se snadněji řekne, než udělá," zabručel Ki. "Je tvrdohlavá."

"Přesně jako její otec."

Ki se na Tharina pozorně zadíval: "Nechal kvůli tomu vévoda Rhius zabít nějaké lidi? Nebo její matka?"

"Ariani v životě neublížila jediné duši, kromě sebe a svého dítěte. Rhius udělal, co bylo nezbytné, ale nikdy pro vlastní prospěch. Sloužil Skale a dělal, co musel. Svěho času jsme umlčeli pár vzpurných lordů a někteří byli v tichosti odstraněni. Ale bylo to pro Skalu. Pomoz jí to pochopit, ano?"

"Pokusím se, ale víš, že budu při ní, ať se rozhodne jakkoliv."

"Je to tvé místo; a moje taky. Teď běž. Jsem si jistý, že jsi jediný, koho teď chce vidět."

* * *

Když Ki vklouzl dovnitř, seděla Tamír u ohně s bradou opřenou o ruku. Dobře tenhle postoj znal, stejně jako tesklivý pohled, který zachytil, než vzhledla. Ki náhle zatoužil jít k ní a obejmout ji. Než se však rozhodl, jestli to má či nemá udělat, Tamír se otočila a hořce se na něj podívala.

"Slyšela jsem, jak jste si vy dva tam venku šeptali. O čem to bylo?"

"Řekl mi, že ti nemám dovolit, aby ses příliš užírala."

"Aha. A jak to máš udělat?"

Zazubil se. "Pořádně tě opít, abys pro změnu jednou dobře spala. Slyšel jsem, jak jsi celou noc něco mumlala a házela sebou."

Tamír zvedla obočí: "Tak to jsme dva."

Ki pokrčil rameny: "Někdy mluvíš ze spaní k Bratrovi. Pořád tu někde je, že?"

"Ano."

"Ale proč? Co ho tady drží?"

Tamír jen zavrtěla hlavou, ale Ki cítil, že mu toho hodně neříká. "Asi se mnou ještě neskončil," odvětila nakonec.

"Nedělej si starosti, poradím si s ním."

Ki věděl, že před ním něco skrývá, ale nechal to být. "Je mi líto, žes musela slyšet to všechno o Korinovi. Určitě tě to trápí."

Pokrčila rameny: "Představ si sebe na jeho místě. Co by sis myslel? Kdybych si s ním jenom mohla promluvit!"

"Nemyslím, že k tomu někdy brzy dojde."

* * *

Tamír uléhala s obavami o Korina, ale ve snech ji znovu čekal Bratr, hubený a pokrytý krví, černé oči plné nenávisti. Měl něco v rukách, něco strašného, co chtěl, aby viděla.

"Tohle nám udělali, Sestro!" zasyčel. Ruce měl krvavé a ona nejprve nechápala proč. Držel jen jednu z matčiných panenek - chlapce bez úst, stejně jako všechny ostatní, které udělala během Tamířina dětství. Když jí však tu panenku hodil, všimla si, že i ona je od krve. Ta krev kapala z otevřené rány v Bratrově hrudi. Byla to otevřená rána, přesně jako ve vizi, kterou měla toho dne u Lhelina stromu při vytváření druhého pouta.

Náhla drásající bolest v hrudi ji sebrala dech.

"To udělali!" zavrčel Bratr. "Ty! Tys je nechala žít! Teď máš mou krev na ruce ty!"

Tamír se podívala dolů a viděla, že má pravdu. Vlastní ruce měla lepkavé od krve; v jedné držela Lhelin stříbrný nůž a ve druhé ostrou stříbrnou jehlu.

Probudila se zadýchaná a zalitá studeným potem. Noční lampička zhasla. V komnatě byla tma, zaslechla však jakýsi zvuk; prudce se opřela o pelest a nazdařbůh sáhla pro pás s mečem, visící na sloupku postele. Ruce měla pořád mokré a lepkavé. Krev?

"Výsosti?" zazněl odněkud ze tmy Baldův polekaný hlas.

A byl tu Bratr, žhnoucí, vrčící postava v nohách postele. Nebyl nahý ani od krve, ale v jedné ruce pořád svíral panenku bez úst, zatímco druhou na ni němě ukazoval a obviňoval ji.

Prsty nahnátla řemínek pochvy. Pak její ruce sevřely silné, teplé dlaně. Znovu vykřikla: "Ne! Nech mě být!"

"To jsem já, Tobe!"

Škubla sebou proti sevření, ale Ki ji držel a bylo to svým způsobem uklidňující, stejně jako bylo uklidňující slyšet ho vyslovit její staré jméno. Bez divání věděla, že je Bratr pryč.

Dveře za nimi se rozlétly a ve světle lampy z chodby se objevila silueta strážce s taseným mečem. Baldus polekaně vyjel, když ho dveře bouchly.

"Co se děje, Výsosti?" naléhala kapitánka Grannia.

Ki pustil její dlaň a ustoupil od postele, oblečený jen v dlouhé košili. "Jen noční můra. Její Výsost je v bezpečí."

Tamír si představila, jak to musí vypadat. "Noční můra, jak říkal," vyštěkla. "Vraťte se zpátky na místo a zavřete dveře."

Grannia se na ně zmateně podívala, zasalutovala a poslechla.

Tamír čekala, že se Ki vrátí na svůj slammík, ale on se místo toho posadil a přitáhl ji k sobě. Příliš otřesená na námitky se o něj opřela, vděčná za jeho ruku kolem sebe. Byla ráda, že je tma, takže neviděl, jak se červená.

"Myslím, že jsme odstartovali řeči," zamumlala.

Ki se zasmál: "Jako by už nekolovaly."

"Výsosti?" zašeptal Baldus. Pořád to znělo vystrašeně.

"To je v pořádku," řekl dítěti Ki. "Princezna jenom měla hodně zlý sen. Běž spát."

Tamířiny oči si už dostatečně přivykly na tmu, takže rozeznala Kiho postavu, ale stejně by ho poznala. Ki se často koupal, když k tomu měl příležitost, ale stejně vždycky slabě voněl koňmi a kůží, čerstvým vzduchem, vínem a čistým potem. Byla to příjemná vůně, útěšná a důvěrně známá. Bez uvažování natáhla ruku a zabořila mu prsty do měkkých vlasů vzadu na krku. Ucítila, jak sebou překvapeně trhnul.

Objal ji a zašeptal: "O čem se ti zdálo?"

"Nevím." Už na to nechtěla myslet, ne v takovéhle tmě. Baldus u dveří pořád ještě fňukal. Až moc dobře věděla, jaké to je bát se potmě.

"Pojď sem," zavolala na něj.

Dítě vylezlo do postele, roztráveně se schoulilo a opřelo se jí o nohy. Sáhla dolů, ujistila se, že si s sebou přinesl pokrývku, a pak ho pohladila po vlasech, aby ho uklidnila. Byly na dotek studené a hrubé, vůbec ne jako Kiho vlasy.

"Odpusťte, Výsosti," zašeptalo dítě zajíkavě.

"Co ti mám odpustit?"

"Že nejsem odvážný. Myslel jsem, že jsem viděl ducha. Myslel jsem, že jste ho taky viděla."

Cítila, jak ji Kiho paže pevněji objala. "Byl to jenom zlý sen."

Baldus brzy usnul. Ki ho odnesl na jeho slammík a pak se vrátil na kraj postele.

"Tohle není poprvé, kdy jsem tě slyšel, jak ho ze spaní voláš, Tamír, jenom to bylo nejhorší. Nemůžeš mi říct, co se děje? Vím, že tu někde číhá. Občas ho cítím a vidím, jak najednou ztuhneš a zíráš na něco, co nikdo jiný nevidí. Jestli ti můžu nějak pomoci..."

Našla jeho ruku a přitáhla ho zpátky k sobě dolů. "Pořád je na mě rozhněvaný kvůli tomu, jakým způsobem zemřel, ale nemůže mi říct, jak to bylo, jenom že ho musím pomstít," zašeptala.

Ki chvíli mlčel a hladil ji palcem po kloubech prstů konejšivým rytmem, při kterém jí běhal po zádech mráz. Nakonec řekl: "Jednu věc jsem ti nikdy neřekl."

"O Bratrovi?"

"Ano, úplně jsem na to zapomněl. Stalo se to toho dne, kdy zemřel lord Orun."

"To už jsou roky." I ona se pokoušela zapomenout na den, kdy viděla Bratra, jak odporného poručníka zabíjí jediným dotekem ruky.

"Když jsi tehdy šla k němu, zůstal jsem v domě tvé matky, vzpomínáš si? Nikdy jsem ti to neřekl - nikomu jsem to nikdy neřekl - ale toho dne jsem Bratra viděl, když jsi byla pryč. Bylo to poprvé.

Pochodoval jsem kolem Tharinovy komnaty a užíral se tím, proč mě chce mít Orun z cesty a že jsi s ním sama a vůbec.

Pak se zničehonic vynořil Bratr a řekl něco jako: 'Zeptej se Arkoniela.' Vyděsilo mě to k smrti, ale zeptal jsem se ho, na co se mám čaroděje ptát. Jenže on mi to neřekl, jen na mě zíral těma mrtvýmá očima, a pak zmizel." Odměl se. "Když tě přinesli zpátky polomrtvého a řekli nám o Orunovi, úplně jsem na to zapomněl. Ale teď, když se pořád potuluje kolem, o tom musím přemýšlet. Myslíš, že o něm Arkoniel ví víc, než dává najevo?"

Bratrův prázdný syčivý smích ve tmě jim jako odpověď stačil.

"Jestli něco ví Arkoniel, musí to vědět i Iya," odpověděla Tamír.

"Možná by sis s nimi měla promluvit. Vím, že se na ně pořád zlobíš, ale oni ti musí pomoci, že?"

Tamír zamračeně pokrčila rameny a Ki vzdychl a pohodlněji se usadil vedle ní. Dechem jí sfoukl do tváře pramen vlasů.

"Nerad to říkám, ale myslím, že na Arkoniela přestávám být našťvaný. A proč by Bratr říkal, ať s ním promluvíš, kdyby čaroděj nic nevěděl?"

"Něco jiného, než o čem mi celý život lhali?" s hořkostí zašeptala Tamír.

"Já vím, ale věřím jim, když říkají, že tě chtěli chránit všemi způsoby, kterými mohli. Zeptej se ho, prosím."

"Asi budu muset. Prostě se pořád nenašla správná chvíle. Tolik věcí se musí udělat! Možná - no, možná prostě nechci vědět."

Ki ji znovu jednou rukou objal: "Pořád ti na Arkonielovi záleží, vid'?"

Tamír přikývla. Během měsíců od proměny si začala vzpomínat, jaké to bývalo dřív. Pořád se zlobila, jak ji čarodějové podvedli, ale v hloubi duše vzpomínala na trpělivého, laskavého učitele, jakým Arkoniel býval. A to i tehdy byl nevitáný. Býval nešikovný a nevěděl nic o dětech, ale přesto dělal, co mohl, aby ji usnadnil její osamělost. A byl to Arkoniel, kdo přesvědčil otce a Iyu, aby do tvrze přivedli další dítě, které by jí dělalo společnost. Kiho.

Když tady tak seděla vedle něj a samotná jeho přítomnost zaháněla tmu a strach, rozhodla se, že za tohle může Arkonielovi hodně odpustit. Jestli se to bude týkat i Iyi, to se teprve uvidí.

"Možná se nemusíš ptát jich," zašeptal najednou Ki. "Možná bys místo toho mohla zajít za knězem z Věštírny."

"Za Imonem?"

"Proč ne? Mluví za Věštírnu, nebo ne? Mohla by ses ho aspoň zeptat."

"Asi ano." Pořád si teprve zvykala na myšlenku, že je Světloňoš jejím osobním ochráncem. "Ráno si s ním promluví." Zdráhavě se opřela zpět o polštář. Věděla, že ji Ki opustí a vrátí se na svůj slammík.

Neudělal to. Místo toho se opřel o podhlavník vedle ní a dál ji držel za ruku. Po chvíli ucítila, jak se pohnul a rychle, krátce ji políbil do vlasů.

"Dnes už žádné zlé sny," zašeptal.

Tamír se neodvážila promluvit, jen mu stiskla ruku a opřela si o ni tvář.

* * *

Neměl v plánu ji políbit. Byl to nečekaný nápad a Ki se potom ve tmě červenal. Její mlčení ho ještě víc zmátlo, ale neodstrčila ho ani nestáhla ruku.

Co to dělám? pomyslel si. Co chce, abych udělal?

Co chci udělat?

Měla teplý dech a na zápěstí cítil hladkost její tváře. Věděl, že nepoužívá voňavky, ale přísahal by, že jí z vlasů stoupá cosi nového, sladkého, něco rozhodně ne chlapeckého. Na okamžik byl prostě jen s dívkou v posteli.

Nejen tak s nějakou dívkou, připomněl si, ale to ho jen víc zmátlo. Spí, nebo čeká, až k ní vklouzne pod pokrývkou?

Jako přítel, nebo jako milenec?

Milenec. Při tom pomyslení ho zalilo horko i chlad a srdce se mu rozbušilo.

"Ki?" ospalé zašeptání. "Lehni si, proč si nelehneš? Bude tě bolet za krkem."

"Já - ehm - dobrá." Ki se trochu svezl.

Teď mu dýchala na tvář a jeden z copů se posunul a šimral ho na ruce. Sáhl po něm volnou rukou a na okamžik se zarazil. Cop byl mezi prsty hladký, hedvábný. Vzpomněl si, jak se ho prsty dotkla vzadu na krku a ucítil podobné zašimrání.

Dívčí dotek, i když má mozolnaté prsty.

Pootočil hlavu, až cítil její dech na koutku úst. Jaké by to bylo políbit ji na ústa?

Srdce mu teď bušilo tak silně, až to bolelo. Skoro v panice se otočil. Ve zmatku byla lehká, ale nepochybná příměs vzrušení, něco, co v souvislosti s Tamírem nikdy dřív necítil. Ne takhle.

"Tamír?" zašeptal. Ani nevěděl, co vlastně chce říct.

Jedinou odpovědí mu byl tichý, spící dech.

Do pekel! nadával si v duchu a zíral do tmy. Co budu dělat?

16. Kapitola

T

amír se té noci už nic nezdálo a ráno se probudila brzy. Ještě než otevřela oči, uvědomila si, že s ní Ki zůstal celou noc. Tvář měla přitisknutou k jeho rameni a ve spánku se posunula, pustila mu ruku a objala ho kolem pasu. Ki pořád ještě spal, ležel na přikrývce s hlavou podivně opřenou o podhlavník a jednou rukou ji držel za loket.

Krátkou ospalou chvílí se zdálo, že je to jako každé ráno, když byli mladší. Pak se náhle úplně probrala a nevěděla, jestli má raději nehybně ležet a neprobudit ho, nebo jestli se má pokusit vytáhnout ruku, než si Ki uvědomí, co udělala.

Zmrazená nerozhodností tam ležela a prohlížela si křivky Kiho spící tváře. Dlouhé vlasy měl rozprostřené na polštáři, prameny ji šimraly na tváři a na ruce. Tmavé řasy vypadaly na opálené kůži jako namalované na pergameni a na bradě měl v ranním světle patrné krátké strniště. Pootevřené rty vypadaly velmi měkce.

Tak blízko, pomyslela si jako v tom snu, který se jí tak často zdával, v němž se skoro políbili na útesech nad přístavem. Jaké by to bylo? Bylo to tak lákavé, jen se o kousíček naklonit a zjistit to.

Než však posbírala odvahu, Ki pootevřel víčka a Tamír ucukla. Instinktivně jí sevřel paži a přidržel ji na místě, kde ležela, jen dech od něj. Tak blízko.

Ki otevřel oči a pak ji pustil, rychle vyklouzl zpod její ruky a s komickým žuchnutím spadl přes okraj postele.

Přesně jako v mých snech, pomyslela si a nevěděla, jestli se má jeho chvatnému couvnutí smát nebo plakat.

"Ehm, dobré ráno," vykotal a zrudl, když viděl, jak se na něho dolů dívá.

"Ty - nevypadal jsi, že bys měl příliš pohodlí..." začala, ale pak se zarazila a tvář jí vzplála, protože si všimla, že se mu noční košile vyhrnula až k pasu a odhalený penis napůl stojí.

Spěšně odvrátila zrak v pokušení schovat se pod deku, než se jí podaří roztrždit divoké emoce. To nic neznamená.

Stávalo se mi to pořád, než jsem...

Ki si rychle stáhl košili dolů a ušklíbl se: "Ne, to je dobré. A ty jsi spala! Žádné další noční můry?"

"Ne, nic se mi nezdálo."

"No - to je dobře." Přestože se usmíval, vypadal pořád zahanbeně. Tamír se cítila ještě hůř.

"Promiň. Měla jsem tě poslat zpátky do tvé postele."

"To nevádí," tvrdil Ki. "Jenom jsem... Nemáš hlad?"

Ne, chci tě políbit, pomyslela si naštvaně.

Když se Ki oblékl a vydal se hledat snídani, ulevilo se jí. Pospíšila si do šatny, vytáhla první šaty, které jí přišly pod ruku, a rychle si je přetáhla přes spodní košili. Než se vrátil, měla city znovu pod kontrolou; nebo si to aspoň namlouvala.

* * *

Pojedli chleba, sýr a pivo a pak se spolu vydali do baldachýnového chrámu na nádvoří. Na provazech a žerdích visely malé látkové vlaječky se symboly Illiorova oka a měsíčního srpku; některé nebyly víc než hadry.

Jeden z kněží z Afry seděl pod plátěnou střechou na nízké židli, díky červenému rouchu a stříbrné masce anonymní.

Tamír věděla, že je to Imonus, podle dlouhých šedých vlasů.

Zlatá stéla odrážela ranní světlo jako zrcadlo. Na hladkém povrchu byly otisky mnoha prstů. Lidé se jí dotýkali pro štěstí, při modlitbě, v úžasu. Tamír na ni přitiskla dlaň a představila si, jak její předchůdkyně dělaly totéž. Snad to byl nějaký světelný trik, ale na kratičký okamžik měla pocit, že vidí odraz další ženy, stojící těsně za ní. Nedokázala rozeznat

tvář, viděla však korunu a meč.

"Dobré jitro, babičko," zašeptala, přemýšlejíc, či duch to byl tentokrát.

"Jen královna tu může vidět královnu," řekl Imonus. "Dobře, že ji zdravíte s takovou úctou. Ale myslím, že vám přízraky nejsou cizí."

Tamír odtáhla ruku. "Myslela jsem, že to možná byl jenom stín."

"To těžko." Mužův hlas zněl spíše pobaveně.

Mluvit k bezvýrazné masce bylo rozčilující. "Nemůžete si to sundat? Nikdo tu není."

"Ne, dokud sloužím, Výsosti. Dokonce ani pro vás."

"Aha." Chvilí se ošívala pod netečným pohledem a pak zvedla soví pírká, která přinesla. "Přišla jsem obětovat a položit otázku. Ještě ale neznám správné modlitby."

"Vložte obětiny a položte otázku. Illior vás uslyší."

Když se Tamír skláněla, aby hodila pírká na pánev, něco jí přelétlo přes rameno, dopadlo mezi uhlíky a trochu je rozhodilo, až se z nich zajiskřilo. V plamenech se kroutil kořínek, začal dýmat a pak vzplál. Voněl půdou a pryskyřicí.

Takže jsi tady, pomyslela si.

Takovéhle obětiny nechával Bratr na malém oltáři ve tvrzi: kořinky, žaludy, suché listy, mrtvé můry. Rozhlédla se kolem, ale neviděla nic kromě kořínku.

"Lepí se na tebe stíny a přízraky," tiše řekl Imonus.

Navzdory hřejivému slunci přeběhl Tamír po zádech mráz. "Vidíte mého bratra?"

Imonus přikývl: "Způsobil ti velkou bolest, i ty jemu. Pořád tě pronásleduje."

"Ano," zašeptala Tamír. Nervózně se pouсмála na Kiho a klekla před knězem na koleno, aby mohla mluvit potichu.

"Proto jsem dnes přišla. Něco po mně chce, ale mluví v hádankách a lžích. Můžete použít nějaké kouzlo?"

"Víte, po čem touží?"

"Ano, ale nevím, jak mu to dát. Vy sloužíte Věštírně. Můžete mi pomoci, abych se dozvěděla víc?"

"Jak říkáte, jsem jen sluha. Je čas, abyste následovala své předchůdkyně, Tamír Ariani Agnalain, a sama navštívila Afru. Věštírna vidí dál než kterýkoliv kněz."

"To jsou celé dny cesty. Mám tady tolik práce a musím dostat své lidi do Atyionu."

"Musíte jít, dcero Arianina. Všechny královny vykonaly pout' do Afry, na počest Světloňova daru a aby vyhledaly rady pro svou vládu."

Tamír se marně pokoušela potlačit netrpělivost. "Takže mi nemůžete pomoci?"

"To neříkám, Výsosti, jen vám nemohu odpovědět na otázku. Můžete nabídnout ještě jinou oběť. Vhodte do košíku minci a já vám to ukážu."

Tamír vylovila z váčku sester a hodila ho do košíku s ostatními peněžními dary. Imonus se naklonil a vytáhl ze zakryté nádoby, kterou měl u nohou, látkový balíček. "Klekněte si před pánev. Vložte na uhlíky další pírká spolu s tímhle a ponořte obličej do kouře."

Tamír vhodila obětiny na uhlíky. Pírká hned vzplálo a sraštilo se ve škvarek. Balíček kadidla hořel pomaleji a stoupal z něj oblak sladce vonícího dýmu. Místo aby však stoupal přímo vzhůru, jako dobré znamení, převaloval se nad uhlíky a vysílal svíjející se chapadla jako slídivé prsty.

"Co to znamená?" zeptala se Tamír vyděšeně, když se kouř ovinul kolem ní.

"Tenhle dým je Světloňův dech. Vdechněte ho, Výsosti, a možná najdete odpovědi."

Tamír s jistými obavami mávla rukou, aby se jí kouř dostal k obličejí, a zhluboka se nadechla. Byl silný a sladký, ale ne nepříjemný, i když se jí z něho mírně zatočila hlava.

Dým ji obklopil. V balíčku muselo být víc kadidla, než si myslela; kouř byl teď tak hustý, že jí úplně zakryl pohled na chrám a nádvoří. Zakašlala a pokusila se ho rozehnat. Chuchvalce se jí převalovaly před očima, ale pak se rozdělily. Překvapeně vykřikla. Místo Imona a stély se dívala přes průsmyk vysoko v horách. Před ní se ostře vinula cesta a obtáčela úbočí holého kamenného štítu. V dálce, pod malovanou bránou, stál v cestě Bratr a kýval na ni. Těsně za ním stála žena. Tamír byla příliš daleko, aby mohla říct, kdo to je, ale nějak slyšela její slova stejně zřetelně, jako by žena stála vedle ní.

"Odpovědi se ti dostane v Afře, Tamír, královno Skaly. Musíš být silná, abys ji mohla přijmout."

"Poď do Afry, jestli si troufneš," vysmíval se jí Bratr.

"Proč mi to neřekneš teď!" zavolala na něj, ale on se jenom smál.

Tamír cítila podivný pohyb a náhle se ocitla v mělké, matně povědomé zátoce, v noci, a před ní vycházel měsíc ve třetí čtvrtině. Měsíc namaloval napříč temnou vodu lesklý bílý pruh, který jí končil u nohou.

"Dej si pozor, královno Tamír. Buď silná," zašeptal jí do ucha jakýsi hlas, ale nikdo tady nebyl. Vlny šplouchaly na písčité pobřeží a někde nablízku slyšela houkat sovu.

"Na co se mám připravit?" zašeptala rychle. Nebyla si jistá, jestli to řekla nahlas, nebo ne. "Proč mi ukazuješ tohle?"

Z dálky na vodě se ozval další zvuk. Bylo to šplouchání vesel. Kotvily tam vysoké válečné lodě. Teď rozeznávala spousty vesel mířících v řadách ke břehu.

Bezmocně se dívala, jak vytahují na pobřeží oblázky první čluny a z nich vystupují ozbrojení muži - plenimarští lučištníci a šermíři s panoši, nesoucimi štíty. Prošli ani ne na délku paže od ní, ale nikdo si jí nevšiml.

Otočila se, aby vyhledala pomoc, ale za pláží bylo prázdné. V dálce však zahlédla povědomý výběžek a uvědomila si, kde je. Tohle bylo pobřeží, kde se nepřítel vylodil už předtím. Za svahem byl statek, kde zachránili Tanila a ostatní zajatce.

Další invaze. Vrátili se!

Plenimarští si jí pořád nevšimli, ale když se pokusila rozběhnout, ostrý bílý kouř se kolem ní znovu zavřel, takže

nemohla popadnout dech. Zavřela oči a rozkašlala se, a když je znovu otevřela, klečela na kolenou před pánví a Ki byl vedle ní a tiskl jí rameno.

"Je ti špatně?" zeptal se ustaraně. "Vypadáš hrozně."

"Plenimarští," zašeptala ochraptěle. "Viděla - viděla jsem je znovu přicházet, v noci..." I když vstala a oprášila si přední díl sukně, Ki jí pořád držel za loket. "Viděla - viděla jsem další plenimarské invazní síly. Bylo to v noci, přistáli na pobřeží stejně jako poprvé." Znovu se podívala na kněze. "Ale předtím jsem viděla něco jiného. Svého bratra a bránu v horách, uprostřed ničeho."

"To je cesta do Afry, Výsosti."

O Tamír se pokusila další vlna závratě. Zakryla si rukou oči. "Byla tam i žena. Říkala mi královno Tamír."

Imonus se dotkl prsty čela. "Pak tedy jste královnou, Veličenstvo, s Ghërilaininým mečem, nebo bez něj."

"Naslouchej mu," pobídl Ki.

"Ale..."

"Všichni pozdravte Tamír, pravou královnou, jak sdělila Světloonošova vlastní ústa," vyhlásil Imonus.

"Pozdravte královnu Tamír!"

Tamír se rozhlédla, ještě trochu omámená. Shromáždil se tu menší dav a napjatě ji pozoroval. "Ale - na to jsem se neptala."

"Vzpomeňte si, co vám bylo ukázáno," připomněl Imonus jemně. "Musíte do Afry. Ale všechno má svůj čas. Právě teď byste se měla jít poradit s generály a čaroději."

"A co jim mám říct? Že jsem měla sen?"

"Vizi."

"Ale já ani nevím, kdy přijdou."

"Řekla jste, že jste viděla měsíc. Jaký měl tvar?"

Tamír se na okamžik zamyslela. "Tři čtvrtiny, dorůstal."

"To bude dnes v noci," řekl Imonus.

"Dnes!"

"Nebo za měsíc," podotkl Ki.

"Může to být i za rok, pokud můžu říct. Nechci se vás nijak dotknout, Imone, ale nejsem na takovéhle věci zvyklá."

Kněz se za maskou zasmál: "Jaký jste v té vizi měla pocit?"

"Pocit? Jako bych byla přímo s nimi na té pláži."

"Tak poděkujte svému ochránci, Veličenstvo, a ihned se běžte poradit s generály."

"Nemáš moc času," zašeptal Ki, který cítil její pochybnosti.

"Vízel!" zavřela tak tiše, aby to slyšel jen on. Pak zavolala na muže s rohem nahoře na hradbách: "Zatrub na poplach a shromáždění. Ujisti se, že to uslyší v táborech."

"Vízel! Královna Tamír měla vizi!" Zpráva se rychle šířila nádvořím i za ně.

Arkoniel vyběhl z domu s Wythnirem za patami. Zatímco spěchali k síni, vysvětlila mu co nejrychleji, co vlastně viděla, a doufala, že si nebude myslet, že se zbláznila.

Arkoniel ji vzal za slovo. "K hlídkování nad východními vodami používáme kouzlo, čarodějovo oko, ale je to velmi rozlehlé území. Taký je možné, že používají vlastní kouzla, aby ukryli svůj příchod."

"Pak tedy nechápu, k čemu to vaše kouzlo je," zabručela.

Wythnir, na kterého v tom rozrušení na chvíli zapomněli, pozoroval učitele širokým, vážným očima, jednou rukou se ho držel za tuniku a utíkal, aby jim stačil.

Arkoniel položil dítěti ruku na hlavu. "Vím, že tomu pořád nedůvěřuješ, Tamír, ale přišli jsme na pár nových triků, které bys, myslím, mohla považovat za užitečné."

"A co Bratr?" zeptal se Ki. "Myslíš, že bys ho mohla poslat na výzvědy?"

"Pochybuji," odvětila Tamír. "I kdyby šel, jak bychom mohli věřit tomu, co by nám řekl? Pochybuji, že ho nějak zvlášť zajímá, co bude se Skalou. Shromážděte všechny mé velitele a generály v hlavní síni. Začneme podle Sakorových zvyků."

* * *

K jejímu překvapení dělalo přijetí vize většině generálů daleko menší potíže než jí samotné.

"Vaše babička a všechny ostatní, které jí předcházely, se na vize spoléhaly," podotkl Kyman. "Je jen vhodné, že k vám Světloonoš promluvil. Řekl bych, že je to šťastné znamení."

"Jsi Illiorova královna," zašeptal Arkoniel, který stál vedle ní spolu s Kim a družiníky. "Přijímají to stejně jako tví přátelé. Není na čase, abys to taky přijala?"

"Co myslíte, přátelé?" zeptala se ostatních. "Zdá se, že Illior chce, abych byla královnou, dokonce i bez řádné korunovace."

"Meč královnu nedělá," odvětil Nyanis. "Illior se tě celý život dotýká. To mi stačí."

"Mně také!" souhlasili ostatní.

"Pak jsem královna," řekla a překvapil ji náhlý pocit lehkosti, jako by jí někdo sundal z ramen těžké břímě. "Kolik válečníků teď máme?"

"Nanejvýš dva tisíce, když nepočítám tvoje zálohy v Atyionu a ty, kteří se k nám mohou přidat z táborů Era," sdělil jí Tharin.

"Mám tam několik kapitánů, hledají bojeschopné muže," dodal Illardi.

"Viděla jsem ve vizi aspoň dvacet lodí. Kolik to může být mužů?"

"To záleží na tom, jaké lodě to jsou. Můžete nám to říct?" zeptal se Illardi.

"Trojstěžníky, myslím. Dlouhé jako naše válečné lodě."

"Může to být druhý útok nebo zásobovací konvoj. Není jisté, že se doslechli o porážce prvních sil."

"Pár lodí vyklouzlo," připomněla mu.

"Ano, ale nevíme, jestli dopluly do přístavu," připojil se Arkoniel. "Tohle může být druhá útočná vlna, která nic neví o osudu té předchozí. Ať je to jakkoliv, raději se připravme na nejhorší."

"Illardi, máte mapy a námořní mapy té oblasti?" zeptal se Tharin.

"Samozřejmě. Hned je donesu."

Zatímco čekali, Tamír se netrpělivě obrátila na Arkoniela: "Říkal jsi, že máš kouzla, která by mohla pomoci. Nemohl by ses dostat na palubu jedné z těch lodí, tak jako ses k nám dostal té noci na cestě do Atyionu?"

Arkoniel nad tím zauvažoval. "Snad, jestli budu mít přesnější představu, kde nějaká je. Ale i kdybych dokázal neskončit místo toho v moři, bylo by nemožné provést to v tichosti. Viděla jsi, jak je přechod prudký. Někdo by mě určitě viděl, jak se tam řítím přímo ze vzduchu. A takové kouzlo na sebe můžu seslat jen jednou za několik dnů, jeho seslání a ovládnutí vyžaduje spoustu sil. Nedokázal bych se k tobě vrátit, i kdyby to všechno vyšlo."

"Myslel jsem, že jste říkal, že ta vaše Třetí Orěska má sloužit Tamír?" zavrčel Kyman.

Arkoniel se na něj dotčeně usmál. "Neřekl jsem, že ji nebudeme sloužit. Jen jsem chtěl ukázat nedostatky tohoto konkrétního kouzla pro tento účel."

V tu chvíli vběhl do síně Kiriar: "Paní Iya našla nepřítele!"

Tamír nechala Tharinovi na starost audienční síň a s Kim a čaroději v patách vyběhla nahoru do Iyiny komnaty. Našli ji u okna, s kříšťálovou hůlkou volně v rukách opřených o okenní řimsu. Oči měla zavřené, ale přesto vypadala, že se dívá na moře. Tamír si nedokázala pomoci a podívala se také. Zpola očekávala, že za ústím zátoky uvidí plachty. "Vidíš je?" zeptala se tiše.

Iya přikývla a otevřela oči. "Zatím jen jako záblesk. Napočítala jsem třicet válečných lodí, plných mužů ve zbrani.

Hádám, že je tam nejméně dva tisíce ozbrojenců. Jsou západně od ostrovů. Budou tu dnes v noci, jestli ovšem plují k Eru. Zatím se to nedá říct."

"Myslím, že vím, kam míří..." pořád jí připadalo podivné mluvit o takových věcech. "Z vize. Přistanou na stejném místě jako předtím."

"Tamír mi vnukla docela dobrý nápad," řekl Arkoniel. "Jakpak jsi tom teď s plenimarštinou?"

"Pořád je docela slušná," odvětila Iya.

"Fajn. Moje nikdy moc dobrá nebyla." Arkoniel na Tamír mrknul. "Myslím, že tohle kouzlo už jsi taky viděla. Musím vás teď všechny požádat, abyste byli úplně potichu. Tímhle se zvuk dost nese. Iyo, kde jsou?"

"Jihozápadně od Šichového ostrůvku. Pamatuješ si na ten dubový háj na ostrohu?"

"Ano." Zavřel oči a sepal dlaně před sebou. Rty se mu chvíli tiše pohybovaly a pak dlaně pomalu otevřel. Mezi nimi se objevil maličký kroužek světla a zůstal viset ve vzduchu. Tamír a ostatní se přisunuli a dívali se mu přes ramena.

"Podívej se skrz, Tamír," zašeptal. "Co vidíš?"

Bylo to jako dívat se skrz plot dírou po suku. Naklonila se blíž a zahlédla mihotavou modř. Byly tu i zvuky jako šplouchání vody a křik mořských ptáků. Bez přemýšlení Arkoniela obešla, aby lépe viděla.

"Nesahat," varoval ji Arkoniel.

Pohnul rukama a kroužek se zvedl na šířku dlaně. Bylo to okno; měli skrz ně vyhlídku na otevřené moře, z ptačí perspektivy, s tmavou řadou zalesněných ostrovů v dálce. Arkoniel tiše zamumlal a pohled se prudce posunul. Tamír zahlédla spoustu lodí, plujících hluboko dole jako malé hračky.

"Tady jsou!" zašeptal Arkoniel. Znělo to, jako by překvapil a docela potěšil sám sebe. "Našel jsem je na první pokus. Jsme tu dost daleko, abychom byli v bezpečí. Nemůžou nás tam slyšet."

"Můžou tím vidět zpátky a slyšet nás, že?"

"Ano, proto musím být velmi opatrný. Nechceme se prozradit."

Opatrně kouzlem manipuloval a navedl "okno" dolů k lodi, která vypadala jako vlajková. V plachtoví a na palubě se činili bosí námořníci, ale byli tu i další muži, opření o zábradlí a na palubě, kteří měli na nohou vojenské boty. Arkoniel našel dvojici, která vypadala jako důstojníci, a opatrně přemístil okno za ně nahoru. Mluvili tiše, bylo těžké slyšet je ve šplouchání vln pod kýlem a Tamír jen rozeznávala jazyk, kterému nerozuměla.

Iya chvíli napjatě poslouchala, pak zavrtěla hlavou a kývla na Arkoniela, aby kouzlo ukončil.

"Zrovna teď se ten vysoký chlubí nějakými koňmi, které koupil," řekla. "Ale je to dobré kouzlo a dobrý nápad. Za chvíli to zkusíme znovu."

"Asi byste ho měli ukázat některým našim šlechticům," prohlásil Ki. "Rozhodně těm, co pochybují, jestli nám čarodějové budou k užítku."

"Ano, možná je přesvědčíme, když uvidí, jak jsou vaše kouzla užitečná," souhlasila Tamír.

"Raději ne," odvětila Iya. "Je to užitečné kouzlo, a nejen proti cizím nepřítelům. V první řadě sloužíme tobě, Tamír. Bylo by nejlepší, kdyby ostatní nevěděli, že je můžeme takto sledovat."

"A taky je tu nebezpečí, že by někdo, kdo se v magii vyzná, mohl poznat, že to není kouzlo původem z Orěsky," dodal Arkoniel. "Vy dva jste na Lhel a její způsoby zvyklí, ale víte, co si většina ostatních o jejím lidu a kouzlech myslí."

"Myslí si, že je to nekromancie," odpověděl Ki.

"Ano - a Tamír si nemůže dovolit poskvřnit se něčím takovým."

"Naučili jste to kouzlo někoho z ostatních čarodějů tady?" zeptala se Tamír.

"Ne, tohle ne."

"A sledujete je taky?"

"Ne, protože nám k tomu nikdo z nich nedal důvod. Nemůžeme doufat, že dosáhneme takové jednoty, jakou předvíдалa

Iya, bez vzájemné důvěry. Ale neváhal bych ho použít, kdybych si myslel, že je někdo z nich věrolomný. Jak říkala Iya, naše věrnost náleží tobě a jen tobě, dokonce před Skalou."

"Takže to kouzlo znáte jen vy dva?"

"Čarodějové z Era o Lhel pořád ještě nic neví a prozatím je to tak nejlepší," řekla jí Iya.

"Ti, které jsem shromáždil ve tvrz, o ní ale ví," dodal Arkoniel. "Lhel byla chvíli s námi."

Tamír přikývla a zamyslela se nad tím. "Nikdy takové sledovací kouzlo nepoužijete na mě. Dejte mi na to svoje slovo."

Oba čarodějové si přitiskli ruce na srdce a přísahali.

"Máš i mé slovo jako přítele," vážně dodal Arkoniel. "Najdeme jiné způsoby, jak na tebe dát pozor. Jako vždycky."

"Moji tajní pozorovatelé?"

Iya se usmála: "Ti, kteří tě sledují ve tvůj prospěch."

"Dobrá. A teď, jaké kouzlo jsi mi to tolik chtěl ukázat, Arkonieli?"

"Pojď dolů na nádvoří."

"Strávil jsem spoustu času tím, že jsem uvažoval o tom, jak zkombinovat kouzla, aby byla co nejvýhodnější pro útok," vysvětloval. "Věřím, že jsem narazil na pár kombinací, které budou opravdu účinné, a přitom vyžadují jen pár čarodějů a nevyčerpají nás všechny najednou, jak to bylo s tím kouzlem před branami."

Na nádvoří našli Haina a Saruel, jak čekají vedle hořící pánve s uhlím. Muž držel luk. Bylo tu vyklizené místo a připravený dřevěný kulatý terč.

"Chcete se připojit k mým lučištníkům?" zvědavě se zeptala Tamír.

"Ne, Veličenstvo," odpověděl Hain a podal jí luk a šíp, který měl kolem hlavice omotaný olejem nasáklý hadřík. "Byla byste tak laskavá a pomohla byste nám s malou ukázkou?"

"Klíčem je oheň," vysvětloval Arkoniel. "Pojď sem."

Odvedl ji od terče, takže teď stála čelem k dřevěné ohradě.

Ki se rozhlédl: "Tvůj terč je na opačné straně."

Arkoniel se široce zazubil a lusknutím prstů zapálil špičku šípů. "To si jen myslíš. Připrav se na můj povel vystřelit, Tamír."

Poodešel o pár metrů a utkal hůlkou ve vzduchu jakýsi vzor.

U špičky hůlky se objevilo malé tmavé kolečko. Na Arkonielův němý pokyn se zvětšovalo, až mělo skoro dvě stopy v průměru. Ustoupil. "Na tuhle vzdálenost by to pro zkušeného lučištníka, jako jsi ty, měl být snadný cíl. Můžeš?"

Tamír napjala luk a vystřelila. Hořící šíp zasáhl černý kruh přímo uprostřed a zmizel v něm. Kruh zmizel a po šípů za ním nezůstalo ani stopy. Měl trčet z dřevěné ohrady pár metrů za ním, ale ztratil se beze stopy.

"A teď běž zpátky k terči," řekl Arkoniel.

Hořící šíp byl zabodnutý přímo uprostřed dřevěného terče, násada a opeření už černaly. Silné dřevo terče už začínalo doutnat, a zatímco se dívali, vyšlehly z něj plameny.

"Saruel přidala hezké kouzličko do oleje," vysvětlil Arkoniel.

"Ano, všechno, čeho se po zapálení dotkne, se docela silně rozhoří," řekla žena z Khatme. "Je velmi nebezpečný, musí se s ním opatrně."

"Bilairyho koule!" zasmál se Ki. "Takže můžeš vystřelit, kam chceš, a to, co šíp zasáhne, se vznítí? To je parádní trik!"

Tamír přemýšlela nad nemožnou dráhou střely: "Jak je to možné?"

"Je to jen translokační kouzlo. Představím si místo, kam chci věc poslat, a ona se tam objeví. Obyčejný plamen při průchodu zhasne, ale Saruelino kouzlo ho posílí tak, že vydrží. No, většinou."

"A jsi si jistý, že to bude fungovat i proti lodím?"

Arkoniel se poškrábal na bradce a zahleděl se na hořící terč. "Docela ano, soudě podle pokusů, které jsme zatím udělali."

"Úžasné," prohlásila Tamír, na kterou to udělalo nefalšovaný dojem.

"To je jeho dar," hrdě řekla Iya. "Už ho napadly věci, o jakých se mi ani nesnilo. A zdá se, že ani nikomu jinému."

"Dokonce ani v Aurēnenu nikdo nikdy neudělal takovéhle kouzlo," řekla Saruel. "Světloňoš mu daroval mimořádný způsob vidění."

"Jak se můj strýc vůbec odvážil otočit se k Světloňoši zády?"

"Vidíme, k čemu to vedlo," řekla Iya. "Ty už zemi léčíš a vracíš nám Illiorovu přízeň. A stojí při tobě i Sakor. Jsou to ochránci Skaly a ty je oba spojuješ. To není náhoda."

17. Kapitola

N

eměli čas shromážďovat plnou sílu. A i kdyby ho měli, Tamír si nepřála nechat Ero úplně otevřený útok jen kvůli jedné vizi. Poslala podél pobřeží jízdní posly, vyhlásila poplach a povolala další posily z Atyionu. V dosahu půl dne jízdy byla tři sídla šlechticů, ale jeden z nich už tu byl s padesáti muži. Zbývá dva nespěchali uznat Tamířin nárok na trůn. Shromáždila generály v Illardiho knihovně a poradila se s mapami.

"Tady v těch místech, kde si myslíte, že přistanou, je hluboká voda a dlouhá hladká pláž k vylodění," řekl Illardi a ukázal na dotyčné území. "Spousta místa k vytažení veslic nebo převezení koní. Nejspíš se budou spoléhat na šermíře a lučištníky a můžou při vyloděování střít ze člunů. V tom jsou dobří."

"Jestli se vylodí," podotkl Ki. "Kdybych já zjistil, že čelím shromážděnému vojsku, stáhl bych se."

"Ne kdybys byl z Plenimaru," namítl Tharin. "Nejvyšší pán není milosrdný, pokud nejsou jeho rozkazy do puntíku splněny, ať to stojí, co to stojí."

Jorvai přikývl. "To je pravda. Každopádně je otevřená pláž naší výhodou."

"Vpředu můžeme shromáždit lučištníky, s jízdou za nimi," řekla Tamír. "Jejich lučištníci budou roztroušení a budou střílet z nestabilních lodí. Ať jsou jakkoliv obratní, nepomůže jim to mřít. Ze všech lekcí historie, které nám dával starý Havran, si nevzpomínám na jedinou, kde by nepřítel získal při takovém útoku převahu."

"Nepodceňuj je," varoval ji Tharin. "Velice nerad chválím nepřítele, ale bojoval jsem s nimi celý život a jejich pověst je oprávněná. Jsou stejně neohrožení jako suroví."

"Pak se ujistíme, že se příliv zbarví jejich krví." Tamír se otočila k ostatním. "Jak bychom mohli selhat, s takovými válečníky, jako jste vy, za zády a Illiorem po boku?"

Nakonec se rozhodla pro dvě stě lučištníků na koních a pět set dalších ozbrojených jezdců. Jorvai a Kyman budou velet křídům. Ona bude velet středu, s Tharinem a družiníky, spolu s Nyanisem a společníky z Atyionu. Illardi zůstane v Eru, aby chránil město.

Jakmile skončili, poslala generály zpět do táborů. Sama však zůstala s Tharinem a Družinou v knihovně a ovívala se přeloženou mapou. Byl to horký den.

"Takže, našli jste si všichni panoše?" zeptala se. "Budete je potřebovat."

"Našli, Veličenstvo," řekl Nikides. "Pošlu pro ně a jejich příbuzné, aby mohli být pasováni."

* * *

Iya v soukromí navrhla, že by bylo moudré povýšit mezi družiníky příbuzné Tamířiných spojenců. Tamír souhlasila a potěšilo ji, když našla Illardiho, Kymana a jednoho z Jorvaiových rytířů, jak na ni vážně čekají v síni. Stáli s nimi dva chlapci a děvče, navzdory vedru oblečení v plné zbroji.

Jako první byl představen Illardiho nejstarší syn, vysoký, tmavooký Lorin. Byla to dobrá volba; Tamír ho viděla zápasit na cvičišti, byl obratný. Další dva neznala, vypadali však silní a vyrovnaní. Všichni působili mladě a nikdo z nich si ještě nevysloužil válečnické copy, ale ona sama byla mladší než oni, když se připojila ke Korinově družině.

"Arkoniel už si s nimi promluvil," zašeptal jí Tharin. "Byl potěšen."

Nepotrpěla si na obřadnost; připojila se k nim u krbu. "Družiníci, představte ty, které jste si zvolili."

Nikides měl přednost rodem. "Veličenstvo, představuji ti Lorina, syna vévody Illardiho, a uctivě žádám, abys ho přijala do Družiny ke službě panoše."

"Přeješ si takto sloužit?" zeptala se chlapce. Lorin okamžitě poklekl na koleno a podal jí zbraň: "Celým srdcem!"

"Vévodo Illardi, dáváte své svolení s tímto poutem?"

"Ano, Veličenstvo," hrdě odpověděl Illardi.

"Pak přijímám vašeho syna do svých služeb. Povstaň, Lorine, a spoj ruku se svým novým pánem."

Lorin s Nikidem si podali ruce. Vévoda Illardi si odepjal opasek s mečem a ovinul dlouhý konec kolem spojených rukou obou mladíků. "Služ dobře, můj synu, svému pánu a své královně."

"Přisáhám při Čtveřici," vážně slíbil Lorin.

"Lorde Nikide, žádám vás, abyste se o mého syna staral jako o svého vazala."

"Při Čtveřici, bude mi jako bratr."

Další byla na řadě Una a představila opálenou dívku s blond vlasy zachycenými vzadu v nezkrotném copu. "Má královno, představuji ti Hylíu, dceru sira Morena z Colathu. Je jedním z Ahřiných jezdců a bojovaly jsme společně od chvíle, kdy jsem se k nim připojila. Uctivě prosím, abys ji přijala do Družiny ke službě panoše."

Ki se zazubil: "I já se za ni zaručím. Vyrůstali jsme blízko sebe a zápasili jsme spolu pokaždé, když jsme se setkali."

Byly vyřčeny přísahy a sir Moren políbil dceru na čelo.

Pak představil svého kandidáta Rys. Byl to čtrnáctiletý chlapec jménem Tyrien, synovec lorda Kymana. "Jeho otec zemřel a matka je doma, ale já se za něj přimlouvám," řekl Kyman a položil chlapci ruku na rameno. Tyrien byl o hlavu menší než Rys, ale vypadal houževnatý a silný a měl v sobě stopy aurěnské krve - velké šedé oči a světlou plet'.

Obřad byl zopakován a Tyrien zaujal místo vedle Rysa.

"Vítejte, přátelé," řekla Tamír novým panošům. "Vím, že budete Skale sloužit dobře a budete hodni titulu Královského družiníka. Časy jsou nejisté a všichni budete mít brzy příležitost osvědčit se v boji. Bojujte statečně a já sama vám zapletu copy."

Když skončila, zadívala se na Kiho. Na vlastní naléhání zůstával pořád jen panošem, ale Tamír byla odhodlaná to změnit. Byl pro ni víc než panoš a všichni to věděli.

Ale všechno neví, pomyslela si při vzpomínce na zmatené city z rána, kdy se probudili vedle sebe. Dokonce ani já tomu úplně nerozumím.

"Veličenstvo?" Přišel k ní Imonus a nesl něco ukrytého v plátně. "Něco pro vás mám."

Rozbalil plátno a odhalil krásnou přilbu. Ocelovou přilbici, lícní chrániče a kroužky chránící krk zdobilo zlato a kolem čela byla jednoduchá zlatá koruna.

"Kde jste to vzal?" zeptala se.

"Z vozů, které vezly obsah královských katakomb, má paní. Nevím, které královně patřila, ale mám pocit, že by ji žádná neváhala dát příbuzné mířící do bitvy. Nepřítel by měl vědět, že čelí pravé královně."

Tamír přilbu otočila v rukách, obdivujíc dokonale zpracovaný kov. Na jednom z lícních chráničů byl ve zlatě vyvedený obraz vzpínajícího se Illiorova draka. "Je překrásná. Děkuji."

Imonus se uklonil: "Bude stačit, než vaše čelo ozdobí pravá koruna."

* * *

Když s Kim došli ke své komnatě, Baldus doslova poskakoval vzrušením. "Podívejte se, Výsosti, podívejte se, kolik jich přijelo! A právě včas pro bitvu!"

"Teď už je Veličenstvo," sdělil mu Ki, zatímco Tamír se šťastným povzdechem odpochodovala k posteli.

Illardiho domácí švadleny se činily. Na nové hedvábné tabardě byl krásně vypracovaný erb a na posteli vedle ležela rozprostřená nová standarta.

Tamír poslala Balda ven. Oči jí zářily jako už dlouho ne. "Už se na to těšíš."

"Ty taky."

Široce se usmála: "Proti stížnostem mlynářů by to měla být příjemná změna."

"Jestli čarodějové počítali správně, bude to tuhý boj."

"Ale my jsme lépe odpočinutí a setkáme se s nimi na příhodném místě."

"Starý Havran by na tebe byl pyšný. Dávala jsi na hodinách historie a válečnictví dobrý pozor." Odmíchl se a podíval se na ni pečlivěji. "Ještě něco ti leží v hlavě kromě bitvy."

Tamír zaváhala, přemýšlela, jak nahodit téma jeho povýšení. "Napadlo mě to během pasování. Nemám chuť zacházet s tebou jako s panošem. Jsi mi stejně drahý jako..." odmíkla se a cítila, že se červená. "Jako Caliel Korinovi," dokončila rychle. "Není to správné, po tom všem, čím jsme spolu prošli."

Ki se zamračil. "Ne."

"Pořád bys byl..."

"Ne, Tamír!" s tvrdohlavým výrazem si založil ruce na prsou. "Zažili jsme tolik změn, že nám to na nějakou dobu vydrží. Tohle není čas zkoušet nějakého zelenáče."

"Jsi stejný mizera jako Tharin."

"On zůstal panošem tvého otce, ne? Není na tom nic špatného."

"Samozřejmě že ne, ale zasloužíš si víc respektu. Stejně jako on."

"Jsem po tvém boku, Tamír. Jestli si lidé neváží tohoto, tak ať jdou k čertu. Víš, že mi vždycky bylo jedno, co si kdo myslí."

To byla samozřejmě lež. Posměšky jako "rytíř z Nemanic" a "spratek zloděje koní" se ho pořádně dotkly, i když byl příliš hrdý, než aby to dal najevo.

Může si královna vzít za manžela svého panoše? Při té nezvané myšlence se znovu začervenala. Otočila se a předstírala, že obdivuje novou tabardu. Prozatím dovolí, ať je po jeho, ale dřív nebo později ho povýší na patřičné místo. A každý, kdo by si ho chtěl pamatovat jako rytíře z Nemanic, může jít k Bilairymu.

Iya a několik dalších čarodějů pokračovali v hlídkování a poslali zprávu, že se Plenimarští chtějí vylodit přesně tam, kde předvíдалa Tamír.

Slunce bylo v zenitu a v domě bylo dusno, když jí Ki pomáhal s vycpávanou tunikou a aurěnskou kroužkovou košilí. Zpocený ve vlastní zbroji usazoval a utahoval Tamír naleštěný kyrys tak, aby byly na bocích co nejmenší škvíry. Elegantní zlaté zdobení na hrudním plátu odráželo světlo. Tahle zbroj byla stejně jako přilba vyrobená pro ženu a lesklá ocel zdůrazňovala jemnou křivku jejích prsou. Tamír z toho byla spíš v rozpacích, ale nedokázala odolat a nenápadně se podívala do zrcadla.

Když jí Ki přetahoval přes hlavu hedvábnou tabardu, zasmál se: "Vypadáš docela spokojená sama se sebou, ne?"

Tamír se na svůj odraz zamračila. "Vypadám jako královna?"

Ki jí narazil na hlavu novou přilbu. "Teď ano, až na meč."

"Můj je taky dobrý." Tasila ho a zvedla vzhůru. Patřival otcí.

Ki jí plác po rameni: "Byl by na tebe pyšný, i tvoje máma, vsadím se, kdyby tě teď viděli."

Tamír si přála, aby tomu mohla věřit. "Pojďme," řekla. "Chci být na místě, až se ukážou naši hosté."

* * *

Družiníci a vlajkonoši stáli připravení na nádvoří; Arkoniel, Saruel a Kiriar byli s nimi. Čarodějové neměli zbroj, ale byli oblečení pro rychlou jízdu. Žena z Khatme měla pořád svoje dlouhé tmavé roucho, ale seděla obkročmo, sukně vytažené nad vysokými jezdeckými botami.

"Jak je na tom Iya?" zeptala se Arkoniela.

"Je vyčerpaná."

"Ty jsi taky čaroval. Nejsi unavený?"

Arkoniel se usmál. "Dělal jsem jiné věci, ne tak namáhavé. Jsem připravený k boji. Všichni jsme připravení."

"Moje orěskové křídlo," řekla s úsměvem. "Kéž se dnes při vaší práci spojí Sakor s Illiorem."

Rys držel jejího hřebce. Postrádala svého starého koně, Gosiho, který se během pádu Era ztratil, ale malý jezdecký kůň by se pro tuhle práci stejně nehodil. Teď jezdila na vysokém, černém aurěnském hřebci jménem Soumrak, který pocházel ze stád Atyionu. Byl vycvičený k boji: rychlý, ovladatelný, beze stop plachosti. Dohlédla na to, aby měl Ki koně s podobnou povahou, pěkného hnědáka, který se jmenoval Rorýs.

Přinesla poslední oběť ve svatyni Čtveřice a s radostí se dívala, jak kouř ze Sakorovy pánve stoupá přímo vzhůru, jako šťastné znamení před bitvou. Zastavila se i u stély a spálila tam kadidlo a sovi pírká. Kouř ji znovu objal, ale tentokrát pro ni Světloňoš žádnou vizi neměl.

Vyjela branou, aby zaujala své místo v čele zástupu, a jezdci i ostatní přihlížející válečníci ji jásavě pozdravili. Nad řadami se v silném mořském větru proti nebi třepotaly standarty jejích lordů.

"Ta - mír, Ta - mír, Ta - mír!" Při tom pokřiku ji zamrazilo.

Zvedla se v sedle a zaslutovala jim. Když pobídla koně do cvalu a vyjela do čela vojska, jásot ještě zesílil.

Jako vždycky v podobných chvílích zahalila Tamír klidná jistota. Pro tohle jsem se narodila.

zátoce dojeli těsně předtím, než padla noc, a Tamír vyslala zvědy vyhlížet postup nepřítele. Na obzoru zatím rozeznávala jen několik tmavých obrysů.

Arkoniel potvrdil, že jsou to nepřátelské lodě. "Musí mít v úmyslu vylodit se až po setmění, přesně jak jsi předpověděla."

"Ano." Za loděmi právě vycházel tříčtvrteční měsíc. Ve vizi byl mnohem výš. "Chci, aby se jezdci drželi asi o čtvrt míle zpátky. Lučištníci si lehnou tady na okraj pláže. Už víš, jestli s sebou mají čaroděje?"

"Nic takového jsem nezahlédl," odvětil.

"Výborně."

Tamír projížděla mezi jednotkami a hovořila s kapitány, zatímco jedli s válečníky studenou večeři. Nechtěli zapálit ohně, aby nepřítele nevyplašili. Noc byla jasná a i nejmenší plamen by bylo vidět na míle daleko. Všechny setniny lučištníků však měly připravené hranice, spolu s hromádkami ohňových štěpin, aby je mohly zapálit, až přijde čas.

Byl vydán rozkaz zůstat potichu, protože zvuk se také dobře nesl. Tamír stála se svou stráží, rozhlížela se a naslouchala.

"Tam," zašeptala konečně Saruel. "Vidíte ten odlesk plachet? Plují bez luceren."

Čarodějové viděli ve tmě lépe než většina ostatních, ale Tamír dokázala brzy rozeznat roztroušené odlesky plachet v měsíčním svitu. Zanedlouho uslyší skřípění provazů a plácání plachet.

První nepřátelské plavidlo vplulo do ústí zátoky, aniž si uvědomilo, že na ně čekají, a spustilo na vodu první čluny.

Bylo na nich hodně veslařů a hbitě se rozléty vpřed.

Tamír a družiníci stáli uprostřed pláže s luky v rukou. Čekal s nimi Nyanis a jeden z kapitánů lučištníků. Na její pokyn hodil Nyanis do suchého dřeva pár ohňových štěpin. Dřevo vzplálo. V mžiku se rozhořely další ohně podél pláže.

Tamír se usklíbila, když s Kim zaslechli z blížících se člunů první volání na poplach.

Ki jí podal šíp s uzlíkem z nasáklého plátna. Vložila šíp do drážky, zapálila hlavici a vystřelila ho vysoko do vzduchu.

Plenimarští lodníci se nestačili stáhnout. Dvě stě skalských lučištníků už na Tamířin signál napjalo luky a vystřelilo na nepřítele smrtící, hořící střely.

Stovky šípů ozářily oblohu a nepřátelské čluny chvilku vrhaly na hladinu stíny. Potom střely našly své cíle a tma se vrátila, naplněná výkřiky. Byla vypuštěna další salva, a další, a čtvrtá. Nad vodou se nesly další výkřiky bolesti.

Jak však Tharin předpovídal, Plenimarští se nenechali jen tak vyděsit. Vzduchem zasvištěly salvy zpátky. Ki a ostatní družiníci zvedli štíty kolem Tamír a odrazili půl tuctu střel. Další šípy dopadly na zem kolem nich a zůstaly trčet v písku.

"Arkonieli, teď!" rozkázala.

Čaroděj vyvolal ve vzduchu pár yardů před sebou točící se černý disk, zatímco Rys a Ki kryli Tamír vlastními štíty.

Královna poslala skrz něj hořící šíp. Střela zmizela a disk se zborčil.

Vzápětí vzplála plachta jedné ze vzdálených lodí. Plameny se nepřírozeně rychle šířily, živě Sarueliným kouzlem.

"Vyšlo to!" zajásal Arkoniel.

Oheň rychle zachvátil stěžeň a rozšířil se na palubu. V rudém světle viděli, jak námořníci opouštějí loď.

Arkoniel a ostatní čarodějové seslali další kouzla, až se rozhořelo deset lodí. Cíle byly roztroušené po celé flotile a vítr roznášel kousky hořících plachet na další plavidla. Kotviště ozařovalo světlo z hořících lodí.

Plenimarští se zmohli na pár dalších nerovnoměrných salv, ale jejich útoky nebyly tak soustředěné jako útok Skalanů.

"Obracejí se zpět!" vykřikla hlídka. Zpráva se nesla liniemi.

Skalští válečníci vyrazili bojový pokřik a vyzývavě v ohlušujícím rachotu tloukli štíty. Když však hluk utichl, Tamír zaslechla od severního křídla troubení rohu, signalizující útok.

"Museli dostat nějaké muže na břeh mimo pláž!" vykřikl Tharin. "Družino, chraňte královnu!"

"Nyanisi, zadrž s lučištníky čluny," rozkázala Tamír. "Družiníci, ke koním!"

Tamír shromáždila jezdce a odeválala k severu utkat se s nepřítelem. Ve tmě se nedal rozeznat přesný počet, ale měsíc svítil dost jasně, aby viděla, že se k nim rychle blíží značná síla. Srazili se asi půl míle severně od zátoky, koně proti pěším, a na obou stranách zněl bojový pokřik.

"Za Skalu a za Čtveřici!" vykřikla Tamír. Využívala výhodu skalské jízdy a rozháněla Plenimarské.

Máchala mečem nalevo napravo a klestila si cestu pozvednutými meči a kopími. Soumrak se na její pokyn vzpínal a bušil kolem sebe okovanými kopyty. Plenimarský válečný pokřik se pod jejím útokem měnil ve výkřiky bolesti. Horká krev jí stékala po ruce a do obličeje. Žár bitvy ji pohltil a odpavil všechny myšlenky na bolest nebo únavu. Matně si uvědomovala, že na ni Ki zezadu něco křičí.

Rozhlédla se a spatřila svou standartu, vlající nad hlavami shromážděných pěšáků, a Kiho s ostatními, jak se k ní horečnatě snaží probíjet.

Náhle se po ní natahovalo příliš mnoho paží, ruce ji chytaly a táhly, zkoušely ji stáhnout ze sedla. Rozdávala rány mečem a odrážela všechny, na které dosáhla. Soumrak řikal, vzpínal se a kopal do těch, kteří se ho pokoušeli seknout do nechráněných míst pod pancířem. Tamír ho svírala stehny a levou rukou se pevně držela hřívky. Vysoká opěrka sedla ji udržela na místě, když se kůň pokusil znovu zvednout. Otěžením mu zavelela dolů, bylo tu příliš mnoho čepelí, připravených rozpárat mu břicho. Kdosi ji chytil za kotník a pokusil se ji strhnout.

Když už si byla jistá, že spadne, muž, který jí svíral kotník, ji najednou pustil a upadl. Tamír se narovнала v sedle, podívala se dolů a spatřila v davu Bratrovu bledou tvář. Znovu zmizel a v brázdě za ním zůstali muži, kteří beze stopy po zranění padali mrtví k zemi.

A pak s ní byl Ki a řval vzteky, když s Tharinem kosil Plenimarské, kteří se stále drželi Tamířiných nohou a postroje.

Ostatní družiníci je brzy dohnali a vyčistili kolem nich kruh.

Rysa zasáhl kopím do ramene a skoro ho vyhodili ze sedla, ale Tyrien kopínka srazil. Těsně za nimi bojovaly bok po boku Una a Hylia a rozšiřovaly volný kruh kolem královny. Vpravo zatlačoval nepřítele zpět Kyman a jeho jezdci. V

dálce rozeznávala nad bitkou Jorvaiův prapor.

"Skrz a otočit!" zařvala Tamír a mávla mečem k tenké linii nepřátelských vojáků, stojících mezi nimi a pláží.

Prosekali se skrz a obrátili se, aby se s nepřítelem znovu srazili. Nepřítel sice měl početní převahu, ale koně jim poskytovali výhodu a prvním útokem prorazili plenimarské řady. Projeli zmatenou vřavou jako kosa obilným polem, sekali do nich a koně po nich šlapali.

"Obracejí se!" vykřikl Tharin.

Tamír uslyšela divoký vítězný výkřik, ohlédla se a spatřila Nikida, jásajícího a se zkrvavenou tváří, jak se rozhání ztemnělou čepelí, s mladým Lorinem, zamračeným a podobně zakrváceným, po boku.

"Ke mně!" zavolala, aby je shromáždila k dalšímu nájezdu.

Nepřátelé se obrátili a pokoušeli se uprchnout zpátky ke člunům, v nichž připluli. I tady kotvily lodě a Tamír neměla čaroděje, kteří by je spálili.

Tamír s jezdci prchající válečníky dohnala, zahnali je do vody, a pak se stáhli a nechali Kymanovy lučištníky, aby je dorazili a podpálili čluny. Některým se podařilo uprchnout, ale mrtvolý jejich padlých druhů se válely v písku a otáčely ve vlnách stoupajícího přílivu.

Odjeli zpět na pláž, kde stáli Nyanisovi lučištníci, připravení pokračovat v útoku. U jednoho ze strážních ohňů Tamír sesedla.

"Psi prozatím zalezli zpátky do svých děr," hlásil Nyanis a přeletěl ji pohledem. Byla pokrytá krví a tabardu měla špinavou a rozervanou. "Vypadáte, že jste se dobře bavila."

"Trochu moc dobře," řekl tiše Tharin a zamračil se na ni. "Nechala jsi svou stráž za sebou a málem jsi v tom zmatku ztratila Kiho."

"Tak se budete všichni muset naučit jezdit rychleji," odsekla. Měl samozřejmě pravdu, ale to nehodlala připustit.

Chvilí se jí díval do očí, ale pak stiskl rty a odvrátil zrak. Věděl, že by nebylo rozumné říkat víc před ostatními šlechtici. K ohni přišli i čarodějové. Chvilí tiše stáli a žasli nad úspěchem.

"Co myslíš, že udělají teď?" zeptal se Arkoniel. "Pořád je jich víc než nás a na naše posily je příliš brzo."

Tamír pokrčila rameny. "Jestli se vrátí, budeme s nimi znovu bojovat. Přišli o moment překvapení a vědí to. Myslím, že budou chtít vyjednávat."

* * *

Když se nad mořem objevilo zamlžené jítro, ukázalo se, že měla pravdu. Plenimarská vlajková loď vytáhla dlouhou bílou vlajku. Tamír vydala vlastním vlajkonošem rozkaz odpovědět stejně a pak povolala celé vojsko a nechala ho nastoupit podél pláže, zřetelně v dohledu.

Plenimarští spustili na vodu veslici s menší kopíi vlajky vyjednávačů a zamířili k pobřeží. Velel jim obr s černými vousy, oblečený v ozdobné černé kůži a kroužkové zbroji. Na plášti měl šlechtický erb. Doprovázelo ho půl tuctu stejně zamračených neozbrojených mužů.

Přebrodili se na souš, ale velitel nechal ostatní na okraji vody a vykročil na pláž bez doprovodu. Když uviděl Tamír v přilbě s korunou, zaváhal. Snad ho překvapilo, že nevidí hrozivějšího nepřítele.

"Jsem vévoda Odonis, generál Plenimaru a admirál flotily nejvyššího pána," prohlásil stroze skalsky. Hovořil se silným přízvukem. "S kým mluvím?"

"Jsem Tamír Ariani Agnalain, královna Skaly," odvětila a sundala si přilbu, aby ji lépe viděl do tváře. "Vyjednáváš se mnou."

Huňaté obočí se překvapeně zvedlo. "Královna?" vysmíval se. "Skala teď nemá královnu. Kdopak jsi, holčičko?"

Holčičko! Pořád byla v duchu ještě dost Tobinem, aby ji ten posměšek urazil dvojnásob. Ostře se narovнала. "Jsem Tamír, dcera princezny Ariani, dcery Agnalain. Můj strýc, Illiorem prokletý uchvatitel trůnu, padl při vašem útoku na sídelní město. Teď stojím na jeho místě já, vyvolená Illiorem Světloňosem. Kněží z Afry jsou mi svědky."

Odonis si ji pořád prohlížel s jistou nedůvěrou. "Vy jste vedla tenhle..." přeměřil si její malé vojsko a znovu zvedl obočí, "tenhle nájezd?"

"Ano. Hodláte pokračovat v útoku? Mé vojsko a mí čarodějové stojí pevně, připraveni k boji."

"Čarodějové? Aha, Orěska. Bezzubí tuláci."

"Nejsou tak bezzubí," chladně odvětila Tamír a ukázala na hořící lodě. "To je jejich práce. Dovolte, abych vás přesvědčila."

Arkoniel znovu seslal kouzlo a Tamír střelila skrz disk šíp. Na vodě vzplála hlavní plachta Odonisovy lodi.

Odonis už nevypadal tak samolibě. "Co je to?"

"To je práce mojí Orěšky a tohle udělají s celou vaší flotilou, jestli okamžitě neodplujete."

"Nebojujete s námi čestně!"

"Bylo snad čestně, když velitel, který připlul před vámi, vyplul přímo z bouře a bez varování napadl spící město? Byl to zbabělý útok, ale my jsme ho i s celým jeho vojskem porazili, z vůle Illiora, s pomocí skalských válečníků a skalských čarodějů. Jeho lodě teď leží na dně přístavu v Eru. Jestliže se nestáhnete a neodplujete domů, zbytek vašich lodí skončí stejně. Vraťte se ke svému nejvyššímu pánovi a řekněte mu, že znovu vládne Thelátimova dcera a Skala je znovu pod Světloňosovou ochranou."

Odonis nad tím zauvažoval a pak se strnule poklonil. "Vyřídím vaše slova."

"Ještě jsem neskončila," vyštěkla Tamír. "Žádám odškodnění za Ero. Nechám si deset vašich lodí. Okamžitě je opustíte a necháte mi je tady zakotvené."

"Deset!?"

"Posádku můžete vzít s sebou. Nemám čas se jí zabývat. Nechte tu čluny se zásobami a vezměte si zbytek svých lodí. Jinak vám je všechny spálím pod nohama a zabiju každého muže, který se dostane na břeh."

Neměla ponětí, jestli by unavení čarodějové mohli hrozbu splnit, ale Odonis to taky nevěděl a neměl důvod jí nevěřit. Viděla, že se mu čelist pohybuje pod vousy, jak rozčileně skřípá zuby. Nakonec se znovu uklonil. "Jak říkáte. Deset lodí, se zásobami, ale bez posádky."

"Vzdáte se své vlajky, na potvrzení dnešní porážky. Před těmito svědky vás беру pod ochranu, pokud ihned opustíte mé pobřeží. Jestliže znovu přistanete, nenechám naživu nikoho. Radím vám, abyste odpluli hned, než si to rozmyslím." Odonis se naposledy zdráhavě poklonil a rychle odkráčel k čekajícímu člunu. Tamířiní lidé se mu vysmívali.

Tamír stála a dívala se za ním, dokud se nevzdálil. Potom unaveně klesla na kámen, jak na ni po noční práci dolehlo vyčerpání. "Tharine, vzkaz všem, ať si trochu odpočinou, než zamíříme zpátky. Všichni," dodala a významně se podívala na družiníky. Ti se široce usmáli a natáhli se kolem ní na rozložené pláště.

Ki si lehl vedle a opřel se o lokty. Pořád měl na tváři krev, ale z koutku úst mu trčelo stéblo planého ovsa a vypadal spokojený se světem.

"To byl hezký boj, Veličenstvo, až na to, když jsi nám ujela," řekl tak tiše, aby to slyšela jen ona.

"Myslela jsem, že se u mě udržíte."

Stéblo mu chvíli poskakovalo na rtech, jak ho mlčky cucal. "Můžu ti ještě říct - teď když jsi moje královna - že jestli to uděláš ještě jednou, budu tě kopat do zadku celou cestu odsud až do Alestunu?"

Poslední zbytky napětí se vytratily, Tamír se zasmála a hrubě ho strčila do ramene. "Ano, myslím, že můžeš."

Ki se na ni zazubil. "No, protože jsi to přežila, můžu ti myslím říct, co jsem slyšel od některých válečníků. Myslí si, že tě zasáhli Světlonoš i Sakor, oba současně."

"Začínám si to taky myslet." Nezapomněla však na to, jak v bitvě zahlédla Bratra. Tohle bylo podruhé, kdy jí pomohl v boji, a ona mu v duchu děkovala.

* * *

Arkoniel byl vděčný za oddech. Nikdy předtím neseslal tolik kouzel v tak krátké době. Dokonce i Saruel byla pod tetováním bledá. Posadili se, aby popadli dech.

Když se ohlédl, uviděl Tamír a Kiho, jak sedí vedle sebe na pláži. Mluvili spolu a usmívali se a vypadali skoro jako dva chlapci, kterými bývali.

Ostřílená tragédiemi a boji, a to jí ještě není ani šestnáct. Nebyla však první královna, která usedla na trůn tak mladá, a jiné byly v jejím věku už vdané.

A pak tu byl Ki. Brzy mu bude sedmnáct. Zatímco se čaroděj díval, Ki se k Tamír naklonil a něco řekl a oba se zasmáli. Arkoniel opatrně zavadil o Kiho myšlenky a ucítil hořkosladké bodnutí u srdce. Ki Tamír miloval celým srdcem, ale pořád byl ještě hodně zmatený.

Vědom si svého slibu se čaroděj odvrátil, aniž by se dotkl Tamířiných myšlenek. Vyhledal na pláži Saruel a Kiriara, natáhl se na drsné trávě a zavřel oči. Všechna kouzla si vybírala daň, ale nikdy dřív se necítil takhle vyčerpaný. K čemu budou Tamír v opravdové válce, když si jediná bitva vyžádá veškerou jejich sílu?

* * *

Slunce právě vystoupalo do nejvyššího bodu, když ho z dřimoty probralo volání rohu. Čarodějové společně zasténali a vstali. Arkoniel podal Saruel ruku a pomohl jí na nohy.

Když nasedali na koně, aby se přidali k ostatním, válečníci a kapitáni je k jeho překvapení poplácávali po zádech a zdravili je.

"U Světle, to byla parádní kouzla!" prohlásil Jorvai.

Tamír se na Arkoniela nelíčeně usmála. "Třetí Orëska dnes ukázala svou cenu. Ztratili jsme méně než čtyřicet mužů. Říkám si, jaké by to bylo, kdybychom všechny spory srovnali tak snadno," přemítala.

Jorvai odfrkl: "To by nám válečníkům nezbylo moc práce, že ano?"

Arkoniel si nedokázal představit, že by magie mohla nahradit válku, a pochyboval, že by to bylo dobré. Válka dávala lidem jako Jorvai důvod žít.

19. Kapitola

H

eroldové přivezli zprávu o jejich úspěchu zpátky do Era a Tamír při návratu zjistila, že lidé stojí podél cest a mávají květinami a barevnými kousky látky a pořád dokola provolávají její jméno.

V Illardiho bráně vytáhla meč a zvolala: "Tohle vítězství patří Illiorovi, ochránci Skaly!"

Objeli kolem táborů a zničené východní brány Era. Vylila tam vojenské víno jako oběť za duše vojáků, kteří padli v téhle bitvě, a jako další díkuvzdání Illiorovi.

Skončili na Illardiho nádvoří a vojáci se rozloučili. Velitelé sesedli a následovali Tamír do chrámu stély, kde na ně v maskách čekali a přivítali je tři kněží z Afry.

"Povězte mi, má královno, věříte teď ve Světlonošovy vize?" zeptal se Imonus.

"Ano," odpověděla a podala mu ukořistěnou plenimarskou standartu. "Předávám tuto trofej Illiorovi jako připomínku své vděčnosti. Vize byla pravdivá a zachránila mnoho životů. Tentokrát nás nepřekvapili."

"To je znamení, královno. Smlouva, kterou Erius porušil, byla obnovena."

"Budu se jí držet, dokud budu vládnout."

* * *

Následujícího večera uspořádala Tamír hostinu na počest vítězství a poslala do táborů pivo a jídlo. Na pláni dlouho do noci hořely ohně.

Arkoniela potěšilo, že byli s Iyou a s ostatními čaroději znovu usazeni k hlavnímu stolu, na čestné místo mezi šlechtou.

Tamír vešla do síně, když už všichni ostatní seděli. Měla na sobě tmavě modré sametové šaty vyšíváné stříbrem a u boku jí visel meč. Na čele jí v černých vlasech zářila zlatá korunka.

"Vypadá docela hezky, nemyslíš?" řekla Iya.

Arkoniel s ní musel souhlasit, třebaže si to královna pořád rázovala jako muž. Ki jí šel po boku a v tmavé sametové tunice vypadal starší a velmi impozantní. Dlouhé vlasy měl stažené dozadu do copu, s dvěma tenkými copy válečníka volně podél obličeje. Arkoniel se blíže podíval na ostatní družiníky a viděl, že se ostatní učesali stejně, kromě Nikida, který měl vlasy stažené vzadu v jednoduchém copu.

"Myslím, že je to Tamířin nápad," zamumlala Iya. "Líbí se mi to. Označuje změnu."

Mezi masem a rybou Tamír vstala a vylila obětní víno bohům a pak připila svým velitelům. Když utichl jásot, obrátila se k čarodějům a pozdravila je zvednutím poháru.

"Přátelé," začala a Arkonieli poskočilo srdce, když se černé oči zdržely na jeho tváři déle než na ostatních. "Přátelé, znovu jste dokázali svou cenu i umění. Skala vám děkuje! Žádný čaroděj, který slouží Třetí Orösce, nebude v mém městě postrádat jídlo a střechu nad hlavou."

Jakmile se vrátili k jídlu, Arkoniel se naklonil k Iye a zašeptal: "Myslíš, že nám konečně odpustila?"

"Doufám. Musíme zůstat u ní, abychom ji mohli chránit."

Hostina skončila pozdě večer, ale Arkoniel se zdržel, doufaje, že si bude moci s Tamír promluvit. Chystala se odejít, ale omluvila se ostatním a odtáhla ho síní do prázdného kouta.

"Ano?"

Arkoniel se usmál; cítil se poněkud trapně. "Děkuji ti za dnešní laskavá slova o mých lidech. Víš, že můj život patří tobě, ale - no, doufám, že se na mě dokážeš znovu dívat jako na přítele."

Tamír chvíli mlčela a pak natáhla ruku: "Promiň, že jsem byla odtahována. Bylo to těžké, ale teď opravdu vidím, co můžeme společně dokázat. Mělo to tak být. Ty a Iya jste mi věrní ochránci."

Arkoniel potlačil náhlé slzy, klesl před ní na kolena a políbil ji ruku. "Nikdy tě neopustím, má královno."

Zasmála se: "No, doufám, že mě pustíš, abych si mohla jít lehnout."

"Samozřejmě." Arkoniel vstal a uklonil se.

Otočila se k odchodu, ale zarazila se. V očích měla podivný výraz - otázku, možná náznak pochybnosti. Nakonec řekla:

"Až půjdu do Afry, půjdete s Iyou se mnou, že? Tam k vám promluvil Illior."

"Jenom k Iye," připomněl jí Arkoniel.

"Ale ty jsi to břemeno taky nesl. Chci vás s sebou oba."

"Jak si přeješ."

"Výborně. Dám do pořádku věci v Atyionu a vyrazíme." Naklonila se blíž a přiznala se. "Vlastně se na to těším. Boj a hostiny mi nevadí, ale povinnosti u dvora jsou tak nudné! No, dobrou noc."

Arkoniel potlačil smích a díval se, jak se vrací k Družině a odchází.

* * *

Tamír se rozloučila s přáteli a odešla s Kim do své komnaty.

"To byla dobrá hostina," řekl Ki a šťastně se poplácal po břiše. "Dobrá hostina na oslavu dobrého vítězství."

"To ano," souhlasila Tamír; celý den ji však trápily jiné myšlenky. "Dokážeš si představit, že bychom takhle stáli proti Korinovi?"

"Pořád se bojíš, že proti němu budeme bojovat?"

"A ty ne?"

"Asi ano, ale co naděleš? Nesnaží se s tebou promluvit, jen sedí v Círně a shromažďuje vojsko. Myslí si, že to dělá jenom proto, aby nějak zabil čas?"

"Ale já jsem se taky nesnažila s ním promluvit."

"Jsi právoplatná královna. Je na něm, aby přišel za tebou."

Tamír si vyčerpaně povzddechla a svezla se do křesla. "To mi pořád říká Illardi i všichni ostatní. Jenže on nepřijde a na mně jako na královně je udržení míru, nemyslíš?"

"No, ano..."

"Rozhodla jsem se. Napíšu mu. Soukromě, jako příbuzná, ne jako nepřítel."

"Nemyslím, že by dopis mohl něčemu ublížit," pochybovačně odpověděl Ki. "Ale nejspíš ani ničemu nepomůže."

"Běž a přiveď mi herolda, prosím. Nebude to trvat dlouho." Odmlčela se. Přemýšlela, co by si o jejím plánu asi myslela Iya nebo generálové. "Buď diskrétní, ano?"

Ki na ni při odchodu mrkl: "Takže tak tomu teď říkáme, když jsme dospěli?"

Tamír přešla do obývacího pokoje vedle své ložnice a usadila se u psacího stolu. S brkem v ruce hleděla na prázdný pergamen a hledala správná slova. Nikides a Illardi jí pomáhali s korespondencí ohledně záležitostí dvora, ale ona chtěla ke Korinovi mluvit od srdce, ne formálním dvorním jazykem. Slova lehce vplula na pergamen.

Princi Korinovi, milovanému bratranci a bratrovi. Vím, žeš o mně slyšel, Kore, a o tom, co se stalo. Vím, jak musí být těžké tomu uvěřit, ale je to pravda...

Než skončila, slova se jí rozmazávala před očima. Otfela si je rukávem šatů, nechtěla, aby slzy rozmazaly písmena.

Podepsala se Tvá milující sestřenice a sestra, princezna Tamír, která bývala Tobinem. Neuvedomila si, že se vrátil Ki, dokud neucítila na rameni jeho ruku.

"Pošlu Balda dolů - co se děje?"

Otočila se, objala ho rukama kolem pasu a přitiskla tvář k měkkému sametu tuniky. Držel ji a za chvíli ucítila, jak ji hladí po vlasech.

"Nestojí za to, víš!" zašeptal. "Nestojí ani za tvůj malíček!"

Zdráhavě ho pustila, zapečetila dopis drahým modrým voskem ze stolu a vtiskla do něj pečeť Atyionu. "Tady. Hotovo."

"Doufám, že víš, co děláš," zabručel Ki a poplácal ji po rameni.

Baldus se vrátil s heroldem, mladým mužem s dlouhým plavým copem, sahajícím skoro k pasu, a s posvátnou hůlkou se stříbrným koncem, označující jeho úřad, zastrčenou za opaskem modré tuniky.

"Jeď do Ciry a předej to princovi Korinovi v soukromí," řekla a podala mu zapečetěný dopis. "Nikdo jiný ho neuvidí, rozumíš? Pokud to bude nutné, znič ho."

Herold si přitiskl pečeť ke rtům. "Přisáhám, při Astellovi Poutníkovi, doručím váš dopis do týdne, nebudou-li na cestě překážky."

"Výborně. Počkej na odpověď prince Korina. Brzy odjedu do Atyionu, přivez mi odpověď tam. Bezpečnou cestu." Herold se uklonil a odešel.

"Takže konečně Atyion?" potěšeně řekl Ki.

"A potom Afra," odvětila Tamír a odloupkla ze stolu kousek vosku.

"Nezeptala ses Arkoniela na to, co řekl Bratr, že?"

"Kde bych na to vzala čas?" zeptala se, ale věděla, že je to jen výmluva. Něco v hloubi duše ji zdržovalo, přestože to znamenalo, že se Bratr dál hněvá.

"No, měla by sis trochu odpočinout."

Podívala se na Kiho a viděla, jak se zahleděl na postel a nervózně se zavrtěl.

Chce znovu spát se mnou, nebo se bojí, že ho o to požádám? přemýšlela. Nevěděla ani, co vlastně chce ona sama.

Předtím to bylo tak snadné, když byla vyděšená a ve tmě. Teď to vypadalo složitější než kdy dřív.

"No - dobrou noc," zamumlal Ki a vyřešil to tím, že hbitě zmizel v šatně.

"Dobrou noc." Tamír ještě chvíli zůstala u stolu a jen tak si malovala na pergamen vzory a náčrtky. Nijak nespěchala jít si lehnout sama.

20. Kapitola

S

e sklizenou první úrodou a hotovou setbou přicházeli do Ciry další šlechtici přísahat novému králi. Lutha si je dychtivě prohlížel, jestli neuvidí známé tváře. Moc jich nebylo.

Denně přijížděli heroldi, ale některé zprávy byly chladné a vyhýbavé, pokud šlo o podporu. Jiní nového krále pozorovali a zvažovali jeho vliv proti Tobinovu tvrzení. Pokládali stejnou otázku jako šlechtici, kteří už tu seděli od jara: proč Korin neodpochoďoval dobýt zpět hlavní město? Proč zůstává na tak vzdálené državě, když ho země potřebuje? Proč král nic nedělá? Někteří mu nabízeli ruku svých dcer; nevěděli, že se král už oženil.

* * *

Korin se s ostatními právě vracel z ranní vyjížďky po jižní cestě, když Lutha spatřil jezdce, cválajícího směrem k nim. "Podívejte," řekl a ukázal na něho.

Lord Niryn si zastínil oči. "Posel," řekl.

Průvod přitáhl otěže a kapitán Melnoth vyjel s několika muži vpřed, aby ho zastavili.

Muž nezpomalil, dokud nebyl skoro u nich. Pak zpěněného koně zastavil a zvolal: "Přináším zprávy králi Korinovi!"

"Přístup," přikázal Korin.

Byl to jeden z Nirynových mužů. "Byl jsem na výzvěděch v Eru, Veličenstvo. Došlo k dalšímu plenimarskému nájezdu. Zaútočili severně od města a princ Tobin je porazil."

"Viděl jsi bitvu, Lenisi?" zeptal se Niryn.

"Ano, pane. Mají u dvora mocné čaroděje; používali nějaká ohňová kouzla."

"A co můj bratranec?" naléhal Korin a kroutil otěžemi v rukou. "Pořád se vydává za děvče?"

"Ano, Veličenstvo. Zahlédl jsem ji - ehm, jeho, když vyjel."

"A?" dožadoval se Korin.

Muž se ušklíbl. "Je z něho dost nehezká holka, Veličenstvo."

Většina společnosti se zasmála, ale Caliel a Lutha se po sobě starostlivě podívali. Tohle znamenalo další trumf v Tobinových kartách, Illiorani, kteří ho podporují, si to určitě vyloží jako znamení boží přízně. A Korinovi stoupenci by si to tak mohli taky vykládat. Byli čím dál netrpělivější, zmatení tím, že se Korin odmítá hnout.

"Můžu jet se zprávou do pevnosti, Veličenstvo?" zeptal se nervózně posel.

Než Korin odpověděl, podíval se na Niryna.

Čaroděj pokrčil rameny: "Nemáme moc šancí, že by se nám podařilo zabránit šíření takových zpráv."

Korin na muže mávl, aby jel.

"Zatraceně," vykřikl Alben. "Lorde Niryne, slyšel jste to? Další mizerné vítězství pro Tobina a my se tu flákáme a nic neděláme!"

"Bezpochyby to byl jen malý nájezd, můj pane," chladně odvětil Niryn. "Takové věci vždycky v řečech rostou."

"To je jedno," odsekl Alben.

"Má pravdu, víš," vybuchl Lutha. "Měli jsme tam být my a odrazit nepřítele."

"Drž jazyk za zuby," rozkázal Korin. "Já rozhoduji, jestli půjdeme, nebo zůstaneme. Všichni uděláte dobře, když si to zapamatujete!"

Přesto to v Korinovi vřelo, když se vraceli do pevnosti. Ať měl Korin jakékoliv důvody, aby tu zůstával, byl stejně rozčilený jako oni.

* * *

Zprávy o vítězství byly přijaty se stejným rozladěním a zlostí, jaké cítil Lutha. Toho a mnoho dalších večerů byla velká síň plná temných pohledů a opatrného reptání. Válečníci, kteří utekli z města s Korinem, znovu hořeli hanbou. Lutha slyšel šepot, že by na všech těch řečech o prorocství mohlo něco být. Nikdo se však neodvážil zeptat krále.

* * *

Lutha označoval dny na kalendářní hůlce a viděl, že minuly Kiho narozeniny. Připili si na něj s Calielem a uvažovali, jestli je letos oslavoval. Korinovy narozeniny byly vynucená, pochmurná událost.

Vztahy mezi Korinem a Calielem se nezlepšily. Cal pořád seděl Korinovi po pravici, ale zatímco dřív často večer doprovázeli Korina do komnat všichni družiníci, teď se zdálo, že jsou vítáni jen Alben a Urmanis. A Ropucha Moriel pořád číhal tam, kde ho nejméně chtěli, a zdálo se, že mu Korin začíná naslouchat; často ho přizval k pití, alespoň tehdy, kdy neodcházela přímo do věže za Naliou.

* * *

Teď vidávali mladou královskou manželku častěji. Tu a tam sešla dolů povečeřet, když Korin jedl v soukromí s Družinou.

Lutha si všiml, že vztah Nalii a Korina je pořád špatný. S Aliyou býval Korin milující a pozorný manžel, bylo však čím dál zřetelnější, že k nové manželce nic podobného necítí. Nalia byla tichá, ale pokoušela se o trochu zdvořilostní konverzace s kýmkoliv, kdo seděl vedle ní. Několikrát si všimla, že na ni Lutha hledí, a plaše se usmála.

Během dlouhých večerů se často procházela po zadním nádvoří nebo podél hradeb, vždycky obklopená stráží. Lutha a ostatní družiníci ji doprovázeli, ale vždycky tam byl Niryn, takže bylo těžké s ní promluvit. Korin při těchto vycházkách nápadně chyběl.

I bez rozhovorů k ní Lutha cítil rostoucí sympatie. Sám byl nehezký, ale u válečníka to nevadilo tolik jako u manželky.

Nalia nebyla krásná, ale měla pěkný hlas, a on uvažoval, jak by ten hlas asi zněl, kdyby se někdy zasmála. Měla v sobě důstojnost, kterou obdivoval, ale oči tak smutné, že mu to lámalo srdce.

Taky pro ni muselo být těžké, že si celá pevnost šeptala o tom, jestli už je, nebo není těhotná. Korin ji pořád každou noc navštěvoval, ale Lutha ho nejednou zahlédl před dvěma věžemi; nevypadal jako šťastný novomanžel. Nebylo tajemstvím, že tam zřídka strávil víc než jednu či dvě hodiny a vracel se spát do vlastní postele.

Kolem a kolem to vypadalo na divný způsob zacházení s manželkou, ať byla pěkná, nebo ne. V Eru se Korin choval lépe i k děvkám.

"Možná k ní nedokáže být milejší kvůli vzpomínkám na Aliyu," nahodil Barieus jednou večer, když seděli všichni společně nad vínem v neveselé strážnici.

"Aliya byla krásná a vybral si ji z lásky," připomněl jim Alben. "Tahle? Taky bych ji držel zavřenou, kdyby byla moje."

"To je slabošské dokonce i od tebe," zavrčel Caliel. Stresující situace nabourala jejich vzájemný respekt.

"No, nemyslíš si snad, že si ji vybral sám, z lásky, že ne?" odsekl Alben. "Má správnou krev a je jedna z posledních v patřičném věku, pokud víme. Tak mi to řekl Niryn."

"Jsi s ním dost často, co?" zamumlal Lutha do své sklenky.

"Mluvíte o ní jako by to byla cenná fena v jeho psinci," ostře namítl Caliel.

Alben pokrčil rameny: "Co myslíš, že s ní Korin v noci tam nahoře dělá, čte jí verše?"

"Zavří tu špinavou hubu, ty bezcitný bastarde!" vykřikl Lutha. "Mluvíš o královské manželce! Je to urozená paní!"

"A ty jsi její hrdina?" Alben zahodil pohár a vyskočil, připravený se porvat.

Caliel si rychle stoupl mezi ně: "Přestaňte, oba! Trest za rvačky pořád platí a já nechci být ten, kdo ho bude muset vykonat!"

Alben se rozrušeně vytrhl z Calielova sevření.

"Kde má rodinu?" podívoval se nad pohárem opilecky Urmanis. "A vůbec, kde se tu vzala a jak víme, že je tím, za koho ji vydávají?"

Všichni se zarazili. Po chvíli se Alben znovu posadil a sebral svému panoši pohár. Vypil víno, otřel si ústa a zavrčel:

"No, já se na to Korina ptát nebudu. Jestli tě to tolik zajímá, zeptej se sám. Bilairyho koule, Lutho, člověk by si myslel, že je to tvoje manželka, podle toho, jak o ní mluvíš! Dej si pozor, ať tě Korin nechytí, jak na ni děláš oči."

"Ty bastarde!" Lutha byl znovu na nohou, celý rudý. Caliel a Barieus ho tentokrát drželi oba. Když ho táhli z komnaty, ještě než stačil obhájit svou čest, Alben se smál.

* * *

Nalia seděla ve spodní košili u dveří balkónu a pokoušela se zachytit závan ranního vánku. Podívala se na krvavou skvrnu v klně a usmála se. Nepohodlí a nepořádek měsíčního krvácení jí nevadily; znamenaly vítaný odklad chladné manželovy pozornosti.

Korin k ní pořád chodil skoro každou noc a ona ho nikdy neodmítla, přestože někdy plakala, když odešel. Nikdy nebyl krutý nebo hrubý, ale ani vášnivý. Jejich styk byla pouhá povinnost, úkol, který je třeba splnit co nejrychleji a nejúčelněji. Neměla z něj žádné potěšení a přemýšlela, jestli on ano, kromě fyzické úlevy. Kdyby byl krutý, možná by konečně našla odvahu skočit z balkónu. Za této situace ale rezignovala.

S Nirynem poznala cit a vášeň a mylně si představovala, že ji miluje.

Život s Korinem takový nebyl. Když byl střízlivý, udělal si před stykem čas, aby s ní vypil sklenku a řekl jí něco o tom, jak prožil den. Byly to samé spekulace o výzbroji a vojsku a strašlivě ji nudily.

Občas se však zeptal na její den a ona se odvážila naznačit, že je tu zavřená sama. Překvapil ji tím, že ji nechal častěji scházet dolů a večeřet s ostatními. Pořád ji sice odmítal pustit z pevnosti na vyjížďku nebo procházku kolem útesů, tvrdil, že je to nebezpečné, ale začínala získávat malá zpestření.

Měla teď hromádku knih, košíky s potřebami k vyšívání a malování, dokonce klec s malými žlutými ptáčky. Korin jí také poslal voňavky a líčidla, ale ty jí připadaly spíš jako nevyslovený posměch. Zrcadlo jí nikdy nelhalo a už dávno se smířila se svým odrazem. Myslel si snad tenhle muž, že trocha barvy její vzhled změní? Bolelo ji, že mu na tom záleží natolik, aby jí takové věci posílal, stejně jako ji stále bolelo, že k ní přichází do postele, teprve až zhasne lampy. S Nirynem se nikdy necítila ošklivá.

Niryn. Kdykoliv na něj pomyslela, měla pořád pocit, že se jí láme srdce. Nemohla mu uniknout; býval u stolu a často si s ní vyšel a vyprávěl o bezvýznamných věcech, jako by byli jenom známi. Teď už si uvědomovala, že se touhle hrou baví, protože ví, že Korinovi nikdy nemůže říct pravdu, i kdyby se toho odvážila.

Jak po tom ale toužila! Občas snila o tom, že tu pravdu vykřičí a Korin zaměří veškerý hněv na jejího svůdce. V jejích snech byl Korin vřelejší, laskavější než v bdělé skutečnosti. Často si přála, aby nebyl tak pohledný a chladně pozorný. Nemohla se přinutit, aby ho nenáviděla tak jako Niryna, ale nemohla ho ani milovat.

Oblékla se a vrátila se do křesla. "Tomaro, pověz mému manželovi, že znovu přišlo měsíční krvácení."

Stará žena si prohlédla skvrny na plátně a Nalia viděla, jak beze slov počítá na prstech. "Ano, paní. Taková škoda!"

"Proč to říkáš?"

"Proč? Pořád nečekáte a on se tak snaží!"

Naznačená výtkou Naliu šokovala. "Říkáš to, jako by to byla moje vina. Copak nesnáším jeho úsilí bez stížností?"

"Jistěže ano, paní. Ale on už před vámi s jinými ženami děti zplodil."

"S jinými?" mdle odpověděla Nalia. O tom nikdy neuvažovala.

Tomara ji poplácala po ruce. "Jsou ženy, které mají kamenné lůno, má paní, a nemůžou nechat vyklíčit semeno svého manžela, ať sází, kolikrát chce. Jestli se ukáže, že jste neplodná, co bude náš král dělat, aby získal dědice?" Zavrtěla hlavou a odešla uklízet pokoj.

Kamenné lůno? Nalia si přitiskla prsty ke rtům, nechtěla prozradit náhlou naději, kterou ucítila. Nirynovo semeno v ní taky nikdy nevzklíčilo! Jestli je neplodná, nebude Korinovi k ničemu. Možná ji zapudí, vybere si jinou a ona bude volná!

Rychle se vzpamatovala a chopila se vyšívacího kruhu. "Říkáš, že můj muž měl děti s jinými ženami? Nemůže být dědicem některé z nich? Co první manželka?"

"To je smutný příběh. Čekala dvakrát, ale o první dítě přišla příliš brzy a při druhém porodu umřela."

"A co dítě?"

"Taky umřelo, ubohý drobeček. Nevím, jestli má nějaké bastardy, ale lord Niryn říká, že potřebuje manželského potomka. To proto jste tak vzácný klenot, má paní. Máte správnou krev a lord Niryn tvrdí, že se ve vaší rodině rodí dívky. Jestli dáte králi dceru, kdo by jí mohl upřít nárok na trůn? Rozhodně ne ten falešník v Eru!" Udělala znamení na ochranu před smůlou. "Nekromancie nebo samé lži, to je všechno. Je šílený jako jeho matka, všichni to říkají."

"Myslíš prince Tobina?" zeptala se Nalia. Korin o svém bratranci mluvil jen zřídka, a když tak jen jako o uchvatiteli a šílenci.

"Váš ubohý manžel ho miloval jako bratra. Ale během bitvy o Ero princ Tobin utekl, vrátil se s tlupou vzbouřenců v zádech a teď tvrdí, že je děvče a královna!"

Nalia na ni chvíli hleděla a pak vybuchla smíchy: "Neříkej mi, že tomu někdo uvěřil!"

"Proč myslíte, že jsme tady, a ne v sídelním městě?" zeptala se Tomara. "Jsou to zrádci a hlupáci, ale je jich dost, aby toho kluka podpořili. Zaručeně z toho bude válka, jestli se odváží jít proti králi Korinovi. Takový nesmysl! Jsou za tím ti Illiorani a smečka šílených kněží a čarodějů." Povadlé oči teď ztvrdly hněvem. "Starý král měl dobrý nápad. Všechny je spálit a vyřadit to. Teď se podívejte, kam jsme došli. Ne, má paní, musíte dát svému drahému manželovi dceru, a brzy, pro dobro země."

* * *

Jak Nalia doufala, zpráva o menstruaci udržela Korina na požadovaný počet dnů stranou. Vyšívala, hrála s Tomarou karty a četla si příběhy o rytířích hynoucích pro lásku svých dam. Tomara jí nosila speciální čaje, vařené z rákosových výhonků, medu a kořenu rohovníčku, aby bylo její lůno plodnější.

Překvapilo ji, že nemůže pustit z hlavy myšlenky na královu první manželku a jiné děti, které mohl mít. Nežárlila, jen se k smrti nudila a dychtila po jakýchkoliv klepech.

"Můžeš to pro mě zjistit, Tomaro? Je to přece můj manžel. Nemám snad právo to vědět? Možná by to pomohlo," loudila. Cítila, že získala její pozornost. "Chtěla bych ho potěšit," lhala. "Mezi těmi muži přece musí být někdo, kdo zná jeho - chutě?"

Naštěstí byla i Tomara trochu klepna, a tak ji pro ten úkol snadno získala. Když příští večer přinesla podnos s jídlem, samolibě se usmívala.

Nalia dychtivě tleskla. "Něco ses dozvěděla, že ano?"

"No, snad," škádlila ji stará žena, když si sedly k jídlu ke krbu.

Nalia ji políbila způsobem, jakým dokázala okouzlit už svou chůvu, když chtěla, aby jí prozradila nějaké tajemství. "No tak, s kým jsi mluvila?"

"Se sluhou vašeho manžela. Řekl mi, že král zatím nemá vůbec žádné živé děti! Ani levobočka. Břicha vyrostla, ale žádné dítě nežilo."

"Ani jedno? Jak smutné!" řekla Nalia a na chvíli zapomněla na vlastní naději. "Není divu, že je Korin tak zamračený, když ke mně přichází."

"Jo, smůla," zamumlala Tomara a se zdviženým obočím si uždibla chleba.

"Ještě něco víš, že ano?"

"No, neměla bych vám to povídat..."

"Tomaro, já - já ti to poručím!"

"No, jsou to jenom klepy. Pokud jde o klepy, jsou vojáci horší než staré ženské, a pověřiví."

"Ven s tím!" vykřikla Nalia. Bojovala s touhou ji štipnout.

"No, jenom mezi námi dvěma, paní, slyšela jsem, jak se mezi vojáky šeptá, že je Korinovo semeno prokleté, protože jeho otec ukradl trůn svojí sestře. Ale princezna Ariani byla šílená jako kolčava zjara a neměla žádnou dceru. Děvčátko se narodilo mrtvé, nebo ho možná zabila. Kdo ví? Není divu, že je její syn takový."

"Přivedeš mě k šílenství tím svým přeskakováním! Princ Tobin mě nezajímá. Pověz mi o Korinovi!"

"To kvůli proroctví. Určitě o něm víte."

"Myslíš proroctví z Afry? Proto jsou starý král a můj manžel prokletí?"

"Illiorani by chtěli, abychom tomu věřili," ohrnula nos Tomara. "Všechno to sucho a obilní sněť a mor. Všechno proto, že na trůnu nesedí nějaká 'Thelátimova dcera'. To přece nezabránilo tomu, aby letos na jaře přišlo, ne?"

Nalia nad tím zauvažovala: "Ale král Erius je mrtvý. Možná se tím kletba zlomila."

"Což zrovna moc nepotvrzuje řeči Illioranů o královně. Další důvod, aby ten druhý princ ustoupil, říkám. Korin má větší právo, je dítě Agnalainina prvorozeného."

"Ale co ta kletba na Korinových dětech?" zeptala se netrpělivě Nalia.

Tomara se k ní naklonila a zašeptala: "Říká se, že se mu narodily jenom zrůdy, co umřely dřív, než se stačily nadechnout."

Navzdory horkému dni se Nalia zachvěla. "Jeho první žena zemřela při porodu?"

Tomara vycítila, že udělala chybu. "Ale miláčku! Ta nebyla z královského rodu. Ne jako vy. Starý král umřel a vzal si kletbu s sebou. Slunce svítí na nového krále a na vás. Vidíte, jste poslední! Nezůstal nikdo než dva princové, ale vy jste Thelátimova dcera a vaše děti budou mít skutečný nárok. Budete matkou královen!"

Nalia statečně přikývla, ale strach proměnil chuť chleba v jejich ústech v popel.

* * *

Šestáho dne přestala krváčet a příští noc se Korin vrátil k neradostným návštěvám, někdy opilý a jen stěží schopný činu.

Tomara jí znovu nosila bylinné nálevy, ale Nalia jen předstírala, že je pije, a když stará žena odešla z pokoje, vylévala je do prádelníku.

21. Kapitola

T

amír zůstala v Eru ještě na oslavu Kiho narozenin. Toho roku to byla jen malá oslava, jen družiníci a několik blízkých přátel, se spoustou vína a medovým koláčem. Tamír se připojila k pití a žertům, když však Ki škádil nové panoše ohledně copů, zjistila, že se na něj dívá jinými očima. Noví panoši byli vlastně ještě děti, ale Ki byl teď dospělý muž. Už má věk, aby myslel na ženění.

Od té noci po oslavě vítězství se vrátil zpátky na svůj slavník v šatně, jako by se mezi nimi nic nestalo. A možná se opravdu nic nestalo, pomyslela si smutně.

Vypila víc vína než obvykle a druhý den se probudila s těžkou hlavou. Když zástup zamířil k Atyionu, viděla, že i většina ostatních v horkém slunci mrká a trhá sebou.

Ki vypadal víc svěží než kdokoli jiný. "Není ti dobře?" škádil ji a zubil se nad temným pohledem, který po něm vrhla. Tamír jela s družiníky a čaroději, pod pancířem a opaskem s mečem okázale oděná v jezdeckých šatech.

Cestu zaplnily zástupy. Standarty a zbroj se leskly ve slunci. Průvod uzavíraly vozy se zavazadly a pěšáci. Dnes tu nepochodovali jen vojáci. Illardi, Iya a Nikides strávili týden tím, aby vypátrali zbylé písaře a úředníky, kteří předtím sloužili králi Eriovi, a aby si ověřili jejich věrnost. Většina z nich ráda vstoupila do služeb nové královny, někteří z věrnosti tomu, kým byla a co představovala, jiní v naději, že si udrží místo u dvora.

Skoro čtyřicet jich teď jelo s vozy se zavazadly: písaři, komoři, kustodi, lokajové a šafáři. Fakticky to byl připravený dvůr.

Dav, který se shromáždil kolem cesty, byl menší a tišší než ten, který je před několika dny přivítal. Lidé vypadali skoro zasmušile.

"Neopouštějte nás, Veličenstvo!" volali. "Neopouštějte Ero!"

* * *

Arkoniel, který jel s ostatními čaroději těsně za Tamír, viděl, že ji ta slova bolí. Byla mladá a toužila po lásce svých lidí.

Jakmile vyjeli na cestu, Arkoniel se stáhl dozadu, aby dohlédl na mladé svěřence, kteří trávili dlouhou cestu na voze.

Byl to velký, pohodlný vůz s plátěnou střechou a spodní částí naplněnou měkkou slámou, aby si děti mohly lehnout.

Ethni byla zklamaná, že musí zůstat s mladšími, a trvala na tom, že se chopí opratí. Wythnir seděl vedle ní na kozlíku a zamával, když se k nim Arkoniel blížil. Kolem se shlukla skupinka pěšáků, uchvácených malými kouzly, která děti uměly. Uctivě na Arkoniela kývli a uhnuli mu, aby mohl jet vedle vozu. Čarodějové si všimli, že se k nim obyčejní vojáci od bitvy chovají vstřícněji.

Když přijel, děti vstaly a natlačily se k postranici vozu.

"Jak se vám líbí tak daleká cesta?" zeptal se.

"Musím čurat!" prohlásil Danil.

"Co jsme vyjeli, byl už dvakrát," řekla Rala a obrátila oči v sloup.

"To budete muset vyřešit sami," odvětil Arkoniel. "A jak se vede tobě?" zeptal se Wythnira.

Dítě jen pokrčilo rameny.

"Pojď sem, copak je?" pokáral ho Arkoniel. Už tušil odpověď.

"Nic," zamumlalo dítě.

"Tvůj protažený obličej říká něco jiného."

Wythnir svěsil hlavu a zamumlal: "Myslel jsem, že jsi zase pryč. Jako předtím."

"Myslíš, když jsem tě nechal v horách?"

Chlapec přikývl. "A když jsi odjel bojovat."

Ethni mu řekla, jak byl chlapec rozrušený, ale s tím se nedalo nic dělat. Musel se naučit, že Arkonielova povinnost k Tamír bude vždycky prvořadá.

Přesto se mu to snažil co nejvíc vynahradit. Arkoniel mohl jen hádat, jak dítě žilo, než se oplátkou za nějaký dluh dostalo ke Kaulinovi. Pokud Arkoniel věděl, Kaulin nebyl krutý, ale zacházel s ním jen jako s užitečným psíkem, než ho přenechal Arkonielovi.

Arkoniel posunul váček, který mu visel u rozsochy sedla, natáhl ruce, zvedl malého chlapce k sobě a posadil ho před sebe na koně.

"Ale vidíš, že tě tentokrát беру s sebou, do toho velkého města, o kterém jsem ti vyprávěl," řekl mu a objal ho jednou rukou kolem pasu. "Teď budeme všichni žít na hradě."

"Lord Nyanis říká, že je tam spousta koček a koťat," ozvala se Rala z vozu. "Dovolí nám královna Tamír, abychom si s nimi hráli?"

Arkoniel se zasmál: "Atyionské kočky vládnou samy sobě a hrají si s tím, s kým chtějí."

"Zůstaneš tam s námi, mistře?" zeptal se Wythnir.

"Samozřejmě. Pokud nebude královna potřebovat moji pomoc, jak to bylo v bitvě. Ale vrátil jsem se, vid'?"

Wythnir přikývl: "Ano. Tentokrát."

* * *

Když se Tamír o několik dní později dostala na dohled Atyionu, slunce zářilo a dvě velké věže hradu se bíle leskly proti modré obloze.

"Tentokrát mají aspoň tvoje barvy," poznamenal Ki.

Z věžiček, hradeb a vrcholků střech v podhradí vlály prapory, jako by byly nějaké svátky.

Lytia a houf záložníků je vyjeli přivítat před městské hradby. Šedovlasá žena, která hrad spravovala, zajela se svým jezdeckým koněm vedle Tamířina hřebce. "Vítejte doma, Veličenstvo! Váš hrad je v dobrém stavu a připravili jsme na dnešek hostinu. Čekala jsem dvě stovky. Je to v pořádku?"

"Ano, je," odvětila Tamír a jako vždy žasla nad její výkonností. "Jako vždycky se o mou državu dobře staráš a při zásobování Era sis vedla výtečně. Doufám, že to nebylo pro mě lidi tady příliš velké břemeno?"

"Atyion je ve všech ohledech bohatý," ujistila ji Lytia. "Místní lidé mají dost a byli poctěni, že se mohli podělit se svými méně šťastnými bratry v ubohém Eru. Je pravda, že se ho chystáte spálit?"

"Musí se to udělat."

Lytia přikývla, ale Tamír viděla, jak přejela očima po vlastním městu, jako by se pokoušela představit si takovou katastrofu tady. Jako správce v nepřítomnosti šlechty vládla. Podle Tharina sloužila jeho rodina Tamířině odnepaměti. Tharinova teta brala své povinnosti vážně a milovala město a hrad, jako by byly její vlastní.

Lidé z města proudili ven, aby ji uvítali na cestě. Na území, které Tamír vyčlenila pro přeživší z Era, za vinicemi na loukách ležících u řeky mezi městem a mořem, se stavěla čtvrt domů ze dřeva a kamene.

"Vidím, že máte spoustu práce."

"Zatím jsme usadili něco přes tisíc lidí, Veličenstvo. Pojmenovali svou vesnici Královnina Milost, na vaši počest."

Tamír se tomu usmála, ale když se přiblížili k hradní bráně, přivítal ji děsivý pohled. Z cimbuří pořád ještě visely žalostné zbytky mrtvol vévody Solariho, jen zčernalé cáry a kosti ve vybledlém žlutém hedvábí. "Proč ho ještě neodfízli?" zeptala se. Lord Nyanis, který jel vedle ní, při pohledu na bývalého přítele zbledl.

"Byl to zrádce a podle toho se s ním zachází," odvětila Lytia. "Je zvykem nechat tělo ptákům, na výstrahu ostatním."

Tamír zachmuřeně přikývla, ale ten pohled ji trápil. Třebaže se z něho nakonec vyklubal zrádce, znala ho celý život. "A co lady Savia a děti?"

"Vrátili se na vlastní statky; ale nejstarší syn, Nevus, shromáždil zbytky otcových sil a přísahal Korinovi. Vím přímo od lady Savii, že se vám chce pomstít za otcovu smrt."

"Co s nimi uděláš?" zeptal se Nyanis.

Tamír vzdychla: "Jestli mi lady Savia odpřísáhne věrnost, může si nechat své državy."

"Nebyl bych tak důvěřivý," varoval ji Tharin. "Její manžel byl přeběhlík a had. Nemáš důvod prokazovat jí dobrou vůli."

"Asi to vyřeším později. Jestli si její syn vzal s sebou vojáky, nejspíš pro nás nepředstavuje bezprostřední hrozbu."

* * *

Trávník mezi vnějšími hradbami se hemžil dobyt看 a drůbeží. Dvory byly plné vojáků a všechny zahrady zářily letními květy. Houf služebnictva v livrejích stál a vítal Tamír, zatímco sesedala a předávala otěže podkonímu. Krátce s nimi promluvila a vkráčela dovnitř.

Zastavila se u velkého domácího oltáře v přijímacím pokoji a přinesla obětiny Čtveřici. Když házela pírkou na Illiorovu pánev s uhlím, něco se jí otřelo o nohu. Podívala se dolů a uviděla Rváče. Velký zrzavý kocour si ji přeměřoval línými zelenými očima. Zvedla ho a cukla sebou, když ji narazil hlavou do brady. Přeshlápl na její paži velkými, sedmiprstými tlapami a začal hluboce příst.

"Vypadá to, že tě taky rád vidí," řekl Ki s tlumeným smíchem.

Položila Rváče na zem. Když pokračovala galerií do velké síně, klusal jí u nohou. Zpod stolů a shora z polic se vynořily

další kočky, jako by ji čekaly.

Odpolední slunce dopadalo vysokými okny a osvětlovalo bohaté tapisérie a válečné trofeje na stěnách, spolu s myriádami stříbrných a zlatých nádob na stářím ztmavlých dubových příbornících. Dlouhé stoly stály čelem k pódiu a hlavnímu stolu a na nich byly prostřeny zářivě bílé ubrusy, zdobené pruhy barevného hedvábí. Služebnictvo v modrých livrejích už se činilo s talíři a poháry.

Doma, pomyslela si a převalovala to slovo v hlavě, zatímco se rozhlížela kolem sebe. Pořád jí úplně nesedělo, ani po všech těch letech u dvora, ne jako v Alestunu.

Šlechta a královnini přívrženci byli všude, už se tady zabydleli. Tohle je teď královský palác. Ve velké budově se dvěma věžemi rozhodně bylo dost místa, vlastně stovky pokojů.

"Takové to tady bývalo za dnů vašeho otce," řekla Lytia, když ji doprovázela k pokoji se závěsy s labutěmi. "Díky vám hrad znovu ožil. Vykonáte vizitaci? A mohla by být na řadě i nějaká oslava. Lidé zatím neměli šanci oslavit vaši vládu a těm ubohým přesídleným duším z Era by se určitě hodila trocha zábavy."

"Snad." Tamír přešla k oknu. Baldus a Ki dohlíželi na sluhy s Tamířinými skromnými zavazadly. Rvác vyskočil na římsu a dívka ho bezmyšlenkovitě pohládila.

Odsud viděla další stáda, tentokrát ta uvnitř hradeb. "Vypadá to, jako byste se spíš chystali na obležení než na oslavy."

"S tím, jak se věci mají, jsem to považovala za nejlepší. Máte nějaké zprávy od prince Korina?"

Tamír zavrtěla hlavou; přemýšlela, jestli se herold bezpečně dostal do Círny

* * *

Druhý den provedla Tamír vizitaci celé rozsáhlé državy a s potěšením si vyslechla hlášení rychtářů a hospodářů. Letní úroda dozrávala a vinná réva byla obtěžkaná plody. Podle slov správce stád - další Tharinův příbuzný - se letos na jaře v královských stájích narodilo víc než tři sta hřebečků a klisniček, nejvíc za mnoho let.

* * *

Nechala Nikida a Lytiu, ať vyberou nižší dvořany. Ukázalo se, že jejich znalosti podobných detailů jsou neocenitelné.

Královský dvůr potřeboval vlastní malou armádu úředníků. Tamír si s pomocí Tharina a čarodějí vybrala hlavní ministry. Jorvai a Kyman nechtěli mít s odpovědností u dvora nic společného a uctivěji požádali, aby mohli zůstat vojenskými veliteli. Nyanis - charismatický, inteligentní a bystrý - si udržel velení, ale sloužil i jako hlavní vyslanec, aby ji pomáhal získávat šlechtice, kteří ji zatím neuznali.

Vévoda Illardi ukázal svou cenu už v Eru a Tamír ho jmenovala lordem kancléřem. Konečně přesvědčila Tharina, aby přijal titul vévody, a udělala z něj lorda protektora Atyionu, pověřeného obranou hradu a královny. Ki tvrdohlavě odmítal jakoukoliv změnu vlastního postavení, a když byli sami, velmi zřetelně ji to řekl.

Nikides prozatím taky zůstal družníkem, ale přijal i jmenování královským tajemníkem a dohlížel na korespondenci a písemnosti. Postupně dá dohromady potřebné písaře.

Na Tamířino doporučení byl jedním z prvních vybraných mladý Bisir, kterého poznala v domácnosti lorda Oruna.

Nezapomněla na jeho laskavost a na to, jak s nimi byl oně zimy, kdy je sníh uvěznil v tvrzi.

"To je pro mě příliš velká čest, Veličenstvo!" prohlásil, když se na její výzvu dostavil ke dvoru. Pořád byl hezký a slabý, ale laskavost, již mu prokázala Tamír a žena, která si ho tady v Atyionu vzala na starost, konečně smazala z jeho tváře výraz štvance.

"Byly to zlé časy pro nás oba," připomněla mu. "Tys byl jeden z mála, kdo se ke mně choval laskavě. Ale taky jsi mezi Orunovými přáteli viděl většinu pletichářů. Spoléhám se na to. Upozorníš mě na každého, koho poznáš, a řekneš mi všechno, co budeš vědět o jejich jednání s mým poručíkem a strýcem."

Bisir vážně přikývl: "Nikdy by mě nenapadlo, že budu rád, že jsem tam sloužil. Je mi ctí, že vám můžu být užitečný."

* * *

Musela vzít v úvahu také čaroděje. Mnozí ze šlechticů, kteří s ní nebyli v Eru, jim pořád silně nedůvěřovali.

"Je důležité, aby nás viděli jako tvoje spojence, stejně jako generály," radila Iya. "Níryn zanechal v ústech lidí hořkou pachut'. Třetí Orěska musí být viděna jako věrná a bez hanby."

"Spoléhám se na vás, že se o to postaráte," odvětila Tamír.

Lytia našla pro čaroděje pohodlné komnaty v západní věži s vyhlídkou do jedné ze soukromých zahrad.

Tamír se rozhodla navštívit sál, kde čarodějové cvičili, a dostalo se jí tam vřelého uvítání, obzvlášť od dětí. Radostně jí předváděly, co nového se naučily, a šťastně pro ni roztáčely ve vzduchu lžíce a ukazovaly, jak dokáží rozdělat oheň bez křemene nebo dřeva.

Denně přijížděli posli ze zprávami z měst podél pobřeží a ze západních kopců. Sklizeň byla dobrá a mor se neobjevil, dokonce ani během parných letních dnů. Příliš mnoho vesnic sice zůstávalo prázdných a příliš mnoho vdov a sirotků na cestách, ale z Atyionu proudil příliv nové naděje.

Tamír sdílela naději pro zemi, ale pro ni osobně byly věci méně radostné.

Její přátelství s Kim nebylo pro nikoho tajemstvím. Neustále jí byl po boku a měl pokoj vedle ní. Ostatní družiníci byli ubytováni na stejné chodbě, ale žádný z nich nevyvolával tolik klepů jako Ki. Žárliví dvořani si šeptali o "rytíři z Nemanic" a "královninu favoritovi" a mysleli si, že se o tom nedoslechne. Ale ona to věděla a Ki taky. Snášel to stoicky, ale nemluvil o tom, dokonce ani s ní. Místo toho začal být opatrnější a trávil s ní teď méně času o samotě v její komnatě. Hledal si omluvy, aby mohl přizvat Rysa a ostatní, a odcházel spolu s nimi. Jezdili spolu, zápasili a cvičili jako vždycky, ale tenké vlákno přitažlivosti, které cítila - nebo si aspoň myslela, že ho cítí - onu poslední společnou noc, bylo zřejmě přetřené. Zůstávala ve velké posteli sama, za spolčníky měla jen Balda a kocoura, a snášela noční mury a Bratrovy návštěvy mlčky, zmítaná mezi pocitem zranění a starostí o přítelovu čest, příliš hrdá na to, aby požádala o pomoc někoho jiného. Nepřikládala tomu velkou váhu; od dětství snášela podobná břemena sama.

Bolest však nepřestávala. Někdy, když nemohla spát, plaše pod pokrývkami zkoumala rukama vlastní tělo, zkoušela křivky a rýhy třesoucími se konečky prstů. Prsa se jí zakulacovala, ale pořád byla malá. Kyčle a žebra se jí rýsovaly pod kůží ostře jako vždycky a museli jí zúžit ženské prádlo, aby jí nesklouzlo přes úzké boky. Tobinovy boky, pomyslela si temně. Nejhorší bylo sáhnout si na ukrytou štěrbinu mezi nohama. Dokonce i po všech těch měsících měla pocit, že jí tam něco chybí, pořád postrádala samozřejmou váhu varlat a penisu na stehnech. Pod měkkým trojúhelníkem chlupů, které jí zůstaly, byla jen tajemná štěrbina, které se stěží dokázala dotknout. Tentokrát se k tomu ale přinutila a zalapala po dechu nad tím, co ucítila. Bylo to teplé a vlhké, vůbec ne jako předtím, a zanechalo jí to na prstech pach moře. Otočila se na břicho a zabořila hořící obličej do studeného polštáře, neschopná snést silnou směs úžasu a odporu, který cítila.

Co doopravdy jsem?

A vzápětí, co doopravdy vidí, když se na mě dívá? Proto se ke mně nepřibližuje?

Nikdy jí tolik nechyběla Lhel. Kdo jiný by tomu rozuměl? Když ležela ve tmě a bojovala se slzami, přísahala si, že co nejdřív zajede zpátky do tvrze. Skoro se jí ulevilo, když večer přišel Bratr.

"Co vidíš, když se na mě díváš?" dožadovala se tiše.

To, co vidím vždycky, Sestro, odpověděl. Vidím někoho, kdo má můj život. Kdy mě necháš odpočinout?

"Chci, abys byl volný," řekla mu. "Chci, abychom oba byli volní. Nemůžeš mi říct víc?"

Ale jako vždycky jí nijak nepomohl.

* * *

Během dne nezbyvalo než odsunout podobné myšlenky stranou, místo nich však přicházely denní starosti. Jak mijely týdny, vyhlížela v audienční síni svého herolda, ale po tom nebylo ani stopy.

Arkoniel si všiml, že je neklidná, a jednoho dne ji po ranním slyšení odtáhl stranou na galerii. Ki šel jako obvykle s nimi. Za denního světla byl jejím věrným stínem.

"Nečteš mi myšlenky, že ne?" ujišťovala se podezíravě.

"Samozřejmě že ne. Jenom jsem si všiml, jak jsi očividně zklamaná pokaždé, když přijede nějaký herold."

"Aha. No, tobě to můžu taky říct. Napsala jsem dopis Korinovi."

"Aha. Pořád si myslíš, že je možné se s Korinem domluvit?"

"Možná, kdybych ho dokázala dostat od Niryna."

"A co si myslíš ty, Ki?" zeptal se Arkoniel.

"Tamír ví, co si myslím," řekl Ki a zamračil se. "Od samého začátku jsem si o něm myslel, že je slabý jako třtina."

"Slabý jako třtina?"

"To říkával můj otec o mužích, kteří se dali příliš snadno rozkolísat. Korin možná nemá zlé srdce, ale když na tom záleží, není statečný. Viděli jsme to v našem prvním boji proti těm lupičům a pak znovu v Eru. A vždycky nechal Albena a ostatní, aby ho svedli k lumpárnám. Teď je to Niryn."

"Hm. No, taky nemůžete pominout skutečnost, že Korin skutečně věří, že je právoplatný král."

"Co jiného můžu dělat?" zeptala se Tamír zklamaně.

"Eyoli se nabídl, že pro tebe zajede na sever. Věřím, že se dokáže dostat ke Korinovu dvoru a být tam tvýma očima a ušima. Jeho magie není dost silná, aby si jí Ohaří všimli, ale dovoluje mu volně se pohybovat."

"Má pro mě znovu riskovat život?" podotkla Tamír. "Myslím, že je nejstatečnější ze všech tvých čarodějů."

"Je ti oddaný, i všemu, co představuješ. Mám mu říct, aby šel?"

"Ano. Kdyby nic jiného, možná nám řekne, jestli jsou Lutha a Barieus ještě naživu."

Když Arkoniel odešel, Ki si povzdychl a zavrtěl hlavou: "Jestli jsou pořád s ním, tak je to jejich volba."

Víc neřekl, ale Tamír věděla, co si myslí. Oba je děsilo, že se jejich přátelé takto rozhodli a oni jim nakonec budou muset čelit v boji.

Otočila se k odchodu, ale Ki ji chytil za loket, přistoupil blíž a pozorně se na ni podíval: "Jsi v posledních dnech bledší a taky hubenější a..." Druhou rukou jí stiskl rameno, jako by čekal, že uteče. "No, vypadáš jen unaveně. Nemůžeš takhle dál pokračovat."

"Jak?" zeptala se. Přemýšlela, jestli si přece jen nevšiml, jak ohledně něj váhá.

Usmál se a Tamír se zachvěla. Skrz rukávy šatů cítila, jak má teplé ruce. Její tváře se dotýkal teplý dech a vůně zralé hrušky, kterou snědl během shromáždění. Omráčeně přemítala, jestli jeho rty ještě chutnají po hruškách.

"Od chvíle, kdy jsme opustili Ero, sis ani chvilku neodpočinula," odpověděl, nic netuše o bouři uvnitř Tamír. "Musíš si odpočinout. Právě teď nás nečeká žádná bitva a ti zatracení dvořani nemají právo tě tak ničit. Měli bychom se sebrat a zajet si na lov nebo na ryby - cokoliv, jenom pryč od tohoto všeho." Mávl rukou k síni. "Do háje, bojím se o tebe a ostatní taky."

Znělo to tak dokonale jako jeho staré já, až to Tamír vehnalo slzy do očí. "Vidíš?" zašeptal, přitáhl si ji a objal ji.

A Tamír si znovu připadala rozervaná na dvě části; ta polovina, která pořád byla Tobinem, se radovala z přátelského gesta, a ta druhá, Tamír, se topila v emocích, kterým pořádně nerozuměla, až na to, že pořád chtěla okusit Kiho rty. Trochu se stáhla, nedbajíc na slzu, která jí stekla po tváři, a podívala se mu do očí. Rty měli jen kousek od sebe, tak blízko...

Jako v mých snech, pomyslela si. Bylo by tak snadné jen se trošičku naklonit a políbit ho.

Než to však mohla udělat, polekal ji zvuk blížících se kroků. Odtáhla se. Minula je dvojice mladých šlechticů, kteří se spěšně poklonili, jakmile ji za sloupem zahlédli.

S veškerou důstojností, jakou zvládla, jim úklonu vrátila. Když zmizeli, všimla si, že se Ki zuřivě červená.

"Promiň. Neměl jsem... Ne. Podívej, jdu sehnat naše koně, jdeme si vyjet. K. čertu s tím vším, aspoň do večere. Jen my a družinici, co říkáš?"

Přikývla a šla najít ostatní. Přesně jako ve snu, ve všech směrech, pomyslela si zasmušile.

22. Kapitola

L

utha prožíval další nudnou večerní hostinu a zrovna se chystal pozvat Calielu a někoho z mladších důstojníků do své komnaty na partičku bakši, když mezi strážemi u dveří zavládl neklid. Porion vstal ze svého místa a šel se podívat, co se děje. Po chvíli se vrátil s heroldem, který právě dorazil.

Muž byl mladý a nápadný, jednak výrazným dlouhým plavým copem a také krvavým obvazem na levé paži.

"Ještě nikdy jsem neviděl zraněného herolda," řekl Barieus. Heroldi byli posvátní.

Mladý muž vystoupil vpřed a ladně se poklonil Korinovi: "Vaše Veličenstvo, odpusťte prosím opožděné doručení tohoto dopisu. Měl jsem tu být před týdnem, ale zdrželi mě cestou."

"Vidím, že jsi zraněný. Zaútočili na tebe?" zeptal se Korin.

"Ano, Veličenstvo. Potkal jsem na cestě nějaké lupiče, ale dopis, který nesu, zůstal nedotčený." Přitiskl si ruku k hrudi a znovu se poklonil. "Je to velmi důležitý dopis a osoba, která ho poslala, žádá, abych vám ho předal v soukromí. Jestli Vaše Veličenstvo ráčí, mohli bychom se vzdálit?"

Lutha se podíval na Niryna, zdálo se však, že tomu čaroděj nevěnuje pozornost.

Korin však tázavě zvedl obočí: "Od koho je ta zpráva?"

"To vám mohu také sdělit jenom v soukromí, Veličenstvo." Dokonce ani král mu nemohl rozkázat, aby porušil přísahu, kterou dal tomu, kdo mu dopis svěřil.

Korin vstal. "Pánové, přeji vám dobrou noc. O strategii si víc promluvíme zítra."

Alben zívá a prohrábl si rukou dlouhé vlasy, které teď až na válečnické copy nosil rozpuštěné. "Jestli mě bude Korin potřebovat, povězte mu, že jsem u sebe v pokoji. Mago, běž nám najít ten párek hezkých děveček, co jsem potkal dneska ráno, a zeptej se jich, jestli by se nechtěly podívat do našich komnat. Dobrou noc, hoši." Nemravně na ostatní mrkl; pohledný Alben nebýval moc často odmítán.

"Nepřipojíte se k nám ještě na skleničku, chlapci?" nabídl Niryn. Velice dobře věděl, že nepřijmou.

"Děkuji za nabídku, můj pane, ale už mám na večer plány," chladně odvětil Caliel a podíval se na Luthu. "Pořád ještě stojíš o tu partičku bakši, že ano, Krysáčku? Slibuji, že ti zkusím dovolit vyhrát tvoje peníze zpátky."

Krysáčku? podivil se Lutha. Byla to laskavá přezdívka z jeho počátků v Družině. Lutha byl jako dítě malý, rychlý v boji a nešťastně připomínal zmiňovaného hlodavce. Nikdo mu tak už ale neřekl celé roky. Pokrčil rameny a odpověděl:

"Raději si zkus udržet svoje."

"Tak pojd'. Kameny jsou v mém pokoji."

* * *

Niryn počkal, až ostatní družiníci odejdou z doslechu, a potom zašeptal: "Sleduj ty dva, Morieli."

Zamířil ke Korinovým dveřím a rychlými, soustředěnými pohyby načrtl ve vzduchu pár kouzel.

Potom zaklepal. Korin mu otevřel dveře a netrpělivě na něj mávl, ať jde dovnitř. "Pojď dál! Chci, aby sis to poslechl."

Heroldova mysl se taky ukázala příhodně tvárná. Nevypadal překvapeně ani nic nenamítal, když Niryn vkročil dovnitř a tiše za sebou zavřel dveře.

* * *

Calielova komnata se hodně podobala Luthově: úzká, vlhká a skrovně vybavená. Caliel si nevzal nového panoše, přestože se Barieus nabídl, že mu někoho pomůže najít. Lutha přítelově váhání rozuměl. Komu by tady důvěřoval? Pokud Lutha věděl, od chvíle, kdy přijeli sem, Caliel ani neměl v posteli ženu, ačkoliv Lutha a Barieus, stejně jako Alben, našli mezi služebnictvem v pevnosti spoustu svolných děvčat.

Barieus zamířil k malému vinnému stolku u zdi pro poháry. Než jim však stihl nalít, Caliel řekl: "Barie, půjčil bys mi na chvíli svého pána?"

"Jistě, Cale." Barieus se na Luthu zvědavě podíval a vyšel ven.

"Tak co, budeme hrát?" zeptal se Lutha.

Caliel si místo toho přitiskl prst ke rtům a přešel k úzkému oknu.

"Krysáček?" zašeptal Lutha. "Tak jsi mi neřekl už..."

"Jen jsem chtěl upoutat tvoji pozornost. A potřebuji mazanou krysu, která by vylezla z tohohle okna."

Lutha zamrkal. Na téhle straně pevnosti byl jen příkrý sráz.

"Ne až úplně dolů," opravil se Caliel. "Pojď sem. Když ti podržím nohu, myslím, že dosáhneš na širší část."

Caliel postrčil pod okno dřevěnou židli a Lutha se na ni postavil. Výkročil ven a prohlédl si okno. Štěrbina měla dole kulatý výřez, aby mohli lučištníci vystřelit skrz. Byl právě tak velký, aby se někdo malý a pružný mohl protáhnout ven.

"Ale proč?" zeptal se Lutha, když se podíval dolů do hloubky.

Caliel se na něho netrpělivě podíval: "Chci slyšet, jakou zprávu ten posel nese, samozřejmě!"

"Cože? Jak moc jsi opilý?" zasyčel Lutha. "Je to herold! A Korin! To je..."

Caliel mu přitiskl ruku na ústa a druhou rukou zavřel okenici: "Chceš, aby tě slyšel?"

Lutha odstrčil Calielovu ruku stranou, ale zavřel pusou.

"Vím, že je to Korin!" zašeptal Cal. "Proto chci vědět, co se děje. Tahle zpráva může být od Tobina. Aspoň doufám, že je od něj!" Znovu otevřel okenici a netrpělivě se na Luthu podíval.

"Jestli mě pustíš, přísahám při Bilairym, že tě budu chodit strašit!"

"To je fěr. Pospěš si, než to celé zmeškáme."

Caliel zhasl lampu. Lutha si stoupl na stoličku a protáhl se otvorem. Dokonce i pro něj to bylo těsné, jakmile však

proklouzla ramena, dál už to šlo snadno. Zatímco ho Caliel pevně držel za stehna, dokázal se Lutha odstrčit od zdi a zkroutit se ke Korinovu oknu. Musím vypadat jako housenka na větvi, pomyslel si kysele. Všechny svaly měl napjaté. Úzké okno do Korinovy ložnice bylo jen pár stop od něj. Pootočil se na bok a sevřel okraj římsy, která ho lemovala. Dostal se tak blízko, že mohl slyšet, co se v komnatě děje, ačkoliv ze svého úhlu neviděl nic než kousek goblenu na stěně. Vitr mu pomáhal. Zřetelně rozuměl hlasům.

"...vzkaz od vaší sestřenice, královské princezny Tamír z Era a Atyionu."

"Máš špatné informace, herolde. Žádná taková osoba neexistuje."

Lutha potlačil překvapené zavrčení. To byl Nirynův hlas, ne Korinův.

"Odpusťte, Veličenstvo," opravil se spěšně herold. Vypadal vystrašeně. "Mám za úkol vyřídít, že váš bratranec posílá milující pozdravy. Smím přechíst dopis?"

"Pokračuj." To byl Korin.

Lutha slyšel zašustění pergamentu a potom zřetelný, jasný hlas herolda plnícího svou povinnost.

princi Korinovi, milovanému bratrancu a bratrovi. Víš, žeš o mně slyšel, Kore, a o tom, co se stalo. Víš, jak musí být těžké tomu uvěřit, ale je to pravda. Jsem dívka, ale stejná příbuzná, jakou jsi vždycky znal. Stačí, aby ses se mnou setkal, a uvidíš důkaz. Nejvyšší kněz z Afry a většina Atyionu byla svědkem proměny a mohou se za mne zaručit. Píši Ti teď ve své skutečné podobě jako Tamír, dcera Ariani a Rhia, dědička Atyionu. Má pečeť to dosvědčuje."

Lutha zadržel dech. Rozhodně to znělo jako Tobinova slova a uváděl mocné svědectví.

"Je mi líto, že jsem Tobě i ostatním musela lhát," pokračoval herold. "Sama to vím teprve několik let, ale i tak bylo těžké mít tajemství před svými přáteli. Když jsem se připojovala k Družině, nikdy jsem tě nechtěla zradit. V té době jsem to nevěděla, přísahám při Plameni. Nikdy jsem Tobě ani Tvému otci neublížila, ačkoliv on velmi ublížil mé matce a jejím příbuzným, ať tomu chceš věřit, nebo ne. Má matka měla být královnou a já po ní. Láme mi srdce, když Ti tohle píši, Kore, ale Tvůj otec přinesl kletbu a mým úkolem je ji sejmut a uzdravit zemi."

Nechci Ti ublížit, bratranče. Nikdy jsem nechtěla. Vždycky jsi ke mně byl laskavý. Vždycky jsem Tě milovala jako bratra a vždycky budu. Záleží Ti na tom tolik, kdo z nás bude mít na hlavě korunu? Jsi právoplatný skalský princ. Chci Tě mít po boku, na dvoře i na bojišti. Dědictví Tvých dětí bude v bezpečí.

Prosím, jednej se mnou. Chci, aby se věci mezi námi znovu urovnaly."

Herold se odmlčel. "Pokud mi odpustíte, Veličenstvo, dopis je podepsán takto: ,Tvá milující sestřenice a sestra, princezna Tamír, která bývala Tobinem."

"Rozumím." Něco v Korinově hlase chytilo Luthu za srdce. Zněl smutně, ne rozněvaně.

"Naprostý nesmysl a lest!" prudce se ozval Niryn. "Veličenstvo, nemůžeš přece..."

Korin něco řekl tak tiše, že ho Lutha nezaslechl.

"Veličenstvo?"

"Řekl jsem, nechte mě! Oba!" vykřikl Korin tak prudce, že kdyby Caliel Luthu pořád pevně nedržel, nejspíš by spadl.

Caliel ho vtáhl oknem zpět.

Roztřesený Lutha se sesypal na zem. Srdce mu divoce bušilo. Caliel zavřel okenici a zastrčil petlici.

"Co je? Co jsi slyšel?" naléhal tiše.

"Bylo to od Tobina. Aspoň to tvrdí herold a ti nemůžou lhát, že? Jenže on říká, že je opravdu dívka a..."

"Blekotáš. Zpomal. Začni od začátku."

Lutha začal a zopakoval všechno, nač si dokázal vzpomenout.

"Niryn byl uvnitř?"

"Vsadím se, že herolda nějak očaroval, aby ho přinutil porušit přísahu."

"A Korina taky. Máš pravdu; zní to jako od Tobina. A nabízí důkazy? Pořád to může být trik. Nebo past."

"To říkal i Niryn."

"Nerad s tím bastardem souhlasím, ale dává to lepší smysl než druhá možnost."

"No tak, Cale! Tobin by nás nikdy takhle nezradil, ani Ki. Rozhodně ne ze svobodné vůle. Pořád dokola o tom přemýšlím. Na Tobinově dvoře jsou taky čarodějové. Přemýšlel jsem, jestli některý z nich nemohl očarovat je, jako se Niryn pokouší očarovat Korina? Motala se tam jedna stará žena. Tobin říkal, že nějak patří k rodině."

"Paní Iya? Myslím, že byla přítelkyně jeho otce."

"Nemůžeš Tobina označit za zrádce, že ne, jestli ho k tomu všemu někdo nutí?" Lutha se pořád tvrdohlavě držel naděje.

"Nemyslím, že by to nějak změnilo názor většiny šlechty, která podporuje Korina."

Caliel zapálil lampu a posadil se na postel. "Zatraceně, Lutho, musíme to konečně vyřešit, obzvlášť po tom posledním vítězství u Era. Všichni ho mají plnou hlavu. Nevím, jak dlouho si Korin udrží podporu, jestli nezačne bojovat."

Bezděčně mnul prsten, který mu udělal Tobin. "Jediné zvědy, od kterých máme zprávy, vyslal Niryn. Kdybychom se jenom mohli jet podívat sami... Jsme sakra přece družiníci, k čertu! Přísahali jsme, že budeme Korina chránit. Právě my bychom mu měli přinést důkaz. Nevěřím, že to udělá Niryn. Drží se Kora jako rudá pijavice."

"Ani já mu nevěřím, ale co můžeme dělat?" zeptal se Lutha.

"Myslím, že to víš stejně dobře jako já, ale chci si ještě jednou zkusit promluvit s Korinem. Říkáš, že Niryna zrovna poslal pryč? Výborně. Myslím, že půjdu a podívám se, jestli bych s ním mohl prohodit pár slov beze svědků."

"Chceš, abych šel s tebou?"

Caliel se usmál a poplácal ho po rameni. "Nech mě, ať s ním nejdřív promluví sám."

Lutha přikývl a otočil se k odchodu, ale Caliel ho chytil za ruku. "Jsem rád, že jsi tady, Lutho. S tebou pořád můžu mluvit otevřeně."

"Kdykoliv," ujistil ho Lutha. "I s Bariem. Nelíbí se nám, jak se věci mají, ale vím, že pro tebe je to horší. Vždycky jste si

byli s Korinem tak blízcí."

Caliel pomalu přikývl a najednou vypadal tak smutně, že ho Lutha málem objal. Kdyby byli oba o pár let mladší, možná by to udělal.

Lutha se ještě chvilku zdržel a díval se, jak Caliel klepe Korinovi na dveře. Ulevilo se mu, když ho Korin pustil dál. Nemůže to být tak špatné, jak to vypadá, usoudil, když zamířil zpátky do své komnaty. Copak Korin Niryna zrovna nevyhodil a Calielu nepustil dovnitř? To musí být dobré znamení. Kdyby jenom toho zrzavého mizeru někdo zapichl, možná by se věci mohly vrátit k normálu.

Když Lutha zahnul za roh, nečekaně se ocitl tváří v tvář Ropuše a samotnému Nirynovi. Vrazil by přímo do nich, kdyby ho Niryn nechtyl za paži. Čaroděj ho sevřel pevně a držel ho o okamžik déle, než bylo nezbytně nutné. Lutha cítil, jak jím projel chlad, jako když začíná horečka. Zvedl se mu žaludek a musel několikrát polknout, aby udržel víno uvnitř.

"Opatrně, můj pane," zamumlal Niryn. Poklepal Luthu po rameni a zastrčil ruce zpět do velikých, bílých, stříbrem zdobených rukávů. "Jestli tu budete takhle bezhlavě pobíhat, ublížíte si."

"Odpusťte, lorde," chvatně odpověděl Lutha. "Já - nečekal jsem, že vás tady potkám."

Niryn se na něj divně podíval a Luthovi se znovu sevřel žaludek. "Jak říkám, měl byste dávat pozor. Pojď, Morieli."

Lutha se za nimi díval, dokud si nebyl jistý, že jsou doopravdy pryč, ruku na jilci meče, srdce tak hlasitě, že mu znělo v uších. Navzdory teplu letní noci mu byla zima.

Když Lutha vešel do komnaty, Barieus vzhlédl od bot, které zrovna leštil: "Co se ti stalo?"

"Nic. Proč?"

Barieus zašel k němu a položil mu ruku na čelo. "Jsi bílý jako mléko a zalitý potem. Věděl jsem, že moc piješ!"

Namouduši, už jsi na tom stejně jako Korin."

"To není tím. Jsem bledý?"

"Strašně. Pojď, uložím tě do postele."

Lutha přetrpěl přítelovo obskakování a nechal si nové strachy pro sebe. Niryn mu něco udělal, bylo to vidět. Proklel ho? Umře ještě před svítáním? Slyšel spoustu příběhů o tom, co opravdu mocní čarodějové dokáží.

Na rozdíl od jiných družiníků nebyli s Bariem nikdy víc než přátelé, ale té noci byl Lutha rád, že může spát blízko něho.

* * *

Niryn se nepotřeboval mladého družiníka dotknout, aby věděl, co s Calielem dělali. Moriel mu jako vždycky poskytl dostatek informací. Ten hoch měl opravdový talent k poslouchání za dveřmi.

Mladí pánové začínali být v poslední době dost drzí a Niryn se nekonečně bavil, když je sledoval, jak proti němu kují pikle. Provinilý pohled na Luthově tváři byl tak zábavně výmluvný, že se Niryn neubránil, aby na něj nevlozil maličkou kletbu, jen takovou, aby měl pár nocí zlé sny.

Proti lordu Calielovi také zatím přímo nezasáhl. Nebylo třeba. Korinův vlastní rostoucí strach a prospěchářské chování jiných členů Družiny pracovaly pro něj. Calielova očividná tvrdohlavost, pokud šlo o jejich současný pobyt, jeho otevřenost ve společnosti ostatních a bláhové přátelství s princem Tobinem ho samy stály Korinovu důvěru, s minimálním podněcováním z Nirynovy strany. Půda teď byla připravená pro pomstu, jakmile se rozhodne ji sklidit. Moriel přešel komnatou, uklidil Nirynovo svrchní roucho do truhly a nalil mu ze džbánu na příborníku pohár sladkého moštu. Niryn ho vděčně vypil a Moriel mu znovu dolil.

"Děkuji ti. Dnes večer to byla... suchá práce." Niryn nikdy neměl víno moc rád; oslabovalo mysl a on až příliš dobře věděl, jak se dá takové slabosti využít. U stolu předstíral, že pije, ale nepolknul víc než pár doušků.

Moriel si klekl, aby pánovi sundal boty. Orun zařídil, aby se mu dostalo dobrého výcviku i v umění boje, jak by potřeboval panoš. Tobinovo odmítnutí přijmout Moriela na Kiho místo způsobilo, že chlapec příhodně zahořkl a dychtil po pomstě. Orun Moriela vycvičil i v jiných ohledech, ale Niryn si nebral do postele chlapce, dokonce ani ty, co byli svolní jako tenhle.

"Byl jste úspěšný, můj pane?" zeptal se Moriel, když pečlivě uložil boty vedle truhly na šaty.

"Samozřejmě. Víš, jak přesvědčivý dokážu být."

Moriel se usmál. "A herold?"

"Nepředstavoval vůbec žádnou překážku."

"Byl ten dopis od prince Tobina?"

"Ano, docela mazaný kousek. Obhajoval se před Korinem, aby mu odpustil zradu, a myslel si, že krále přesvědčí, aby mu předal korunu bez boje."

"To se mu podobá," ušklíbl se Moriel. "Smím se zeptat, jak mu Korin odpověděl, můj pane?"

"Řekl, že odpoví zítra. Buď tak hodný a ujisti se, že se herold nedostane ze šije, ano? Vezmi si s sebou pár mužů z mé hlídky a přines mi králův dopis zpět. Jsem moc zvědavý, co napíše."

"Samozřejmě, pane. Ale nebude se princ Tobin divit, když se posel nevrátí?"

Niryn se usmál: "Ano, jsem si jistý, že ho bratrancovo mlčení dost znepokojí."

23. Kapitola

K

orin odpověděl na Calielovo zaklepání krátkým: "Kdo je tam?"

"To jsem já, Kore. Pust' mě dovnitř."

Chvilíčku bylo ticho a Caliel si už-ůž myslel, že Korin odmítne.

"Není zamčeno."

Caliel vklouzl dovnitř a zavřel dveře.

Královská komnata byla vybavená mnohem lépe než ostatní místnosti pevnosti, alespoň podle místního standardu. Masivní vyřezávané sloupky postele nesly těžké, zaprášené sametové závěsy. Na stěnách viselo několik vybledlých goblénů.

Korin seděl u psacího stolu jenom v košili a vypadal unaveně a nešťastně. Tvář měl zčervenalou od vína a u loktu mu stál plný pohár. Vypadalo to, že zrovna píše odpověď na Tobinův dopis, který měl před sebou. Caliel přešel ke Korinovi a zvedl pohár. Přitom se podíval na list pergamentu ležící před ním. Korin se zatím dostal jen k "Podvodníkovi, princí Tobinovi".

Usrkl a sledoval, jak Korin zareaguje. Byl rád, že nevidí víc než obvyklé rozčilení nad důvěrně známou opovázlivostí. Přitáhl si druhou židli a posadil se. "Jak se ti vede?"

"To je všechno, na co ses přišel zeptat?"

Caliel se opřel a natáhl si dlouhé nohy, předstíraje uvolněnost, kterou necítil. "Jsem zvědavý na toho herolda. Říkal jsem si, že se půjdu podívat, kolem čeho je všečen ten povyk."

Korin pokrčil rameny a hodil mu Tobinův dopis. Caliel si ho rychle přečetl a srdce se mu na okamžik zastavilo. Lutha mu většinu řekl správně, ale vidět to všechno napsané Tobinovým nezaměnitelným škrabopisem bylo ještě víc šokující.

Korin si vzal zpět svůj pohár a zasmušile se do něj zahleděl. "Věříš mu?"

"Nevím. Něčemu..." Je mi líto, že jsem musela lhát... nikdy jsem ti nechtěla ublížit... buď dál mým bratrem... chci, aby se věci mezi námi znovu urovnaly..." "Myslím, že bys ses s ním měl setkat, tváří v tvář."

"Ne! Ať je šílený nebo nekromantská stvůra, je to zrádce a nikdo nesmí vidět, že bych jeho nároku přikládal jakoukoliv váhu."

"To ti poradil Niryn?"

"A má pravdu!" Korinovy krvavé oči teď byly široce rozevřené a plály náhlou, bezdůvodnou zuřivostí. "Tobin mě pronásleduje ve snech, Cale. Vidám ho, celého bleďého, jak se na mě chytivě dívá a říká mi uchvatitel a vrahův syn." Protřel si oči a otřásl se.

"To je jenom další důvod zjistit si přímo, jaké má opravdu záměry."

"Řekl jsem ne!" Korin popadl dopis zpátky a mrštil jím na stůl. Jedním dechem vyprázdnil pohár a taky jím praštil.

"Sakra, Kore, nemůžu věřit, že se v takové věci spolehneš na slova ostatních."

"Takže říkáš, že mám vyhovět tomu - tomu požadavku?"

"Korine, podívej se na sebe! Tohle je Nirynova práce. Drží se tě jako pijavice! Přinutil tě utéct z Era. Přivedl to nešťastné děvče, které schováváš ve věži. Tak se zachází s manželkou, Kore? Královskou manželkou? Takhle žije král Skaly? Říkám, seberme tvoje vojsko a vyjedme na Ero. Jednej s Tobinem, nebo s ním bojuj. Každopádně sám uvidíš, co je pravda!"

"Vím, co je pravda!"

"Od koho? Od Nirynových psů?" Caliel se zoufale předklonil a chytil Korinovu ruku do své. "Poslouchej mě, prosím. Nikdy jsem ti nelhal, nebo ano?"

Zabolelo ho zaváhání, než Korin přikývl. Caliel dál naléhal. "Ať ti Niryn říká cokoli, máš mou věrnost a mou lásku, teď a navždy! Nech mě jít jako svého vyslance. Zná město. Proklouznu dovnitř a za chvíli jsem zpět. Možná si s ním dokážu i promluvit. Rozkaž, Korine. Pojedu ještě dnes v noci!"

Korin vyprostil ruku ze sevření. "Ne! Nemůžu tě postrádat."

"Postrádat? K čemu tu jsem? Mám se dívat, jak se upíjíš k smrti?"

"Dej si pozor, Caliele," zavrčel Korin.

"Tak Luthu..."

"Ne! Nikoho z družiníků." Korinovým zarudlým očima problesklo cosi velmi podobného strachu. "Sakra, Caliele, proč se pořád hádáš? Býval jsi můj přítel!"

"A ty jsi věděl, kdo jsou tví přátelé?" Caliel vstal a stáhl se, pěsti bezmocně zaťaté u boků. "Bilairyho koule, Korine, nemůžu prostě jen stát a dívat se, jak ujíždíš..."

"Vypadni!" zařval Korin a vrávoravě vstal.

"Ne, dokud nedostaneš rozum!"

"Řekl jsem, vypadni!" Korin popadl pohár a hodil ho po Calielovi. Zasáhl ho do tváře a sekl do lícní kosti. Vinná sedlina pálila v otevřené ráně.

Dva mladí muži stáli a hleděli na sebe v šokovaném tichu. Caliel viděl, že má Korin ruku na jílcí meče.

Pomalů si otřel tvář hřbetem ruky. Měl ji od krve. Natáhl ji, aby Korin viděl. "K tomuhle jsme došli? Nemůžeš mě ani pořádně praštit?"

Na okamžik si byl Caliel jistý, že se Korin široce usměje tím zahanbeným úsměvem, kterým si ho vždycky získal, tím, který Calielel přiměl odpustit mu cokoli. Nic víc nebylo nikdy třeba a Caliel teď toužil odpustit mu.

Místo toho se k němu Korin otočil zády. "Věci se změnilly. Jsem tvůj král a ty mě poslechněš. Dobrou noc."

Strohé propuštění pálilo mnohem víc než rána. "Prožili jsme těžké dny," řekl tiše. "Svět je zrovna teď úplně vymknutý z kloubů. Ale pamatuj si: jsem tvůj přítel a mám tě stejně rád jako vždycky. Jestli to nevidíš, je mi tě líto. Nepřestanu být tvým přítelem, ať ze sebe uděláš, jak velkého hlupáka chceš!" Musel se zarazit a polknout hořkost, která ho dusila. "Spi dneska na břiše, Korine. Jsi opilejší, než si myslíš."

Bouchl dveřmi a odkráčel do své komnaty. Když byl o samotě, shodil ze sebe vínem politý plášť a rázoval tam a zpátky. Jsem tvůj přítel, proklatě! Co pro tebe můžu udělat? Jak ti můžu pomoci?

Byl příliš rozčilený a toužil po společnosti, a tak ho napadlo, že zajde za Luthou. O čem to svědčí, pomyslel si kysele, když jsou mými jedinými důvěrníky nejmladší družiníci? Postední čestní muži.

"Ne, nejsou poslední," zamumlal.

Porionův pokoj byl ve spodní části pevnosti, blízko strážnice. Když Caliel mířil dolů, loučemi osvětlenými chodbami, zavadil pohledem o zlatý prsten s jestřábem, který měl na ukazováčku. Smutně si ho přeměřil; vzpomněl si na Tobinův plachý úsměv, toho dne, kdy mu ho daroval. Byl to dárek, na oplátku za čas, který Caliel a jejich přítel Arengil strávili tím, že ho učili sokolnictví. Tobin to s ptáky uměl, byl trpělivý a jemný. Takový byl ve všem. Býval. Caliel se pořád nedokázal přinutit ten prsten sundat.

Porion mu otevřel dveře jen v košili, zvedl obočí při pohledu na Calielovu zakrvácenou tvář a mávl k jediné židli v prostém pokoji.

"Co sis udělal s obličejem?" zeptal se, když si sedal na úzkou postel.

Caliel přešel ránu rukávem. "To nic není. Potřebuji s tebou mluvit."

"O králi Korinovi."

"Ano."

Porion vzdychl. "Počítal jsem, že za mnou přijdeš, dřív nebo později. Pověz mi, na co myslíš, chlapče."

Caliel se navzdory všemu usmál. Pro starého mistra šermíře budou družiníci vždycky "hoši" a "chlapci". "Zrovna jsem byl u něj. Ten dopis, co dostal, je od Tobina. Nechal mě ho přečíst."

"A co píše Tobin?"

"Otevřeně tvrdí, že se proměnil v děvče. Nevysvětluje, jen říká, že má svědky, včetně nějakých kněží z Afry a většiny Atyionu."

"A čemu věříš?"

"Nevím." Caliel si pohrával s prstenem. "Zní to jako bajka, ale dává mi to větší smysl než Tobin změněný ve zrádce, nemyslíš?"

Porion si prohrábl rukou krátkou šedou bradku a povzdychl si. "Jsi mladý a máš dobré srdce. A díky Eriovi jste vy chlapci dlouho žili bezstarostný život. Já pamatuju dvě královny a krále a viděl jsem, čeho jsou lidé schopní, když jde o velkou moc. Tak jsem přemýšlel o Tobinovi. Vždycky jsem si myslel, že je podezřelý, že ho většinu života drželi dál ode dvora, v tajnosti."

"Ale jeho otec byl čestný muž a sloužil Eriovi celý život."

Porion přikývl. "Znal jsem Rhia od dětství a nikdy bych nemyslel, že je schopen takových intrik. Přesto, po svatbě se držel víc stranou, a ještě víc, když se narodilo to dítě. Podle všeho, co víme, to s tou svojí čarodějkou celou dobu plánovali, aby se Eriovi pomstili, že zaujal Arianino místo na trůnu."

Caliel neklidně poposedl. "Nepřišel jsem mluvit o Tobinovi. Myslíš si, že se Korin chová, jako by byl sám sebou?"

Porion zvedl pochvu, vytáhl zpod postele láhev norkového oleje a začal ho vtírat do odřené kůže. Vzduch naplnila pižmová vůně. "Jsi Korinův přítel déle než kdokoli jiný, ale není to a nikdy nebyl jenom přítel. Je to král. Nelíbilo se mi všechno, co udělal jeho otec, a rozhodně jsem neměl rád jeho babičku, ale koruna je koruna a povinnost je povinnost. Korin je mladý a zelenáč, to je pravda, ale víš, že v sobě má víc."

"Znáš ho stejně dobře jako já, Porione. Oba jsme viděli i jeho slabosti - pití a..." Caliel se opřel pěstmi o kolena.

Nenáviděl to, co musel říct. "Není dobrý v boji. Nebylo to jenom poprvé, proti těm lupičům. V Eru nás skoro nechal zabít a pak dovolil, aby ho ten zatracený čaroděj přemluvil k útěku!"

Porion pokračoval v práci. "Některým to chvíli trvá."

"Tobin..."

Porion prudce zvedl hlavu a Caliel zaskočil náhlý hněv v očích starého učitele. "To stačí, Calieli. Nebudu to poslouchat, jak ty dva porovnáváš. Korin je král a tím to hasne. Sloužil jsem jeho otci a teď sloužím jemu. Jestli si myslíš, že to nezvládneš, bude dobře, když mi to řekneš hned."

"To neříkám! Mám Korina rád. Položil bych za něj život. Ale nemůžu už stát stranou, zatímco ten had ničí to, co z něj zbylo! Bilairyho koule, Porione, neříkej mi, že si myslíš, že je to velké přátelství mezi nimi přirozené? Jak můžeš sedět večer co večer v hodovní síni a dívat se na toho sketu na Tobinově místě..."

"Zase Tobin, že?" Porion si ho přeměřil. "Máš to jméno na rtech až příliš, můj pane."

Caliel ztuhl. Porion byl jeho mistr šermíř už od dětství, byl to přítel a dobrý učitel, a teď se na něj díval se stejnou nedůvěrou jako předtím Korin.

"Něco na tom není v pořádku, Porione. To je všechno, co se pokouším říct."

"Časy se mění, chlapče. Lidé se mění. Ale koruna je koruna a povinnost je povinnost. Už jsi dost starý, abys to chápal."

"Říkáš, že mám prostě sklapnout a nechat Niryna, ať je po jeho?"

"Koho si král zvolí za rádce, je jeho starost. Nejlepší, co můžeš udělat, je stát při něm. Můžeš se mi podívat do očí a přísahat mi, že jsi mu věrný?"

Caliel se na starého muže odhodlaně podíval. "Přisahám při Plameni a při celé Čtveřici, že sloužím Korinovi jako svému příteli a králi."

Porion vetřel do pochvy další olej. "Věřím ti, ale v králově blízkosti jsou jiní, co si myslí něco jiného."

"Myslí Niryna? Já vím. Moriel je mi pořád v patách, špehuje pro něho. Neudělal jsem nic, zač bych se měl stydět."

Porion pokrčil rameny. "Každopádně si dávej pozor, kam šlapeš, hochu. To je všechno, co říkám."

* * *

Rozhovor a náznak výhrůžky Calielu rozrušily ještě víc než spor s Korinem, a nejen proto, že Porion zpochybnil jeho věrnost. Ložnice mu připadala asi tak lákavá jako hrobka. Místo toho vyšel ven na procházku po hradbách. Mlčky bojoval sám se sebou.

Porionovo napomenutí ho hluboce zasáhlo; Caliel se v srdci cítil nevěrný. Ale strach o Korina byl taky skutečný. Ted'

to vypadalo, že si Niryn naklonil dokonce i mistra šermíře. On a Lutha byli opravdu jediní, kdo viděl, že Korin pod Nirynovým vlivem slábne.

Zašel na nádvoří napít se, zatímco se pořád pokoušel přijít na to, co má dělat. Ačkoliv byl v pokušení zavraždit Niryna ve spánku, nějak to nevypadalo na nejlepší plán.

Pořád se ještě vztekal, když zaslechl, jak se otevřely dveře. Podíval se k nim a rychle se skrčil za nízkou studnou. Byl to Moriel a s ním jeden z kapitánů Ohařů, vysoký muž jménem Seneus. Dvojice se zastavila v přístřešku podkováře.

Ropucha se pečlivě rozhlédl kolem, pak sundal z opasku váček a dal ho Ohaři.

"Rozmísti svoje lidi podél všech cest a pošli někoho za ním, až vyjede."

"Vyznám se ve své práci!" odsekl Seneus. "Lovil jsem čaroděje. S tímhle nebudou potíže." Potěžkal váček a pak ho otevřel. "Ať je to raději samé zlato. Říkám si o Astellovu kletbu."

"Je to zlato a je ho víc než dost na oběť Astellovi, aby ses jí vyhnul," odvětil Moriel. "Ale proč by se Sakorův muž, jako jsi ty, měl starat o nějakého slabého Poutníka, co? Můj pán ti dá víc, až přineseš zpátky králův dopis. Běž a konej svou povinnost."

Když Calielovi došel význam rozhovoru, zatajil se mu dech. Jediný Astellián, který dnes v noci opustí pevnost, je Tobinův herold.

Počkal, až budou oba muži bezpečně pryč, a proklouzl zpět do svého pokoje. Rychle si nasadil kroužkovou košili, přes ni jednoduchou tuniku a plášť a připjal si meč. Nezastavil se, když míjel Korinovy dveře, ani u chodby k Luthovi. Lutha a Barieus musí zůstat bezúhonní.

Místo toho se kradl šerým nádvořím ke vchodu do kuchyně a místnostem, které tam byly rezervovány pro heroldy.

Bylo jich několik, ale jen před jednou stál venku pár bot.

Rozhlédl se po hlídce a lehce zaškrabal na dveře. Herold odpověděl, zívající, dlouhé žluté vlasy rozpuštěné volně kolem ramen. "Už svítá?" Překvapeně zmlkl, když ho Caliel strčil zpět do pokoje a zavřel dveře. "Lorde Calieli, co tu děláte?"

"Dal ti král Korin dopis pro prince Tobina?"

"Víte, že vám to nemohu říct, lorde."

"Přicházím jako přítel. Usilují ti o život, aby zabránili doručení toho dopisu. Mám v úmyslu hned odjet do Atyionu. Vezmu ho a ty můžeš odjet jinudy. Přisahám při tvém Poutníkovi a celé Čtveřici, že je to pravda."

"Nemůžu, můj pane, i kdyby mě to mělo stát život."

Caliel si rozčileně přejel rukou po tváři. "Dopis bude ztracen. Už teď jsi zraněný. Pro muže, které na tebe posílají, nebudeš soupeřem."

Muž se usmál a zvedl ovázanou ruku. "Jak vidíte, heroldové nejsou tak snadná kořist. Bylo tam dvacet lupičů a já vyvázl živý a s dopisem. Existují i jiné cesty, kterými mohu jet, díky vašemu varování."

"Budou tě sledovat od chvíle, kdy vyjedeš z brány. Ve smečce nejspíš bude i nějaký čaroděj."

"Jak říkáte, můj pane. Jsem vám vděčný, ale moje služba je posvátná. Nemohu udělat, co žádáte."

Caliel zavrtěl hlavou. Nevěděl, jestli má toho muže pro jeho vlastní dobro vyřídít nebo obdivovat jeho odvalu. "Do zítřejšího západu slunce budeš mrtvý."

"To rozhodne Astellus, pane."

"No, doufám, že tě má tvůj bůh rád. Necháš si tenhle rozhovor pro sebe?"

Herold se uklonil: "Nikdy jste tady nebyl."

Caliel nechal muže jeho osudu, vrátil se na dvůr a vyšel malou postranní brankou na straně u moře. Morielovi stoupenci ještě nemohli mít čas nachystat léčku a až budou hotovi, budou hledat herolda s plavým copem. Pokud nebude váhat, má šanci.

Bezprostřední útok zvenčí nehrozil a stráž byla nedbalá. Caliel bez potíží vyklouzl, vydal se úzkou stezkou podél útesů a potom ukradl hlídce koně. Když odjížděl, temně se pro sebe usmál, potěšený, že až se vrátí, bude moci podat hlášení o špatné práci Ohařů.

Cesta přes šíji před ním ve světle hvězd zářila jako bledá stuha. Čím dál byl od té prokleté pevnosti, tím lehčí měl srdce. Za svítání už byl celé míle daleko a díval se, jak slunce vychází nad Vnitřním mořem. Za pár dní sám uvidí, jestli je Tobin přítel nebo nepřítel. Šrám na tváři už zasychal, zranění, které mu Korin způsobil, už bylo odpuštěno. Ať mu Korin věří, nebo ne, Caliel bude svému králi sloužit, jak nejlépe umí.

Znovu se podíval na prsten. Jestli jsi pořád náš přítel, tak tě Korin potřebuje. Jestli ne, vyřídím si to s tebou sám, pro něj a jeho jménem.

24. Kapitola

L

utha strávil noc v děsivých snech, kterým nemohl uniknout, a když se probudil, svítalo mu slunce do očí a někdo zuřivě bušil na dveře.

"Lutho, jste tam? Otevřete, ve jménu krále!"

Lutha se s trhnutím posadil a zjistil, že se Barieus sklání nad umyvadlem, překvapeně na něj hledí a z dlaní mu kape voda. "To vypadá na Albena."

Lutha odešel ke dveřím, zpocenou košili nepříjemně přilepenou na zádech mezi lopatkami, pootevřel dveře a podíval se ven.

Alben ho přivítal s úlevným povzdechem. "Jste tady! Když jste se neobjevili na snídani..."

"Zaspal jsem. Co je to za povyk?" Otevřel dveře víc a zjistil, že proti němu stojí půl tuctu šedých plášťů. Uvědomoval si taky, že má za zády Bariea. "Co se děje, Albene?"

"Caliel včera v noci dezertoval."

Lutha na něj nevěřičně zíral, dokud mu to nedošlo: "A ty jsi předpokládal, že jsme utekli s ním."

Alben měl tu slušnost, že vypadal zahanbeně. "Poslal mě mistr Porion. Korin je pěkně vyvedený z míry. Už prohlásil Calielu za zrádce a určil cenu za jeho hlavu."

"To je směšné! Musí existovat nějaké jiné vysvětlení."

"Je pryč, Lutho. Věděl jsi, že to plánoval?"

"Jsi blázen? Samozřejmě že nevěděl!" vykřikl Barieus.

"Snad by lord Lutha mohl odpovédět sám za sebe?" Zpoza svých mužů se vynořil Niryn. "Lorde Lutho, svědkové vás viděli, jak se tajně setkáváte s lordem Calielem a strojíte úklady proti králi. Je mi jen líto, že jsem nezasáhl dřív, než lord Caliel unikl."

"Úklady?" Lutha si odplivl. "Nikdy jsme... Tohle si Korin myslí? Nechte mě s ním promluvit!" Otočil se a horečně se sháněl po oblečení. Barieus se pokusil podat mu kalhoty, ale šedé hřbety se nahrnuly dovnitř a chopily se jich.

"Albene, ty tomu věříš?" vykřikl Lutha, když je táhli pryč. "Nechte mě promluvit s Korinem. Albene, prosím! To je Nirynovo dílo. Albene!"

Táhli je dolů, jen zpola oblečené a vzpouzející se, před všemi válečníky a šlechtici, kteří se tam shromáždili, a do malé temné cely vedle kasáren.

Strážce je strčily dovnitř, zabouchly za nimi těžké dveře a uvrhly je do tmy. Ozvalo se těžké žuchnutí, jak na místo zapadla těžká závora.

"Lutho, co se děje?" zašeptal Barieus.

"Nevím. Možná Korin nakonec opravdu zešílel." Lutha nahmatl rukama vlhkou kamennou zeď, sedl si zády k ní a přitáhl holé nohy pod košili. "Viděl jsi, kdo pro nás přišel. Ať toho čaroděje sežerou vrány!"

V kamenné zdi byly štěrby, v místech, kde se střešní trámy setkávaly se stěnou. Když se Luthovy oči přizpůsobily, rozeznal Bariea, schouleného vedle něj, a úzký prostor cely. Byla široká sotva na dvě paže.

Chvilí seděli mlčky a pokoušeli se pochopit tenhle náhlý zvrat osudu.

"Myslíš, že se z Cala mohl opravdu stát zrádce?" zeptal se Barieus nakonec.

"Ne."

"Tak proč takhle odjel a nic ti neřekl?"

"Máme jen Nirynovo tvrzení, že odjel. Pravděpodobněji ho Niryn nechal zavraždit. Ztraceně! Měl jsem Cala varovat."

"Proč?"

Lutha mu řekl, jak špehovali Korina a jak potom narazil na čaroděje. "Niryn to nejspíš celou dobu věděl. Měl jsem to poznat z toho, jak se na mě díval. Sakra, měl jsem se vrátit k Calielovi!"

Znovu seděli mlčky a zasmušile pozorovali tenký paprsek světla, přesouvající se dolů po zdi.

Konečně uslyšeli, jak se závora zvedá, a celou zaplavilo denní světlo a přinutilo je zamrkat. Jakýsi strážce jim hodil dovnitř šaty. "Oblečte se. Král Korin vás povolal."

Spěšně se oblékli a byli odvedeni do síně. Korin seděl na trůnu, kolem něj dva zbývající družiníci a čarodějové. Mistr Porion dnes stál po jeho pravici a držel v ruce dlouhý bič, stejný, jaký musel Tobin použít na Kiho.

Lutha se postavil do pozoru a snažil se skrýt hněv a strach. Mohl být bos a mít ve vlasech slámu, ale pořád byl Královský družiník a šlechtický syn.

"Po Calielovi se všude pátrá. Není k nalezení," řekl Korin. "Co o tom víte?"

"Nic, Veličenstvo."

"Nelži mi, Lutho. Děláš si to jenom horší."

"Aha, takže teď jsem i lhář, nejenom zrádce? To si o mně myslíš, Veličenstvo?"

"Lutho!" zašeptal zděšeně Barieus.

"Družiníku, budeš svého pána oslovovat s náležitou úctou!" vyštěkl Porion.

Lutha se třásl vzteky, ale zavřel pusku a upřel oči na podlahu.

"Hlídejte si jazyk, nebo o něj přijdete, pane," prohlásil Niryn. "Mluvte pravdu, jinak vás k tomu přinutím."

"Vždycky mluvím pravdu!" odsekl Lutha, nenamáhaje se ukrývat, že čarodějem pohrdá.

"Poslal jsem za ním své nejlepší stopaře," řekl mu Niryn. "Najdou lorda Calielu a brzy ho přivedou zpět. Lhaním pro něj si jenom ublížíte. Odjel k princovi Tobinovi."

Lutha ho ignoroval. "Na mou čest družiníka, Korine, Cal neřikal nic o odjezdu nebo návratu do Era a my jsme nikdy neplánovali dezertovat. Přisahám při Plameni."

"Já také, Veličenstvo," přidal se Barieus.

"Připouštíte však, že sympatizujete s falešnou královnou?" zeptal se Niryn.

"Sympatizujeme? Nevím, co tím myslíte," odvětil Lutha. Korin pořád netečně seděl na trůnu a nedůvěra v jeho očích Luthu děsila. "Jen jsme považovali za podivné, že nás nenecháš jít zjistit o Tobinovi pravdu. Ale Cal nikdy nic neřikal o odchodu! Je ti stejně věrný jako já."

"Což nemusí moc znamenat, Veličenstvo," zavrčel Niryn. "Jestli mi dovolíte, brzy vám zjistím pravdu."

Když Korin přikývl, Luthovo srdce pokleslo. Niryn sestoupil z pódia a pokynul mužům kolem Luthy. Popadli ho za paže a pevně drželi.

Niryn se postavil před něj a nijak se nesnažil skrýt podlý, škodolibý úsměv. "Tohle může trochu bolet, můj pane, ale je to králova vůle."

Jednou studenou rukou chytil Luthu pod bradou a druhou mu položil dlaní na čelo. Lutha se při tom doteku zachvěl, jako by mu ve tmě přelezl přes bosou nohu had. Upřel oči na čarodějovu hrud'. Bílé roucho bylo bez poskvrny, jako vždycky; Niryn voněl svíčkami, kouřem a čímsi sladkým.

Lutha neměl co skrývat. Soustředil se na věrnost Korinovi, dokud mu žhavá bodavá bolest nespálila všechny vědomé myšlenky. Měl pocit, jako by mu hlavu něco drtilo a páliło, všechno najednou. Nevěděl, jestli ještě stojí, nebo ne, připadalo mu, že nekonečně dlouho padá do temné díry. Zoufalství smetlo hrdost; chtěl brečet, křičet, prosit Korina, nebo dokonce i čaroděje, ať tohle mučení skončí. Byl však slepý a ztracený a jazyk v ústech měl ochromený. Pokračovalo to dál a dál, a právě když si myslel, že umře bolestí, zjistil, že je na všech čtyřech před Nirynem a lapá po dechu. V hlavě mu děsivě bušilo a v ústech měl pachut žluči.

Niryn už stejným způsobem držel panošovu hlavu. Lutha bezmocně sledoval, jak jeho přítel tuhne a bledne.

"Korine, prosím! Ať přestane," chraplavě prosil Lutha.

Barieus tlumeně zasténal. Oči měl otevřené, ale nevidoucí, a pěsti sevřené tak pevně, že mu pod opálenou kůží prosvítaly bílé klouby. Niryn vypadal poklidně, jako by ho léčil, a ne trhal duši.

Lutha nejistě vstal. "Nech ho být! Nic neví." Popadl čaroděje za paži, pokoušeje se ho zastavit.

"Strážce, zadržte ho," rozkázal Korin.

Lutha byl příliš slabý na odpor, ale přesto se o něj pokoušel a bezmocně se zmítal mezi dvěma strážci.

"Lorde Lutho, přestaňte! Nemůžete nic dělat," varoval ho jeden.

Niryn Bariea pustil a chlapec se v bezvědomí zhroutil na zem. Strážce Luthu pustily a on padl na kolena vedle přítele.

Barieus měl pevně zavřené oči, ale ve tváři pořád výraz čiré hrůzy.

"Mluví pravdu ohledně lorda Caliel, Vaše Veličenstvo," řekl Niryn. "Nevědí nic o jeho zmizení."

Objevila se v Korinových očích úleva? Luthovi se úlevou udělalo skoro mdlo, ale ukázalo se, že nemá dlouhého trvání.

Niryn je zpražil pohledem. "Něméně, v obou jsem objevil silnou loajalitu k princu Tobinovi. Bojím se, že láska k němu převažuje jejich věrnost k vám, Veličenstvo."

"Ne, to není pravda!" vykřikl Lutha, ale když to říkal, bál se, že to možná je pravda. "Prosím, Korine, musíš to chápat!

Byl náš přítel! Chtěli jsme s ním jen mluvit, jak prosil..."

Korinovy oči znovu ztvrdly: "Jak o tom víš?"

"Já - vlastně Cal a já..." Slova mu odumřela na rtech.

"Přiznává se ke špehování, Veličenstvo," řekl Niryn a potrásl hlavou. "A teď Caliel odjel za Tobinem, bezpochyby aby mu sdělil podrobnosti o vašich zdejších silách."

"Ne, to by Caliel neudělal," slabě namítl Lutha a krčil se pod nepřátelskými pohledy Korina a ostatních družiníků.

Věděl, že je ztracený. Už nikdy jim nebude smět stát po boku.

Barieus se pohnul, otevřel oči, uviděl Niryna, jak stojí nad nimi, a zachvěl se.

Korin vstal a zamířil k nim. "Lutho, synu Asandeův, a Barie, synu Malelův, jste vypovězeni z Družiny a usvědčeni ze zrady."

"Korine, prosím!"

Korin vytáhl dýku, tvář drsnou jako zima. Strážce Bariea a Luthu pevně držely, když Korin sestupoval z pódia. Odřízl jim copy a hodil jim je k nohám, a potom jim plivl do tváře.

"Jste pro mne ničím a jste ničím pro Škalu. Strážce, odved'te je zpátky do cely, dokud nerozhodnu o trestu."

"Ne, Niryn lže!" zanařikal Lutha a rval se, když jeho a Bariea táhly strážce pryč. "Korine, prosím, musíš mě poslouchat.

Niryn je ďábel. Lže ti. Nevěř mu!"

Dál se nedostal. Hlava mu vybuchla bolestí a svět zčernal.

* * *

Když přišel k sobě, hlava ho pořád strašlivě bolela a chvíli si myslel, že oslepl. Cítil, že leží s hlavou na něčem klíně, a slyšel, že Barieus tiše pláče, ale nic neviděl. Jak se vzpamatovával, rozeznal pach plesnivého sena a uvědomil si, že jsou zpátky v cele. Vzhlédl a našel šterbiny ve zdi, ale světlo teď bylo mnohem slabší.

"Jak dlouho jsem spal?" zeptal se a sedl si. Opatrně si sáhl na týl a nahnatal pořádnou bouli, ale ne krev.

Barieus si rychle otřel obličej, nejspíš doufal, že ho Lutha neslyšel brečet. "Pár hodin. Je po poledni. Slyšel jsem bubnovat výměnu stráží."

"No, vypadá to, že jsme v tom až po uši, co? Cal měl pravdu, celou dobu. Niryn jenom získával čas." Lutha v bezmocném vzteku sevřel pěsti.

"Proč..." Barieus se odmlčel a rozpačitě se zavrtěl. "Proč myslíš, že nás Caliel nechal tady?"

"Neopustil by nás, ne kdyby chtěl přejít na Tobinovu stranu. Pořád si myslím, že je mrtvý." Raději tak, než si myslet, že je Caliel zradil.

* * *

Nalia otálela na balkóně a nervózně čekala, co se stane s těmi dvěma ubožáky, které odtáhli do cel.

Tomara přinesla s ranním čajem zprávy o zmatku. Brzy potom, co donesla táč, uslyšely klapot kopyt a viděly, jak na sever i na jih tryskem vyráží skupiny ozbrojenců.

"Jdou po lordu Calielovi," řekla Tomara a zavrtěla hlavou. "Než skončí týden, uvidíme jeho hlavu naraženou na kůlu."

"To je strašné!" Caliel k ní byl obzvlášť laskavý. Taky byl pohledný, plavovlasý a tmavooký. Korin o lordu Calielovi vždycky mluvil jako o nejdražším příteli. Jak by teď mohl vydat takový rozkaz?

Nalia toho rána neměla moc chuti na chléb a vajíčka. Už několik dní jí občas bývalo mdlo a prudká nevolnost ji málem přinutila zvracet. Tomare ani Korinovi nic neřekla. Ze ženského tlachání věděla dost, aby si uvědomovala, co to může znamenat. Příští měsíční krvácení mělo přijít za několik dní a ona je počítala s těžkým srdcem. Jestli čeká dítě, Korin ji nikdy nenechá jít.

* * *

Pozdní slunce proudilo mezi korunami stromů a malovalo pohyblivé vzorce na vlhké hlině, v níž byly stopy zvěře, kterou Mahti sledoval.

Poslední týden ho Lhel a Matka táhly místo k jihu na severozápad, k velkému mostu. V noci, ukrytý před slídivýma očima v lese nebo vysoké trávě, hrával tiše na Pout' a nechával písně, ať mu ve vizích ukazují orientační body a výhledy, které ho vedly. Za dne dovoloval nohám, ať ho nesou, kam je srdce táhne, a nacházel je. Hlas Matky Shek'met byl teď silnější, tak silný, že se zastavil pod rozpráženými pažemi prastarého dubu a zavřel oči. Mírně se kymácel, když šamanské symboly pod jeho kůží šimraly a hořely. Zvuk větru a ptačího zpěvu kolem zeslábl, zastíněný pomalými, hlubokými údery jeho srdce. Přitiskl oo'lu ke rtům a nechal píseň znít po jejím. Neslyšel ji, ale viděl obrazy, které vytvářela.

Viděl velké moře, to, které leželo na druhé straně velkého mostu. Slyšel o něm příběhy a poznal ho podle světlejší modří jeho vod. Nad mořem přelétala veliká hejna racků a v dálce viděl kamenný dům s vysokými stěnami.

Píseň mu vyprávěla o velkém žalu v tom domě, o zlomených duších a chladném srdci, které se nedá zahřát. Tím směrem míří jeho cesta a musí si pospíšet.

Rychle! šeptala mu Matka v tichu pod písní oo'lu.

Mahti nechal nástroj klesnout, otevřel oči a viděl, že slunce už skoro zapadlo. Dal si přes rameno oo'lu a vak s jídlem a pospíšil si. Rychlonohý jelen, který mu připravil cestu, poznamenal hlinu svými kopyty. Stopy s dvěma špičkami vedly šamanovy bosé nohy ještě dlouho potom, co vyšly hvězdy.

* * *

Lutha a Barieus sledovali běh času podle tenkých paprsků světla, putujícího po stěně. Padla tma, ale nikdo jim nepřinesl jídlo ani vodu. Slyšeli, jak se stráže venku neklidně ošívají a o něčem se baví.

Lutha se pomalu, aby šetřil bolavou hlavu, přesunul ke dveřím. Doufal, že uslyší nějaké zprávy o Calielovi, ale muži venku se bavili jen o hazardu a ženských.

Prozkoumal celu, dokonce se vyškrábal na rameno panoše a sáhl na trámy a došky nahoře. Byl tu kbelík na močení a jiný s vodou, ale žádná cesta ven, dokonce ani pro chytrou krysu, jako je on.

Bez naděje usnuli zády ke zdi. Příštího rána je probudilo skřipění mříží. Zamrkali do ranního světla a viděli, jak stráž dovnitř táhne dalšího muže a hází ho do sena. Přistál na obličejí, ruce spoutané za zády, ale poznali ho podle zakrvácených vlasů. Podle toho, jak Caliel vypadal, ho ztloukli a vlekli a kromě toho s nimi nejspíš pořádně bojoval. Dva ježaté trsy na spáncích ukazovaly, kde mívá copy.

Dveře se zabouchly a Lutha chvíli neviděl vůbec nic, pořád ještě omámený náhlým světlem, ale doplazil se ke Calielovi a přejel po něm rukou, hledaje zranění. Na boku hlavy měl pořádnou bouli a krvavé odřeniny na pažích a nohách.

Nehýbal se, ale zasténal, když se Lutha dotkl hrudi a boku. Dýchal přerývaně.

"Zlámali mu pár žeber, bastardi," zavrčel Lutha. Rozvázal Calielovi ruce, třel mu studené končetiny, aby rozproudil krev, a potom se usadil vedle něho. Neměli na práci nic jiného než čekat na svůj osud. Světlo se posunulo doprostřed odpoledne, když se Caliel konečně pohnul.

"Cale? Jsme tady s tebou. Co se stalo?" zeptal se Lutha.

"Chytli mě," zašeptal chraplavě. "Šedé hřbety - a jeden z těch proklatých čarodějů." Obtížně se posadil a rozhlížel v kalném světle. Pravou stranu obličeje měl tmavou od zaschlé krve a ret rozražený a oteklý. "Nebojovali se mnou řádně, ale šli na mě s palicemi. Myslím, že na mě nakonec ten čaroděj seslal nějaké kouzlo. Pak už si na nic nevzpomínám." Bolestivě se pohnul, aby ulehčil boku. "Co tu děláte vy dva?"

Lutha mu rychle řekl, co se stalo.

Caliel znovu zasténal: "Ale právě proto jsem odjel takhle, abyste se do toho nenamočili a neměli potíže!"

"Ropucha kvákala svému pánu. Obvinili nás, že jsme se s tebou spikli proti Korinovi."

Caliel si vzdychl: "Tanil a Zusthra zemřou, ale had jako Moriel se proplazí skrz a přežije. U Sakorova ohně, kde je v tom spravedlnost?"

"Teď čelíme Korinově spravedlnosti a naše šance nejsou nic moc," smutně odvětil Lutha. "Niryn nás od něj odstříhl hladce jako krejčí."

"Měl jsem to čekat. Sakra, kdybych se jenom dokázal dostat pryč a přesvědčit Tobina, aby dostal rozum!"

"Je mi líto, že tě chytili, ale jsem rád, že vím, že jsi prostě jenom neutekl," tiše řekl Barieus. "Aspoň na to budu moci myslet, než nás pověsí."

"Myslíš, že nás pověsí, Cale?" zeptal se Lutha.

Caliel pokrčil rameny: "Mne asi ano, ale vy dva jste nic neudělali! To není správné."

"Od chvíle, kdy jsme opustili Ero, není správné nic," prohlásil zachmuřeně Lutha.

* * *

Niryn stál vedle Korina v komnatě, kde se shromáždila rada. Zatímco hrstka lordů probírala osud zrádců, zůstával zticha, ale ne nečinný.

Cesty mysli mladého krále mu byly důvěrně známé, ale stále tu občas nacházel nečekané zatáčky a obraty, zdi odporu, které nezlomily dokonce ani jeho nárážky. Lord Caliel byl v pozadí až příliš mnoha z nich a ten malý krysí obličej na tom nebyl o moc hůř. Hluboko v srdci je Korin pořád miloval.

"Vaše Veličenstvo, oni vás zradili," naléhal vévoda Wethring. "Nemůžete dovolit, aby vás vnímali jako slabého! Musí být potrestáni tak, aby to všichni viděli. Všichni."

Korin pořád svíral v ruce tři tenké copy: jeden plavovlasý, jeden zrzavý a jeden tmavý.

Taková věrnost, dokonce i když se k němu jeho přátelé obrátili zády, pomyslel si čaroděj. Škoda, že je tak nevhodně namířená. Niryn se znovu soustředil na obrazy mladšího prince Korina, ztraceného ve stínu rodiny. Sestry, které budou královnami. Bratři se silnějšíma rukama, rychlejšíma nohama. Otec, který měl v oblibě tu toho, tu onoho, jak se to aspoň jevilo malému chlapci, který si otcem nikdy nebyl úplně jistý, dokud sourozence nevyhubil mor. A potom vina.

Dokonce i když byli ostatní z cesty, pořád nebyl dost dobrý. Niryn už dávno objevil vzpomínky na zaslechnuté

rozhovory - mistr šermíř Porion přikazuje ostatním družiníkům, aby nechali Korina vyhrát. To byla hluboká rána a plná soli. Caliel to věděl.

Niryn se na to hluboko pohřbené zranění soustředil. Korin ho z ničeho nepodezíral, jen ucítil, jak mu ztvrdlo srdce.

Odhodil copy stranou a procedil skrz zuby: "Ano, máte pravdu, samozřejmě."

Niryna to potěšilo.

* * *

Byl už večer, když se dveře znovu rozlétly. Stál v nich samotný Niryn a zářil škodolibostí. "Budete předvedeni před Korinův soud. Půjdete, nebo se raději necháte odvléct, jak si zasloužíte?"

"Bud'te stateční," zašeptal Caliel, když nejistě vstával. Lutha a Barieus už byli na nohou. Ať si říkají, co chtějí, jsou Královští družiníci; nehrbí se před nikým, ani před králem.

Vykročili z cely a našli tribunál, jak na ně čeká na nádvoří. Posádka se postavila kolem do čtverce a Korin stál na opačné straně, mezi Porionem a generály.

Stráž s nimi odpochoďovala doprostřed náměstíčka. Niryn se odešel postavit Korinovi po pravici, mezi šlechtu a generály.

Lutha se krátce rozhlédl po okolních tvářích. Mnozí na něj prostě zírali, ale pár se mu nedokázalo podívat do očí.

Korin byl v plné zbroji a držel před sebou tasený Ghërilainin meč.

Porion promluvil k obviněným: "Lorde Caliele, jste obviněn z dezerce a zrady. Bylo vám výslovně zakázáno jít k uzurpátorovi, ale vy jste se v noci odkradl jako zloděj, abyste se k němu připojil. Co můžete říci na svou obhajobu?"

"Co můžu říct, Korine, když jsi tak slepý, že nevidíš pravdu sám?" odvětil Caliel a hrdě zvedl bradu. "Jestli si myslíš, že jsem tě opustil, pak jsi nikdy neznal moje srdce tak, jak jsem si myslel. Nemůžu říct nic, čím bych to změnil."

"Připouštíte tedy, že jste jel k vojsku prince Tobina?" naléhal Niryn.

"Ano," odpověděl Caliel, ale stále mluvil ke Korinovi a jen ke Korinovi. "A ty víš proč."

Lutha viděl, jak Korin pevněji sevřel ruku na jílcí meče. Oči měl prázdné a mrtvé, když prohlásil: "Nevěra vůči pánu je pro válečníka kdykoliv nejtěžším zločinem, ale v těchto strašných dnech, kdy od svých nejbližších očekávám, že půjdou příkladem, je ještě víc neodpustitelná. Caliele a Lutho, oba jste zpochybňovali mou vůli od chvíle, kdy jsme opustili Ero. Byl jsem tolerantní, doufal jsem, že napravíte své způsoby a znovu se stanete věrnými družiníky, které jsem znával. Místo toho jste mezi ostatními roznýmčovali neklid a pochyby."

"Jakými ostatními?" dožadoval se Lutha. "Báli jsme se o tebe, protože..."

Srdce a hrdlo mu stiskla drtivá síla a udusila jeho protest. Zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml, ale Niryn ho znovu pozoroval s pobavením. To je kouzlo! Proč nikdo nevidí, co čaroděj dělá? Těžce polkl, chtěl ho obvinít, ale čím víc se snažil dostat slova ven, tím pevněji mu bolest svírala krk. Sesunul se na kolena a chytil se za hrud'

Korin si jeho bolest vyložil špatně. "Vstaň! Nezahanbuj sám sebe víc než dosud."

Bylo to beznaděčné. Niryn věděl, co chce Lutha říct, a zastavil mu slova v hrdle. Namáhavě se zvedl a zakrákal: "Barieus o tom nic neví. Ničím se neprovinil."

Barieus, který stál vedle něj, hrdě zatáhl ramena a hlasitě prohlásil: "Jsem panoš lorda Luthy a všude ho následuji.

Jestli je vinen, tak já taky. Jsem připraven sdílet jakýkoliv trest."

"A to taky budeš," řekl Korin. "Za nevěrnost budete nejprve zbičováni před tímto shromážděním. Dvacet ran Luthovi a jeho panoši a padesát Calielovi, za horší zločin. Zítřka za úsvitu budete pověšeni, za falešné přátelství a zradu."

Lutha držel hlavu vzhůru, ale měl pocit, jako by ho do břicha kopl kůň. Navzdory trpkým slovům v cele nevěřil, že by Korin zašel tak daleko. Dokonce i Alben vypadal šokovaně a Urmanis zbledl.

"Všichni oběšeni?" zeptal se mistr Porion pečlivě neutrálním tónem. "I Lutha a Barieus?"

"Ticho! Král promluvil," vyštěkl Niryn a ostře se na starého šermíře zadíval. "I ty hodláš pochybovat o moudrosti Jeho Veličenstva?"

Porion rozhněvaně zrudnul, ale poklonil se Korinovi a mlčel.

"Jestli nepromluví mistr Porion, promluví já!" rozhněvaně vykřikl Caliel. "Před těmito svědky prohlašuji, že jsi nespravedlivý. Pověš mě, když musíš, ale v srdci víš, že jsem jednal ve tvůj prospěch. Říkáš, že trestáš zradu, ale já říkám, že ji odměňuješ." Pohrdavě se podíval na čaroděje. "Jestli pověsíš tyhle dva muže, kteří neudělali nic, než že ti věrně sloužili, tak ať je toto shromáždění svědkem tvé spravedlnosti a vidí, jak je zvrácená! Zapomněl jsi, kdo jsou tví skuteční přátelé," dokončil rozhněvaně, "ale i když mě zabiješ, já jím nepřestanu být."

Na okamžik si Lutha myslel, že se Korin smiluje. Tváří mu prolétl náznak bolesti, ale jen na vteřinu.

"Necht' jsou menší přestoupení potrestána jako první," rozkázal. "Družiníci, konejte svou povinnost."

Alben a Urmanis se Luthovi vyhýbali pohledem, když vykročili a surově mu strhli košili. Garol a Mago se chopili Bariea a udělali totéž.

Když je vedli zpět ke kamenné budově, ve které byly cely, zahalil Luthu pocit neskutečna. Vysoko ve zdi byly vsazené velké železné kruhy. Vojáci už se činili a protahovali jimi krátké provazy.

Lutha zvedl hlavu a podíval se přímo před sebe, odmítaje ukázat strach. Shromážděné řady mlčících válečníků se mu slily v temné, zlověstné šmouhy.

Viděl už dost bičování, aby věděl, že dvacet ran je těžký trest, ale jejich hrozba bledla vedle důkazu, že všechny ty roky věrnosti a přátelství pro Korina nic neznamenaly. Ne, jestli je mohl tak surově odhodit jen pro slovo čaroděje.

Ostatní družiníci je vytáhli nahoru a přivázali rukama ke kruhům, s tvářemi přitisknutými k drsné zdi. Kruhy byly tak vysoko, že se Lutha stěží dotýkal nohama země. Měl pocit, jako by mu vytahovali paže z kloubů.

Otočil hlavu a podíval se na Bariea. Panoš měl rty pevně stisknuté, ale oči rozšířené strachem.

"Odvahu," zašeptal Lutha. "Nedovol, ať slyší tvůj křik. Nedopřej jim zadostiučinění."

Za sebou slyšel pohyb a cosi, co znělo jako hromadný nádech. Přistoupil k nim statný muž bez košile, v masce, která

mu zakrývala tvář, a ukázal jim dűtky, kterými budou potrestáni. K dlouhé dřevěné rukojeti bylo připevněno tucet nebo víc pramenů.

Lutha přikývl a odvrátil obličej. Stiskl kovový kruh a připravil se na první ránu.

Bylo to horší, než si dokázal představit. Nic, co zažil na cvičišti nebo na bitevním poli, ho nepřipravilo na tenhle první surový úder. Vyrazil mu dech, pálił jako oheň. Cítil, jak mu zpod lopatky stéká po boku pramínek krve jako slza.

Další úder dostal Barieus a Lutha slyšel, jak bolestí tlumeně zavrčel.

Muž s dűtkami byl ve své práci zkušený. Pečlivě rozděloval údery po obou stranách zad a křižoval šrámy tak, že každá nová rána zasáhla už rozervanou kůži a způsobila víc bolesti.

Několik počátečních ran Lutha zvládl dobře, ale než dostal prvních deset, musel se kousat do rtů, aby nekřičel. Barieus teď vykřikl po každém úderu, ale sloužilo mu ke cti, že nebrečel ani neškemral. Luthovi vykvetla na jazyku jasná, kovová pachuť krve; kousl se do rtu a nutil se němě počítat posledních pár ran.

Když to konečně skončilo, někdo přerizl provaz, který mu držel ruce na kruhu, a zápěstí nechal svázaná dohromady.

Luthu zradily nohy a skončil zhroucený, roztřesený a ve špině. Barieus se taky složil, ale skoro hned byl zpátky na nohou. Sklonil se a natáhl svázané ruce k Luthovi. Na tvářích měl slzy a z boků mu stékaly pramínky krve, ale jeho hlas zněl pevně, když řekl, aby to všichni slyšeli: "Dovol, abych ti pomohl, můj pane."

To dodalo Luthovi sílu, kterou potřeboval. Otočili se a stáli u sebe, čelem ke Korinovi, a Lutha si uvědomil, že jeho city k němu jsou mrtvé.

Strážce je hrubě odtáhly stranou a přinutily je stát a dívat se zblízka, jak ke zdi přivazují Calielu. Všichni slyšeli ostré bolestné zasyknutí, když mu vytáhli ruce nad hlavu a natáhli tak polámaná žebra.

Jak to vydrží? Lutha byl po dvaceti ranách ochablý a slabý a záda mu pulsovala bolestí. Padesát ran může člověku rozervat maso až na kost, možná i zabít, a Caliel už byl dost zraněný.

Caliel byl vyšší a měl delší paže. Snadno sevřel železný kruh a zapřel se nohama, hlavu skloněnou. A začalo to znovu. Pod prvními několika ranami sebou trhnul. Po deseti ranách krvácel. Po dvaceti se viditelně třásl. Každý úder dűtek otevíral na kůži krvavé šrámy, a poté co dűtky několikrát přešly celá záda, měl kůži strhanou a krvácel.

Možná dal Niryn muži s bičem tajný pokyn, aby Calielu nezabil před oběšením, protože rány nerozervaly svaly až na kost, ale po třicáté deváté ráně Caliel omdlel. Přišli muži s vědry mořské vody. Chlad a bodání soli ho znovu probraly. Zazmítal se u zdi a kousl se, aby nevykřikl. Pak trest pokračoval až do konce. Caliel snesl zbytek ve stejně tvrdohlavém tichu. Když ho odřizli, zhroutil se v bezvědomí na zem a krvácel do prachu.

"Královův rozsudek byl vykonán," ztěžka ohlásil Porion. "Odved'te je zpět do cely. Zítra budou oběšeni. Necht' je králův rozsudek vykonán."

Všichni válečníci na nádvoří se udeřili jílci mečů nebo luky do hrudi. Ostrý rachot poslušnosti projel Luthovým břichem jako nůž.

Barieus a on se dokázali dostat do cely po svých, ale Calielu surově odtáhli za ruce a hodili do sena tváří dolů. Lutha si vedle něj klekl a bojoval se slzami bolesti a zrady.

"U Sakorova plamene, vykrváci!" zalapal po dechu a bezmocně se díval na krvavou kaši, kterou udělaly dűtky z Calielových zad. "Řekněte králi, že potřebuje léčitele, prosím!"

"Stejně to k ničemu nebude," zamumlal jeden z hlídačů.

"Sklapni!" vyštěkl druhý. "Zeptám se, lorde Lutho, ale nevím, co dovolí. Milost Stvořitele vás provázej, ať se stane cokoliv."

Lutha vzhlédl, překvapený jeho laskavostí. Muž měl na sobě odznak červeného jestřába, ale v očích směl lítosti a znechucení. Poslal druhého strážce požádat o léčitele, ale sám se ještě chvíličku zdržel.

"Neměl bych nic říkat, pane," zašeptal. "Ale všichni tři jste dostáli své cti. A..." odmlčel se a nervózně se podíval ke dveřím. "A jsou tu takoví, kterým se nelíbí králova představa o spravedlnosti. Milost Stvořitele vás všechny provázej."

Narovnal se a odpěchal. Lutha slyšel, jak těžká závora zapadla na místo.

Léčitel nepřišel. Lutha a Barieus se svázanými rukama dokázali natrhat cáry z kalhot a položit je na nejhorší rány na Calielových zádech, aby zastavili krvácení. Luthova vlastní záda páliła, kdykoliv se pohnul, ale nepřestali, dokud pro Calielu neudělali alespoň to málo, co mohli.

Bylo příliš bolestivé sedět zády ke zdi, a tak se natáhli vedle Cala, každý z jedné strany, a pokusili se spát.

Lutha zrovna začínal dřímat, když ucítil, jak ho do nohy šťouchla jiná.

"Byli jste stateční," zasípal Caliel.

"Ani z poloviny ne tak jako ty," odvětil Lutha. "U Čtveřice, Cale, řekl jsi, co jsi měl na mysli, a nevykřikl jsi ani jednou!" "Opravdu? Já - na moc si nevzpomínám." Dokázal se skřipavě zasmát. "No, aspoň si nemusím lámat hlavu s jízvami, co?"

"Asi ne." Lutha si opřel hlavu o ruku. "Bojiš se?"

"Ne, a vy byste se taky neměli bát. Půjdeme k Bilairyho bráně spolu, s hlavami vzhůru. Jenom je mi líto, že jsem vás do toho namočil. Můžete mi odpustit?"

"Není co odpouštět," zašeptal Barieus. "Všichni jsme se pokoušeli dělat, co je naše povinnost. K čertu s Korinem, jestli radši poslouchá starou Liščí Bradu."

Smích bolel, ale byl to dobrý pocit. "Ano, k čertu s ním!" zalapal po dechu Lutha. Hlasitě vykřikl: "Slyšíš to, Korine? K čertu s tebou, když nevíš, jak zacházet s těmi, kdo tě milovali! Můžeš klidně jít..."

"Dost!" zachraptěl Caliel. "Oba. Nemají si nás pamatovat takhle. Není to - myslím, že to všechno není Korinova chyba."

"Jak to můžeš ještě říct?" hořce zasykl Barieus. "Zítra nás nechá pověsit. Říkáš, že ti na něm pořád ještě záleží?"

"Nelhal jsem tam venku," tiše odpověděl Caliel. "Měl jsem zabít Niryna, když jsem měl příležitost. Raději bych visel za něco takového, než umřít takhle. Aspoň by to bylo k něčemu. Tohle bude zatraceně marná smrt."

* * *

Vyděšená a fascinovaná Nalia sledovala, jak uvazují lorda Luthu a jeho panoše, ale po prvních ranách utekla z dohledu a zvracela do umyvadla. Tomara ji držela, dokud neskončila, a pak jí pomohla do postele.

"Zavři dveře!" prosila Nalia a přetáhla si polštář přes uši. Pořád slyšela zvuky biče a výkřiky, které se nesly vzhůru. Tomara zavřela balkónové dveře a všechny okenice a pak se vrátila a chladila Nalii spánky růžovou vodou. "Chudinko, neměla byste vidět takové věci. Jste moc křehká na takové divadlo."

"To byli královi družiníci!" zavzlykala Nalia. "Proč to dělá?"

"Ale no tak. Nesmíte plakat pro zrádce, holubičko moje," konejšila ji Tomara. "Pokud je tohle to nejhorší, co se jim stane, pak je král Korin mnohem milosrdnější vládce, než kdy byl jeho otec nebo babička. Královna Agnalain by je nechala vléct a rozčtvrtit."

"Takže je to pravda?" Korinovi přátelé se obrátili proti němu. Skoro ho litovala, věděla, jak hluboko člověka zasáhne zrada, ale děsilo ji, když viděla, čeho je schopený. "Tomaro, běž dolů mezi stráže a zjisti, co můžeš."

Tomara odpěchala, potěšená, že má znovu shánět klepy.

Nalia se opřela o polštáře a s obavami čekala zprávy. Když se Tomara nevracela, zvítězila v ní zvědavost, znovu přešla k oknu na nádvoří a otevřela okenice.

Teď tam visel lord Caliel. Žáda už měl zkrvavená a muž s důtkami ho pořád bil. Nalia s odporem a fascinací začala počítat rány. Než bičování skončilo, napočítala jich třicet jedna.

Zatímco se dívala, něco jí došlo. Jestliže Korin tohle dává svému nejdražšímu příteli, co by mohl udělat jí, kdyby někdy zjistil, jak ho teď v hloubi srdce nenávidí?

* * *

Mahti šel celou noc a celý den bez zastavení. Žvýkal suché bobule hadího kořene a tiše si prozpěvoval nápěv bez melodie, který zaháněl únavu i hlad. Když se zastavil, viděl, jak se v dálce leskne veliká vodní plocha, Moře Vycházejícího slunce. Zůstal stát a hleděl na ně v úžasu. Ve dnech před příchodem světlých lidí z nížin, než byli jeho lidé zahnáni do hor, Retha'noi cestovali mezi dvěma moři a uctívali Matku. Na tomhle ztraceném pobřeží byla posvátná místa. Přemýšlel, jestli zůstal někdo, kdo se o ně stará.

Snědl trochu jídla, sebraného z domu, který minul, chvíli se vyspal v úkrytu opuštěné boudy a vyrazil dál, přitahován mihotáním moře.

Nebyly tu žádné lesy, co by ho chránily, jen otevřená pole a roztroušené domky jižanů. Ve tmě viděl v dálce trsy světel, která označovala město, a držel se od toho místa dál.

Matčin hlas ho táhl, dokud nedošel až k cestě jižanů. Bledě se leskla v měsíčním světle; zastavil se na kraji, jako by to byla hbitá řeka, která ho odnese pryč, jestli do ní příliš bezstarostně vkročí. Šamanské značky ho šimraly a svědily.

Zavřel oči a šel dál. Nechal nohy jít s důvěrou v Matku Shek'met, jejíž bílá, utěšující tvář na něj shlížela z jasné noční oblohy. Světlo bylo jako pramen chladivé vody, konejšilo bolavé nohy a vyprahlé rty.

Dlouho šel po cestě. Prašná ušlapaná zem mu byla pod nohama cizí. Nešel tudy žádný jelen, jen koně a jejich stopy mu nic neřikaly. Šel, dokud se mu něco tvrdého nezarylo do chodidla, až klopýtl.

Nahrbil se, překvapený zábleskem zlata ve stopě kopyta, do které právě šlápl. Byl to prsten. Už dřív viděl takové ozdoby na rukách jižanů. Tahle byla poškozená, rozmáčknutá.

Možná na to šlápl kůň, pomyslel si. Když otáčel kouskem kovu v ruce, viděl, že část byla vytvarovaná do podoby ptáka.

Na cestě před ním se objevila Lhel a mávala, ať jde za ní. Pospěš si, šeptala v nočním vánku. Pospěš si, nebo přijdeš pozdě.

V dálce se cesta rozdělovala jako řeka kolem balvanu. Jedna část vedla podél útesů k východu. Druhá byla užší a mířila k tmavé skvrně lesa. Lhel ukázala tím směrem a Mahti byl rád. Bude příjemné být znovu mezi stromy.

25. Kapitola

J

ak se noc táhla, Caliel a Barieus umkli. Lutha nevěděl, jestli usnuli, nebo ne, a neměl to srdce je rušit.

Bolest byla dobrým rozptýlením nebo možná opravdu byl statečný, protože se příliš nebál. Snad to přijde později, až poleze na šibenici. Pokoušel se představit si svoji hlavu na píce na cimbuří, vedle těch, které už tam hnily, ale necítil nic než otupělý nezájem. Když si však představil mrtvé ty dva, hlavně Bariea, lámalo mu to srdce.

Neměl ponětí, jak dlouho zbývá do rozbřesku, když náhle zaslechl smích a mumlání hlasů, a potom tiché zuchnutí u dveří. Ležel velice tiše, jako králík, který ztuhnul před liškou.

Vzápětí uslyšel skřipění závořů na dveřích. V tu chvíli si ho strach našel. Dveře se s tichým vrznutím pantů otevřely.

Venku byla ještě tma a stráž neměla louče. Lutha nedokázal rozeznat víc než nezřetelný obrys menší postavy, která tam stála.

"Kdo je tam?" zeptal se, krk tak vyschlý, že slova stěží vyšla ven.

"Přítel." Lutha hlas nepoznával, ale znělo to jako mladý muž. "Vstávejte, všichni. Pospěšte si!"

Lutha se s bolestným úsilím zvedl na kolena. Ozvalo se tiché šramocení a pak přišel náhlý jas, odkryté světlo malé lucerny. Držel ji světlovlasý mladík; v druhé ruce měl ranec oblečení.

"Rychle, oblečte si to," naléhal, rozprostíraje ranec. Podal každému z nich košili a prostý plášť. Pak se podíval na Calielu a zalapal po dechu. Caliel se ani nepohnul. Žáda měl pořád černá od zaschlé krve a šramů.

"Kdo jsi? Proč to děláš?" šeptal Lutha, zatímco si opatrně natahoval košili.

"Královnin přítel," netrpělivě odvětil mladík. "Bude moc nešťastná, jestli umřete. Prosím, pospěšte si, než někdo

přijde."

"Calieli, prober se," tiše ho budil Lutha, chytil ho za nohu a třásl jím.

Caliel zasténal. Byl stěží při vědomí, příliš slabý a dezorientovaný, aby se dokázal postavit sám. S cizincovou pomocí ho Lutha a Barieus dostali na nohy. Kůži měl horkou a suchou, a když kolem něj cizinec omotal plášť, znovu chraplavě zasténal. "Co - co se děje?"

"Dostávám vás odsud, než Korin pověsí tři další dobré muže," řekl mu cizinec. Znovu zakryl lucernu, otevřel dveře a vyhlédl ven. "Vzduch je čistý. Běžte. Bude se střídát stráž."

"Ne, nemůžu," mumlal zmatený Caliel. "Neopustím..."

Lutha ho sevřel pevněji: "Prosím, Cale, neper se s námi. Pomáháme ti."

Všichni tři ho spojenými silami dokázali dostat ze dveří. Na dvoře byl hluboký stín, louč ve dveřích uhašená, ale Lutha viděl dvě ležící postavy. Podivil se, jak je tenhle štíhlý mladík přemohl a jestli je jeden z nich ten, kdo s nimi předtím mluvil laskavě. Doufal, že ne.

Drželi se ve tmě a vyhnuli se strážím u hlavní brány, až se konečně dostali k malé postranní brance v západní hradbě. Tady ležel mrtvý nebo v bezvědomí další muž.

"Nemohl jsem vám sehnat koně. Takže se budete muset dostat dál pěšky, jak to půjde. Jděte cestou podél útesu a vyhýbejte se táborům. Jestli uslyšíte, že za vámi někdo jde, můžete se schovat - nebo skočit."

Luthu ta rada šokovala méně, než by mohla jen před pár dny. "Aspoň mi pověz, jak se jmenuješ."

Mladík zaváhal a pak zašeptal: "Jsem Eyoli. Prosím, pověz Tamír, že jsem pořád tady a pošlu jí zprávu, jakmile to půjde. A teď běžte, pospěšte si! Můžete ukrást koně, jestli je najdete, ale dostaňte se odsud, než vyjde slunce."

S tím je Eyoli skoro vystrčil z branky a zavřel za nimi dveře, než mu Lutha stačil poděkovat.

Vnější hradba sahala skoro k útesům. Dole ležel úzký pruh nerovné travnaté země a mezi balvany a pahrbky se vinula vyšlapaná pěšina, ve světle hvězd stěží viditelná. Nedaleko odsud plály vnější hlídkové ohně jižního ležení. Lutha mžoural ve tmě kolem a modlil se, aby takhle pozdě v noci na stezce nikoho nepotkali. Nebyli v stavu utíkat nebo bojovat.

Caliela museli skoro nést - což nebylo snadné. Nebyl těžký, ale byl vyšší než oni dva a neudržel se na nohou. Lutha cítil teplou krev prosakující skrz plášť pod rukou i stékající po jeho vlastních zádech, jak námaha znovu otevřela rány. Zvládli to jen díky čirému odhodlání; Lutha se však sotva odvažoval dýchat, každou chvíli čekal shora výkřik nebo zlostné svištění šípů.

Zdálo se však, že jim přeje štěstí. Dostali se od pevnosti a nikoho na stezce nepotkali. Opatrně obešli odlehlé stany a pokračovali po pěšině ještě tak míli. Často přitom odpočívali; hrozilo, že jim dojdou síly, a Caliel střídavě omdlával.

Když se dostali za poslední hlídky, namířili si to k cestě vedoucí k lesíku v dálce.

Lutha měl silné bolesti a už celý den nic nepil. Pokračovali, ale hlavu měl v čím dál větším ohni a Barieus na tom nebyl o nic lépe.

"Kam půjdeme?" zašeptal Barieus, hlas plný bolesti a strachu. Stromy pořád vypadaly velmi daleko a na východním obzoru se ukázaly první náznaky svítání.

"K Tobinovi," zachraptěl Caliel, který se blouznivě kymácel mezi nimi. "Musíme... musíme zjistit..."

"Ano." To z nich zcela jistě udělá zrádce, ale jejich životy stejně nemají cenu ani olověného sesteru, jestli je Korin chytí. A pověsit nás může jenom jednou.

Přesto se přes Calielovo rameno ohlédl na Bariea. Znali se od narození. Jestli se Barieovi kvůli němu stane ještě něco...

Barieus ho přistihl při pohledu a zasípal: "Neříkej to. Půjdu tam, kam půjdeš ty."

Lutha se zazubil, aby nebylo vidět, jak se mu ulevilo. Atyion je velmi daleko. Nebyl si jistý, jestli zvládnou dojít aspoň k tomu lesu před sebou.

V téhle části šíje nebyly usedlosti ani vesnice, nebylo kde ukrást koně. Zatímco svítání pomalu osvětlovalo nebe, probíjeli se k lesu, a když se z moře vynořil první jasný okraj slunce, podařilo se jim konečně dostat Calielu pod stromy. Úzká blátivá pěšina se vinula do lesního šera. Lemovalo ji ostružiní a maliní, příliš husté, než aby se jím dalo prodat.

Prozatím se musí držet cesty.

Kolem se probudili ptáci a zpívali na přivítanou novému dni. Jejich hlasy se mísily se vzdycháním osvěžujícího vánku čechrajícího listů nad nimi.

Nezaslechli jezdce, dokud nebyli skoro u nich.

"Jsou přímo za námi!" zasténal Barieus, ohlédl se přes rameno, klopýtl a málem pustil Cala.

Luthu přemohlo zoufalství. Nemohli uniknout, jenom se ukrýt, a jestli jsou to jezdci z pevnosti, nejspíš je vede stejné kouzlo, které předtím tak rychle našlo Calielu.

"Nechte mě. Utíkejte," zamumlal Caliel a slabě sebou zmítal v jejich sevření.

"Neopustíme tě." Lutha se marně rozhlížel po nějakém úkrytu.

"Nebud' hloupý!" zavrčel Caliel a svezl se na zem.

Už zřetelně slyšeli cinkání postrojů a staccato kopyt. "Bilairyho koule, je jich aspoň dvacet," řekl Barieus.

"Pomoz mi dostat ho z cesty," rozkázal Lutha, pokoušeje se odtáhnout Calielovo bezvládné tělo do roští.

"Pozdě!" zasténal Barieus.

Zvuky koní byly čím dál hlasitější a přehlušovaly ranní ptačí zpěv. Mezi stromy už viděli záblesky kovu.

Náhle je polekal nejpodivnější zvuk, jaký kdy slyšeli. Ozval se zblízka, ale zdálo se, že přichází ze všech stran najednou. Luthovi to znělo jako kombinace kvákání volské žáby a křiku volavky, ale smíchané a protáhlé v podivném pulsujícím hukotu.

Postavili se s Bariem kolem Cala, aby ho chránili před novou hrozbou. Zvuk zesílil, stoupal a klesal, a jim se při něm ježily vlasy vzadu na krku.

Jezdci vyjeli ze zatáčky a objevila se celá skupina. Vpředu byl čaroděj v nezaměnitelném bílém rouchu. Lutha a Barieus se pokusili vtáhnout Calielu do ostružinového houští, ale bylo tak husté, že se nedostali skrz. Schoulili se tam, trny skrz pláště bolestivě zabodnuté v zádech, Lutha sehnutý nad Calielem.

Jezdci se prořítli kolem, někteří tak blízko, že kdyby Lutha natáhl ruku, mohl se dotknout jejich bot. Nikdo z nich nevěnoval jediný pohled otrhaným uprchlíkům, kteří nevěřícně hleděli, jak je pronásledovatelé málem zajeli.

Podivné hučení pokračovalo, dokud poslední jezdec nezmizel za další zatáčkou a cinkání postrojů neutichlo v dálce. Potom přestalo tak náhle, jak začalo. Lutha znovu slyšel křik racků a bubnování osamělého datla.

Caliel byl znovu vzhůru a třásl se vyčerpáním. Rány se mu otevřely; tmavé krvavé skvrny a pot mu přilepily drsnou látku k zádům.

"Co se to, u Čtveřice, stalo?" zašeptal Barieus.

"Můžeš hádat stejně dobře jako já," zamumlal Lutha.

Vzápětí všichni uslyšeli v lese za ostružiním nezaměnitelný zvuk kroků. Ten, kdo šel, se nepokoušel ukrývat. Větvičky mu pod nohama hlasitě praskaly a poutník si pískal.

Potom se zpoza křoví na cestě za nimi vynořil malý tmavý muž. Přes rameno měl malý vak a na sobě dlouhou tuniku s opaskem a rozedrané kalhoty vesničana. Nezdálo se, že je ozbrojený, až na dlouhý nůž v pochvě za opaskem a divnou hůl, kterou nesl přes druhé rameno. Byla skoro půldruhého metru dlouhá a pokrytá spleťtými vzory. Na zbraň byla příliš zdobená a na hůl k chůzi příliš silná.

Když se muž přiblížil, uvědomil si Lutha, že to není Skalan. Měl husté černé vlasy, které mu v drsných kudrnách visely pod ramena. Spolu s tmavými, skoro černými očima to znamenalo Zengata. Lutha ho opatrně sledoval a pokoušel se odhadnout, jestli je to přítel, nebo nepřítel.

Chlapík musel uhádnout, nač Lutha myslí. Zastavil se pár metrů od nich, hůl vyváženou v ohbí ruky, a natáhl obě dlaně, aby bylo vidět, že jsou prázdné.

Pak se usmál a řekl se silným přízvukem: "Přátelé, potřebujete pomoc."

Ted' Lutha viděl, že to, co považoval za hůl, je ve skutečnosti jakási dřevěná píšťala. Muž měl náhrdelník z vyřezávaných zvířecích zubů, navléknutých na kožené šňůrce, a podobné náramky.

"Co nám chceš?" dožadoval se.

Muž mu věnoval zmatený pohled. "Přítel." Ukázal směrem, kterým odjeli Nirynovi muži. "Pomáhám, ano? Jsou pryč."

"Ten zvuk, myslíš? To jsi udělal ty?" zeptal se Barieus.

Muž zvedl píšťalu, aby ji viděli, nafoukl tváře a přiložil rty ke konci. Byl tam jakýsi široký náustek udělaný z voskového kroužku. Z druhého konce se ozvalo zabečení. Udělal ještě pár těch podivných zvuků, jako flétnista, který si zahřívá nástroj, a pak se zvuk změnil v hluboké hučení, které slyšeli předtím. Zatímco Lutha poslouchal, zahleděl se na mužovy nohy. Byly velice špinavé a mozolnaté, jako by nikdy nenosil boty. Ruce měl taky umouněné, ale méně, a nehty pečlivě zkrácené. Ve vlasech se mu zachytily kousky suchých listů a větviček.

Hudba byla stejně podivná jako hudebník; tohle bylo bezpochyby to, co předtím slyšeli.

"To je kouzlo, že?" prohlásil Barieus. "Jsi čaroděj!"

Muž přestal hrát a přikývl. "Neslyší, ti jezdci. Nevidí."

Lutha se otevřeně zasmál: "To je dobré kouzlo. Děkuji ti!"

Vykročil, aby si se zachráncem potřásl rukou, ale Caliel ho chytil za paži. "Ne, Lutho! Nevidíš?" zalapal po dechu. "Je to čarodějník!"

Lutha ztuhl. Byl by méně šokovaný, kdyby potkal mága kentaura z Nimerských hor. Byli k vidění častěji než horští čarodějníci, a mnohem vítanější. "Je to pravda?"

"Čarodějník, ano, šaman. Jsem Mahti." Dotkl se hrudi, jako kdyby mu Lutha nemusel rozumět. "Mahti? Retha'noi. To, čemu říkáš horský lid."

"Horský lid," přecídl skrz zuby Caliel. "Nevěř mu. Nejspíš špehuje a chystá nájezd."

Mahti si odfrkl a se zkříženými nohama se usadil na špinavé zemi. "Ne nájezd." Přešel dvěma prsty po zemi. "Dlouhé dny chůze."

"Jsi na výpravě?" zeptal se Lutha, navzdory Calielově reakci zvědavý.

"Dlouhé chůze, to vý- pravě?"

"Ano. Mnoho dní."

Mahti šťastně přikývl: "Vý- pravě."

"Proč?" vyptával se Caliel.

"Dám na tebe pozor."

Tři Skalané si vyměnili skeptické pohledy.

Mahti zalovil v umaštěném váčku na opasku, strčil si do úst cosi tmavého a scvrklého a začal hlasitě žvýkat. Nabídl váček ostatním a uculil se, když ho rychle odmítli. "Vidím vás ve svoje snová píseň..." Odmlčel se a zvedl dva špinavé prsty. "Tolik nocí."

"Přede dvěma nocemi?"

Zvedl tři prsty a ukázal na ně. "Vidím tebe a tebe a tebe. A našel tohle."

Zalovil ve druhém malém váčku a vytáhl zlatý prsten. Caliel na něj zíral. "To je... to je moje. Ztratil jsem ho, když mě chytili."

Mahti se naklonil a položil ho na zem před Calielu "Já našel. Hodně utíkám, aby se sem dostanu." Mahti zvedl bosou nohu a ukázal jim několik špinavých ran na mozolnatém chodidle. "Ty taky utíkáš, od přítel, který..." znovu se odmlčel, hledaje správné slovo, a pak se na Calielu smutně podíval. "Přítel, který otočil tvář pryč."

Caliel zíral.

Mahti zavrtěl hlavou a pak se znovu dotkl rukou hrudi nad srdcem. "Máš bolest od ten přítel."

"Sklapni, čarodějníku."

"Nebud' hrubý, Cale," zabručel Lutha. "Říká jenom pravdu."

"Nepotřebuju ji slyšet od takových, jako je on," odsekl Caliel. "Stejně je to jenom nějaký trik. Proč se ho nezeptáš, co chce?"

"Říkám tobě," odpověděl Mahti. "Vy mě vedete."

"Vedeme? Kam?" zeptal se Lutha.

Mahti pokrčil rameny, pak otočil hlavu ke Calielovi a zamračil se. "Nejdřív léčím. Přítel, který otočil tvář pryč, tebe zranil."

Caliel se naklonil dozadu, příliš slabý na to, aby mohl udělat víc. Mahti se však nepokusil k němu přiblížit. Vůbec se nepohnul, jen zvedl píšťalu ke rtům. Otevřený konec se opíral o zem před ním, směrem k Calovi. Znovu našpulil tváře a zahřál píšťalu.

"Zastavte ho!" Caliel se pokusil couvnout, oči upřené na píšťalu, jako by čekal, že začne chrlit oheň.

Mahti si protestů nevšímal. Přiložil si píšťalu pohodlněji k ústům a začal s kouzelným hučením. K Luthově hrůze se mu na kůži začaly během hraní objevovat černé linie a rozlézaly se po ní jako stonožky, až vytvořily spletité, barbarské vzory z kruhů a čar.

"Slyšel jsi ho. Nechce tvoje kouzla!" vykřikl Barieus a skočil mezi šamana a Calielu. Lutha udělal totéž, připravený odrazit kdovíjaký útok.

Mahti se na ně podíval, v očích zřetelné pobavení, a roh zazněl primitivním smíchem. Pak se tón proměnil v úplně jiný druh zvuku.

Začalo to hučením, ale brzy navázal hlubší, měkčí zvuk. Symboly teď úplně pokrývaly šamanův obličej, ruce a paže i odhalenou kůži na hrudi. Luthovi to připomnělo tetování, které viděl u klanu Khatme, ale tyhle znaky byly jiné, hranatější a primitivnější. Vzory vyleptané do zvířecích zubů a drápů, zdobících šamanův krk, byly stejné. Barbarské; jiný výraz ho nenapadal. Pohled na ně mu připomněl všechny ty strašlivé historky, které slýchal o horském lidu a jeho kouzlech.

Ale navzdory Luthově instinktivní úzkosti mu teď zvuky vycházející z píšťaly připadaly podivně konejšivé. Podlehl omamnému účinku píšťaly a cítil, jak mu těžknou víčka. Někde v hloubi hlavy věděl, že je očarován, ale nedokázal se tomu postavit. Barieus mrkal a kymácel se. Caliel pořád přerývaně dýchal, ale oči se mu zavřely.

Bzučení pokračovalo několik minut a Lutha s překvapením zjistil, že sedí na zemi vedle Calielu a pobízí ho, aby si lehl a opřel si hlavu o jeho nohu. Caliel se natáhl na bok a zkrivil tvář, když se rány na zádech otřely o zakrvácený plášť.

Píseň píšťaly se znovu změnila, aniž si toho Lutha vůbec všiml. Byla teď vyšší a lehčí, rychlé drobné výbuchy zvuku následované dlouhými trylky. Caliel vzdychl a ochabl. Lutha nedokázal říct, jestli Cal usnul nebo omdlel, ale dýchal snadněji než předtím. Podíval se na Bariea; panoš hluboce spal, vsedě, s mírumilovným úsměvem na rtech.

Lutha bojoval se spánkem a hlídal ostatní. Sledoval šamana se směsí podezření a úžasu. Vypadal sice špinavě a obyčejně, ale očividně to byl muž s velkou mocí. Ovládl je tří a stačila mu k tomu jenom ta podivná hudba, jestli se tomu tak dá říkat.

Ještě podivnější bylo, jak vyťahovala bolest z Luthových zad. Kůže ho svědila a páčila, ale nejhorší bolest z ran důtkami ustupovala a byla už skoro snesitelná.

Konečně zvuk utichl. Mahti k nim přešel, na chvíli položil Calielovi ruku na čelo a potom přikývl. "Dobré. Spát. Přijdu zpátky."

Šaman nechal svůj vak na zemi, ale píšťalu vzal s sebou a odešel mezi stromy na druhé straně cesty. Ostružiní tam vypadalo stejně husté jako to, které do sebe nevpustilo Luthu, ale šaman snadno prošel a zmizel mezi stromy za ním. Teď, když bylo kouzlo zlomeno, byl Lutha naštvaný, jak snadno padl do léčky. Nechtěl budit Calielu, a tak hodil kamínek na Bariea, aby ho probral.

Chlapec se probral a zív. "Měl jsem sen. Myslel jsem..." Zamlženým zrakem se rozhlédl kolem a uviděl šamanův vak.

"Och!" Vyskočil na nohy. "Kde je? Co udělal Calovi?"

"Klid. Nech ho spát," zašeptal Lutha.

Barieus chtěl něco namítnout, ale najednou se mu na tváři rozestřel výraz čirého úžasu. "Moje záda!"

"Já vím. Moje taky." Opatrně vytáhl nohu zpod Calielovy hlavy a podložil mu ji svým vlastním pláštěm. Vstal a nadzvedl Barieovi plášť a košili, aby mu prohlédl záda. Nevypadaly o moc lépe, ale nebyla tam čerstvá krev. "Nevím, co udělal, ale Caliel spí líc. Mahti říkal, že ho chce léčit. Možná to udělal."

"Mohl by být něco jako drysián."

"Nevím. V příbězích, které jsem slyšel, nikdy nebylo nic o čarodějnicích, kteří léčí. Spíš bych čekal to, co udělal, když začaroval naše pronásledovatele."

"Co si myslíš o tom, že ho máme někam odvést?" zeptal se Barieus a nervózně se po šamanovi rozhlédl.

"Nevím." Možná má Cal pravdu a tohle je nějaký trik, ale i tak, proč by jim pomáhal?

"Myslíš, že nás viděl ve snu, jak říká?"

Lutha pokrčil rameny. Jestli je to čarodějník, předpokládal, že je to klidně možné. "Možná je to blázen a zatoulal se od svých lidí. Chová se trochu pomateně."

Ozvalo se krátké zasmání; oba nadskočili a otočili se.

Mahti se vynořil z ostružiní s hrstí rostlinek a dřep si vedle Calielu. Když ho šaman jemně otáčel na břicho a zvedal mu špinavý plášť ze zad, Cal se neprobudil. Na trzných ranách se za noc mnohokrát udělaly strupy a zase popraskaly, a záda byla rudá a oteklá.

Šaman otevřel vak a vytáhl pokrčenou košili z domácí příze. Hodil ji spolu s nožem Luthovi. "Udělej na uvázání,"

přikázal se zjevným úmyslem vyrobit obvazy.

Zatímco Lutha řezal košili, Mahti vyndal z vaku něco jiného a začal to žvýkat. V dlaních rychle třel rostlinky. Za chvíli vyplivl na rozmačkané lístky tmavou šťávu a všechno to uhnětl dohromady s vodou z lahve. Potom přiložil kousky primitivní placky na Calielovy rány.

"Jsi drysián?" zeptal se Barieus.

Mahti zavrtěl hlavou. "Čarodějník."

"No, aspoň s tím nedělá cavyky," zamumlal Lutha.

Mahti zachytil tón hlasu, a když skončil s obvazováním Calielových ran a žeber, zvedl obočí: "Moji lidé? Strašíme děti vypravováním o vás." Podíval se dolů na Cala a znechuceně nakrčil nos. "Žádný Retha'noi nedělá tohle." Opatrně se dotkl nateklých podlitin na polámaných žebrech. "Teď spravuju kost. Vyndám špatnou vodu."

"Co to znamená?" zeptal se Barieus.

"Asi myslí hnis," řekl Lutha. "Léčíš tímhle, že?" Lutha ukázal na píšťalu, která ležela vedle nich na zemi.

"Ano. Oo'lu."

"A to jsi předtím použil, abys nás ukryl?"

"Ano. Muži šamani Retha'noi všichni hrají oo'lu pro svoje kouzlo."

"Slyšel jsem příběhy o tom, jak je vaši lidé používají v boji."

Mahti se jenom otočil zpátky k ošetřování Caliel. Lutha a Barieus si vyměnili ustarané pohledy. Panoš si taky všiml, že se jim nedostalo odpovědi.

"Oceňujeme, cos udělal pro našeho přítele. Jakou žádáš odměnu?" zeptal se Lutha.

"Odměnu?" Mahti vypadal pobaveně.

"Ty jsi nám pomohl, a tak ti dáme něco na oplátku."

"Říkám vám. Vy mě vedete, až váš přítel může na výpravě."

"Aha, takže jsme zpátky na začátku?" povzdechl si Lutha. "Kam chceš jít?"

"Kam vy jdete."

"Ne! Ptám se tě, kam chceš, abychom zavedli my tebe. Ne že by na tom záleželo. Už máme někam namířeno. Nemáme čas potulovat se někde s tebou."

Nedalo se říct, čemu všemu horal rozuměl, nicméně šťastně přikývl. "Vy vedete."

Barieus se zasmál.

"Fajn, my vedeme," zavrčel Lutha. "Jenom si nestěžuj, když skončíme jinde, než kam jsi chtěl!"

26. Kapitola

D

íky svým čarodějům a zvědům Tamír znala srdce šesti šlechticů, jejichž statky ležely v okruhu několika dní jízdy od Atyionu. Čtyři byli proti ní, všichni dost blízko na úder, kdyby se rozhodli dělat potíže.

Byl to důvod k obavám. Tamířino vojsko stále nemělo ani deset tisíc válečníků a mnozí z nich byli necvičení synové a dcery sedláků a obchodníků. Rozčarování šlechtici, kteří utekli od Korinova dvora na severu, přinesli zprávy o dvojnásobné síle. Jestli Korin vytáhne do boje, bude se muset Tamír spolehnout na pevné hradby a pečlivě uložené zásoby svého nového sídelního města.

Něco se musí udělat.

* * *

Setkala se s generály a čaroději kolem velkého kulatého stolu v komnatě s mapami. Už od založení hradu se tahle místnost využívala k plánování bojů. Kolem stěn byly police plné map pevniny i moře. V klidných chvílích se Tamír skvělou sbírkou probírala; zjistila, že mnohé mapy jsou opatřeny poznámkami napsanými otcovou rukou.

Právě teď Lytia předčítala soupis, týkající se vojenského potenciálu a nejrůznějších řemeslníků. Tamír se pokoušela soustředit na seznamy podkovářů a zbrojírů, ale myšlenky se jí toulaly. Bylo horko a klid a z neutuchajícího vrzání cikád se jí klížila víčka. V letních šatech se potila. Taký se blížil její měsíční čas a vypadalo to, že jí horko vadí víc než jindy. Nebo to mohly být ty mizerné dlouhé sukně!

Přešla k velkému otevřenému oknu a pokoušela se trochu ochladit jemným vějířem ze santálového dřeva a slonoviny. Krabici vějířů našla v jedné ze skříní svojí šatny a rozhodla se, že je použije. Nejdřív si připadala trochu divně, jako u většiny ženských doplňků, ale vonící vánek, který vytvářely, jí víc než nahradil jakékoliv zahanbení. A zdálo se, že to nikomu nepřipadá divné.

Nečekaly ji zrovna žádné bitvy, a tak nosila většinu času šaty. Lytia nařídila hradním švadlenám, aby přesily šaty královniny matky podle nové módy. Tyhle, ze světle modrého lnu lemovaného stříbrnými stehy, bývaly jedním z nejoblíbenějších jezdeckých úborů princezny Ariani. Když se na sebe Tamír dívala do zrcadla, myslela na tu noc kdysi během návštěvy Atyionu, kdy proklouzla dovnitř, oblékla si matčin plášť a pokoušela se představit si, jak bude vypadat jako dívka.

Zaujal ji zvuk dětského smíchu dole v zahradách. Kterýsi z Arkonielových nejmladších čarodějů se šplouchal ve fontáně s dětmi z hradu. Pár dalších sedělo na trávě a hrálo si s koťaty. Záviděla jim. Ještě loňského léta by si šla za dne, jako je tenhle, zaplavat s přáteli nahá do moře, nebo by leželi někde ve stinném koutě se svlečenými košilemi. Její snění přerušil Illardi. "Veličenstvo? Co myslíte?"

Povzdechla si a vrátila se ke stolu. "Nedávala jsem pozor. Oč jde?"

Nyanis měl před sebou další mapu. Známí Tamířini spojenci na ní byli vyznačeni modrým inkoustem, Korinovi věrní červeným a ti, jejichž záměry zůstávaly neznámé, zeleným. Červených a zelených značek bylo mnohem víc a soustředily

se na severu, kde byly některé veliké državy. Modré značky na jihu představovaly většinou města a državy méně významných šlechticů a rytířů.

"Ukázala jste velkou shovívavost, Veličenstvo," řekl Illardi. "Je čas předvést, že královna má moc a její trpělivost hranice."

"Začal bych tady, u lorda Eriana," doporučil Nyanis a ukázal na místo dva dny jízdy směrem na sever. "Má silnou pevnost, ale méně než dvě stě válečníků a jeho panství bylo zle zasaženo hladomorem. Neměl by být schopen vydržet delší obléhání. Mohli bychom tam poslat oddíl a udělat z něj příklad. Stejnou taktiku můžeme použít vůči vévodovi Zygovi a lady Alně. Zprávy se rychle rozšíří."

"Takže na to konečně došlo, že? Skalané proti Skalanům. A jestli mám být přijata jako královna válečnice, musí mě vidět válčit."

"Ne, Veličenstvo. Protože jste královna, musíte nechat svoje kapitány a generály, aby se postarali o malé ryby, jako jsou tyhle," vysvětloval Illardi.

"Cože? Zůstat tady, zatímco vy půjdete do boje?"

"Bojím se, že má pravdu," řekl Nikides. "Tyhle malé državy jsou pod úrovní tvé pozornosti. Napíšu ultimátum, které bude přečteno před branami. To jim dá šanci změnit názor, jestli si to budou chtít rozmyslet."

"A k čemu jsem potom cvičila?"

"K vedení bitev, ne šarvátek," řekl Tharin. "Tvůj otec a já jsme zařizovali podobné drobnosti ve jménu krále. Nemusel tam být. Byli jsme jeho paže a jeho vůle." Usmál se jejímu očividnému zklamání. "Už ses osvědčila, Tamír, od prvního boje. Zprávy o tvém vítězství proti Plenimarským se šíří. Kromě toho, jak říkáš, tohle je Skalan proti Skalanovi. Raději si nechej čisté ruce. Dovol svým válečníkům, aby z těchto nadutců udělali příklad. Snad to bude ostatním stačit, hlavně těm nerozhodnutým."

Tamír si najednou uvědomila, že dost důrazně máchá vějířem. Bilairyho koule, není divu, že jí říkají, ať zůstane doma, když tu stojí v šatech jako nějaká nervózní dvořanka! "Ještě si o tom promluvíme po obědě," zabručela. Měla hlad, ale jestli se nedostane z těch šatů a nevykoupe se, tak se zblázní.

Ostatní se uklonili a odešli, kromě Kiho a Tharina.

"Můžu na pár slov, Veličenstvo?" ozval se Tharin, než stačila vyklouznout, a jeho pohled říkal, že je to důležité. "O samotě?"

Vzdychla: "Dobrá. Ale promluvíme si v zahradě. Bude tam chladněji. Ki, ať mi Baldus nechá v pokoji připravit studenou lázeň, ano? Za chvíli se s tebou najím."

Ki zavrtěl hlavou. "To je třetí koupel tento týden. Jestli v tom budeš pokračovat, budou si lidé myslet, že jsi Aurēnfaie."

* * *

Slunce se přesunulo za západní věž a objevil se náznak větru. Vzorované květinové záhony voněly ve vzduchu a zurčení fontán se mísilo s bzukotem včel pilně obletujících květy.

Zdálo se, že je Tharin taky vděčný za stín. Oblékal se tady jako řádný dvořan, tuniku a krátký plášť ve střízlivém tónu, ale výtečně stříženou a lemovanou vyšíváním. Jako vévoda teď nosil zlatý řetěz a pečeť svého postavení a vlasy si svazoval černou hedvábnou stuhou místo masného koženého řemínku, nestaral se však o tituly a hezké věci o nic víc než kdykoliv předtím. A zůstal po jejím boku, nehnul se jako vilejš na skalisku, nejdůvěryhodnější rádce.

Teď, když kráčeli pod kvetoucími stromy, viděla, že mu něco leží v hlavě. Všude kolem však bylo služebnictvo a dvořani; Tharin počkal, až se dostanou do relativního soukromí do besídky obrostlé vínem, a pak teprve promluvil.

Když se usazoval na dřevěné lavičky, hrály mu na tváři skvrny stínů. "Možná se ti nebude líbit, co ti musím říct."

"Viš, že tě stejně vyslechnu." Posadila se a vytáhla si sukni nad kolena, aby si ochladila nohy. Zpod keře kvetoucích růží se vynořil Rvác a skočil jí na klín. Poškrábala ho za ušima a trhla sebou, když začal přešlapovat a zatínat jí drápy do stehna. "Tak do toho. O co jde?"

"O Kiho. Jak se teď věci mají? Není to pro něj dobré."

Tohle ji zaskočilo. Čekala řeč o válce. "Říkal ti něco?"

"Ne, a nepoděkoval by mi, že se do toho pletu, kdyby to věděl. Ale já jsem u dvora déle než ty a on a nelíbí se mi řeči, které se šíří. Už má nálepku tvého oblíbence, a ještě víc. Z toho se rodí žárlivost a ta vám může oběma způsobit potíže." Odmlčel se, utrl pár zralých hroznů a část jí podal. "Hádám, že tvoje city k němu se nezměnily?"

Sklopila hlavu a začervenala se, ale mlčela. Změnily se; byly silnější než dřív.

"Vím, že se to pokoušíš skrývat, ale ke klepům stačí už jenom to, že je pořád ve tvé blízkosti - a že není z urozeného rodu."

"Viš, že je mi to jedno!"

"Ano, ale teď jsi u dvora a tak to tady chodí; příliš mnoho lidí, co mají příliš mnoho času na přemýšlení." Snědl hrozen, pomalu ho rozzvíkal. "Je v tom i něco víc. Přiměla jsi ho, aby se choval jako dvorní dáma. To není postavení pro válečníka."

"Tak to není!" To, jak se jí Tharinova slova dotkla, jí však prozradilo, že to pravda je. "Je to můj panoš. Kdybych byla pořád kluk, nemluvili by takhle."

"Lidé mluvili už předtím. Ale to je teď jedno. Jsi mladá královna a on panoš z rodiny, kterou všichni znají jako poněkud drsnou. Když jsi byla princ a ještě dítě, tolik na tom nezáleželo. Věci se změnilly a už to nikdy nebude jako dřív."

"A co mám podle tebe dělat? Nechci, aby Ki kvůli mně trpěl, ale nemůžu ho prostě poslat pryč." Když Tharin mlčel, rozhněvaně se naježila. "Ne, to neudělám!"

"Neříkám, že ho máš propustit, ale ber ohled taky na něj. Ki je skvělý válečník a chytrý mladík. Kdyby ho vychoval nějaký jiný lord - řekněme Jorvai, jako jeho sestru - sklízel by ocenění za svoje schopnosti. Jak je to teď, ať udělá, co

udělá, někteří to vidí jako projev přízně z tvé strany, ne jako zasloužený postup."

"A Ki s tebou o tom všem nemluvil?"

"Ne. Dokud ho chceš mít po boku, bude tam, ať si říkají, co chtějí. Ale ty tohle pro něj chceš?"

"Jistěže ně! Chci - Tharine, proč to musí být tak ztraceně těžké? Ki se taky změnil a já se změnila a..."

Tharin se na ni s pochopením zadíval. "Chceš ho za manžela, vid'?"

Tamír nešťastně zrudla. "Illardi a Nik tvrdí, že si musím brzy nějakého najít a dokázat, že můžu mít dědice." Žaludek se jí sevřel strachy, když si pomyslela, co to znamená. "Už tak je dost mizerné myslet na - to, ale neumím si představit, že bych byla s někým jiným než s ním! Miluju ho, Tharine! Vždycky jsem ho milovala. Jenže on nemiluje mě. Ne takhle."

"Řekl to?"

"Nemusí. Většinu času se ke mně pořád chová jako k chlapci."

"Někdy jsme k někomu tak blízko, že ho už vlastně nevidíme. Možná oba potřebujete trochu odstupu."

"Takže říkáš, že ho mám poslat pryč?"

"Ne. Přemýšlel jsem o tom, co říkal Nyanis. Ki se potřebuje samostatně osvědčit. Je vycvičen k boji a k velení stejně jako ty. Nech ho, ať vezme vlastní jednotky a vypraví se proti někomu z těch lordů."

"Ale nebudou lidé pořád říkat, že má velení kvůli mně?"

"Když se princezna stane královnou, družinici se skoro vždycky stanou jejími veliteli a rádci, jak to bylo s tvým otcem a Eriem. Až bude Ki sám velet a vítězit, bude to jeho vlastní zásluha."

Tamír okusovala hrozen a uvažovala nad tím. Slupka pukla a hrozen jí zaplavil ústa sladkou šťávou. "Nebude se mu to líbit."

"Na tom nezáleží. Je to tvůj vazal, čest ho váže k tomu, aby poslouchal tvoje rozkazy. Kdyby tu teď byl tvůj otec, řekl by ti totéž."

Tamír si strčila do úst další hrozen. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc jí to dávalo smysl. "Jestli z něho udělám velitele, nemůže už být jenom můj panoš. Pořád se tomu brání, ale bude muset přijmout titul. Je v téhle věci ještě tvrdohlavější než ty. Ne, počkat! Znamená to, že si místo něj budu muset vzít jiného panoše?"

"Ne. Tady žádného nepotřebuješ, a když půjdeš do boje, pojedje s tebou, jako jsem já vyjížděl s tvým otcem."

Tamír se zazubila: "Pak je to v pořádku. Pojďme mu to říct."

* * *

Ki byl v její komnatě a pomáhal Baldovi dohlížet na přípravu koupele. Tamír si při tom pohledu v duchu povzdechla. Tharin má pravdu; vykonává povinnosti hluboko pod svou úroveň.

"To stačí," řekla děvčeti s vědrem, ačkoli byla vana plná sotva ze čtvrtiny. "Můžeš odejít. Ty taky, Balde. Jdi se pobavit s přáteli. Budu tě potřebovat až po večeři."

Chlapec se poklonil a vytratil se. Ki zamířil za ním v domněnku, že se Tamír jde koupat.

"Ne, počkej. Chci s tebou o něčem mluvit."

"Hm?" Ki se zvědavě podíval na Tharina.

"No, myslím si - a Tharin souhlasí..." Bylo to mnohem těžší, než čekala, když se na ni díval tak podezřívavě. "Rozhodla jsem se svěřit ti velení."

Ki si založil ruce na hrudi a zvedl obočí: "Jaké velení přesně?"

"Vyjedeš za mě proti místním lordům. Pro začátek si můžeš vzít oddíl z posádky a podpořit Jorvaie, a pak..."

Ki se okamžitě naježil: "Posíláš mě pryč?"

"Ne, samozřejmě že ne! Neměl bys být pryč víc než pár týdnů, jestli nedojde k obléhání. Poslyš, Ki, já ti věřím. A protože tam nemůžu jet sama, potřebuju tam někoho, komu věřím, že to pro mě udělá, jak bych to chtěla. Kromě toho chci mít pár velitelů, kteří nejsou tak staří, že by mohli být mými dědečky."

Ki neříkal nic, ale viděla, jak mu v očích bojuje zájem s tvrdohlavostí.

"Můžeš s sebou vzít Rysa a muže z Alestunu. Znájí tě a půjdou příkladem ostatním."

"Chápu." Znovu šlehl pohledem po Tharinovi a pokrčil rameny. "Děkuji ti. Je mi ctí." Pak, přesně jak čekala, znovu podezřívavě přivřel oči. "Nahradíš mě jiným panošem?"

"Nikdy, Ki. Až pojedu do boje, budeš po mém boku, slibuji. Zatímco budeš pryč, bude se mnou Tharin. Do pekel, je horší než bodlák na vlněné ponožce."

Tharin se zasmál: "To ano. Neboj se, Ki. Víš, že ti na ni dám pozor. Je čas, abys ukázal, co umíš."

Tamír Kiho lehce bouchla pěstí do ramene: "Ty se budeš bavit, zatímco já budu trčet tady - v šatech!"

27. Kapitola

P

ro Kiho utekly následující tři dny až příliš rychle. Zmítal se mezi vzrušením z prvního samostatného velení a pocitem viny, že opouští Tamír. Dny trávil dohlížením na vybavení své setniny a s Jorvaiem při plánování prvního střetu, ve kterém mu bude asistovat. Večer se však držel u Tamír a sledoval ji, jestli jí v očích neuvidí lítost; vypadala však, že z něj má radost a dychtivě čeká, že se osvědčí.

Večer před odjezdem, když ostatní odešli, se zdržel u ní v komnatě. Jak tam seděli u otevřeného okna, dopíjeli víno a poslouchali cvrkot cvrčků, Ki zjistil, že na ni uchváceně hledí. Dívala se zasněně na hvězdy a štíhlým prstem pomalu přejížděla po vzoru na stříbrném poháru. Dnes na sobě měla tmavě červené šaty vyšívané zlatým vínem a ta barva jí slušela. Světlo svíček změkčovalo její rysy a lesklo se jí ve vlasech, volně rozpuštěných přes ramena a prsa.

V tu chvíli Ki úplně přestal vidět Tobina, což se mu nikdy předtím nestalo. Její rty vypadaly stejně měkce jako všechny, které kdy políbil, tváře měla hladké jako dívka, ne chlapec bez vousů. V tomhle světle vypadala skoro křehce. Bylo to,

jako by ji viděl poprvé.

Pak se otočila a zvedla obočí, jako to viděl už tisíckrát, a znovu tu byl Tobin a díval se na něho stejnýma očima jako vždycky.

"Co se děje, nesedla ti večere?"

Věnoval jí ostýchavý úsměv: "Jen jsem přemýšlel..." Zarazil se. Srdce mu bušilo. "Přál bych si, abys zítra jela se mnou."

"Já taky." Pokřivený úsměv byl taky Tobinův. "Slib mi, že..." Ted' se zarazila ona a vypadala zahanbeně. "No, nebav se tak moc, aby ses nechal zabít."

"Budu se snažit. Jorvai si myslí, že se jich většina stejně vzdá bez boje, až uvidí, že se chystáš proti nim zasáhnout.

Možná vůbec nevytáhnu meč z pochvy."

"Nevím, co ti mám přát, jestli bezpečí nebo čestný boj. No, jestli budeš bojovat, udělala jsem ti tohle." Sáhla do rukávu a vytáhla zlatý disk o průměru asi tak jednoho palce. Byl na něm stylizovaný reliéf sovy s roztaženými křídly, držící v pařátech měsíční srpek. "Napadlo mě to před pár dny. Udělala jsem ho z vosku a nechala ho ve městě odlít."

"Je krásný! To je dobře, že zase vyrábíš takové věci." Ki rozvázal kožený řemínek, který měl kolem krku, a pověsil talisman na něj, takže se houpal vedle vyřezaného koníka. "Ted' mám po boku oba bohy."

"Tak jsem to chtěla."

Když se zvedala, natáhla ruku. Vstal a stiskl ji. "Kéž tě provází Sakorův oheň a Illiorovo světlo, Ki."

Ruku měla teplou, dlaň hrubou od jílce meče, prsty silné a mozolnaté od tětiny luku. Přitáhl si ji do náruče a pevně ji objal. Kéž by se vyznal ve vlastním srdci. Tamír mu objetí vrátila, a když od sebe odstoupili, měl pocit, že se jí v očích odráží jeho vlastní zmatek. Než si však byl jistý, odvrátila se a znovu sáhla po poháru. "Je pozdě. Měl by sis odpočinout, dokud můžeš."

"Asi ano." Pořád se na něho nedívala. Ublížil jí nějak? "Mohl... mohl bych ještě chvíli zůstat."

Usmála se na něj a zavrtěla hlavou. "Nebud' hloupý. Běž a odpočiň si. Přijdu tě vyprovodit. Dobrou noc, Ki."

Nenapadlo ho, co ještě říct, ani co by chtěl říct. "Děkuji ti za to velení," řekl nakonec. "Budeš na mě pyšná."

"Vím, že ano."

"No - dobrou noc."

Jeho vlastní dveře byly jen dvacet kroků od Tamírinych, ale než se k nim dostal, připadalo mu to jako míle. Překvapilo ho, že tam našel Tharina, stojícího u věšáku se zbrojí.

"Tady jsi. Protože nemáš vlastního panoše, říkal jsem si, že provedu poslední kontrolu zbroje." Tharin se odmlčel a zvláště se na něj podíval. "Co je s tebou?"

"Nic!" rychle řekl Ki.

Příliš rychle. Tharin přivřel oči. "Jdeš zrovna od Tamír?"

"Ano. Chtěl jsem jí... poděkovat a ona si o mě dělá starosti a..." zmlkl.

Tharin si ho chvíli mlčky přeměřoval a pak jenom zavrtěl hlavou.

* * *

Tamír strávila bezesnou noc. Pokaždé, když zavřela oči, viděla ten úzkostný výraz, který zahlédla u Kiho, a vybavovala si, jak ji objímal. Pořád neví, co se mnou, a já taky ne!

Před svítáním se opláchla v umyvadle a oblékla si tmavé šaty a slavnostní pancíř. Ještě chtěla udělat jednu věc. Tharin a družníci ji čekali venku a vyrazili za ní. Tamír si poprvé bolestně uvědomovala, že vedle ní není Ki, a taky Rys, který odjížděl jako jeden z Kiho kapitánů.

"Tentokrát to opravdu uděláš, že?" zeptal se Nikides.

"Tentokrát dost dobře nemůže odmítnout," zabručela s křivým úsměvem.

* * *

Když dorazila na nádvoří, jezdci už se seřadili a kolem hradeb a schodišť stály stovky dvořanů, aby se podívaly na jejich odjezd.

Jorvai a Ki ji vyšli přivítat v plné zbroji. Tamír jim popřála štěstí a řekla pár slov kapitánům. Pak se obrátila zpátky ke Kimu a pokoušela se vítězně neusmát. "Ještě jedna věc. Poklekni a podej mi meč."

Ki vyvalil oči, ale nemohl neposlechnout.

Tamír tasila meč a dotkla se jím Kiho tváře a ramen. "Před těmito svědky, za roky upřímného a věrného přátelství a za to, žeš mi nejednou zachránil život, tě jmenuji lordem Kirothiem z Dubové hory a Královniny Milosti a uděluji ti panství, na němž ses narodil, a s ním i nájmy, državy a hlavní pravomoci nad vsí Královnina Milost. Nádavkem ti poskytuji úvodní dar pěti tisíc zlatých sesterů. Uživej jich moudře, ke cti svého domu a Skaly. Povstaň, lorde Kirothie, a přijmi svou zbraň."

Dopředu vykročilo několik mladých žen. Jedna nesla standartu na žerdi. Dvě další předložily tabardu. Na obojím byl nový znak, který navrhl Nikides. Štít zleva doprava úhlopříčně dělilo bílé břevno, znázorňující legitimní původ.

Uprostřed na břevně byla lví kůže na holi, připomínka toho, jak Ki poprvé riskoval život při její obraně. Viděla, jak se při pohledu na tuhle část usmál. Levé pole bylo zelené s bílým stromem za Dubovou horu, pravé černé s bílou věží za Královninu Milost. Nad vzorem byl stříbrný plamen v půlměsíci jako pocta dvěma bohům.

"Měla jsi spoustu práce, co?" zabručel Ki. Snažil se, aby to znělo rozhořčeně, ale zářící oči a červené tváře říkaly něco jiného. Natáhl si tabardu a zvedl meč před obličej: "Dům Dubové hory a Královniny Milosti ti bude věrně sloužit, Veličenstvo."

Tamír ho vzala za ruku a obrátila čelem ke shromáždění. "Můj lide, přivítejte lorda Kirothia, mého přítele a pravou ruku. Mějte ho v úctě, jako máte v úctě mne."

Ozval se jásot a Ki ještě víc zčervenál. Tamír ho plácla po rameni a zašeptala: "Dej na sebe pozor."

Ki nasedl na koně a upevnil si přílbu. Jorvai tasil meč, vykřikl: "Za čest Skaly a královny!" a jeho jezdci se k němu přidali.

Ki udělal totéž, vykřikl: "Za Tamír a Skalu!" a tisíc hrdel za ním ho následovalo.

"Doufám, že si uvědomujete, jak vám závidím," řekla Tamír, když křik dozněl.

"To je vaše práce," zasmál se Jorvai a nasadil si bojem otlučenou přílbu. "Nebojte se. Ki a já se vzájemně udržíme naživu, jestli to půjde, a jestli ne, přivezeme aspoň popel."

"Dobrá. Běžte jim ukázat, že se s tím šíleným klukem v šatech nežertuje."

* * *

Nejprve vyjeli k velkému panství vévody Zyga, protřelého starého lorda. Měl velkou kamennou pevnost se silnými vnějšími hradbami, jeho bohatství však spočívalo v obilných polích, která právě dozrála. Na cestě na okraji panství měl rozestavených pár jízdních čet, ale Jorvai s Kim pochodovali v noci a překvapili je těsně po rozbřesku. Ki vedl čelní jednotky a rychle vyřídil veškerý odpor. Pak nechali kapitány, ať se postarají o pěšáky, s Jorvaie a jezdci odevládali k bránám pevnosti a vyslali herolda s bílým praporem.

Hradby nad hradebním příkopem se ježily lučištníky a leskly sluncem odrážejícím se na přílbách a zbraních, žádná strana však nevystřelila jediný šíp, dokud herold nepromluví a neodjede.

Nad barbakanem se zvedla Zygova bílo-černá standartta se třemi koňmi. Jakýsi muž se naklonil a vztekle zařval dolů:

"Kdo takhle zneužívá mé právo a pohostinství? Poznávám jenom jeden prapor. Jorvai z Colathu, nikdy mezi námi nebyla prolita krev. Proč stojíš u mé brány, jako bych byl z Plenimaru?"

"Promluví za mě herold," zakřičel zpátky Jorvai.

"Vaše milosti, přináším dopis od Tamír Ariani Ghërilain, královny Skaly," ohlásil herold.

"Neznám takovou královnu, ale respektuji bílý prapor. Přečti dopis."

"U tvých bran vlají standarty lorda Jorvaie z Colathu a lorda Kirothia z Dubové hory a Královniny Milosti, vazale Tamír Ariani Ghërilain, dědičným právem královny Skaly."

Necht' je známo, Zygo, synu Mortenův, vévodo z Úzkého Brodu a Ohňové řeky, že sis svou zatvrzelou a mrzkou nevěrností přivodil nemilost koruny. Jestliže dnes neupustíš od těchto činů a ihned neužiješ bezpečného průchodu a nevyjedeš k Atyionu přísahat věrnost právoplatné královně a přisejže se zřeknout veškerých jiných slibů věrnosti, budeš prohlášen za zrádce a bezodkladně zbaven všech titulů, panství, držav a statků. Zavřeš-li bránu před těmito královnou vybranými lordy, budou tvá pole spálena, dobytek odveden, brány vylomeny a dům vyvrácen. Ty i tví dědici budete uvězněni a bez prodlení pohnáni do Atyionu, kde budete čelit královninu soudu.

Královna Tamír tě ve své moudrosti zapřisáhá, aby ses chopil dnes podávané ruky milosrdenství a obrátil se zády ke všem chybným spojencům. Doručeno dnes mou rukou."

Následovala dlouhá pauza. Ki natahoval krk a pokoušel se rozeznat protivníkův obličej, ale Zygas ustoupil od cimbuří.

"Co myslíte?" zeptal se tiše Jorvaie, zatímco seděli na koních a čekali.

"Erius tady býval častým hostem a Zygas pro něj bojoval za mořem. Ale nevím o tom, že by si s Korinem rozuměl víc než s Tamír."

Seděli tam, zatímco slunce stoupalo a vzduch se ohříval. Ki se potil ve zbroji a tabardě a poslouchal, jak za hradbami štěkají psi a bečí ovce. Padací most přes příkop byl vytažený, aby chránil bránu. Byl ze silných trámů a hustě pokrytý mosaznými kotouči velkými jako štíty. Dobyť tohoto místa bude nejspíš vyžadovat katapult a oheň, pokud na to dojde.

Stíny koňských nohou ukazovaly skoro o hodinu víc, když náhle uslyšeli zvuk kopyt. Zleva kolem hradeb cválali jezdci. Zygas měl někde zadní branku a využil ji k tomu, aby vyjel ven.

Jel na vysokém hnědákovi, ale beze zbroje. Místo toho ho doprovázel jeho vlastní herold pod posvátným praporem. Přiválal k nim, hlavu vysoko zdviženou, a přitáhl uzdu. Přikývnutím pozdravil Jorvaie a pak věnoval studený, hodnotící pohled Kimu: "Vás neznám."

"Dovol mi představit lorda Kirothia. Je to královnin muž stejně jako já," řekl mu Jorvai. "No, co říkáš? Neodjel jsi na sever, tak možná máš nějaké pochybnosti?"

"Ty věříš tomu nesmyslu o klukovi, co se proměnil v děvče, že?"

"Viděl jsem to na vlastní oči a ty víš, že nejsem lhář. Stalo se to přímo na hradních schodech Atyionu. Lord Kirothius je od dětství jejím přítelem a panošem."

"Na mou čest, Vaše milosti, je to pravda," řekl Ki.

Zygas si odfrkl: "Na čest výrostka, ze kterého udělala lorda ta takzvaná královna?"

"Musíte jen přijet do Atyionu a podívat se sám. I knězi z Afry řeknete do obličeje, že je lhář?" odvětil Ki vyrovnaně.

Znovu se podíval na cimbuří. "Nevidím tam Korinův prapor, jenom váš vlastní. Čekáte, až se utkají, a pak se přidáte k vítězi?"

"Dávej si pozor na jazyk, ty povýšený spratku!"

"Má pravdu, Zygo," zaburácel Jorvai. "Vždycky jsem tě měl za pevného muže, ale zdá se, že k stáru začínáš být nerozhodný."

Vévoda na ně chvíli upřeně hleděl a pak zavrtěl hlavou. "Čekám měsíce, až Korin vyrazí bránit svůj trůn, ale on mi posílá jen výmluvy. Místo toho jste tu vy dva. Vždycky jsi byl čestný chlap, Jorvai. Můžu věřit té její nabídce?"

"Můžeš jí věřit, že přijme tvou přísahu, stejně jako můžeš věřit nám, že zapálíme každé pole, chlév i chalupu, jakmile řekneš, že nepojedeš."

"Jo, a přivedli jste si na to vojsko, co?" povzdychl si Zygas. "A když řeknu, že se pojedu podívat sám?"

"To nestačí. Jestli uděláš správný krok a nabídneš věrnost, řeknu ti, že vyjedeš okamžitě, pod ochranou mých mužů, a musíš s sebou vzít manželku a děti. Pokud si vzpomínám, máš syna, který má vlastní panství, a pár mladších ještě v

domě."

"Chce rukojmí, že?"

"To je na ní, až se tam dostaneš. Neměl jsi tak dlouho čekat. Jen díky jejímu laskavému srdci dnes zůstane tvé panství nedotčené, ale už jí došla trpělivost. Rozhodni se hned a pojďme."

Zygas se rozhlédl po polích a usedlostech za řadou ozbrojených jezdců. V dálce se rychle blížili pěšáci; na cestě se zvedal prach, jak po ní klusali s připravenými zbraněmi. "Takže to opravdu je princeznina dcera, celou tu dobu ukrývaná?"

"Ano. Uvidíš v ní Ariani. Je to jasné jako den. Lordi z jihu se k ní hnou. Je s ní Nyanis, a taky Kyman. Nemáš je za hlupáky, vidíš?"

Zygas si promnul prošeďivělou bradu a povzdychl si. "Ne, ani tebe. Jestli půjdu, vezme mi državy?"

"To rozhodne ona, až tě uvidí," odvětil Jorvai. "Ale je jisté jako Stvořitelův déšť na jaře, že si je vezme, jestli nepůjdeš."

Ki viděl, že muž bojuje sám se sebou. Nakonec Zygas řekl: "Musím vzít i děvčátka? Jak je ochráním na cestě, bez vlastního doprovodu? Nedovolím, aby je zneužili."

"Tamír zabije každého, kdo by se jich dotkl, a já taky," prohlásil Ki. "Mám mezi válečníky ženy. Pošlu některé z nich jako váš doprovod. Nedovolí, aby vašim děvčatům někdo ublížil."

Zygas se ještě jednou rozhlédl po ozbrojencích shromážděných u jeho brány. "Dobrá, ale ať vás všechny i s vaší královnou stihne moje kletba, jestli je to trik."

"Tamír od vás nechce nic než věrnost," ujistil ho Ki.

Zygas se rezignovaně uklonil. "Jestli je ta vaše královna tak milosrdná, jak ji líčíte, tak snad stojí za podporu, ať je právoplatná, nebo ne."

Odjel směrem, kterým přijel, a Ki si ulehčeně oddechl. "Nebylo to tak těžké."

Jorvai se temně zasmál a ukázal na vojáky: "Tohle je přesvědčivý argument. No, viděl jsi, jak se to dělá. Doufám, že lady Alna bude stejně přístupná."

* * *

Bohužel nebyla. Ki a jeho vojáci pochodovali tři dny vedrem k padnutí, jen aby našli vesnici opuštěnou, pole sklizená a šlechtičnu připravenou.

Byla to vdova středního věku, s dlouhými žlutými vlasy a pyšnou, tvrdou tváří. Vyjela ven, stejně jako Zygas, ale naslouchala heroldovu předcítání se špatně skrývanou netrpělivostí.

"Lži nebo nekromancie? Co v tom je, pane?" zavrčela. Ki na ni zjevně neudělal dojem. "Mám za hradbami tisíc mužů ve zbrani a obilí je taky bezpečně uloženo. Král Korin mi poslal ujištění, že rozšíří mé državy a zaštití můj titul svou standartou. Co mi nabízí tvoje královna, kromě výhrůžek?"

"Byla jste víc než jednou povolána a měla jste veškeré šance připojit se k pravé královně," odvětil Ki a krotl svůj temperament.

Lady Alna odfrkla: "Pravá královna! Ariani neměla dcery."

"Měla a jsem si jistý, že jste slyšela příběh o její proměně."

"Tak to je nekromancie. Budeme se klanět nějakému nejvyššímu pánu podporovanému černou magií jako Plenimarští?"

"Nebyla to černá magie..." začal Ki, ale žena mu rozzuřeně skočila do řeči.

"Polovina mých příbuzných jsou čarodějové, svobodní skalští čarodějové, chlapečku, a mocní. Nedokážou udělat kouzla, která popisuješ."

Ki jí nehodlal říct, že to udělala horská čarodějnice. "Máte na vybranou," řekl jí. "Běžte s dětmi ihned do Atyionu a já vám zajistím bezpečný průchod, jinak nebudu váhat vykonat své rozkazy."

"Ano?" Alna se na něj dlouze podívala. "Ne, myslím, že nebudete váhat. Tak ať. Byla jsem věrná králi Eriovi a neopustím jeho syna." S tím obrátila koně a vyrazila zpět k bráně. Vázán pravidly vyjednávání neměl Ki jinou možnost než se dívat, jak se za ní ztěžka zavřela.

Ki se otočil na Rysa a zjistil, že ho Grannia vyčkávavě sleduje. "Grannio, ty spálíš vesnici. Ryse, přiveď ženy a připravte se na metání ohně. Nemějte slitování s nikým, kdo má zbraň. To je rozkaz."

28. Kapitola

T

amír poskočilo srdce při pohledu na každého herolda.

Konečně dorazil první z nich a přinesl pozdravy a omluvu od vévody Zyga, který už byl na cestě přísahat věrnost.

Právě od něj nejpravděpodobněji čekali odpor a Tamír to vzala jako dobré znamení. Přijel s rodinou o několik dní později na voze. Tamír ho přijala stroze, měl však takové obavy o své děti a přísahal tak vážně, že mu Tamír ráda potvrdila titul.

O několik dní později přinesl Jorvaiův druhý herold zprávu o dalším nekrvavém vítězství. Lord Erian se vyšel vzdát, jakmile se Jorvaiovy síly objevily na obzoru; zjevně nevěděl, jestli se vzdává Tamír nebo Korinovi. Jorvaiův dopis byl pohrdavý. "Držte si ho pěkně pod palcem. Právě zbabělí psi nejčastěji koušou."

Ale od Kiho pořád ani slovo. Noci byly dlouhé, když věděla, že je vedlejší komnata prázdná, a Bratr se znovu vracel rušit její sny.

Konečně jednoho dne na konci sheminu přijel herold se zprávou, že Ki zvítězil a vrací se těsně za ním.

Dorazil s jízdou těsně po západu slunce a zamířil přímo do hlavní síně; Rys a Grannia mu kráčeli po boku. Všichni tři vypadali unaveně a zachmuřeně a tabardy stále nesly tmavé skvrny bitvy.

"Vítejte zpátky," řekla, pokoušejíc se před dvorem udržet důstojnost, přestože ve skutečnosti všechno, co chtěla, bylo

seskočit z pódia a obejmout Kiho. "Jaké je hlášení?"

"Veličenstvo, lord Ynis kapituloval a je na cestě k vám. Lady Alna odmítla." Ki kývl na Rysa.

Rys vyndal zpod pláště kožený vak a otevřel ho. Ki sáhl dovnitř a vytáhl za zkrvavené plavé vlasy ženskou hlavu.

Tamír sebou při pohledu na povolené rty a kalné, mléčné oči nešklbla, ale bylo jí z toho smutno. "Narazte ji na cimbuří nad bránou, vedle Solariho ostatků, s tabulkou se jménem a zločinem. Zabil jsi ji, Ki?"

"Ne, Veličenstvo, zemřela vlastní rukou čtvrtého dne obléhání. Zabíla nebo nechala zabít i své dvě dcery a syna. Našli jsme je ležet společně v její komnatě."

Tamír nepochybovala, že by to Ki udělal osobně, kdyby bylo třeba, ale v duchu se jí ulevilo, že nemusel. Alna jí každopádně ušetřila potíže s popravou.

"Ať heroldi donesou zprávy do každého města a državy," rozkázala. "Ať je šíří městští vyvolávači. Byla jsem milosrdná k těm, kdo mi slíbili věrnost. Zrádce nebyl ušetřen. Lorde Kirothie, máš mé díky a vděčnost země. Tímto ti dávám všechny země lady Alny, na počest prvního vítězství pod vlastní standartou."

Když se Ki znovu poklonil, usmála se pro sebe. O tomhle se šeptat nebude. Tohle je válečná kořist.

Místo toho si stěžoval Ki, jakmile si té noci společně sedli k hostině.

"To jsi nemusela," bručel. "Už jsi mi naložila dost půdy a titul."

"A teď máš vlastní ozbrojence a jezdce, se kterými můžeš vytáhnout, až tě budu příště potřebovat," šťastně odvětila Tamír. "Žádné další posměšky o rytíři z Nemanic, milý lorde."

Ki si založil ruce, uznávaje porážku. "No, asi to nějak snesu, ale jen tak dlouho, dokud mě necháš bojovat."

"Povídej nám o svém prvním velení!" naléhala Una. "A ty taky, Ryse. Jak se ti líbí být Kiho kapitánem?"

"To je Kiho příběh," namítl skromně Rys, ale Tamír zahlédla jeho panoše, jak stojí u kuchyně a vzrušeně něco líčí Lorinovi a Hylie.

"Přinutím ho, aby řekl svou část, bez obav," zasmál se Ki. "Jsem na něj a na kapitánku Grannii hrdý."

"Možná, ale ty jsi byl v čele, při každém kroku," podotkl Rys.

Zatímco Ki líčil podrobnosti, Tamír si prohlížela jeho tvář. Byla to silná tvrz, připravená na obléhání. Ki stručně načrtl boj; pro ilustraci použil kousky chleba a nádobí. Mluvil skromně, většinu zásluh nechal jiným. Když se však konečně dostali k okamžiku, kdy našel Alnu s rodinou, zachmuřil se.

"Bylo to příhodné," vložila se do řeči Grannia ze svého místa u stolu dole. "Čestnější smrt než viset jako zrádce."

"Neublížila bych jejím dětem," řekla smutně Tamír.

* * *

Když ji Ki a družiníci toho večera doprovázeli do pokoje, měla pocit, že se různí dvořané, s nimiž se cestou setkali, na Kiho dívají s větší úctou než předtím. Přesto si uvědomovala slídivé pohledy, když ho pozvala do své komnaty.

Chvíli se na sebe dívali. Týdny oddělení jako by jen posílily rozpaky mezi nimi. Tamír si povzddechla a objala ho a on jí objetí vrátil, ale bylo krátké a oba se rychle přesunuli k hernímu stolku u okna.

"Takže teď jsi opravdový velitel," řekla a pohrávala si s vyřezávanou figurkou. "Jaký to je pocit?"

Ki se usmál a přejel prsty čáry na hrací desce. "Nelíbilo se mi bojovat tam bez tebe. Ale jinak..." Široce se usmál, oči znovu hřejivé. "Děkuju ti."

"Je mi líto to s Alnou."

Ki smutně přikývl. "Nebyl to hezký pohled. Děti měly podříznutá hrdla. Myslíš, že tam teď bude strašit?"

"Asi ano, když zemřeli takhle."

"No, nechci tam bydlet. Nebudeš mě k tomu nutit, že ne?"

"Ne, chci tě tady," řekla a v duchu se proklela, že se začervenala. "Ale teď, když jsi zpátky a nikde žádný boj, nebudeš se nudit?"

Ki vytáhl váček s kameny na bakši. Vyzývavě jimi zatřásl a prohlásil: "Jsou i jiné druhy boje. A teď mám vlastní zlato, co si můžu vsadit."

Odehráli půl tuctu her, aniž se doopravdy starali, kdo vyhrál a kdo prohrál, a když skončili, zvedl se Ki k odchodu.

Nervózně si pohráváje s váčkem na kameny, prohlásil: "Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že se mi nelíbilo bojovat bez tebe." Pak se sklónil a chvatně ji políbil na tvář. Než se vzpamatovala, byl pryč.

Nějakou chvíli tam seděla, prsty přitisknuté k tváři, kde se jí dotkly Kiho rty, a uvažovala, co si o tom má myslet.

Pokoušela se nedělat si plané naděje.

29. Kapitola

T

oho večera při bičování Niryn zahlédl, jak Nalia vyhlédla z balkónu, a potěšilo ho, jak ji to divadlo vyděsilo. Od té doby byla velice tichá. Dokonce i Korin se o tom zmínil.

Když Korin tehdy přijel, ještě pořád měla kuráž. Její nenávisť a zloba byly hmatatelné stejně jako zoufalství. Niryna to znepokojilo, a zašel dokonce tak daleko, že začaroval balkón a okna, aby jí zabránil vyskočit.

Čas a Korinova pozornost ji uklidnily a zdálo se, že pohled na tvrdý soud uhasil poslední zbytky odporu. U stolu i během večerních procházek na hradbách byla mírná. Niryn si dal záležet, aby chodila kolem hlav zrádců, které tu vystavovali. Jediná, která chyběla, patřila tomu, kdo nechal utéct Calielu a ty dva další.

Korina však zvládal čím dál hůř. Pít si vybíralo daň a Alben a Urmanis ho nedokázali zastavit. V nejhorším stavu býval Korin střídavě nedočkavý a nevrlý. Zrada družiníků ho hluboce zranila; Niryn tu bolest z vlastních důvodů opatrně sytil. Za hradbami pevnosti musely být postaveny další šibenice. Těla, která se tam houpala, sloužila ostatním jako vhodná připomínka.

Jednu věc však Niryn ovládnout nedokázal. Korinovi spojenci se dožadovali bitvy a naléhání jen zesílilo, když zvědové přinesli zprávy, že Tobin vyslal vojsko proti některým šlechticům, kteří ho odmítli uznat, a že jeho generálové sklízeli jeden úspěch za druhým.

Korinovi velitelé byli stejně úspěšní, když je Niryn nechal zaútočit proti méně významným šlechticům, kteří se mu postavili. Někteří bojovali za Korinovu čest, ale víc jich šlo po válečné kořisti. Ozývaly se jisté stížnosti ohledně podílu na titulech, državách a zlatu, ale Korin musel platit vojsko a krmit muže. Do Ciry proudily daně ze severu, ale protože Korin neměl královskou pokladnici, ze které by mohl čerpat, bral si plný královský podíl na kořisti.

Když si Niryn jednoho večera ve své komnatě pročetl denní hlášení, uviděl několik důvěrně známých jmen. Lord Jorvai byl s Tobinem v Atyionu a jednotky, které nechal na svém panství, nebyly pro vévodu Wethringa soupeři. Pevnost a město byly podpáleny a pole shořela.

Nevus právě obléhal menší državu. Byla to mizerná malá tvrz v kopcích, nějaký Rilmar, ale Niryn se usmál, když si přečetl jméno starého rytíře, kterému patřila: Maršál cest, sir Larenth.

"Můj ty bože!" ušklíbl se a ukázal hlášení Morielovi. "Myslím, že to je Kiho rodina, ne?"

Moriel se rozzářil jedovatým úsměvem. "Ano, můj pane. Král Erius mu ty země daroval jako laskavost pro prince Tobina."

"No, pak bude jen správné, když si je králův syn vezme zpět."

Korin toho na okanzík zalitoval. "Otec tam poslal Družinu, abychom se osvědčili v boji proti nějakým lupičům. Sir Larenth byl tehdy správný starý válečník a svým způsobem dobrý hostitel."

"Nabídlí mu podmínky dohody, Veličenstvo, ale on velice barvitými slovy odmítl," ujistil ho mistr Porion.

"Nemůžete si dovolit ukázat jim milosrdenství o nic víc než s těmi vzbouřenými družiníky. Z přátel, kteří zradili, jsou nejhorší nepřátelé," připomněl mu Niryn.

Každopádně tehdy zahlédl v Korinových očích záblesk provinění a sledoval ho, našel si cestu do jeho paměti. S Rilmarem byla spojena nějaká hanba, nějaké selhání. Niryn ve skrytu pokrčil prsty ke kouzlu a rozdmýčával bolest pohřbené vzpomínky.

"Máš pravdu, samozřejmě," zašeptal Korin a protřel si oči. "Vzbouřencům nenáleží milosrdenství, bez výjimky." Povolal herolda. "Běž za lordem Nevem. Pověz mu, že je má vůle, aby ušetřil dívky, které nebyly cvičeny ve zbrani, a malé děti. Zbytek oběste."

* * *

"Podívej támhle," řekl Korin, když se později toho večera procházeli po hradbách, a ukázal na souhvězdí nad východním obzorem. "To je Lovce. Léto už je skoro pryč a já tu pořád trčím, svázaný rozmary nějakého břicha! U Plamene, jako bych nebyl k ničemu jinému než k tomu, abych dostal dítě do nějaké ženy."

"Ne že by ses nepokoušel, co?" zasmál se Alben. "Jsi tam nahore dost často. Kvůli tobě doufám, že není neplodná..."

"Můj pane!" Niryn se přezehnal proti smůle. "Říká se, že ženám jejího rodu chvíli trvá, než zapadnou, ale mívají zdravé děti, většinou děvčátka."

Korin si povzdychl. "Musím se Tobinovi postavit v boji, než napadne sníh, a jednou provždy ho porazit!"

Ještě chvíličku, můj králi, pomyslel si Niryn. Podle Tomary má Nalia potíže udržet v žaludku snidani.

30. Kapitola

Z

právy o Tamířiných akcích proti vzpurným šlechticům se rychle rozšířily a brzy začali přijíždět heroldi se smířlivými dopisy od šlechty sídlící podél pobřeží. Mocní lordi na severu a někteří na západě nicméně zůstali věrni Korinovi. Jorvai byl jedním z mála z té oblasti, kdo ji podporoval. Podle Tamířiných zvědů a Arkonielových čarodějů Korin pořád tvrdohlavě dřepěl v Cirmě.

Tamír si nebyla jistá, co si o tom myslet. Na jeho místě, s větším vojskem, by už dávno vyrazila na pochod, ale po Korinovi pořád nebylo ani stopy. Ki si myslel, že se bojí bojovat, ale Tamír si byla jistá, že musí jít o něco jiného.

Ať byl důvod jakýkoliv, prožívali období relativního míru a Imonus znovu popadl příležitost za pačesy a naléhal na Tamír, aby jela do Afry.

"Je čas, Veličenstvo. Kdyby nic jiného, musíte ukázat, že ctíte Světlonoše jako vaše předchůdkyně."

"Má pravdu, víte," řekl Illardi. "Každá nová královna tam zamilovala a přinesla svým lidem zpátky proroctví."

Tamír nepotřebovala přesvědčovat. Měla dost života u dvora, a když nemohla bojovat, připadala jí vyhlídka na cestu docela přitažlivá.

Na Imonovu radu určila den odjezdu na první týden lenthinu. Tak dorazí do Afry během prvního růstu měsíce - což bude podle kněží nejlepší čas.

Nebylo možné vzít s sebou větší doprovod. Svatyně ležela vysoko v horách západně od Ylani a vedla k ní jediná horská cesta plná serpentín, podle Imona a Iyi místy sotva dost široká pro jednoho jezdce.

"Je to posvátná půda. Dokonce ani Niryn by se neodvážil znesvětit ji tím, že by tam na vás zaútočil," ujistil ji Imonus.

"A kdyby se Korin dopustil takové svatokrádeže, nikdo by ho už nepodpořil."

"Doufám, že máte pravdu," řekl Tharin. "Ale stejně musí mít s sebou dostatečnou stráž jako ochranu na cestu."

"Má osobní hlídka bude stačit, zvláště když s námi budou Iya a Arkoniel," prohlásila Tamír. "S trochou štěstí budeme zpátky, než dají zvědové Korinovi vědět, že jsem pryč."

"Saruel požádala, aby nás mohla doprovodit," řekla Iya. "Aurēnfaieové mají Věštírnu ve velké účtě a ona by ji ráda navštívila."

"Ráda ji budu mít s sebou," odpověděla jí. "Je jednou z tvých nejmocnějších čarodějek, že? Když bude nablízku, budu

se cítit bezpečněji."

* * *

V noci před odjezdem byla Tamír příliš neklidná a nemohla spát. Dlouho do noci seděla a hrála s Kim a Unou, a potom při poslední hře, se usadila u okna, pozorovala, jak vychází měsíc v poslední ubývající čtvrti, a nepřítomně se tahala za cop. Una konečně vyhrála a odešla, dychtivá zítřejšího odjezdu.

"Co se děje? Myslel jsem, že si budeš taky přát odjet," řekl Ki, když shraboval bakši kameny do patřičných váčků a uklízel dřevěnou desku.

"Chci jet."

"No, na někoho, kdo je před bitvou chladný jako jarní potok, jsi z té malé vyjížďky dost nervózní. Bojíš se Illioranů? Já ano."

Otočila se k němu a zjistila, že se na ni široce usmívá. "Přestaň si dělat legraci. Tebe se bohové nedotkli. Ta jedna vize, kterou jsem měla, byla dost děsivá, a to byla jenom malá vize! Afra je největší Věštírna v zemi."

"A kdo by tam mohl být bezpečnější než ty?" namítl Ki. "Ale no tak, je v tom ještě něco jiného, vid'?"

"Co když mi řekne něco, co se mi nebude líbit? Co když je mým osudem selhat nebo zešílet jako zbytek rodiny, nebo... já nevím."

"A?"

"A Bratr. Pořád mě vyhledává kvůli své smrti. Chci vědět pravdu, ale taky se jí bojím. Nemůžu to vysvětlit, Ki. Je to prostě jenom pocit."

"Čeho se bojíš víc? Že neodejde, ani když mu splníš, co si přeje, nebo že odejde?"

"Chci, aby odešel. Jenom nevím, jestli mu můžu dát, co chce."

* * *

Vyrazili druhého dne časně zrána. Proklusali spícím městem a Tamír ucítila vzrušení, když se před nimi objevila jižní horská cesta. Nebylo to jen očekávání, že konečně uvidí Věštírnu, která určila její život. Jet plným tryskem s ozbrojenými jezdci v zádech byl jeden z nejúžasnějších pocitů, které znala.

Lain, nejmladší z kněží z Afry, který přijel s Imonom na sever, jel před ní jako průvodce, přestože Iya a Arkoniel také znali cestu. Byl tichý a Tamír mu předtím nevěnovala moc pozornosti, ale dnes očividně zářil.

"Vést novou královnu do Afry je velká čest, Veličenstvo. Modlím se, aby se vám tam dostalo jasných odpovědí, a také útěchy."

"Já taky," odpověděla.

Arkoniel s sebou tentokrát vzal Wythnira a chlapec hrdě jel na vlastním poníkovi, na sobě pěknou novou tuniku a boty. Vypadal starší. Čarodějové trávili většinu jízdy pohromadě, a i když chlapec jako obvykle moc nemluvil, Tamír viděla, že nasává každé slovo, které jeho učitel řekl. Snášel dlouhé hodiny jízdy bez stěžování, zjevně spokojený, že je blízko Arkoniela a nemusí zase zůstat stranou.

* * *

Druhou noc spali v Eru a příští den jim Illardiho majordomus hrdě ukázal nové město, pučící podél severního okraje přístavu. Mnoho lidí bylo ještě ve stanech a provizorních přístřešcích, ale všude pracovali muži, přepravovali kameny a usilovně se činili na stavbách nových domů. Vzduch voněl vápnem a surovým dřevem. Tamír se často zastavovala a pozorovala řemeslníky.

Když se zdržela, aby se mohla podívat na řezbáře zdobícího překlad, Arkoniel se usmál. "Nepřeješ si někdy, aby ses raději narodila v rodině nějakého uměleckého řemeslníka?"

"Občas. Ztratila jsem všechny řezbářské nástroje a neměla jsem čas najít si nové."

Arkoniel sáhl do váčku a podal jí malou hroudu čerstvého včelího vosku. "Bude to zatím stačit? Vždycky jsi nějaký mívala s sebou."

Tamír se široce usmála; Arkoniel byl jedním z prvních, kdo rozeznal její nadání a podporoval ji.

Ale ne úplně první.

Sladká vůně vyvolala několik klidných vzpomínek na matku - vzácný úsměv, když matka zahřívala vosk v dlaních. Voni květinami a medem, vid'?

Včely ho pro nás celé léto ukládají ve svých voskových domech. Zaskočilo ji pálení slz pod víčky. Tamír na ni měla tak málo dobrých vzpomínek. Podívala se dolů na matčin klidný výraz vyřezaný na prstenu a přemýšlela, co by si Ariani myslela, kdyby ji viděla v pravé podobě? Měla by ji nakonec ráda, tak jako měla ráda Bratra? Kdyby Bratr žil, milovala by je oba a nezešílela by?

Setřásla hořkosladké myšlenky a vyrazila; doufala, že si Arkoniel a ostatní její slabosti nevšimlí.

* * *

Brzy nechali za sebou cestu kolem moře a několik dalších dní mířili na jihozápad, k horám. Byla to stejná cesta, jakou jela, když poprvé zamířila do Era. Když míjeli křižovatku, která by je zavedla k Alestunu, toužebně se po sobě s Kim podívali. Kdo ví, kdy budou mít znovu čas tam zajet? Její stará chůva Nari jí často psala a Tamír vždycky odpovídala, ale nemohla slíbit, že ji navštíví.

Za odbočkou do Alestunu je Lain vedl cestami, které se vyhýbaly větším městům a mířily čím dál víc do vnitrozemí. Prvních pár nocí spali v malých hostincích u cesty, kde ji lidé zdravili s úctou a překvapeným úžasem, obzvláště když s nimi jejich nová královna spokojeně večeřela v síni. Večer se s družiníky přidávala k písním u krbu a Iya a Arkoniel bavili přihlížející jednoduchými, pestrými kouzly a sesílali opravující kouzla pro ty, kdo si troufli poprosit.

Vesničané s Tamír na oplátku mluvili o úrodě a lupičích. Nejružnější darebáci byli po pádu Era čím dál drzejší. Tamír poslala zpět k Illardimu jezdce s pokynem, ať vyše část zahálějících válečníků udělat pořádek s lupiči.

Veliké horské pásmo, které tvořilo páteř Skalského poloostrova, se každý den rýsovalo blíž a blíž, rozečkané vrcholky byly stále pokryté sněhem.

* * *

Sedmého dne odpoledne je Lain zavedl na užívanou cestu, vedoucí do hor. Stále zelený les postupně ustoupil řidším hájkům osik a dubů.

Cesta byla čím dál strmější a začala se kroutit, takže museli koním přitáhnout uzdy a jet krokem. Vzduch byl pořád chladnější a voněl rostlinami, které Tamír nepoznávala. Na skalnaté svahy se lepily zakrslé, větrem pokroucené stromy a cestu lemovaly otužilé mechy a malé rostliny. V Atyionu bylo ještě léto, ale tady už vzduch nesl první náznaky podzimu a okraje osikových listů začínaly zlátnout. Vysoko nad nimi zářily zasněžené štíty hor proti čisté modré obloze tak jasně, že je bolely oči, když se na ně dívali déle.

"Připomíná mi to domov. Spousta rostlin je stejná," poznamenala Saruel, která jela vedle Tamír.

"Vy jste z hor?"

"Ano. Jako dítě jsem viděla rovnou zem, jen když jsme cestovali do Sarikali na shromáždění klanů." Hluboce se nadechla a černé linky kolem očí se jí při úsměvu natáhly a spojily. "Tyhle vůně mi chyběly, a chlad. Líbilo se mi ve vašem sídelním městě, ale bylo to velmi odlišné od toho, nač jsem zvyklá."

Tharin se zasmál: "Smradlavé Ero. Rozhodně k tomu jménu přišlo po zásluze."

"Chápu. Taky jsem vyrostla v horách," řekla Tamír.

"Je to, jako bychom byli na jedné z našich loveckých vyjížděk, že, Tharine?" V tu chvíli Ki cosi zahlédl. Natáhl se v sedle hodně stranou a utrl kvítek z trsu zvonkovitých růžových květů, rostoucích na skále. Koleno nejistě tiskl koňské boky, ale s úsměvem se narovnal a podal kvítek Tamír. "Podívej. Úlevníček, pro lepší vzpomínky."

Tamír ke kvítku přivoněla, aby si vychutnala důvěrně známou opojnou vůni, a zastrčila si ho za ucho. Nikdy dřív Ki nic takového neudělal. Srdce se jí při tom pomyšlení zachvělo; pobídla koně do klusu, aby ji ostatní nepřistihli, jak se červená.

* * *

Večer se utábořili vedle potoka ve vysoko položeném větrném údolí. Hvězdy vypadaly na sametovém nebi veliké stejně jako v Alestunu, tak jasně, že proměnily sníh na štítech ve stříbro.

Saruel a Lain nasbírali hrsti malých plodů a uvařili z nich sladký, pryskyřičí vonící čaj.

"Většina z vás ještě neputovala tak vysokými průsmyky. Jak budeme stoupat, vzduch zřídne," vysvětloval kněz.

"Někteří lidé se kvůli tomu cítí špatně, ale tenhle čaj pomáhá."

Tamír se zatím necítila nijak nepříjemně, ale Nikides, Una a noví panoši k večeru připustili, že mají trochu závrať.

Bylo tu hodně sov, větších než ty v nížinách. Na kulatých hlavách měly špičaté chomáčky jako rysí uši a na koncích ocasních per zářivě bílé proužky. Ki našel v hlodásových keřích u tábořiště pár vypadlých per a dal je Tamír. Tamír jich několik hodila do táborového ohně a zašeptala modlitbu pro štěstí.

Spali na zemi, omotaní v pláštích a přikrývkách, a když se probudili, našli údolí zaplněné hustou, studenou mlhou, která pokryla jejich vlasy a hřivy koní lesklými kapičkami. Zvuk se nesl divně; Tamír sotva slyšela rozhovory lidí stojících na opačné straně tábořiště, ale ťukání datla znělo tak blízko, jako by ho měla za přímo za zády.

Po studené snídani a další dávce Saruelina čaje se vydali dál. Vedli koně, dokud se mlha nerozptýlila.

Štíty se kolem nich sbíhaly a cesta se zužovala. Zprava se na ně tlačila čistá skála, a dokonce místy vyčnívala nad úzkou stezkou, takže se museli opatrně sklánět. Jeli po jednom za čarodějí a knězem. Po levici padal dolů do válejší se mlhy prudký sráz. Tamír shodila přes okraj kámen, ale neslyšela ho dopadnout.

Odpoledne se krátilo, když si Tamír všimla prvních srpků a písmen, které tu naškrábané na holé skále zanechali pocestní a poutníci.

"Blížíme se," řekla jí Iya, když nechali koně odpočívat a pást se na řídké trávě podél stezky. "Za pár hodin budeme u malované brány, kterou jsi viděla ve vizi. Afra leží přímo za ní."

Arkoniel pečlivě zkoumal nápisy, kolem nichž projížděli. Za chvíli přitáhl uzdu a na jeden ukázal: "Podívej se, Iyo, tohle je modlitba, kterou jsem tu nechal, když jsi mne sem vzala poprvé."

"Vzpomínám si," s úsměvem řekla Iya. "Musím tady někde taky mít pár značek."

"Proč to děláte?" zeptala se Saruel.

"Asi je to zvyk. A pro štěstí," odpověděla Iya.

"Neříkají to lidé o takovýchhle věcech vždycky?" zeptal se Rys, který byl navzdory všemu, co viděl, stále neochvějný Sakořan.

"Uděláte dobře, když se nebudete vysmívat modlitbám k Illiorovi, mladý pane," ozval se Lain, který ho zaslechl. "Tyhle modlitby vydrží mnohem déle než jakékoliv kouzlo vypálené v ohni. Neměly by se brát na lehkou váhu ani bez rozmyšlení psát." Otočil se v sedle. "Měla byste něco napsat, královno Tamír. Všichni vaši předchůdci tak učinili, někde podél této cesty."

Ta myšlenka ji utěšila a znovu jí dala pocit spojení s řadou žen, které jí předcházely.

Všichni sesedli a dali se do hledání ostrých kamenů, kterými by mohli naškrábat svá jména a vzkazy.

Saruel se k nim připojila, ale místo rytí přejela rukou po kameni. Objevil se malý stříbrný srpek a slova napsaná úhledným písmem. "Uctít Světlohoše cestou k jeho posvátnému místu je dobrá věc," zabručela a souhlasně sledovala, jak Rysův mladý panoš přidává svou značku.

"Máš v sobě krev faieů, Tyriene i Rothe," řekla Saruel. "Vidím ti to v barvě očí."

"Babička mi to taky říkala, ale už je to dlouhá řada, nemůžu ji mít moc," odvětil chlapec a šedé oči se mu rozsvítily radostí, že si všimla. "Ale nejsem čaroděj."

"Nezáleží na množství, ale na rodu, a dokonce ani to není jisté," řekla mu Iya, která je poslouchala. "A to je dobře."

Kdyby byl každý Skalan s kapkou faieské krve v žilách čaroděj, válečníci by neměli co na práci."

"Byli tví rodiče mágové?" zeptala se Saruel Wythnira, který ryl svou značku kousíček vedle.

"Nevím," tiše odpověděl chlapec. "Prodali mě, když jsem byl ještě malý."

To bylo víc, než ho kdy Tamír slyšela najednou říct, a nejvíc, co jim kdy svěřil. Tamír se usmála, když viděla, jak Arkoniel položil ruku chlapci na rameno, a zbožňující pohled, který si tím vysloužil. Tamír zjistila, že si přeje, aby mu byla jako dítě dala větší šanci. Byl k ní stejně laskavý, tehdy i teď. Byl její přítel.

Zeptej se Arkoniela! Když si vybavila Bratrova slova, vždycky se zachvěla.

Odsunula tu myšlenku na později a zahleděla se na kousek hladké skály, který si vybrala, netušíc, co by měla napsat. Nakonec jednoduše naškrábala: "Královna Tamír II., dcera Ariani, pro Skalu, podle Illiorovy vůle." Přidala pod nápis malý měsíční srpek a pak podala kámen, který použila jako rydlo, Kimu.

Ki se naklonil vedle ní a vyryl svoje jméno a srpek pod její, a pak kolem obou jmen vyryl kruh.

"Proč jsi to udělal?" zeptala se.

Teď se začervenal Ki a tiše řekl: "Poprosil jsem Světlonoše, aby nás držel spolu. To byla moje modlitba."

S tím odpěchal a pustil se do kontroly podbřišníku svého koně. Tamír si v duchu povzdechla. Nejdřív květina a teď tohle, ale pořád si držel odstup. Kdysi si myslela, že zná jeho srdce skrz naskrz. Teď neměla ponětí, co se v něm skrývá, a bála se doufat.

* * *

Slunce už klesalo za hory, když Tamír zajela za zatáčku a zasáhl ji omamný pocit čehosi známého.

Výhled před ní byl přesným obrazem, který viděla ve vizi v Eru. Úzká stezka se kroutila z dohledu a pak se v dálce vracela do obrazu. Na cestě tam obkročmo seděla absurdní brána, pomalovaná jasnými barvami, zářícími i v slábnoucím světle. Věděla, že je to skutečné, ale přesto to vypadalo jako něco ze snu. Když přijeli blíž, rozeznala stylizované draky namalované v zářivých odstínech červené, modré a zlaté, zkroucené kolem úzkého průchodu, jako by byli živí a bránili tuhle posvátnou cestu svými zuby a plameny.

"Illiorova Klíčová díрка."

"Krásná, že?" řekl Arkoniel. "Poznáváš ten styl?"

"Něco podobného jsem viděla ve Starém paláci. Je to stovky let staré. Jak dlouho už to tady je?"

"Staletí, a to je jenom ta nejmladší," odpověděla Iya. "Předchozí se rozpadly a byly nahrazeny. Legenda říká, že tu stála brána, už když první skalští kněží přišli za vizi na toto posvátné místo. Nikdo neví, kdo a proč postavil první bránu."

"Učí nás, že první bránu vystavěl drak, z kamenů z úbočí hory, aby hlídala Illiorovu posvátnou jeskyni," řekl jim Lain.

"Moji lidé si o našich posvátných místech vyprávějí podobné příběhy," prohlásila Saruel. "Samozřejmě, v Aurěnu draci pořád ještě podobné věci dělají."

"Ve vysoko položených údolích se občas najdou dračí kosti. Tu a tam míváme u svatyně i potěr." Lain se otočil k ostatním. "Měl bych vás varovat, jestli někdo uvidíte něco, co vypadá jako malá ještěrka s křídly, složte jí řádnou poklonu a nedotýkejte se jí. Dokonce i dračí potěr umí ošklivě kousnout."

"Draci?" Wythnirovi se rozsvítily oči dětským vzrušením.

"Maličci, a bývají k vidění jen velmi vzácně," odpověděl Lain.

U brány museli sesednout a dál potom vedli koně po úzké, skalnaté pěšině. Afra ležela v asi míli vzdáleném úzkém průsmyku. Zanedlouho se stezka otevřela a odhalila tmavé, pusté místo. Už bylo ponořené ve stínu, ale čekalo na ně několik kněží v červených rouchách a hrstka mladých chlapců a dívek s pochodněmi. Za nimi se stezka ztrácela v šeru. Ki nasál vzduch, v němž vonělo vaření. "Doufám, že nám nechali něco k večeři. Můj žaludek si myslí, že mi někdo podříz krk."

"Vítej, královno Tamír II.!" vykřikl kněz vpředu a hluboce se i s pochodní poklonil. "Jsem Ralinus, v Imonově nepřítomnosti nejvyšší kněz Afry. Jménem Věštírny tě vítám. Dlouho tě vyhlížela. Buď pochválena, Světlonošova vyvolená!"

"Imonus vám poslal vzkaz?" zeptala se Tamír.

"Nemusel, Veličenstvo. Věděli jsme." Potom se poklonil Iye. "Věstkyně mi poroučí, abych přivítal i tebe, paní Iyo. Byla jsi věrná a splnila jsi obtížný úkol, který ti byl uložen před všemi těmi roky."

Kněz zahlédl Saruel a natáhl na přivítanou tetované dlaně. "A vítěj i ty, dcero Aurova. Kéž jsi jednoho srdce s námi, zde na Světlonošově místě."

"V temnotě i ve světle," odpověděla Saruel s uctivým přikývnutím.

"Máme pro vás připraveno ubytování a jídlo. Jaká šťastná náhoda, Veličenstvo. Před třemi dny dorazila delegace z Aurěnu a očekávají vás v hostinském domě naproti vašemu."

"Aurěnfaiéové?" Tamír se podezřívavě podívala po Iye a Saruel. "To je vaše práce?"

"Ne, nespojila jsem se s nikým tam," ujistila ji Saruel.

"Ani já," řekla Iya, zdálo se však, že ji ta novina velice potěšila. "Myslela jsem si, že by se někdo mohl ukázat, tady nebo jinde."

Lidé s pochodněmi se postarali o koně a odvedli je za poslední zatáčku cesty.

Afra, vtačená v hluboké štěrbině mezi dvěma štíty, nebyla na první pohled víc než podivnou sestavou hluboko zasazených oken a dveří vytesaných ve skalní stěně po obou stranách malého dlážděného náměstí. Lemovaly ho dlouhé pochodně zasazené v důlcích ve skále. Dveře a okna zdobilo vytesané mřížoví a sloupy jakéhosi starého stylu. Podobají se výzdobě Klíčové dířky, uvědomila si roztržitě Tamír.

Co ji však okamžitě zaujalo, byla tmavě červená kamenná stěla uprostřed náměstíčka, mezi dvěma jasně žhnoucími ohňovými koši. U paty bublal pramen, přesně jak to popisovali čarodějové; vyvěral do kamenné nádržky a odtékal dlážděným kanálkem do stínů vlevo. Ve slábnoucím světle vrhaly mihotavé plameny tančící stíny na nápisy, které ji pokrývaly.

Uctivě se kamene dotkla. Slova Věštírny ke králi Thelátimovi tu byla vytesána skalsky a třemi dalšími jazyky. V jednom

z nich poznala řeč Aurēnfaieů.

"Dokud bude zem chránit a vládnout dcera z Thelátimova rodu, Skala nebude podrobena," řekl Ralinus a všichni kněží i jejich pomocníci se jí hluboce poklonili. "Napijte se ze Světloňošova pramene, Veličenstvo, a osvěžte se po dlouhé cestě."

Tamír znovu měla ten hluboký pocit spojení a přivítání. Náhle se vzduch kolem ní pohnul a ona koutkem oka zahlédla bledé, mlžné obrysy duchů. Nemohla říct, kdo to je, ale jejich přítomnost byla utěšující, nepodobná Bratrově chladné zuřivosti. Ať byli kdokoliv, byli rádi, že přišla.

Nebyl tu žádný pohár. Klekla, opláchla si ruce a nabrala hrst ledové vody. Byla sladká a tak studená, až jí prsty i zuby trnuly.

"Můžou se napít i ostatní?" zeptala se.

Všichni kněží se zasmáli. "Samozejmě," řekl jí Ralinus. "Světloňošova pohostinnost nezná postavení nebo omezení."

Tamír ustoupila a všichni její přátelé a strážci se obřadně napili.

"Je to dobré!" zvolala Hylia, když poklekla a pila s Lorinem a Tyrienem.

Iya se napila poslední. Po dlouhé jízdě byla trochu ztuhlá a Arkonieli jí podal ruku, aby jí pomohl vstát. Stará žena přitiskla dlaň na stělu a pak na srdce.

"První Ghērilaín říkali Královna Věštírny," řekla a Tamír užasla, když zahlédla, že má v očích slzy. "Ty jsi druhá královna, kterou tu předpověděli."

"A přesto jste si vybrala jméno jiné královny, jedné z těch menších," poznamenal Ralinus. "Podívoval jsem se tomu, Veličenstvo."

"První Tamír se mi objevila v Eru a nabídla mi slavný meč. Zavraždil ji bratr, stejně jako mnoho mých ženských příbuzných zavraždil můj strýc, a její jméno bylo v dobách mého strýce úplně zapomenuto. Přijala jsem ho na počest její památce." Odmíkla se a hleděla na stříbrné vlky pramene. "A abych připomněla sobě i ostatním, že se taková krutost ve jménu Skaly už nikdy nesmí opakovat."

"Ušlechtilý postoj, královno Tamír," řekl ze stínů na druhé straně náměstí jakýsi mužský hlas s výrazným přízvukem. Vzhledla a uviděla, jak k ní přicházejí čtyři muži a jedna žena. Tamír okamžitě poznala Aurēnfaie, podle sen'gai a krásných šperků na krku, v uších a na zápěstích. Všichni měli dlouhé tmavé vlasy a světlé oči. Tři muži na sobě měli měkce vypadající tuniky ze spředené bílé vlny, kalhoty z jelenice a nízké boty. Žena měla podobný oděv, ale tunika jí sahala pod kolena a na obou stranách měla rozparky až k opasku. Pátý, starší muž měl dlouhé černé roucho. Lemované černo-červené sen'gai, tetování na obličeji a těžké stříbrné náušnice, které se mu houpaly u krku, ho označovaly za Khatme. Žena a jeden z mladších mužů měli červenou a žlutou, ve kterých Tamír poznala barvy Gedre. Ostatní byli oblečení v tmavě zelené barvě nějakého jiného klanu.

Když vyšli do jasnějšího světla u stěly, Ki radostně zavýskl a rozběhl se mladšího Gedre obejmout.

"Arengile!" vykřikl a z radosti nadzvedl ztraceného přítele ze země. "Našel sis cestu zpátky k nám!"

"Slíbil jsem to, ne?" zasmál se Arengil, postavil se zpět na zem a objal Kiho kolem ramen. Ki byl teď o půl hlavy vyšší než on, přestože byli v době, kdy Arengila poslali domů, oba stejně vysocí. "Vyrostl jsi a vyrašily ti vousy." Zavrtěl hlavou a pak zahlédl Unu a družiníky. "U Světa, jsi opravdu ta, kdo si myslím?"

Zazubila se: "Ahoj. Omlouvám se, že jsem ti tehdy způsobila takové potíže. Doufám, že se tvůj otec moc nezlobil." Jeho teta přitom zvedla obočí: "Zlobil, ale jak vidíte, Arengil přežil."

Tamír váhavě vykročila; přemýšlela, jak zareaguje na to, jak se změnila. Arengilův úsměv se jen rozšířil, přikročil k ní a objal ji.

"U Světa! Nepochyboval jsem o větkyni, ale taky jsem nevěděl, co čekat." Podržel si ji na délku paže od sebe a přikývl: "Vypadáš jako děvče velmi dobře."

Muž z Khatme se tvářil na takovou důvěrnost pohoršeně, ale ostatní se jen zasmáli.

"Můj synovec má na našem příchodu velkou zásluhu a nemohli bychom ho nechat stranou," řekla jí žena z Gedre. Mluvila skalsky perfektně, jen s nepatrným přízvukem. "Zdravím tě, Tamír, dcero Arianina. Jsem Sylmai a Arlana Mayniri, sestra khirnariho z Gedre."

"Je mi ctí, paní," odvětila Tamír. Nebyla si jistá, jak to všechno brát ani jak je oslovovat. Aurēnfaieové neužívali formální tituly kromě titulu khirnari, vůdce klanu.

"Zdravím i vás, přátelé," řekla Sylmai Iye a Arkonielovi. "Už je to nějaký čas, co jsme se viděli v naší zemi."

"Vy se znáte?" zeptala se Tamír.

Iya si se Sylmai podala ruce a políbila ji na tvář. "Jak říká, už je to spoustu let a byla to jediná návštěva. Jsem poctěna, že si nás pamatuješ. Arkoniel byl ještě chlapec."

Sylmai se zasmála: "Ano, teď jsi mnohem vyšší. A tohle?" Sáhla si na bradu, jako by si hladila vousy, a hravě se ušklíbla. "Ale i tak bych tě poznala podle očí. Ukazuje se v nich krev našeho lidu. A vidím, že tady máte víc našich příbuzných," dodala a usmála se na Tyriena a Wythnira.

Tamír podala ruku zakaboněnému Khatme. "A vy, pane? Vítejte v mé zemi."

"Je mi ctí, Tamír ze Skaly. Jsem Khair i Malin Sekorin Mygil, manžel naší khirnari." Měl hluboký hlas a mnohem výraznější cizí přízvuk. "Jak vidím, jedna z mého klanu stojí při vás."

Saruel se uklonila. "Je mi ctí setkat se s tebou, Khaire i Maline. Už je to mnoho let, kdy jsem byla doma."

Nakonec vykročili dopředu dva muži v tmavě zelených sen'gai. Starší vypadal asi na třicet a mladší byl stěží víc než chlapec, ale to u faieů moc neznamenalo. Pokud věděla, klidně jim mohlo být dvě stě. Byli to taky dva nejpohlednější muži, jaké kdy potkala, a když se ten vyšší usmál a poklonil se jí podle skalského zvyku, srdce jí poskočilo.

"Jsem Solun i Meringil Seregil Methari, druhý syn khirnariho Bôkthersy. Toto je můj bratranec, Corruith i Glamien."

Corruith jí podal ruku a s plachým úsměvem se poklonil. "Je mi ctí setkat se s královnou Skaly. Můj klan stál při tvých

předcích proti Plenimarským za Velké války."

"Je mi ctí se s vámi setkat," odpověděla Tamír, sama trochu ostýchavá. Tihle muži byli tak hezcí, a dokonce i jejich hlasy měly kouzlo, které jí rozbušilo srdce. "Já - tedy, vyrozuměla jsem, že tady nejste náhodou?"

"Naši věstci tvrdili, že Skala má zase královnu, královnu s Illiorovým znamením," odvětil Solun.

"Vidím na vlastní oči, že jste vskutku žena," řekl Khair z Khatme. "Máte pořád znamení?"

"Mateřské znaménko," vysvětlil Arengil. "To je jedna z věcí, podle které tě máme poznat. Mateřské znaménko a jizva ve tvaru srpku na bradě."

Tamír si shrnula levý rukáv a ukázala jim růžové mateřské znaménko na předloktí.

"Ano! Je to, jak si pamatuješ, Arengile?" zeptal se Khatme.

"Ano. Ale i tak bych ji poznal podle modrých očí."

"Ale vy jste právě přijeli a máte tady vlastní úkol," vložil se do řeči Solun. "Než si promluvíme, měli byste se najíst a odpočinout si."

"Připojte se k nám, prosím?" řekla Tamír trochu moc rychle a viděla, že po ní Ki vrhl rozmrzelý pohled.

Solunova odpověď jí rozbušila srdce. "Bude nám potěšením."

31. Kapitola

R

alinus odvedl Tamír přes náměstí do jiného z domů pro hosty. Za pevnými, věkem zčernalými dubovými dveřmi ležela prostorná, v kameni vysekaná komnata. Další dveře vedly hlouběji do skály, do hostinských pokojů. Mladí učedníci jim ukázali pokoje podél jedné z chodeb.

Místnosti byly velmi malé, sotva víc než cely, a prostě zařízené: jen postel, stolek s umyvadlem a několik židlí. Zdi však byly vybělené a pomalované jasnými barvami jako Klíčová dírká. Tamířin pokoj měl jedno malé okénko zakryté zástěnou z leptaného kamene. Ki si vzal pokoj vedle ní a ostatní se rozdělili ve stejné chodbě. Vypadalo to, že se do hloubky skály táhne skutečné bludiště maličkých pokojů.

Tamír se rychle opláchla a dovolila Uně, aby jí pomohla převléci se z cestou uprášené tuniky do jedné ze šatů. Když skončily, vešel Ki.

"To je něco, že se ti faieové takhle objevili," řekla Una, když odkládala Tamířinu tuniku na truhlu.

"Po všech přibězích, co jsem o nich slyšela, mě to vlastně doopravdy nepřekvapilo," odvětila Tamír a protahovala si hřeben skrz vlasy. "Co si o nich myslíš ty, Ki?"

Opřel se o rám dveří a šfáral se pod nehem: "Asi že dobře vypadají."

Una se zasmála: "Spíš jsou krásní! A líbilo se mi, jak se ten mladý Bôkthersan začervenal, když jsi ho zdravila, Tamír."

Tamír se zazubila "Ještě jsem nepotkala ošklivého Aurēnfaie. Myslíš, že vůbec nějakí takoví jsou?" zeptala se, pořád zápasíc s hřebem.

Ki přešel k ní, vzal jí ho, dal se do práce na zamotaném chomáči a zabručel: "Možná neposílají ty ošklivé do ciziny."

Una se na něho divně podívala a Tamír si uvědomila, že ještě nikdo neviděl, jak ji Ki češe. Upadla do rozpaků, vzala si hřeben zpět a řekla lehkým tónem: "Možná jsou ti, které mají za ošklivé, pro nás pořád dost hezcí."

Ki vyhýbavě zamumlal a vykročil ke dveřím: "Pojď, Veličenstvo, umírám hlady."

Když se Tamír zvedla, že půjde za ním, chytila ji Una za paži a zašeptala: "On žálí! Měla bys s tím pěkným faiem flirtovat."

Tamír se na ni nedůvěřivě zadívala a zavrtěla hlavou. Nikdy nehrála tyhle dvorské hry a teď s tím nehodlala začínat. Vyšly s Unou za Kim do velké přední komnaty hostince, kde už se zbytek společnosti smísl s Aurēnfaiei a lidmi z chrámu. Pochybovala, že má Una ohledně Kiho zvláštního chování pravdu; nic takového se mezi nimi nikdy nestalo. Ani ho nezajímá, ne takhle!

Znovu však zrozpačitěla, když se jí Solun z druhé strany komnaty uklonil. Podívala se na Kiho; neusmíval se ani nemračil, ale přesto se pořád vracel pohledem k pohlednému faiei.

"Prosím, Veličenstvo," řekl Ralinus a ukázal na židli uprostřed jednoho ze stolů. Sedl si k ní, společně s jejími čaroději, Tharinem, Kim a Aurēnfaiei. Akolyté v bílých rouchách jim přinesli mýsy, aby si mohli namočit prsty, zatímco jiní nalévali víno. Zatímco si Tamířini lidé sedali ke stolům, představovali se dál s faiei. Tamír nic nenamítala, že ji usadili naproti pohledným Bôkthersanům.

Odlila úlitbu Illiorovi a Čtveřici a jídlo začalo. Žertovali, Tamír se faieů vyptávala na jejich domovinu a sledovala, jak se baví s ostatními. Una i Hylia dělaly oči na Soluna a Rys vypadal trochu nervózně, jak se pokoušel vést nezávazný rozhovor s Corruthem, který seděl vedle něj.

Opravdu to byli krásní lidé, ale Tamír se tím nenechala oslepit. Nejeli by tak daleko, kdyby nechtěli něco na oplátku. Ki vedle ní Arengilovi zkráceně líčil boje, kterými zatím prošli.

"Kdyby nás král tehdy nenachytil, byl bych s tebou," bručel Arengil. "Cvičíme se v Gedre k boji, ale jediní, s kým bojujeme, jsou zengatští piráti."

"Mého synovce život Tírfaieů docela uchvátí," řekla Sylmai a laskavě se na něj podívala. "Možná potřebuje vidět skutečnou bitvu, aby se do nich tak nehnal."

Akolyté sklídili ze stolů a nachystali před ně teplé ovocné koláče, tvaroh a sladké víno.

"Ralinus řekl, že jste přijeli setkat se se mnou," prohodila Tamír k Sylmai, která mezi Aurēnfaiei vypadala nejvýše postavená. "Byla to jen zvědavost, co vás přivedlo až sem?"

Žena se vědoucně usmála a ukousla si kousek tvarohu; odpověděl Khair. "Bylo předpovězeno, že napravené to, co proti věrným ukoval uzurpátor. To nám dává naději, že se Skala vzdá rouhání..."

"Náš klan a Bôkthersa mají jedny z nejtěsnějších pout se Skalou, proto se khirnari rozhodli poslat vyslance, aby se s vámi setkali a zjistili celou pravdu," skočila mu celkem prudce do řeči Sylmai.

"Neberu to jako urážku," ujistila je Tamír. "Činy mého strýce proti Illiorovým následovníkům jsou neodpustitelné. Přejete si znovu navázat vztahy s mou zemí?"

"Snad," odvětil Khatme. "Naším prvním úkolem bylo ujistit se, že je váš nárok platný, a zjistit, zda zamýšlíte řádně ctít Světlonoše, jako to vždycky dělaly vaše předchůdkyně."

"Viděla jsem činy svého strýce z první ruky. Nikdy bych v podobných věcech nepokračovala. Ve Skale ctíme celou Čtveřici a Illior je náš zvláštní ochránce."

"Prosím, odpusťte Khatme neomalenost," řekl Solun a podíval se na Khaira přivřenými očima. Vypadalo to, že ho ostatní stejně jako ona považují za hrubého.

K jejímu překvapení se Khatme dotkl čela. "Nechtěl jsem být nezdvořilý. Vaše přítomnost zde dobře mluví o vašich záměrech."

"Můj klan by uvítal obnovení svazků se Skalou," řekl Solun. "Mezi námi stále ještě žijí ti, kdo pamatují Velkou válku, děti čarodějů, kteří se připojili k velké královně Ghërilain v boji proti plenimarským nekromantům. V Bôktherse máme její obrazy. Arengil má pravdu, máte oči po ní, Tamír a Ariani."

"Děkuji, že jste mi to řekl." Cítila, že se znovu červená; pokořovalo ji, jak na ni ten muž působí. "Nabízíte mi spojení proti mému bratranci, princovi Korinovi?"

"Vy máte právoplatný nárok na trůn," řekl Khair.

"Opravdu dojde k boji?" zeptal se Arengil. "Korin není Erius. Byli jsme dobří přátelé."

"Od té doby, co jsi odjel, se změnil - a ne k lepšímu," řekl mu Ki. "Začal si s lordem Nirynem. Pamatuješ si na Liščí Bradu, vid'?"

"Niryn je ten čaroděj, který sesbíral Ohaře?" otázal se Khair.

"Ano," odpověděla Tamír. "Podle všech zpráv se nalepil na Korina. Pokoušela jsem se Korina kontaktovat, ale odmítá vyjednávat. Tvrdí, že jsem šílená nebo lhářka."

"Což očividně nejste," řekl Solun. "Řekneme to Iia'sidře."

Právě v tu chvíli se cosi zamihotalo ve stínu pod stropem, těsně mimo dosah světla z velkého kamenného krbu.

"Mistře, podívej se!" vykřikl Wythnir.

Una ucukla: "Netopýři?"

"Nemyslím." Ralinus zvedl ruku, jako by přivolával sokola. Dolů slétl malíčký okřídlený tvoreček, usadil se mu na nataženém prstu a zachytil se tam jemnými tlapkami s drápky a dlouhým štíhlým ocáskem. "Podívejte se, Veličenstvo. Přece jen vás přišel přivítat jeden ze Světlonošových draků."

Tamír se naklonila blíž, dbalá varování, že se ho nemá dotýkat. Dráček byl nádherný, dokonalá miniatura velikých tvorů, které viděla v knihách a zobrazené na tapisériích a zdech chrámů v Eru. Křídla se podobala netopýřím, byla však téměř průhledná a matně duhová jako vnitřek mušle.

"Myslel jsem, že ve Skale už žádní draci nejsou," řekl Arengil.

"Jsou vzácní, ale tihle malíčci jsou v posledních letech tady v Afře běžnější. Světlonoš je musel poslat přivítat novou královnu." Ralinus natáhl ruku s tvorečkem k Tamír. "Chcete si ho podržet? Určitě k vám přijde, jestli budete úplně v klidu."

Tamír natáhla prst. Dráček se na chvíli více přitiskl ke knězovu prstu, odhalil malíčké zoubky a stáhl krk, jako by se chystal kousnout. Oči měl jako zlaté korálky a na zádech a hlavě špičaté vousky, jemné jako zlatnická práce.

Registrovala každý detail, už v duchu přemýšlela, jak by ho mohla napodobit ve vosku a stříbře.

Pracovala dost dlouho s jestřáby, aby věděla, že nesmí udělat žádný prudký pohyb ani ukázat strach. Místo toho pomalu přisunula ukazováček ke knězovu. Dráček nervózně máchl křídly, ale pak si pomalu přešel, usadil se u ní a ovinul jí ocas kolem špičky prstu. Drápky měl ostré jako bodláčí. Čekala, že bude na dotek hladký a studený jako ještěrky, ale místo toho cítila na místě, kde se jí břichem otíral o kůži, překvapivé teplo.

Pomalu pohnula rukou, aby se Wythnir mohl podívat blíž. Nikdy ho neviděla vypadat tak šťastně.

"Může chrlit oheň?" zeptala se.

"Ne, dokud nebude mnohem větší, pokud přežije. Většina z těchto malíčkých uhyne, dokonce i v Aurënnu," řekl Solun.

"Těhle malý potěr je sotva víc než ještěrky," dodal Corruth. "Když rostou, mění se a během té doby jsou dost nebezpeční. Jednoho z našich příbuzných efir loni zabil."

"Co je to effer?" zeptal se Ki, taky očarovaný tímhle malíčkým tvorem.

"Mladý drak velký asi jako poník. Ještě nemají plně rozvinutou mysl, ale jsou velmi divocí."

"Těhle vůbec nevypadá nebezpečně," zasmál se Ki a naklonil se, aby se mohl podívat blíž. Snad se pohnul příliš rychle; dráček se náhle prudce vymrštil a kousl ho do tváře, těsně pod levým okem.

Ki vyjekl a couvl. Přitiskl si ruku na tvář: "Zatraceně, pálí to jako hadí uštknutí!"

Tamír seděla velmi klidně, ale drak zneklidněl, taky ji kousl a odletěl do stínů, z nichž se vynořil. "Au!" vykřikla a zatřásla prstem. "Máš pravdu, bolí to."

"Vydržte, oba," zasmál se Corruth. Mladý Bôkthersan vytáhl z váčku lahvičku a rychle obě rány pokapal tmavou tekutinou.

Bolest se okamžitě zmenšila, ale když setřeli zbytky, Tamír viděla, že tekutina drobné otisky zubů zabarvila. Na boku prstu, hned pod prvním kloubem, měla čtyři černé tečky. Ki měl na tváři stejnou značku a otékala mu.

"Hodíme se k sobě," poznamenala.

Arengil Corrutha aurënsky vypeskoval a chlapec zrudl. "Odpusťte, neuvažoval jsem," řekl zahanbeně. "Tak to

vždycky děláme."

"Corruth to myslel dobře, ale bojím se, že značky jsou trvalé," vysvětlil Solun. "Lissik je určený k tomu, aby stopy zubů natrvalo zabarvil." Ukázal jim mnohem větší značku mezi svým palcem a ukazovákem. "Považují se za šťastné značky, za znamení Světloonošovy přízně. Ale možná byste je raději neměli."

"Ne, nevadí mi," ujistila ho Tamír.

"Máš to jako znaménko krásy, Ki," zasmál se Nikides.

Ki vyleštil o kalhoty čepel nože a zvedl ho jako zrcadlo, aby se na značku podíval. "Není to špatné. A když se na ni někdo zeptá, je k ní dobrý příběh."

"Draci jsou tady vzácní, a tak jsou vzácná i kousnutí," řekl Ralinus a blíže si prohlédl značku na Kiho tváři. "Naučil byste mne recept na tu mast, Solune i Meringile?"

"Rostliny, které používáme, tady nerostou, ale snad bych vám mohl poslat nějaké naše směsi."

Khair jemně vzal Tamířinu ruku mezi své dlaně a blíže si značku prohlédl. "Naši lidé věří, že když drak doroste k inteligenci, pamatuje si jméno každého, koho kousl, a je s ním spojený."

"Jak dlouho to trvá?" zeptal se Ki.

"Několik set let."

"Tak to nám nebude moc platné."

"Možná ne, ale oba budete mít místo v dračích legendách."

"Jestli někdy přijedete do Aurēnenu, takováhle značka vám získá úctu. Není mnoho Tírfaieů, kteří by je měli," řekl Corruth, který pořád ještě litoval příliš rychlého činu.

"Pak to kousnutí stojí za to. Tvůj lék už ztlumil nejhorší pálení. Děkuji." Ki se na něho usmál a stiskl si ruce. "Takže ti malí ani nemluví?"

"Ne, to přichází až v pozdním věku."

"Tak velké draky mají ve své zemi jen Aurēnfaieové," řekl kněz. "Nikdo neví proč. Kdysi dávno byli i ve Skale."

"Možná proto, že jsme nejvěrnější," odvětil Khatme, který se vrátil k předchozí nezdvořilosti. "Vy uctíváte Čtveřici, zatímco my uznáváme jen Auru, kterého vy nazýváte Illior."

Ralinus neřekl nic, ale Tamír zachytila v jeho očích záblesk nelibosti.

"To je starý spor; raději ho nechejme na jindy," rychle zasáhla Iya. "Ale jistě ani Khatme teď nemůžou pochybovat o Světloonošově lásce ke Skale, jejímž důkazem je sama Tamír."

"Už měla pravou vizi, varování před druhým plenimarským útokem," ozvala se Saruel. "S veškerou úctou, Khaire i Maline, nežil jste mezi Tíry jako já. Jsou oddaní a Aura jim žehná."

"Odpusťte, Tamír a Ariani," řekl Khair. "Znovu jsem vás nechtě urazil."

"Vyrostla jsem mezi vojáky. Ti také mluví bez obalu. Budu raději, když se mnou budete mluvit otevřeně, než abych si musela lámat hlavu s etiketou a dvorskými způsoby. A ode mne můžete čekat totéž."

Solun se zasmál - hřejivý, přátelský zvuk - a Tamír zjistila, že se zase bezdůvodně červená.

Solun si se svými společníky z Gedre vyměnil pobavený pohled a pak si stáhl ze zápěstí těžký zlatý náramek se vsazeným leštěným červeným kamenem a podal jí ho. "Bôkthersa bude přítelem Skaly, Tamír a Ariani."

Tamír náramek přijala a koutkem oka zahlédla, že jí Iya naznačuje, ať si ho nasadí. Navlékla si ho na levé zápěstí; pokousela se přitom vybavit si všechna Solunova jména, ale nepodařilo se jí to. Zlato jí na kůži hrálo, což ji neuklidnilo. Přesto se jí podařilo nezakotkat se, když mu děkovala. "Je mi ctí jej přijmout a doufám, že mne budete vždycky považovat za dobrého přítele."

Sylmai jí darovala zlatý řetěz z drobných lístků posázený jakýmsi jiskřivě bílými kameny. "Kéž loď Gedre a Skaly znovu sdílejí přístavy."

Khatme přistoupil poslední a jeho nabídka byla jiná. Dal jí malý kožený váček, uvnitř kterého našla přívěsek z tmavého, měkkého zeleného kamene zasazeného v jednoduchém stříbrném rámečku. Kámen pokrývala drobná písmena obklopující Illiorovo oko.

"Talisman z kamene ze Sarikali," vysvětlil. "To je naše nejposvátnější místo a tyto kameny přinášejí těm, kdo ctí Auru, pravdivé sny a vize. Kéž vám dobře slouží, Tamír a Ariani."

Z překvapených výrazů ostatních Tamír uhádla, že to není obvyklý dar pro cizince. "Děkuji vám, Khaire i Marnile. Budu ho chovat jako poklad spolu se vzpomínkou na vaši upřímnost. Kéž jsou všichni mí spojenci tak otevření."

"Ušlechtilá naděje, i když nepatrná," řekl s úsměvem. Potom vstal a popřál jí dobrou noc. Ostatní se ještě zdrželi.

Solun ji uchopil za ruku a znovu si prohlédl modrou dračí značku. Když se jí dotýkal, přebíhalo jí po paži příjemné mrazení. "Podle téhle značky vás budeme znát, Aurova vyvolená. Věřím, že můj otec vás bude ochoten podporovat. Pošlete zprávu, až nás budete potřebovat."

"Gedre také," řekla Sylmai. "Chybělo nám obchodování s vašimi zeměmi." Otočila se k Iye a Arkonielovi, kteří stáli poblíž, a tiše s nimi hovořila.

"I já přijdu a budu pro tebe bojovat," řekl Arengil s nadějí.

"Já taky!" přidal se Corruth.

"Budete vždycky vítáni, ve válce i jindy. Jestli budou vaši khimari souhlasit, budete mít čestné místo v mé Družině," odvětila Tamír.

Zvenku přišli mladí novici a cosi zašeptali nejvyššímu knězi do ucha.

Ralinus přikývl a obrátil se k Tamír. "Měsíc už je nad vrcholky štítů. Teď je pro vás nejlepší chvíle k návštěvě Věštírny, Veličenstvo."

Tamír potlačila nervózní chvění, které v ní knězova slova vyvolala, a vložila si do váčku talisman Khatme. "Tak dobrá. Jsem připravena."

32. Kapitola

N

ebe bylo jen tenkým proučkem zářivých hvězd mezi čnicími štíty a stříbřitě bílý měsíc jim visel nad hlavou. Tamír se zadívala vzhůru se vzrušeným očekáváním.

"Nepatří k tomu nějaký obřad?" zeptal se Nikides, když se s ostatními družiníky a čaroději shromáždil u pramene.

Wythnir se znovu pevně držel Arkoniela za ruku, jako by se bál, že ho s sebou nevezmou.

Ralinus se usmál: "Ne, můj pane. Není to nutné, jak uvidíte, pokud se rozhodnete sestoupit."

Akolyta se světlem zvedl lucernu na tyči a vedl je z náměstí vyšlapanou stezkou, která pokračovala do hlubší tmy v úzké rozsedlině.

Stežka začala skoro vzápětí příkře stoupat a brzy se zmenšila v sotva rozeznatelnou pěšinku mezi balvany. Před nimi se kymácela a poskakovala lucerna a stíny tančily v bláznivých vzorech.

Pěšina byla překvapivě rovná a hladká, ohlazená nohama tisíců poutníků, kteří sem během staletí přišli.

Pak se nad nimi skalní stěny zavřely a cesta skončila jako slepá ulička před svatyní. Vedle malého přístřešku bez čelní stěny stála nízká kamenná studna, přesně jak ji Arkoniel popsal.

"Pojďte, Veličenstvo, povedu vás," měkce řekl Ralinus. "Nemáte se čeho bát."

"Nebojím se." Došla ke studni, nahlédla do černé hlubiny a kývla na nosiče lan: "Jsem připravená."

Muži jí dolů přes hlavu navlékli smyčku a urovnali ji za kolena. V sukni to bylo poněkud nešikovné; přála si, aby si byla nechala kalhoty. Kněží zajistili provaz za stehny a ukázali jí, jak si sednout na okraj otvoru a podržet volný konec lana na prsou.

Ki se špatně skrývanými obavami sledoval, jak mává nohama v díře. "Drž se pevně!"

Mrkla na něj, sevřela provaz oběma rukama a odstrčila se do tmy. Poslední, co viděla, byla Wythnirova malá vážná tvář.

Když provaz zachytil její váhu, neubránila se a zalapala po dechu. Pevně ho sevřela. Jak ji kněz spouštěl dolů, pomalu se otáčela.

Čirá temnota ji zaplavila jako voda. Neviděla vůbec nic, až na mizící kolo hvězd nad hlavou. Iya říkala, že je jeskyně hodně rozlehlá, a Tamír začínala chápat, co tím myslela.

Bylo tu neobvyklé ticho; žádné zvuky větru nebo tekoucí vody, dokonce ani pískání netopýrů - nebo draků. Nebyla tu ani stopa po zdech nebo podlaze, jen závrtný pocit nekonečné prázdnoty. Bylo to, jako by ji zavěsili na nočním nebi.

Čím byla níž, tím byl vzduch kolem chladnější. Znovu se krátce podívala nahoru; zmenšující se kruh hvězd nad ústím studny jí sloužil jako záchytný bod. Po době, která jí připadala dost dlouhá, se konečně dotkla nohama pevné země. S jistými obtížemi získala rovnováhu a vykročila z provazu. Když se dívala vzhůru, už studnu neviděla. Byla v úplné tmě. Pomalu se otočila, stále nejistá na nohou, a byla ráda, když kdesi nalevo zahlédla vzdálený odlesk světla. Čím déle se na ně dívala, tím jasnější jí připadalo, až nakonec dokázala rozeznat podlahu jeskyně natolik, že si byla jistá, kudy jít. Sebrala odvahu a vykročila k němu.

Světlo vycházelo z křišťálové koule usazené na trojnožce. Nejprve Tamír neviděla nic jiného, když se však přiblížila, spatřila vedle na nízké stoličce sedět tmavovlasou mladou ženu. Ve studeném světle měla smrtelně bledou kůži a vlasy jí padaly přes ramena až na podlahu. Navzdory chladu na sobě neměla nic než jednoduché lněné šaty, které jí odhalovaly ramena a chodidla. Seděla s dlaněmi na kolenou, pohled upřený na podlahu před sebou. Všechny věštkyň byly šílené, tak to alespoň Tamír učili, ale tahle žena vypadala jen zamyšleně - alespoň dokud pomalu nezvedla zrak. Tamír na místě ztuhla. Nikdy neviděla tak prázdné oči. Vypadalo to, jako by se dívala na živou mrtvolu. Stíny se kolem ní stáhly, přestože se světlo koule neztlumilo.

Hlas měla věštkyň stejně prázdný, když zašeptala: "Vítej, druhá Tamír. Tvá předchůdkyně mi řekla o tvém příchodu." Kolem ženiny hlavy a ramen se slabě rozzářila aura a její oči Tamír znovu našly. Už nebyly prázdné, ale plné světla a děsivé síly.

"Sláva královně Tamír!" Hlas teď byl hluboký a zvučný a vyplňoval temnotu. "Černá tvoří bílou. Špina tvoří čistotu. Zlo tvoří velikost. Jsi sémě zalévané krví, Tamír ze Skaly. Pamatuj na svůj slib mé vyvolené. Staráš se o ducha svého bratra?"

Bylo toho příliš najednou. Tamír měla pocit, že se jí nohy proměnily ve vodu. Klesla na kolena před Illiorovou děsivou přítomností. "Já... pokoušela jsem se."

"Stojí teď za tebou a roní krvavé slzy. Obklopuje tě krev. Krev a smrt. Kde je tvá matka, Tamír, královno duchů a stínů?"

"Ve věži, kde zemřela," zašeptala. "Chci jí pomoci, i bratrovi. Ve vizi mi řekl, abych šla sem. Prosím, pověz mi, co mám dělat!"

Kolem nich padlo ticho, tak dokonalé, až jí zvonilo v uších. Nebyla si ani jistá, jestli věštkyň vůbec dýchá. Čekala, rozbolavělá kolena na studeném kameni. Jistě nešla celou cestu sem jen pro tohle?

"Krev," zašeptala znovu věštkyň; znělo to smutně. "Před tebou a za tebou, řeka krve tě unáší k západu."

Tamír náhle ucítila šimrání na hrudi, kde se ukrývala stará jizva. Roztáhla si šaty u krku a zalapala po dechu při tom, co spatřila.

Rána, kterou si způsobila onoho dne v Atyionu, kdy rozřízla Lheliny pečlivé stehy a vyřízla úlomek kosti, se během proměny zacelila a nechala po sobě jen tenkou bledou linku. Teď však byla znovu otevřená, tak hluboká, že viděla kost, a mezi prsy jí vytékala krev. Proudila jí dlaněmi a mezi prsty, stékala po šatech a kropila podlahu a kolena.

Kupodivu necítila bolest, jen podivnou odtazitost, zatímco před ní krev vytvářela kaluž.

Když byla kaluž velká jako štít, tmavý povrch se zavlnil a začaly se v něm formovat obrysy. V tu chvíli ji musela přemoci ztráta krve, protože zeslábla a obrazy v krvi plavaly v závratné změti barev.

"Asi..." omdlávala.

Probral ji dotek studené ruky na její. Otevřela oči a zjistila, že stojí s Bratrem na větrem ošlehaném útesu nad mořem. Bylo to místo, které tak často navštěvovala ve snech, ale vždycky s ní byl Ki a nebe bývalo modré. Tohle nebe slibovalo déšť a moře mělo barvu olova.

Pak uslyšela řinčení zbraní stejně jako ve svatyni v Atyionu. V dálce viděla dvě bojující armády, ale nemohla se k nim nijak dostat. Mezi ní a bitevním polem ležela kamenitá strž. Daleko za nimi rozeznávala něco jako věže velikého města. Ze stínů u nohou povstal Korinův prapor a zvedl se do vzduchu, jako by ho držely neviditelné ruce.

Musíš bojovat o to, co ti právem náleží, Tamír, královno Skaly, zašeptal jí do ucha tichý hlas. Byť krví a trápením, musíš si udržet trůn. Z uchvatitelovy ruky vyrveš meč.

Další krev! pomyslela si zoufale. Proč to tak musí být? Musí existovat jiný způsob! Neprolíji krev své rodiny!

Narodila ses z prolité krve.

"O čem to mluvíš?" vykřikla. Vitr strhl prapor, vmetl ji ho do tváře a oslepil ji. Nebylo to nic než kousek vyšívaného hedvábí, ale ovinul se jí kolem krku, jako by byl živý, a škrtil ji.

"Bratře, pomoz mi!" zasípala a pokoušela se ho strhnout, ale nemohla ve větrem rozervané látce najít nic, zač by ho mohla chytit.

Odpověděl jí ledový smích. Pomsti mě, Sestro. Pomsti mě, než požádáš o další laskavosti toho, komu ukřivdili!

"Illiore! Vyzývám tě, Světloňoši!" vykřikla se zoufalým úsilím. "Jak mu můžu pomoci? Prosím, dej mi znamení!"

Hedvábný prapor se vytratil jako mlha za svítání a nechal ji znovu ve tmě.

Ne, ne ve tmě; v dálce viděla studené bílé světlo a uvědomila si, že je zpátky v jeskyni. Polapená ve vizi se nějak zatoulala dál. Ruce měla lepkavé. Zvedla je, mžourajíc v nejistém světle, a viděla, že jsou až po lokty zkrvavené.

"Ne!" zašeptala a chvatně si je otřela do sukne.

Pomalu, na nejistých nohách, zamířila zpátky k věštce, ale když se přiblížila, viděla, že na jejím místě sedí někdo jiný.

Před mnohem mladší věštce klečela se svěšenou hlavou postava v rouchu, s důvěrně známým šedým copem. Tamír Iyu poznala ještě předtím, než čarodějka zvedla hlavu. Kdy sešla dolů - a proč? Kněz říkal, že v jeskynní komnatě smí být vždycky jen jeden člověk.

Iya cosi držela v náručí. Tamír přistoupila blíž a viděla, že je to novorozeně. Dítě bylo bezvládné a němé, tmavé oči prázdné.

"Bratře?" zašeptala Tamír.

"Dvě děti, jedna královna," šeptala dětská věštce hlasem příliš starým a hlubokým na drobnou postavu. "V této generaci však přichází dítě, které je základem toho, co se musí stát. Ona je tvým odkazem. Dvě děti, jedna královna označená krví průchodu."

Dívka se otočila k Tamír, oči plné pálivého bílého světla, které jako by Tamír provrtávalo do hloubi duše. "Zeptej se Arkoniela. Jen Arkoniel ti může říci."

Vyděšená, přestože nevěděla proč, padla na kolena a zašeptala: "Nač se ho mám zeptat? Na matku? Na bratra?"

Studené ruce jí zezadu sevřely hrdlo a škrtily ji jako předtím prapor. "Zeptej se Arkoniela," šeptal jí do ucha Bratr.

"Zeptej se ho, co se stalo."

Tamír prudce zvedla ruce ke krku. Ve skutečnosti nečekala, že se Bratra dotkne nebo ho zastaví; ne víc, než to dokázala dřív. Ale tentokrát ucítila chladné tělo a tvrdá, šlachovitá zápěstí. Popadla je a ovanul ji strašlivý puch, při kterém se jí zvedl žaludek.

"Dej mi klid!" zasténal jí blízko hlavy těžký, přerývaný hlas. Za ní nebyl Bratrův duch, ale jeho mrtvola. "Dej mi odpočinout, Sestro."

Pustil ji a ona spadla na ruce. Otočila se, aby se podívala na hrůzu za sebou.

Místo toho zjistila, že znovu hledí na věštce, na tu ženu, se kterou mluvila předtím. Seděla přesně tak, jak ji Tamír opustila, ruce na kolenou, oči znovu široce otevřené a prázdné.

Tamír zvedla ruce a zjistila, že jsou suché a čisté. Živůtek měla pořád zavázaný; nikde ani náznak krve.

"Neřekla jsi mi nic," zajíkla se.

Věštce jen tupě zírala skrz ni, jako by tu Tamír ani nebyla.

Popadla ji zuřivost jako nikdy předtím. Chytla věštce za ramena a třásla s ní, pokoušejíc se znovu najít v těch prázdných očích boží pohled. Bylo to jako třást panenkou.

Byla to panenka, velká jako žena, ale udělaná z bavlnou vycpávaného mušelínu, s hrubě načrtnutou tváří a nestejnými končetinami. Nevážila nic, jen sebou bezvládně házela v jejích rukách.

Tamír ji překvapeně upustila a v nové hrůze se podívala dolů. Byla přesně stejná jako její stará panenka, ta, do které matka zašila Bratrovy kosti. Dokonce měla kolem ochablého krku stočený pramen černých vlasů. Věštce byla pryč.

Tamír zůstala sama v temné komnatě a světlo v kouli pomalu haslo.

"Co se mi pokoušíš ukázat?" vykřikla a zoufale zaťala pěsti. "Nerozumím! Co to má co společného se Skalou?"

"Ty jsi Skala," zašeptal boží hlas. "To je pravda o tvém životě, dvojče mrtvého. Ty jsi Skala a Skala je ty, stejně jako jsi svým bratrem a on je tebou."

Světlo už se skoro vytratilo, když ucítila, jak ji něco sevřelo kolem hrudi. Vyděšeně se podívala dolů, jestli nějak ožila ta děsivá panenka nebo jestli je to zase strašlivá Bratrova mrtvola. Místo toho uviděla, že je to knězův provaz, který se jí nějak znovu omotal kolem těla. Někdo potáhl a ona ho sotva stačila chytit, když se náhle vznesla ze země a roztočila se tmou vzhůru. Horečně se rozhlížela, až nad hlavou objevila kruh hvězd. Upřela na něj oči; kruh rostl a blížil se. Teď už rozeznávala temné obrysy hlav a ruce, které se k ní natahovaly, aby jí pomohly přes okraj jámy. Byl to Ki a jeho paže ji

silně a pevně objímaly, když se jí podlomila kolena.

Pomohl jí posadit se na okraj kamenné obruby. "Jsi zraněná?" zeptal se úzkostlivě. "Čekali jsme a čekali, ale pořád jsi nám nedávala znamení."

"Bratr," vydechla a křečovitě sevřela šaty u krku.

"Co? Kde?" vykřikl zděšeně Ki, ale pořád ji držel.

Tamír se o něj vděčně opřela. "Ne... byla to jenom... jenom vize." Ale nedokázala se přestat třást.

"Bůh k vám promluvil," řekl Ralinus.

Tamír se chraplavě zasmála. "Jestli tomu tak můžete říkat. Hádanky a noční můry."

Náhle za sebou uslyšela škrábání. Ohlédla se a spatřila Bratra, jak na ni hledí z ústí jeskyně, tvář jako maska nenávisti.

Bledá kůže se na lebce pomalu svažila, vynořily se ruce jako pařáty a škrábaly o zem, jak začal vylézat z otvoru.

Ty jsi on a on je ty, zašeptala zdola věštkyně.

Tamír omdlela a ta slova ji následovala do tmy.

33. Kapitola

K

dyž ji vytáhli z komnaty Věštírny, byla Tamír studená jako mrtvola. Ki ji odtáhl od ostatních, sedl si a přitiskl si její hlavu k hrudi.

"Mistře, věštkyně jí ublížila?" zašeptal Wythnir.

"Tiše! To jsou jenom mdloby." Iya se ujala vedení, odstrčila Arkoniela i kněze stranou a položila dlaň na dívčino studené, vlhké čelo.

"To je dobré znamení," řekl Ralinus ostatním, pokoušeje se je uklidnit. "Musela mít důležitou vizi, aby ji tak vyčerpala."

Tamír se zachvěla víčka, otevřela oči a podívala se na Iyu. Čarodějku zamrazilo; tyhle oči vypadaly v měsíčním světle stejně černé jako démonovy a stejně ji obviňovaly. Tamír odstrčila Iye ruku stranou a namáhavě se posadila.

"Co... co se stalo?" zeptala se rozechvělým šepotem. Pak se ohlédla k studni a začala se nekontrolovatelně třást.

"Bratr! Viděla jsem..."

"Družinici, odnese královnu zpátky pod střechu!" rozkázala Iya.

"Nepotřebuju, aby mě někdo nesl!" Tamír vrhla po Iye další temný pohled a nejspíše se postavila. "Musím zpátky dolů."

Něco bylo špatně. Nechápu, co mi Světloňoš ukázal."

"Trpělivost, Veličenstvo," odvětil kněz. "I když vize zpočátku nemusí být jasná, ujišťuji vás, že to, co jste viděla, je pravda. Musíte nad tím rozjímat a časem významu porozumíte."

"Časem? K čertu, Iyo, věděla jsi, že se to stane? Proč jsi mě nevarovala?" Obrátila obviňující pohled na Arkoniela.

"Nebo ty?"

"Každý prožitek z Věštírny je jiný. Nemohli jsme riskovat, že přibarvíme tvoje očekávání."

"Dovol přátelům, aby ti pomohli zpátky," řekla jí Iya přísně. "Nepotřebujeme, abys ve tmě upadla a roztříštila si lebku."

Tamír otevřela ústa k protestu, ale Ki vykročil a pevně ji objal kolem pasu. "Uklidni se a přestaň být tak zatraceně tvrdohlavá!"

Tamír se zhluboka, roztřeseně nadechla a pak mu mrzutě dovolila, aby jí pomohl zpět k hostinci.

Je jediný, kdo ji může takhle ovládnout, pomyslela si Iya. Jediný, komu tak hluboce důvěřuje. Pohled, který Tamír věnovala jí, byl o něčem úplně jiném.

U hostince ji ale ani Ki nedokázal přesvědčit, ať si jde lehnout. "Raline, musím s vámi hned mluvit, dokud mám tu vizi čerstvě v hlavě."

"Dobrá, Veličenstvo. Svatyně je hned vedle."

"Iyo, ty a Arkoniel na mne počkáte," rozkázala. "Promluví si s vámi později."

Ostrost v jejím hlase Iyu překvapila stejně jako temný pohled. Přitiskla si ruku k srdci a uklonila se. "Jak si přeješ, Veličenstvo."

"Ki, pojď se mnou." Tamír odkráčela, s Rahnem a Kim chvátajícími vedle ní.

Arkoniel se za ní díval a pak se s obavami obrátil na Iyu. "Víš to, že ano?"

"Jestli je to Illiorova vůle." Iya pomalu odešla do hostince, nevšímajíc si zmatených pohledů mladých kněží a družiníků, kteří rozhovor viděli.

Dodržela jsem slovo, Světloňosi. Budu ho držet i dál.

* * *

Illiorova svatyně byla malá komnata s nízkým stropem, vytesaná ve skále. Uvnitř byla vlhká a špatně osvětlená jediným ohňovým košem, hořícím vedle velké malované řezby Illiorova oka. Stěny, pokud je Ki viděl, byly špinavé od kouře.

"Určitě mě tady teď chceš?" zašeptal a díval se na Ralinu, jak si nasazuje hladkou stříbrnou masku.

Tamír pomalu přikývla, oči upřené na kněze.

"Ale nebylo by lepší mít tu i čaroděje? Chci říct, že se v těchhle věcech vyznají."

Při zmínce o nich jí oči znovu ztvrdly. "Ne. Ted' ne."

Ralinus klekl před ohňový koš a pokynul Tamír, aby se k němu připojila. "Cos viděla, dcero Thelátimova?"

Ki rozpačitě postával stranou, zatímco Tamír váhavě odhalovala, co věštkyně vyjevila.

"Řekla, že musím vzít meč z uchvatitelovy ruky," řekla Tamír, oči naplněné žalem. "To znamená válku s Korinem, že?"

Ukazovala mi, že neexistuje nekrvavý způsob, jak to vyřešit."

"Bál jsem se, že to tak je," odvětil kněz.

"To jí všichni pořád říkáme," řekl Ki. "Teď to máš i od boha."

"Zdá se, že nemám na vybranou," zamumlala Tamír.

"To není všechno, co vám věštkyně ukázala," ozval se kněz. "Rozrušilo vás něco jiného."

Znovu se zachvěla, stejně jako v jeskyni. Ki přešel blíž a vzal ji za ruku. Držela se ho tak pevně, až to bolelo. "Můj bratr... Viděla jsem ho tam dole, ale ne... ne tak jako obvykle. Vždycky se mi podobal, aspoň dokud jsem vypadala jako chlapec. Teď je mladý muž, jako bych měla být já." Krátce, neradostně se zasmála. "Dokonce mu začínají růst vousy. Ale tentokrát..." Trásla se. Ki ji chtěl obejmout, ale neodvážil se ji přerušit.

"Bylo to, jako... jako by jeho dospělé tělo bylo mrtvola. Cítila jsem ho. Byl skutečný."

Kiho sevřel chlad a nervózně se rozhlédl kolem; uvažoval, jestli by se Bratr mohl objevit ve svatyni.

"A taky jsem ho viděla, jak za mnou vylézá z díry. Proto jsem omdlela," zašeptala zahanbeně. "Prosím, ctihodnosti, musím to pochopit. Všechno, co mi ukázala, se zdálo být spojené s Bratrem a s tím, jak já a on jsme Skala, ať to znamená cokoliv."

"Nevím, Veličenstvo, jen že pouto mezi vámi ještě nebylo přerušeno. Nechte to stranou, jestli můžete, a soustředte se na trůn. Královna je země, jak vám Světloňoš řekl. Váš život je zasvěcen ochraně a zachování vašich lidí a vy musíte být ochotna obětovat tomu cokoliv, dokonce i kdyby to mělo znamenat váš vlastní život."

Tamír se zamračila a zatahala se za jeden z copů. "Mám bojovat s Korinem. Ale jestli jeho standarta ve vizi znamenala Korina, pak nevím jak! Škrtil mě. Prohrávala jsem!"

"Ale neviděla jste porážku."

"Neviděla jsem nic. Prostě to skončilo." Odmlčela se. "No, škrtil mě a já jsem volala k Illiorovi o pomoc. Bratr mi nepomohl; jen mi pořád říkal, že ho musím pomstít."

"Vize skončila, když jste volala ke Světloňoši?"

Přikývla.

Kněz se nad tím zamyslel. "Musíte uchovávat v srdci, Veličenstvo, že Illior vede vaše kroky a drží nad vámi svou ruku."

"Věštkyně mě nazvala ,sémě zalévané krví'. Řekla, že všude kolem mě vidí krev, jako řeku. Mám být jako můj strýc, pro dobro Skaly? Jak může ze zla vzejít něco dobrého?"

"Na to musíte přijít sama, až nastane čas."

"Co řeknu lidem, až se vrátím do Atyionu? Všichni od Illiora čekají nějaké velké proroctví, jakého se dostalo královně Ghërilain. Ale já nemám nic, co bych chtěla tesat do zlata." Zavrtěla hlavou. "Řeka krve."

Ralinus chvíli mlčel, pak se naklonil dopředu a položil jí ruku na rameno. "Krev není jen to, co se rozlévá, ale také to, co vám proudí v žilách, Veličenstvo. Stejná krev bude žít dál ve vašich dětech, jako žije ve vás, a spojuje minulost s budoucností. Není to také řeka?"

Dovolte mi, abych vám vysvětlil něco velmi důležitého. Lorde Kirothie, vy jste královnin dobrý přítel, a tak to musíte také vědět, protože vám svěřuje důvěrné věci. To, co vám teď řeknu, ví každý Illiorův kněz. Vy jako královna dostáváte od boha vize, protože jste silná a vyvolená. Ale to, co odhalíte svému lidu, by nemělo být nic víc ani nic méně než to, co jim nejvíce prospěje slyšet."

Tamír a Ki se po sobě zděšeně podívali: "Říkáte, že jim mám lhát?"

"Ne, Veličenstvo. Řeknete jim, že Illior potvrdil váš nárok na korunu, byť ,krví a trápením'. To je varuje před nadcházejícím sporem, ale vy je zároveň budete moci povolát, aby vám poskytli svou sílu, abyste mohla vykonat Illiorovu vůli."

"A nepotřebují vědět, že mě straší můj mrtvý bratr?"

"To není žádné tajemství, Veličenstvo. Mezi lidmi se rychle stalo legendou, že máte strážného ducha."

"Démona," opravil ho Ki.

Kněz zvedl obočí: "A jak myslíte, že lidem prospěje, když si budou myslet, že je královna prokletá? Nechte je sprádat svůj příběh, Tamír."

Tamír pustila Kiho ruku a vstala: "Děkuji vám, ctihodnosti. Pomohl jste mi vidět věci jasněji."

"Je zvykem, že nejvyšší kněz zapíše vizi na svitek, abyste si ji mohla odnést. Ráno pro vás bude připraven."

Když s ní Ki vyšel na náměstí, viděl, že Tamír pořád něco velmi trápí. Dlouho stála u pramene, ponořená v myšlenkách. Ki mlčky čekal, ruce založené, aby mu nebyla zima. Hvězdy svítily tak jasně, že věci vrhaly na zem stíny.

"Jak tomu rozumíš?" zeptala se nakonec.

"Dobrý válečník zná rozdíl mezi dobrem a zlem, ctí a nečestností." Přistoupil blíž a opatrně jí položil ruce na ramena.

Nepodívala se na něj, ale ani se neodtáhla. "Jsi ten nejhlavnější a nejpocitivější člověk, jakého znám. Jestli je Korin tak slepý, že to nevidí, pak se jenom znovu ukazuje jeho vlastní slabost. Jestliže ty jsi Skala, je to dobrá věc pro každého." Povzdechla si a položila dlaň na jeho. Prsty měla velmi studené.

Ki rozeplnul sponu u krku a přehodil jí svůj plášť přes ramena, přes ten její.

Tamír se křivě usmála: "Jsi stejný jako Nari."

"Není tady, a tak na tebe musím dohlédnout já." Třel jí ruce, aby ji zahřál. "Tak, to je lepší."

Odtáhla se a jen tam stála, oči sklopené. "Ty... teda... cením si..." nakonec umlkla a Ki měl podezření, že se červená.

Během posledních měsíců mezi nimi bylo příliš mnoho náhle ostýchavých chvil. Potřebuje ho. Kimu bylo jedno, kdo ho může vidět; přitáhl si ji a pevně ji objal.

Tvář měla studenou a hladkou. Přidržel ji těsněji, přál si, aby jí mohl dát vlastní teplo. Byl to dobrý pocit, držet takhle přítele. Vlasy měla pod jeho dlaní měkčí, než si vzpomínal.

Tamír si povzdechla a objala ho rukama kolem pasu. Srdce mu přetévalo a v očích ho pálily slzy. Těžce polkl a zašeptal:

"Vždycky tady pro tebe budu, Tobe."

Ani si neuvědomil, jakou chybu udělal, dokud se mu nevytrhla a nevyrazila zpátky k hostinci.

"Tamír! Promiň, Tamír! Zapomněl jsem. Nic to neznamenal. Vrať se!"

Dveře se za ní pevně zabouchly a nechaly ho tu ve studeném světle hvězd, zmateného city, které nebyl připravený přiznat, a spílajícího si do tuplovaných hlupáků.

* * *

Zatímco seděli a v malé komnatě s Iyau čekali na Tamír, dolehl na Arkonielovo srdce zlověstný pocit. Iya neřikala nic a nechala ho nešťastným představám.

Když Tamír konečně vešla, pohled do její tváře ho zdrtil ještě víc. Tamír zalétla očima k Iye, pak si založila ruce na prsou a tvrdě se zadívala na Arkoniela. "Chci, abys mi řekl, co se opravdu stalo mému bratrovi. Co z něj udělalo to, čím je?"

Bylo to tady, otázka, které se tak dlouho děsil. Ještě než stačil otevřít ústa, cítil, že křehké vlákno nové důvěry mezi nimi se trhá jako obnošené hedvábí. Jak se před ní může obhájit za to, co vykonal ve jménu Světlohoše, když si v hloubi srdce sám nikdy neodpustil podíl na jejím neštěstí?

Než dokázal najít slova, sevřel je vlhký chlad jako mlha nad močály. Vedle Tamír se objevil Bratr a civěl na Iyu. Démon vypadal přesně tak, jak si ho Arkoniel pamatoval z těch málo chvil, kdy ho viděl; hubený, zlý, přízračný, výsměšný Tobinův dvojník, který teď dospěl v muže. Teď už si byli mnohem méně podobní a Arkoniela to podivně těšilo, přestože z nich znovu dělal dvojčata hněv v očích.

"No?" dožadovala se Tamír. "Jestli jsem opravdu tvoje královna, a ne jenom loutka, se kterou si hraješ, tak mi pověz pravdu."

Iya pořád mlčela.

Měl pocit, jako by v něm něco umíralo. Donutil se promluvit. "Tvůj novorozený bratr byl obětován pro tvou ochranu."

"Obětován? Myslíš zavražděn! Proto se z něho stal démon?"

"Ano," řekla Iya. "Co ti řekl?"

"Nic, jen že mi to povíš ty, Arkonieli. A věštkyně mi ukázala..." pomalu se otočila zpátky k Iye. "Tebe. 'Dvě děti, jedna královna,' řekla věštkyně tobě a já jsem viděla mrtvé dítě, které jsi držela. Tys ho zabila!"

"Nevzala jsem mu život, ale rozhodně jsem byla nástrojem jeho smrti. To, co viděla, byla moje vize. V té době jste ty i tvůj bratr ještě byli v bezpečí matčina lůna. Ale ty už jsi tehdy byla předurčena zachránit Skalu. Museli jsme tě ochránit, obzvlášť před Nirynovými kouzly. Dokázala jsem přijít na jediný jistý způsob, jak to udělat."

Bratr se plížil k Iye a Arkoniela vyděsila temná radost na nepřírozeném obličejí.

Tamír démona zastavila pohledem. "Cos udělala, Iyo?"

Iya se tvářila vyrovnaně. "Našla jsem Lhel. Vím, jaký druh kouzel její lidé praktikují. Jen čarodějnice mohla dokázat, co bylo třeba udělat. Tak jsem ji té noci, kdy jste se narodili, přivedla do Era, do domu tvé matky. Byla jsi prvorozená, Tamír, a krásná. Dokonalá. Vyrostla bys v silnou, tmavovlasou dívku, která by se příliš podobala matce na to, aby se dala ukrýt před slídivými očima. Zatímco jsi ležela v chuvině náruči, Lhel vytáhla z lůna tvé matky bratra. Chtěla ho udusit, než se nadechne. To je tajemství, věc, kterou uměla udělat. Kdyby se to tělíčko nenadechlo, nebylo by to zabít a ta odporost, které říkáš Bratr, by nikdy nepřišla. Ale přerušili ji a zbytek znáš." Smutně zavrtěla hlavou. "Bylo to nezbytné."

Tamír se třásla. "U Čtveřice! Ta komnata nad schody! Pokoušel se mi ukázat..."

Bratr se přitiskl k Tamír a zašeptal: "Sestro, náš otec stál vedle a díval se."

Odtáhla se od něj tak prudce, že se udeřila do zdi. "Ne! To by otec nikdy neudělal. Lžeš!"

"Kéž by lhal," řekl Arkoniel. Po všech těch letech mlčení slova konečně proudila ven jako voda protřezanou hrází. "Tvůj otec nechtěl takovou věc udělat, ale neměl na vybranou. Měl to být rychlý, milosrdný čin. Slíbili jsme mu to, ale selhali jsme."

Tamír si zakryla tvář chvějícíma se rukama. "Co se stalo?"

"Právě když se bratr narodil, dorazil tvůj strýc s Nirynem a houfem ozbrojenců," tiše řekl Arkoniel. Tu vzpomínku měl vypálenou v paměti, každický detail ostrý jako nůž, se vši hrůzou oné noci. "Hluk Lhel polekal, vyrušil v rozhodující chvíli. Dítě se nadechlo a duše byla vpečetěna do těla."

Démonova tvář se zkroutila v chladném zavržení. Arkoniel se napjal a čekal útok, ale k jeho úžasu se Tamír k démonovi otočila a něco mu tiše řekla. Démon zůstal vedle ní, na tváři znovu prázdnou masku, až na oči. Oči hořely nenávistí a touhou.

"Tvá matka to nikdy neměla vědět," řekla jí Iya. "Omámila jsem ji, abych ji ušetřila, ale ona to nějak stejně věděla."

Zničila ji to."

Tamír se objala, jako by ji něco fyzicky bolelo. "Můj bratr. Matka. Věštkyně měla zase pravdu. Jsem ,sémě zalévané krví'."

Iya smutně přikývla. "Ano, ale ne z nenávisti nebo zloby. Musela jsi přežít a vládnout. K tomu jsi musela žít a získat pravou podobu. Což se stalo."

Tamír si otřela z tváře zbloudilou slzu: "Takže můj bratr zemřel podle tvé vůle?"

"Ano."

"Lhel Bratra zabila a udělala kouzlo; ale byla jsi to ty, kdo to nařídil?"

"Já sama za to nesu zodpovědnost. Proto mě vždycky tak hořce nenáviděl. Pořád v něm vidím touhu po mé smrti. Něco ho ale drží zpátky. Možná ty?" Hluboce se poklonila, dlaň na srdci. "Má práce bude dokončena, Veličenstvo, až bude Ghërlainin meč ve tvé ruce. Pak už tě nebudu žádat o slitování."

"A ty, Arkonieli?" Tamířiny oči teď skoro prosily. "Říkal jsi, že jsi tam té noci byl."

"Tehdy byl ještě jenom můj žák. Neměl žádné slovo..." začala Iya.

"Nežádám zproštění viny," prohlásil Arkoniel. "Znal jsem proroctví a věřil jsem mu. Stál jsem u toho, když Lhel

čarovala."

"Ale Bratr na tebe neútočí. Nenávidí tě, ale ne víc než většinu ostatních. Ne tak, jako nenávidí Iyu."

"Plakal pro mě," zašeptal Bratr. "Jeho slzy dopadly na můj hrob a já je okusil."

"Nedokáže milovat," řekla smutně Iya. "Dokáže jen necítit nenávist. Necítí k tobě nenávist, Tamír, ani k Arkonielovi. Necítí nenávist k tvé matce ani k Nari."

"I Nari?" zašeptala Tamír nešťastně.

"Nenáviděný otec!" zavrčel Bratr. "Nenáviděný strýc! Matka ho nenáviděla a bála se ho! Znal jsem její strach v lůně a v noci narození. Pořád ho nenávidí a bojí se ho. Tys zapomněla nenávidět, Sestro, ale my ne. Nikdy."

"Tys plakal nad jeho hrobem?" Tamír se teď dívala skoro prosebně. "Byl pohřben... Ale jeho kosti byly v matčině panence."

"Pohřbil jsem ho té noci," smutně odpověděl Arkoniel. "Někdy brzy potom ho Lhel a tvá matka znovu vyzvedly a vložily jeho kosti do panenky. Myslím, že to mělo pomoci ducha ovládat nebo ho udržet v blízkosti tvé matky. Viděla ho jako živé dítě."

"Ano. Viděla ho." Tamír se nejistě nadechla. "Iyo, byla jsi to ty a Lhel, kdo prolil krev mého bratra?"

"Ano."

Tamír pomalu přikývla a potom, se slzami pomalu stékajícími po tváři, řekla: "Jsi vypovězena."

"To ne!" zalapal po dechu Arkoniel.

"Ano." Stekly další slzy, ale oči jí plály hněvem, jaký nikdy předtím neviděl. "Přisahal jsem před lidmi, že kdokoli prolíje krev mé rodiny, je můj nepřítel. Tys to věděla a nic jsi neřekla. Ty, která jsi zabila mého bratra! Zničila mou matku. Můj... můj život!" Se vzlyknutím se nadechla. "Celý můj život je lež! Řeka krve. Všechny ty dívky, které můj strýc povraždil? I jejich krev je na mých rukách, protože hledal mě. Niryn - hledal mě!"

"Ano." Iya se pořád nepohnula.

"Vypadni!" zasyčela Tamír a v tom hněvu vypadala stejně jako démon. "Navždy jsi vypovězena ze Skaly. Už nikdy nechci ani jednoho z vás vidět!"

Ale Iya dál stála. "Já půjdu, Tamír, ale Arkoniela musíš nechat u sebe."

"Už mi nerozkazuješ, čarodějko!"

Iya se stále nehýbala, ale vzduch kolem ní zhoustl a místnost potemněla. Arkonielovi se nepříjemně zjezily chloupky na rukách, jak její moc zaplnila malou místnost.

"Dala jsem svůj život, ty hloupé, nevděčné děcko!" vyštěkla Iya. "Nenaučila ses nic? Nic jsi neviděla za těch posledních pár měsíců? Možná si nezasloužím tvoji vděčnost, ale nedovolím ti zničit všechno, co jsem pro tebe vybojovala, jen proto, že se ti nelíbí, jak to na světě chodí! Myslíš si snad, že se mi líbilo, co jsem musela udělat? No, nelíbilo! Nenáviděla jsem to; ale my si nevybíráme svůj osud, lidé jako ty a já, pokud se z nás nestanou zbabělci a neutečeme. Ano, jsem zodpovědná za všechno, co se ti stalo, ale ani za mák toho nelituju!

Nestojí jeden život, nebo stovka, za oběť, aby byla odstraněna kletba z celé země? K čemu jinému si myslíš, že ses narodila? Tak jenom pokračuj. Dupni si a křič na mě o vraždách a spravedlnosti, ale kde by byla Skala, kdyby pořád vládl Eriův rod a synové, co plodí zrůdy? Myslíš, že Korin sedí tam nahoře v Černě a plánuje tvoji korunovaci? Myslíš, že tě uvítá s otevřenou náručí, jestli k němu půjdeš? Je čas, abys přestala být dítě, Tamír z Era, a stala ses královnou! Půjdu, jak jsi rozhodla, ale nedovolím ti odmítnout Arkoniela. Illior ho zasáhl stejně jako tebe. Ale víc než to, miloval tě a sloužil ti ode dne, kdy ses narodila, a kdyby mohl, byl by zastavil Lhelinu ruku. Musí zůstat po tvém boku, aby vykonal Světloňošovu vůli!"

"Jakou vůli?" zeptala se zdráhavě Tamír. "Přežila jsem. Udělali jste ze mě královnu. Co mu ještě zbývá udělat?"

Iya si založila ruce a napětí v místnosti trošičku pokleslo. "Potřebuješ ho a potřebuješ čaroděje, které jsem pro tebe shromáždila. Ten zářivý palác čarodějů, o kterém jsme ti řekli, není jen nějaký jalový sen. Byla to pravá vize a je součástí budoucí síly Skaly stejně jako ty. Myslíš si snad, že s tebou ostatní čarodějové zůstanou, když ho teď vypovíš? Slibuji ti, že většina ne. Dali se dohromady jen kvůli tobě, ale jsou to svobodní čarodějové a nikomu se nezavázali, dokonce ani tobě, a nebudou ti sloužit, pokud si budou myslet, že se z tebe stává tvůj strýc. Arkoniel a já jsme je přesvědčili, aby se postavili vlastní přirozenosti a stali se Třetí Orěskou. Je to křehčí spojení, než si myslíš, a Arkonielovou sudbou je pečovat o ně. Viděla jsem to sama, ten den, kdy mi byla zjevena tvoje budoucnost. Jsou propojeny."

Tamír na ně chvíli hleděla, zatřáse pěsti u boků. Nakonec přikývla. "Zůstane. A oceňuji, cos udělala pro tuhle zemi, Iyo, ty i tvoji lidé. Proto ušetřím tvůj život. Ale říkám ti: jestli tě po rozbřesku ještě uvidím, nechám tě popravít. Pro dobro země si nemysli, že je to planá hrozba."

"Jak si přeješ." Iya se poklonila a zmizela z pokoje, aniž se aspoň ohlédla po Arkonielovi.

Omráčený Arkoniel s hrůzou sledovat, jak se Bratr děsivě usmál a pomalu se rozplynul.

"Tamír, prosím, zavolej ho zpátky. Zabije ji!"

"Už jsem mu řekla, ať to nedělá, ale víc nemůžu. Ty a Lhel jste na to dohlédli." Otrěla si tvář rukávem a ani se na čaroděje nepodívala. "Bratr pro tebe svědčil. Proto ti dovolím zůstat. Ale zrovna teď tě... tě..." Hlas se jí zlomil. "Prostě zmiz!"

Právě teď pro ni nemohl udělat vůbec nic. Chvatně se poklonil a odpěchal ven. Na stráži u dveří stáli Rys a Nikides, kteří slyšeli dost na to, aby si ho podezřívavě prohlédli.

"Kde je Ki?" zeptal se.

"Venku, myslím," odpověděl Rys. "Co se tam, sakra, zrovna stalo?"

Arkoniel se nezdržoval s odpovědí. Iyina komnata byla prázdná a ve své našel jen Wythnira.

"Mistře?"

"Běž si lehnout, chlapče," řekl tak laskavě, jak dokázal. "Vrátím se později."
Odspěchal ven a vyhledal Kiho, který se opíral o stělu. "Tamír tě potřebuje."
K jeho úžasu Ki jen pokrčil rameny: "Jsem ten poslední, koho chce teď vidět."
Arkoniel rozčileně zavřel, popadl ho za límec a postrčil k domu: "Potřebuje tě. Běž!"
Ani nepočkal, jestli Ki poslechne, a rozběhl se ke stáji.
Takhle to nesmí skončit! Ne po tom všem, co udělala!
Iya byla ve stáji a sedlala si koně.
"Počkej!" vykřikl, klopýtaje hnojem. "Byl to šok. Je rozčilená. Nemůže tě přece opravdu vypovědět!"
Iya poplácala koně po boku a přitáhla řemen podbřišníku. "Jistěže může; a musí. Ne protože je nevděčná, ale protože je královna a musí držet slovo."
"Ale..."
"Vždycky jsem věděla, že tenhle den přijde, jen ne kdy přesně a jak se to stane. Abych byla upřímná, ulevilo se mi. Předpokládala jsem, že až se dozví pravdu, bude to pro mě znamenat smrt. Místo toho jsem konečně volná." Rukou v rukavici se dotkla jeho tváře. "Ale no tak, Arkonieli. Slzy, ve tvém věku?"
Rychle si otřel oči rukávem, ale nebylo to k ničemu. Tekly dál. Držel ji za ruku, neschopný uvěřit, že už se nikdy neuvidí. "To je špatně, Iyo! Co bez tebe budu dělat?"
"Posledních pár let sis beze mne vedl skvěle. Kromě toho to je přirozený běh věcí. Už nejsi můj učeň, Arkonieli. Jsi silný a mocný čaroděj, se Světloňošovým pověřením a více nápadů ohledně kouzel, než kolik jsem kdy viděla. Jsi příliš skromný, můj milovaný, a neuvědomuješ si, co už jsi dokázal, když jsi spojil Lhelina kouzla s našimi. Jen málokdo by si troufl dělat něco podobného, ale tys prostě pracoval. Jsem na tebe víc hrdá, než dokážu říct."
Zamrkala a otočila se, aby upravila sedlo. "Takže myslím, že mezi svou novou Orěskou a péčí o naši malou královnu určitě nebudeš mít dost času, abych ti příliš chyběla. Kromě toho jsme oba Strážci, a to taky není snadná cesta."
"Strážci?" Zřídka kdy myslel na číši jako na něco víc než součást své obvyklé výbavy. Když Iya použila formální titul, projel jim nepříjemný chlad. Vzpomněl si na proroctví, které mu předala stará Ranai, než zemřela, na sen Strážce Hyradina: A konečně opět Strážce, jehož úděl je hořký, hořký jako žluč. Znovu se zachvěl; cítil, že pro Iyu se ta slova naplnila. "Co to s tím má společného?"
"Možná nic, možná všechno. Z Illiorovy vůle na tobě leží dvojí břímě, číše i královna. Ty to zvládneš, víš. Nikdy bych ti ani jedno z nich nepředala, kdybych tomu nevěřila."
"Uvidíme se ještě někdy?"
Poplácala ho po paži. "Budu jenom vypovězená, můj milý, ne mrtvá. Napišu ti."
"Bratr po tobě půjde. Najde si tě." Arkoniel se nervózně rozhlédl po stínech kolem.
"Zvládnou ho. Vždycky jsem ho zvládla."
Zoufale ji sledoval, jak vede koně ke špalku a pomalu nasedá. "Tvůj vak! Počkej, zajdu pro něj. Tamír řekla, že musíš být pryč před rozběskem."
"To není třeba, Arkonieli. Nevzala jsem si nic důležitého." Znovu ho chytila za ruku. "Slib mi, že zůstaneš. Přišel čas, aby se dozvěděla pravdu, ale teď ji musí přijmout a jít dál. Pomoz jí s tím, Arkonieli. Možná tomu dnes nevěříš a ona tomu možná neuvěří nikdy, ale důvěřuje ti. Ty, Tharin a Ki jste všechno, co jí zůstalo z rodiny. Měj ji rád jako vždycky a nevyčítej jí to."
Ještě chvíli jí tiskl dlaň; připadal si přitom trochu jako Wythnir. "Nech mě aspoň, ať ti přinesu plášť. Je zima."
"Tak dobrá, ale pospěš si!"
Arkoniel se rozběhl zpátky do hostince a z kolíku u dveří popadl Iyin starý cestovní plášť. Nebyl pryč víc než pár okamžiků, ale když se vrátil, bylo náměstí prázdné. Nebylo po ní ani stopy, neslyšel dokonce ani zvuk kopyt. Rozběhl se stezkou ke Klíčové dírcce, doufaje, že ji dostihne. Celé údolí svítilo světlem hvězd, ale cesta byla prázdná. Nepochyboval, že tam někde je, ale vždycky byla skvělá v tom, aby se nenechala spatřit. Stejně kouzlo použila té noci, když přivedli Lhel, ale nikdy dřív ho nepoužila, aby se ukryla před ním.
"Hodně štěstí!" zavolal na prázdnou cestu, jak tam stál s jejím pláštěm v rukách. Jeho hlas se rozléhal ozvěnou po stezce. "Udělám, co jsi říkala. A... děkuji!" Hlas mu selhal a čerstvé slzy způsobily, že se mu hvězdy nad hlavou roztančily. "Nezapomenu na tebe," zašeptal.
Jedinou odpověď mu bylo vzdálené houkání lovců sovy.
Nestaraje se, jaké strážce ho můžou sledovat, zabořil obličej do opuštěného pláště milované učitelky a plakal.

34. Kapitola

K

i, poháněný strachem a hněvem v Arkonielově hlasu, zapomněl na vlastní úzkost a rozběhl se k Tamířině komnatě. Rys a Nikides stáli u dveří, zjevně ustaraní.

"Co se stalo?" zašeptal.

"Myslím, že vypověděla paní Iyu, a možná i Arkoniela," řekl mu Rys. "Byla tam spousta křiku a přísahám, že se zatřásla podlaha. Pak jsme slyšeli, jak na ně křičí, ať vypadnou..."

"Ano, zrovna jsem ho viděl. Poslal mě Arkoniel."

"Nechce nikoho vidět. Vydala rozkazy," sdělil mu omluvně Nikides.

"Mě uvidí."

Rys ustoupil a mávl na Nikida, ať taky uhne. Ki vděčně přikývl a zvedl petlici.

Tamír seděla na nízké stoličce před ohněm a rukama si pevně objímala kolena. Bratr se krčil vedle ní, na tváři masku

vzteku, a něco na ni zuřivě syčel, příliš potichu, aby mu Ki rozuměl. Ve vzduchu viselo nebezpečí. Zatímco je Ki sledoval, Bratr pomalu natáhl ruku k Tamír. Ki tasil meč a vrhl se na démona: "Nedotýkej se jí!"

Bratr zavířil a vylétl k němu.

"Ne!" vykřikla Tamír.

Bratr se po ní úkosem podíval a letěl dál a Ki ucítil, jak ho obklopuje smrtící chlad. Démon zmizel. Kimu vypadl meč ze zkrchlých prstů a měl co dělat, aby se udržel na nohou, jak ho zaplavila vlna slabosti.

Tamír k němu přiskočila a chytila ho za paži, aby neupadl. "Ublížil ti?"

"Ne, jenom mě vyděsil."

"To je dobře." Pustila ho, znovu se posadila a odvrátila se. "Běž pryč, Ki. Teď nechci nikoho vidět."

Ki si k ní přitáhl druhou stoličku a sedl si. "To je směla, protože já tady zůstávám."

"Zmiz. To je rozkaz."

Ki si tvrdohlavě založil ruce.

Vrhla na něj ostrý pohled, ale pak se vzdala a schovala tvář do dlaní. "Iya a Lhel zabily mého bratra."

Vlastně ho to nepřekvapilo. Zůstal zticha a čekal, až bude pokračovat.

"To kvůli mně je teď tím, čím je."

"To není tvoje chyba! Bilairyho koule, Tamír, sama jsi byla nemluvně! Určitě to udělaly jenom proto, že musely."

"Pro Skalu," řekla, hlas ztěžklý lítostí.

"Neříkám, že to je správné, takhle použít nemluvně, ale co kdyby tě tvůj strýc našel a zabil tě? Kde by byla Skala teď?"

"Mluvíš úplně jako oni! Měla bych Iyu zabít za to, co udělala! Byl to princ! Ale já... nemůžu." Ramena se jí třásla. "Jen jsem ji vypověděla a Bratr je teď ještě horší než předtím, a nevím, jestli se ještě někdy dokážu podívat na Arkoniela - zrovna jsem mu zase začínala věřit a..." Stočila se do zoufalého klubíčka.

Ki zapomněl na napětí mezi nimi a znovu si ji přitáhl do náruče. Neplakala, ale byla ztuhlá a třásla se. Hladil ji po vlasech a ona se po chvíli trochu uvolnila. Po další chvíli mu položila ruce kolem pasu a opřela se mu obličejem o krk.

"Jsem zrůda, Ki? Nepřirozená?"

Zatahal ji za vlasy: "Nebud' hloupá."

Přidušeně se zasmála a narovnala se: "Ale ty pořád vidíš Tobina, že?"

Znovu vypadala křehce, stejně jako té noci, než vyjel do boje. "Vidím přítele, kterého jsem miloval ode dne, kdy jsme se setkali."

"Miloval. Jako bratra," řekla hořce. "Co to ze mě dělá teď? Sestru?"

Bolest v Tamířiných očích mu lámala srdce. Když ne sestra, tak co? Strach a zmatek mu pořád držely jazyk za zuby, ale nezapomněl na výraz její tváře, když ji dnes večer oslovil chlapeckým jménem, ani na to, jak se cítil, když se u večere usmívala na toho pohledného Aurēnfaie. Mohl bych...? Můžu...?

Naklonil se dopředu a opatrně se dotkl svými ústy jejích, pokoušeje se dát jí, co potřebuje. Tamír se rozšířily zorničky. Rty se jí chvíličku chvěly na jeho a pak odvrátila hlavu. "Co to děláš? Nepotřebuju soucit, Ki."

"To není soucit." Není? Svěsil hlavu. "Promiň."

Povzdechla si a znovu si opřela hlavu v dlaních. "Nemůžu po tobě chtít, abys cítil něco jiného, než co cítíš."

To byl ten problém. Sám nevěděl, co cítí. Sakra, je to děvče! Víš přece, jak potěšit děvče! Vytáhl ji a zvedl, objal kolem pasu a tentokrát ji políbil rozhodněji.

Neodstrčila ho, ale ruce nechala spuštěné podél boků, sevřené v pěsti. Nebylo to úplně jako políbit kluka, ale nebyl to ani dobrý polibek. Když ji Ki pustil, měla v očích slzy a nedůvěru.

"A co uděláš teď? Hodíš mě na postel?"

Poraženě potřásl hlavou. "Promiň."

"Přestaň to říkat!"

"Sakra, Tamír, já se snažím!"

"Promiň, že je se mnou taková dřina!"

Chvilí na sebe zírali, pak se Ki otočil a vyhlídl z pokoje, namlouvaje si, že je to strategický ústup.

Než stihl uniknout, Rys ho popadl za paži a strčil ho přímo zpět za dveře: "Padej zpátky, zbabělče!"

Kiho nečekaný prudký návrat Tamír srazil a oba společně spadli na postel. Postel pod nimi zasténala, jak se snažili dostat od sebe. Udýchání a zrudlí skončili každý na opačné straně.

"Rys mě postrčil," zamumlal Ki.

"Já vím." Stáhla si zmuchlanou sukni přes kolena.

Rozhostilo se nepřijemné ticho, přerušované jen praskáním ohně. Ki si představoval ostatní venku, uši přitisknuté ke dveřím. Znovu se začal omlouvat, ale Tamír ho umlčela pohledem.

Po další muživě chvíli si povzdechla a nabídla mu ruku: "Vždycky budeš můj nejlepší přítel, Ki."

Ki ji stiskl a vyhrkl: "Ale já tě miluju! A vždycky budu."

"Ale ne jako...?"

Díval se na spojené dlaně a prohledával vlastní srdce, jestli je v něm nějaká jiskřička touhy, ale pořád si nedokázal představit, jak s ní leží jako se všemi těmi služkami a umývačkami nádobí. Jako by ho proklel nějaký čaroděj a vysál mu teplo ze slabin. "Dal bych všechno, co mám, abych to k tobě cítil."

Vzlykla a při pohledu na čerstvé slzy, které jí stékaly po tváři, se mu znovu sevřelo srdce. Těžce polkl, posunul se a přitáhl ji k sobě. Tentokrát plakala.

"Jsem prokletá, Ki. Bratr to říká."

"No, nechceš přece věřit všemu, co říká. Víš, jaký je lhář."

"Myslíš, že jsem udělala špatně, když jsem poslala Iyu pryč, vid'?"

"Ne. Myslím, že by bylo špatné zabít ji."

Tamír se narovnala, otřela si nos do rukávu a rozechvěle, zahanbeně se ušklíbala. "Opravdu se ze mě stala ženská, že? Nikdy jsem takhle nebrečela."

"Nedovol, aby tě při takových řečech přistihla Una."

Dokázala se pousmát. "Tvoje přátelství pro mě znamená víc než cokoliv jiného. Jestli nemůžeme mít víc..."

"Neříkej to." Vážně se zahleděl do smutných očí; i jemu se chtělo plakat. "Moje srdce ti patří. Vždycky ti patřilo a vždycky bude."

Tamír si povzddechla: "A moje patří tobě."

"Já vím, tak... No, ještě to se mnou nevzdávej, ano?"

Chystala se něco říct, ale pak si to rozmyslela. Místo toho se opřela a znovu si utřela obličej. "Myslím, že je na čase trochu se vyspat."

"Chceš, abych tu zůstal?"

Zavrtěla hlavou, ale nepodívala se na něj a Ki věděl, že se dnes věci mezi nimi změnily a už to nemůžou vzít zpět.

Vyšel ven, nevšímaje si tázavých pohledů přátel. Jeho pokoj byl jen o kousek dál nízkou kamennou chodbou, ale představa, jak tam leží sám a potmě, ho obrátila a zavedla opačným směrem.

Tharin byl ještě ve velké místnosti a hrál s Aladarem a Maniesem bakši. Ki na ně cestou kývl a vyšel ven. Byl v půlce náměstí, když zaslechl, jak se dveře za ním otevřely a znovu zavřely. Obrátil se, ruce zkřížené na hrudi, a čekal, až ho Tharin dojde.

Tharin se nezastavil, jen se ho letmo dotkl na paži, řekl: "Pojďme se projít," a odkráčel stezkou k jeskyni.

Hledali si cestu mezi skutálenými balvany a přes kluzká místa. Zdálo se, že Tharin něco hledá; ukázalo se, že je to krytý převis nad pěšinou. Usadil se tam, opřený zády o skálu, a kývl na Kiho, aby si sedl k němu.

Ki si přitáhl kolena a objal je rukama. Srdce mu bušilo; čekal, co mu chce Tharin říct. "Co všechno jsi slyšel?"

"Útržky Iya byla vypovězena a Arkoniel možná odešel s ní. Neviděl jsem ho od chvíle, kdy tě poslal za Tamír. Co mi můžeš říct ty?"

Ki na něj všechno vychrlil, o Iye a Bratrovi a vlastním nemotorném pokusu ji utěšit. "Dokonce jsem ji zkusil políbit," připustil nešťastně. "Chce, abych byl víc než přítel, Tharine."

"Já vím."

Ki se na něj překvapeně podíval.

Tharin se usmál: "Řekla mi to už před měsíci."

Ki cítil, jak mu navzdory chladnému nočnímu vzduchu hoří tváře. "Proč jsi mi to neřekl?"

"K čemu by to bylo? Mám oči, Ki."

"Chceš mi dát pár pohlavků? Zasloužím si je."

Místo toho ho Tharin jen poplácal po koleně.

"Co budu dělat?" Ki sevřel hlavu v dlaních a zasténal. "Zklamal jsem ji, když mě nejvíc potřebuje."

"Nemůžeš změnit svoje srdce, Ki, ani mu rozkázat jako válečníkovi v boji."

"Stejně budou řeči."

"Tomu se nedá uniknout. Lidi rádi mluví."

"Vždycky si o nás šeptali. Dokonce i když byla Tamír chlapec, mysleli si, že spolu něco máme."

"Možná by to pro tebe bylo snazší, kdyby to byla pravda. Ale mně už dávno došlo, že nespíš s chlapci."

"Tak proč nemůžu cítit to, co po mně chce, když je teď děvče? Bilairyho koule, Tharine, miluju ji, ale když myslím na to, že bych s ní spal, prostě si to neumím představit."

"Přece jsi byl s jinými děvčaty. Zacházel jsi s nimi špatně?"

"Cože? Samozřejmě že ne!"

"Miloval jsi některou z nich?"

"Ne, bylo to jenom pobavení."

"Takže si neumíš představit, že by ses pobavil s Tamír?"

Ki se při tom pomyšlení přikrčil. "Jasně že ne!"

Čekal, že mu Tharin vynadá nebo aspoň něco poradí, ale ten jen ukázal palcem k věštírně. "Nenapadlo tě zajít si tam?"

"Ne, nestojím o to zahrávat si se vším tím měsíčním kouřem a magií. Následovat Sakora je mnohem snazší. Bojuješ a žiješ, nebo umřeš. Žádné hrátky s krví a přízraky."

Tharin vstal a protáhl se. "No, věci se mění," řekl tiše, otočil se k němu a věnoval mu pohled, který Ki nedokázal úplně rozluštit. "Občas prostě musíš být trpělivý. Vraťme se. Je zima."

* * *

Ki musel cestou k sobě projít kolem Tamířiných dveří a vydržet Rysův obviňující pohled. Později, když ležel na úzkém lůžku a věděl, že se mu spánek stejně vyhne, si přál, aby dokázal víc věřit Tharinovým slovům. Některé věci se prostě nedají změnit, ať si to přeješ, jak chceš.

35. Kapitola

A

rkoniel strávil zbytek noci vsedě na kameni u cesty. Zahalený v Iyině plášti pozoroval, jak hvězdy putují a blednou. Když za sebou zaslechl zvuky jezdců, první paprsky denního světla právě růžovým nádechem zabarvovaly sněhem pokryté vrcholky štítů.

Byli to Aurēnfaietové, zabalení v pláštích a v prostých bílých sen'gai, která užívali na cestách.

"Jsi brzy vzhůru, čaroději," pozdravil ho Solun.

"I vy," odvětil Arkoniel a ztuhle vstal. "Tak brzy odjíždíte?"

"Chtěl jsem zůstat," ozval se hned Arengil a zdálo se, že trochu truceje. "Tamír mi nabídla místo v Družině."

"A mně taky," řekl Corruth, který se netvářil o nic šťastněji.

Sylmai se na ně káravě podívala: "O tom rozhodnou vaši rodiče."

"Viděli jste Tamír jen krátce," ustaraně prohlásil Arkoniel.

"Viděli jsme dost," ujistil ho Solun.

"Uzná Aurēnen její nárok?"

"To je rozhodnutí, které musí udělat každý klan, ale Bôktherse doporučím, aby Tamír přijala jako pravou královnu."

"Já udělám totéž v Gedre," řekla Sylmai.

"Víte, má v úmyslu vyhlásit válku."

"Vezmeme to v úvahu. Naše lodě jsou rychlé, pokud bude třeba," odvětila Sylmai. "Jak nám pošlete zprávu?"

Arkoniel jí ukázal kouzelné okno. "Jestli vás dokážu najít, můžu mluvit skrz, ale nesmíte se ho dotýkat."

"Pak mě tedy hledejte v Gedre. Sbohem a hodně štěstí."

Ostatní na něj kývli a jeli dál, až se rychle ztratili v ranní mlze. Arkoniel si všiml, že Khatme o podpore nic neřekl.

Vyvedený z míry se pomalu vrátil k hostinci.

Tamír a družiníci seděli kolem hlavního krbu se snídání. Ki ani ona nevypadali odpočatě, ale aspoň byli spolu. Když vešel, Tamír krátce vzhlédl, ale nezavolala na něj, aby se k nim připojil. Sklesle uvažoval, jestli nepřehodnotila jeho vyhoštění. V duchu si povzdechl, přešel k příborníku, vzal si chleba a sýr a odešel do svého pokoje.

Oheň zhasl a místnostka byla studená jako hrobka. Wythnir ještě spal, stočený pod přikrývkami. Arkoniel přiložil do krbu pár dlouhých polen a seslal kouzlo. Zřídka kdy plýtl magií na tak všední věci jako ranní oheň, byl však příliš sklíčený, aby se namáhal hledat křesadlo. Polena chytila a vzplála jasným plamenem.

"Mistře?" Wythnir se posadil; vypadal ustrašeně. "Opravdu královna poslala Iyu pryč?"

Arkoniel si sedl na kraj postele a podal mu kousek vlastní snídaně. "Ano, ale to je v pořádku."

"Proč to udělala?"

"Povím ti to jindy. Jez, brzy odjíždíme."

Wythnir si poslušně ukousl chleba.

Arkoniel měl pořád na sobě Iyin plášť. Na vlně ulpěla její vůně. Zdálo se, že tenhle plášť a obnošený starý vak ležící vedle postele je všechno, co zůstalo po celém životě, který s ní strávil.

Iya měla samozřejmě pravdu. Za běžných okolností by ji na konci učednického období opustil a šel si vlastní cestou; události je však držely pohromadě a on si vždycky představoval, že to tak zůstane, obzvlášť když začali shromažďovat ostatní čaroděje.

Chytila se ho malá ruka. "Je mi líto, že jsi tak smutný, mistře."

Arkoniel si ho přitáhl a opřel si obličej o chlapcovy vlasy. "Děkuji ti. Bude mi chybět."

Neměl chuť k jídlu. Když házel zbytek chleba do ohně, dovnitř bez zaklepání vklouzla Tamír.

"Dobré jitro." Pokusil se o úsměv, ale nešlo mu to, srdce ho stále bolelo kvůli tomu, jak zacházela s Iyou. "Wythnire, královna a já si musíme promluvit o samotě. Běž si dojíst snídaní do síně." Chlapec hned vyklouzl z postele, pořád ještě v dlouhé košili. Arkoniel ho zavinul do Iyina pláště a nechal ho jít.

Tamír zavřela dveře a opřela se o ně, ruce pevně založené na prsou. "Poslala jsem Unu a pár jezdců shromáždit jižní državy. Chystám se do války, jakmile dorazíme do Atyionu."

"To je dobře."

Chvilí tam jen tak stála a pak si povzdechla. "Víš, není mi to líto, to s Iyou. Bratr chtěl, ať ji nechám zabít. Poslat ji pryč bylo to nejlepší, co jsem mohla udělat."

"Já vím. Chápala to."

"No... ale jsem ráda, že jsi pořád tady, i když už nemůžeme být přátelé."

Jakási jeho část ji chtěla uklidnit, ale slova nepřišla. "Proto jsi tady?"

"Ne. Řekla, že tě tu musím nechat kvůli vizi, kterou jsi měl. Ráda bych o tom slyšela víc."

"Aha. To Iya měla vizi bílého paláce. Ale viděla tam mě. Byl jsem velice starý a vedle sebe jsem měl mladého učně."

Veliký dům byl plný čarodějů a dětí s magickým talentem; všichni se tam shromažďovali, aby se učili a v bezpečí sdíleli sílu pro dobro země."

"Tvoje Třetí Orëska."

"Ano."

"Kde to bude? V Atyionu?"

"Ne. Iya viděla nově, krásné město na útesu nad mořem, nad velkým přístavem."

Při těch slovech zvedla hlavu: "Myslíš, že to město ještě neexistuje?"

"Ne. Jak jsem řekl, v její vizi jsem byl velmi starý muž."

Vypadala zklamaně.

"Co je, Tamír?"

Bezděčně si zamnula malou jizvu na bradě. "Pořád se mi zdá o tom, že jsem na útesech a dívám se dolů na velký přístav. Je to někde na západním pobřeží, ale není tam žádné město. Vidám to tak často, že mám pocit, jako bych tam už opravdu byla, ale nevím, co to znamená. Někdy je v dálce muž a mává na mě. Nikdy jsem nedokázala rozeznat, kdo to je, ale teď si myslím, že to možná jsi ty. V tom snu bývá i Ki. Já..." zmlkla a odvrátila oči, rty sevřené v tenké lince. "Myslíš, že jsme s Iyou viděly stejné místo?"

"Snad. Ptala ses na to věštkyň?"

"Pokoušela jsem se, ale dostala jsem jen odpověď, o které jsem ti už řekla. Nebylo to moc užitečné, že?"

"Možná víc, než si myslíš. Iya nejprve taky neměla ponětí, co její vize znamená. Až teď to začíná dávat smysl. Ale je povzbuzující, jestli jste obě viděly stejné místo. Mám pocit, že to je stejné místo."

"Nenávidíš mě, že jsem ji poslala pryč?"

"Samozřejmě že ne. Chybí mi, ale chápu to. Nenávidíš ty mě?"

Smutně se zasmála. "Ne. Nejsem si ani jistá, jestli nenávidím ji. Bratra ve skutečnosti zabila Lhel, ale tu vůbec nemůžu nenávidět! Byla ke mně tak hodná a pomohla mi, když jsem byla úplně sama."

"Má tě hodně ráda."

"Přemýšlím, kdy ji zase uvidím. Možná bych měla zajít do tvrze a podívat se po ní. Myslíš, že tam ještě je?"

"Hledal jsem ji tehdy v noci, když jsem šel pro tvou panenku, ale nemohl jsem ji najít. Víš sama, jaká je."

"No a co jsi viděl ty, když jsi tu tehdy byl?"

"Viděl jsem sám sebe, jak držím v náruči malé, tmavovlasé dítě. Ted' vím, žeš to byla ty."

Viděl, jak se jí třese ret, když šeptala: "To je všechno?"

"Někdy může být Světloňoš velmi přímočarý, Tamír." Vypadala tak mladě a tak ztraceně, že k ní natáhl ruku. Zamračeně zaváhala, ale pak přišla blíž a sedla si prkenně na okraj postele vedle něj.

"Pořád se v tomhle těle cítím jako podvodník, i po všech těch měsících."

"Není to až tak dlouho, když to srovnáš se životem předtím. A měla jsi spoustu starostí. Je mi líto, že to muselo proběhnout takhle."

Hleděla do ohně a usilovně mrkala, aby zahnala slzy. Nakonec zašeptala: "Nemůžu věřit, že otec tam jen tak stál. Jak by mohl udělat něco takového vlastnímu dítěti?"

"Až do té doby neznal úplný rozsah plánu. Jestli tě to utěší, byl z toho zničený. Myslím, že se z toho nikdy nevzpamatoval. Illior ví, že byl dost potrestán, když se díval, co to udělalo tobě a tvé matce."

"Ty a Iya jste ho dobře znali?"

"Měli jsme tu čest. Byl to skvělý muž, laskavý a vynikající válečník. Hodně se mu podobáš. Máš všechnu jeho smělost a velké srdce. Už teď v tobě vidím jeho moudrost, i když jsi ještě tak mladá. Ale máš taky nejlepší vlastnosti své matky, jaká bývala, než ses narodila." Dotkl se prstenu, na kterém byly podobizny jejich rodičů. "Jsem rád, žeš ho našla. Máš to nejlepší z nich obou a Světloňoš tě nevyvolil náhodou. Jsi Illiorova vyvolená. Nikdy na to nezapomeň, ať se stane cokoli. Budeš nejlepší královna, jakou Skala měla od dob Ghërilain."

"Doufám, že máš pravdu," řekla smutně a zvedla se k odchodu.

Arkoniel chvíli seděl a hleděl do ohně. Ačkoliv se mu ulevilo, že mezi nimi zůstalo porozumění, srdce ho pořád bolelo nad ztrátou Iyi i nad tím, jak je Tamír pořád zároveň silná i křehká. Na těch úzkých ramenou leží těžké břímě. Rozhodl se odvádět lepší práci, aby jí ho pomohl nést.

S tímto rozhodnutím Arkoniel vyklouzl ven a vydal se zpátky do jeskyně Věštírny. Poprvé v životě tam šel sám, v hlavě vlastní otázky.

Maskovaní kněží ho spustili dolů a on se ocitl v objetí důvěrně známé temnoty. Tentokrát necítil strach, jen odhodlání. Když se nohama znovu dotkl země, okamžitě vyrazil k matnému světlu poblíž.

Žena, která seděla na stoličce, mohla být tatáž dívka, se kterou mluvil předtím. Těžko říct a nikdo kromě velekněze nevěděl, jak se věštyně vybírají ani kolik jich tady v daný čas je. A nebyly to vždycky jen dívky nebo ženy. Znal čaroděje, kteří tu mluvili s mladými muži. Jediným společným znakem zřejmě byl dotek šílenství nebo prostomyslnost.

Když zaujal místo čelem k ní na stoličce, setřásla rozcuchané vlasy dozadu a zadívala se na něj. Oči už jí zářily boží mocí, a když promluvila, měl její hlas podivné zbarvení, které patřilo víc než pouhému člověku.

"Vítej zpátky, Arkonieli," řekla, jako by mu četla myšlenky. "Stojíš po boku královny. Výborně."

"Můj úkol sotva začal, že?"

"To víš i bez toho, abys sem chodil."

"Ano, ale chci tvé vedení, velký Illiore. Co musím dělat, abych jí pomohl?"

Mávla rukou a temnota vedle nich se otevřela jako veliké okno. Bylo v něm město na útesech, plné skvělých domů, parků se stromy a širokých ulic. Bylo mnohem větší než Ero a vypadalo čistší a uspořádanější. V jeho srdci stály dva paláce. Jeden byl nízký a nahanějící hrůzu, pevnost obehnaná hradbami. Druhý tvořila veliká, vznosná, půvabná čtverhranná věž, v jejích rozích stály čtyři štíhlejší věže zakončené kopulemi. Nehlídalo ho nic než obyčejná zeď a prostor za ní byl osázený zahradami. Viděl, jak se tam procházejí lidé, muži, ženy i děti, Skalané i faieové, dokonce i kentauri.

"Musíš jí dát tohle."

"To je nové sídelní město, které musí založit?"

"Ano a Třetí Orěska budou tajní strážci."

"Strážci? Ten titul už jsem získal."

"Ty máš číši?"

"Ano!"

"Pohřbi ji hluboko v srdci. Není pro tebe ani pro ni."

"Tak proč ji vůbec musím mít?" zeptal se zklamaně.

"Protože jsi Strážce. Tím, že ji hlídáš, hlídáš královnu i celou Skalu a svět."

"Nemůžeš mi říct, co to je?"

"Sama o sobě není ničím, ale je částí ohromného zla."

"A ty chceš, abych ji pohřbil v srdci Tamířina města? Zlou věc?"

"Může snad být dobro, když neznáš zlo, čaroději? Může být bytí bez rovnováhy?"

Vize města se vytratila, nahrazena velkými zlatými váhami. Na jedné misce ležela skalská koruna a meč. Na druhé nahé, mrtvé novorozeně: Bratr. Arkoniel se zachvěl a potlačil nutkání odvrátit zrak. "V srdci všeho, čeho Tamír dosáhne, tedy bude vždy ležet zlo?"

"Zlo je vždy s námi. Rovnováha je vším."

"Myslím, že musím vykonat spoustu dobrého, abych udržel tvou rovnováhu. Krev toho dítěte je na mých rukou, ať říkají cokoliv."

Komnata kolem nich potemněla. Arkoniel cítil, jak vzduch zhoustl, a zjezily se mu vlasy na zátylku. Věštce se však jen usmála a sklonila hlavu. "Nedokážeš dělat nic jiného, Illiorovo dítě. Tvoje ruce i srdce jsou silné a oči vidí jasně. Musíš vidět, co si ostatní nemohou dovolit přijmout, a říkat pravdu."

Na podlaze mezi nimi se objevila vášnivá dvojice milenců. Byl to Arkoniel, činící se mezi Lhelinými stehny. Lhel se ho držela, hlavu zakloněnou, divoké černé vlasy rozhozené kolem vzrušením zkrivené tváře. Přihlížel tomu divadlu, zrudlý, když náhle otevřela oči a podívala se přímo na něj. "Vždycky tě budu milovat, Arkonieli. Netruchli pro mě."

Vize se rychle vytratila.

"Truchlit?"

"Zabořil ses do jejího těla a přitom jsi sám otěhotněl magii. Uživej ji moudře a dobře."

"Je mrtvá, že?" Žal mu sevřel srdce jako pěst. "Jak? Můžeš mi ukázat jak?"

Věštce se na něj jen podívala svítícíma očima a řekla: "Byla svolná zemřít."

To bolest nijak nezmenšilo. Celou tu dobu se těšil na to, že se k ní vrátí a najde ji, jak na něj čeká.

Zakryl si tvář dlaněmi, pod víčky horké slzy. "Nejdřív Iya a teď ona?"

"Obě svolné," zašeptala věštce.

"To není žádná útěcha! Co řeknu Tamír?"

"Neříkej jí nic. Teď to nemá smysl."

"Snad ne." Arkoniel už si dávno zvykl na to, že před ní skrývá tajemství a bolest. Proč by tomu teď mělo být jinak?

36. Kapitola

N

Niryn se vrátil z odpolední vycházky po táborech a zjistil, že ho v soukromé komnatě čekají Moriel a paní Tomara. Žena držela v rukou malý bílý uzlík a očividně zářila.

"Konečně je v očekávání, můj pane!" Rozbalila uzlík a ukázala mu sbírku Naliina lněného spodního prádla.

Niryn si ho podrobně prohlédl: "Jsi si jistá, ženo?"

"Poslední dva plné měsíce ani stopy po krvi, můj pane, a od té noci, kdy se bičovalo, neudržela snídani. Nejdřív jsem si myslela, že má jenom jemnou duši, ale pořád to pokračuje. Až do poledne je zelená jako tykev a v teple omdlévá. Bývala jsem porodní bába a komorná, za těch čtyřicet let už znám příznaky."

"No to je šťastná novina. Jsem si jist, že král Korin bude potěšen. Musíš přijít zítra a oznámit to před dvorem."

"Nechcete to udělat vy, pane?"

"Ne, nechci mu to zkazit. Ať si myslí, že je první, kdo to ví." S kouzelnickým gestem vylovil ze vzduchu dva zlaté sestery a dal jí je. "Kvůli králi."

Tomara si vzala mince a mrkla na něj: "Jak říkáte, lorde."

* * *

Tomara dodržela slovo, a když příštího rána během audience přišla ke Korinovi, ani se na čaroděje nepodívala.

Zrovna naslouchal hlášením generálů a vypadal překvapeně, že ji tu vidí v tuhle hodinu. "Ano, co se děje? Máš pro mne vzkaz od své paní?"

Tomara se uklonila: "Ano, Veličenstvo. Její Výsost mi poručila, abych vám řekla, že je v očekávání."

Korin na ni chvíli hleděl a pak radostně vykřikl a bouchl Albena a Urmanise do zad. "To je ono! To je naše znamení."

Mistři Porione, pošlete zprávu všem mým generálům. Konečně vyrazíme na Atyion!"

Muži v přeplněné síni začali vykřikovat a jásat. Niryn přistoupil ke Korinovi.

"Jste si jistý, že je to pravý čas?" zamumlal, tak tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel. "Koneckonců, nemůže být víc než v prvním nebo druhém měsíci. Nebylo by moudřejší ještě chvíli počkat, jen pro jistotu?"

"K čertu, Niryne! Jsi horší než stará bába," zvolal Korin a odtáhl se. "Slyšíte to, lordi? Můj čaroděj si myslí, že bych měl počkat ještě měsíc nebo dva. Proč ne rovnou do příštího jara? Ne, přijde sníh a moře bude nebezpečné. Jestli vyrazíme hned, můžeme ještě zastihnout jejich úrodu na polích. Co říkáte, pánové? Čekali jsme už dost dlouho?"

Zvedl se další hromový jásot a Niryn se Korinovi mrzutě poklonil. "Sám to víte nejlépe, Veličenstvo. Jen se obávám o vaše bezpečí a trůn."

"Můj trůn je v Eru!" vykřikl Korin, tasil meč a zamával jím. "A než skončí podzimní sklizeň, budu stát na Palatinu a řádně se o něj přihlásím. Na Ero!"

Zbytek společnosti se připojil k jásavému pokřiku a brzy se zpráva rozlétlá z hrdla do hrdla po hradních nádvořích a do ležení za hradbami.

Niryn si s Morielem vyměnil potěšený pohled. Malé divadelní představení se vydařilo a splnilo žádaný účel. Nikdo se nemůže ptát, jestli je výprava přáním krále nebo čaroděje.

* * *

Nalia slyšela jásot a pospíšila si na balkón, aby viděla, jestli oslavují její novinku.

Korinovo vojsko tábořilo na obou stranách pevnosti jako moře stanů a ohrad. Viděla, jak ven vyrazili běžci a v brázdě za nimi vybíhali muži ze stanů. Chvilí poslouchala, pokoušejíc se rozeznat slova jásotu. Když se jí to podařilo, ucítila

bodnutí hněvu.

"Na Ero? Víc to pro něj neznamená?" Vrátila se zpátky k vyšívání.

Nedlouho poté však uslyšela na schodech věže Korinovy kroky.

Vpadl dovnitř a poprvé, co ho znala, mu tmavé oči zářily nefalšovanou radostí. Tomara vešla za ním a šťastně na Naliu mrkla přes jeho rameno.

"Je to pravda?" zeptal se a hleděl na ni, jako by ji nikdy předtím neviděl. "Nosíš moje dítě?"

Naše dítě! pomyslela si Nalia, ale zdrženlivě se usmála a přitiskla si ruku k ještě plochému břichu. "Ano, můj pane.

Podle všech příznaků jsem těhotná skoro dva měsíce. Dítě se narodí na jaře."

"To je úžasná novina!" Korin jí padl k nohám na kolena a uchopil její dlaně do svých. "Drysiáni na tebe dohlédnou.

Budeš mít všeho dostatek. Stačí jen požádat a budeš to mít!"

Nalia na něj užasle hleděla. Nikdy dřív k ní takhle nepromluvil - jako by byla opravdu jeho manželka. "Děkuji ti, můj

pane. Nejrady ze všeho bych měla víc svobody. Jsem tu tak uvězněná. Nemohla bych mít řádnou komnatu dole v pevnosti?"

Skoro se zalekl, ale vybrala si správnou chvíli. "Samozřejmě. Dostaneš tu nejslunečnější, nejradostnější komnatu na tomhle nevrlém místě. Pošlu malíře, aby ji vymalovali, jak si budeš přát, a nové tapisérie... A tohle jsem ti přinesl."

Vytáhl z rukávu hedvábný váček a položil jí ho do klína. Nalia rozvázala hedvábnou tkanici a do klína se jí vysypala dlouhá šňůra zářivých mořských perel. "Děkuji ti, můj pane. Jsou krásné!"

"Říká se, že přinášejí těhotným ženám štěstí a chrání dítě v lůně. Nos je pro mne, prosím."

Když si nasazovala náhrdelník, na srdce se jí snesl stín. Perly byly půvabné, krásný růžový odstín, ale náhrdelník byl talisman, ne ozdoba. "Budu je nosit, jak říkáš, můj pane. Děkuji ti."

Korin se na ni znovu usmál. "Když byla těhotná moje první žena, toužila po hrozinkách a solených rybách. Můžu poslat pro něco zvláštního, co tu nemáš?"

"Chtěla bych jen víc místa k procházení," řekla Nalia, snažíc se získat, co se dá.

"Budeš ho mít, jakmile bude komnata připravena." Znovu vzal její ruce do svých. "Nebudeš navzdýcky zavřená na tomhle bezútěšném místě, to ti slibuji. Brzy vyrazím na prince Tobina a znovu získám svoje město a zem. Naše děti si budou hrát v palatinských zahradách."

Ero! Nalia tam vždycky toužila jít, ale Niryn o tom nikdy nechtěl ani slyšet. Konečně vidět veliké město, být tam královnou manželkou... "To bude velmi pěkné, můj pane."

"Už jsi zkoušela prsten?"

"Ne, říkaly jsme si, že počkáme na vás, Veličenstvo," zalhala Tomara a znovu na Naliu mrkla. Samozřejmě že ho vyzkoušely, hned jak Tomara uhodla, že Nalia čeká.

Nalia se s předstíranou nevědomostí opřela v křesle dozadu a podala Tomaře prsten, který jí Korin dal o svatebním dni. Tomara vytáhla z kapsy u zástěry dlouhou červenou nit, pověsila na ni prsten a pak ho rozhoupala nad Naliiným klínem. Po chvíli se začal pohybovat v drobných kruzích. Tyhle počáteční pohyby nic neznamenal. Pokud je porodní bába dobrá proutkařka, začne se prsten komíhat ze strany na stranu pro chlapce nebo kroužit ve velkých kruzích pro dívku.

Prsten začal nad jejím břichem kroužit v širokých kruzích, stejně jako poprvé.

"Rozhodně dcera, Veličenstvo," ujistila ho Tomara.

"Dívka. Malá královna! To je skvělé." Když jí vracel prsten na prst, jeho úsměv trochu zakolísal.

Bojí se, že bude po mně. Nalia odstrčila bolestnou myšlenku stranou a stiskla mu ruku. Asi ho nemůže obviňovat.

Možná bude dítě po něm. Jeho barva vlasů a očí by znamenala pěknou dívku.

Korin ji znovu překvapil, když si přitáhl její ruku k ústům a políbil ji. "Snad mi můžeš odpustit těžký začátek, který jsme měli. Až budu mít dítě a zajištěný trůn, budu ti lepším manželem. Přisáhám při Dalnovi."

Nenašla slova, jimiž by vyjádřila, jak na ni jeho laskavost zapůsobila, a tak mu políbila dlaň. "Budu naším dítětem dobrou matkou, můj pane."

Snad, pomyslela si, bych ho přece jen mohla začít milovat.

37. Kapitola

K

i nelitoval, že Afru opouštějí. Věštírna Tamír ani zdaleka nepomohla; vypadala ustaraněji než kdy dřív. Když vyjízděli, byla Tamír velice tichá a zrádná cesta vyžadovala příliš mnoho pozornosti, takže neměli prostor na dlouhý hovor.

Přesto Ki pořád cítil, že je hluboce smutná.

Věděl, že nemůže ze všeho vinit věstkyni. Svým vlastním nešikovným způsobem ji taky velmi zklamal a oba si z toho odnesli bolest v duši. Zachumlaný sám v příkrývce každou noc přemýšlel o těch nešťastných polibcích a probouzel se unavený a s pocitem viny.

Při ojedinělých příležitostech, kdy si jeho snové já dokázalo ten polibek vychutnat, se probouzel ještě zmatenější. Když ji pak za takových rán pozoroval, jak si myje tvář a rozčesává vlasy, přál si víc než kdy jindy, aby mezi nimi všechno zůstalo takové, jako když byli děti. Tehdy nebyly žádné stíny, žádné pochyby. Mohl se na Tobina dívat a dotýkat se ho bez všeho vnitřního zmatku. Nepochyboval o lásce mezi nimi, ale nebyl to druh lásky, který si Tamír přála a zasloužila.

Tohle všechno pevně uzamkl v srdci; věděl, že potřebuje, aby byl silný a měl jasnou hlavu, ne aby se kolem ní ploužil jako nějaký dvořan, co předčítá veršičky. Navzdory veškerému jeho úsilí ostatní toho večera v hostinci slyšeli dost, aby si dělali starosti. Nikdo se Kiho na nic nezeptal přímo, ale často je přistihl, jak jeho a Tamír pozorují.

* * *

Arkoniel byl skoro stejným tajemstvím jako Tamír. Bezpochyby ho pořád trápilo Iyino vyhoštění, ale přesto se zdálo, že jsou si s Tamírem bližší než celé měsíce předtím. Každý den jezdil vedle ní a mluvil o svých čarodějích, jejich kouzlech a o novém sídelním městě, které Tamír plánovala. Už předtím se Kimu zmínila, že se jí zdává o jakémsi místě na východním pobřeží, ale cosi ve vizi v Afře upoutalo její představivost a Arkoniel vypadal dychtivý tyhle plány podporovat, navzdory zjevným překážkám.

Ki se o překážky nestaral, věděl jen, že když mluví o tom místě, vytrácí se jí smutek z očí. Plánovala, jak ho udělat velkolepější než Ero, a vypadala při tom stejně jako dřív, když pracovala na nějakém návrhu prstenu nebo pancíře. Vždycky byla nejšťastnější, když vymýšlela nějaký nový výtvar.

Arkoniel dřív hodně cestoval a dokázal mluvit o stokách a kanalizaci stejně snadno jako o magii. Saruel jí vyprávěla o městech v Aurēnenu a vylepšeních, která užívali k větrání a topení. Faieové byli obzvlášť dobří ve všem, co se týkalo koupání. Zasněžili mu celé komnaty s kanálky pro teplou vodu a zvláštními vyvýšenými dlaždicemi, které se daly vyhřívat zespodu. Některé větší domy měly tak velké bazény, že se v nich mohly koupat celé skupiny lidí. Zjevně se tam vždycky sjednávaly obchody.

"Zní to, jako by vaši lidé většinu času trávili koupáním," s úsměvem poznamenala Una.

"Rozhodně víc než Skalané," odvětila Saruel. "Není to jenom hygienické, ale i dobré pro duši. Když se ke koupeli přidá masáž a správné byliny, je to taky léčivá záležitost. Podle mých zkušeností faieové nejen víc voní, ale jsou i zdravější."

Nikides se zasmál: "Říkáte, že páchneme?"

"Jen konstatuji fakta. Až začnete stavět to své nové město, Tamír, možná by bylo užitečné zajistit řádné lázně pro všechny, nejen pro vaše privilegované třídy. Pošlete stavitele k Bôkthersanům, ať se naučí jejich způsobům; ti jsou v těchto věcech obzvlášť dobří."

"Ani mně by tam nevadilo zajet, zvlášť jestli všichni vypadají jako Solun a jeho bratranec!" zamumlala Una a ne jeden družiník přitakal.

"Ach ano," usmála se Saruel. "Jsou považováni za obzvlášť pohledné dokonce i mezi faiei."

"Tak to je budu rozhodně muset navštívit," s drobným úsměvem řekla Tamír. "Abych se něco dozvěděla o lázních, samozřejmě."

Všichni se otevřeně zasmáli. Všichni kromě Kiho. Viděl, jak ji pěkný Aurēnfaie zaujal. Tehdy se to pokoušel ignorovat, ale když ji slyšel na tohle téma otevřeně žertovat s ostatními, bodl ho čerstvý osten žárlivosti. Setřásl ho, ale poprvé si musel přiznat, že si Tamír musí někoho vzít, a brzy. Pokoušel si to představit, ale nešlo to. Jediné, nač dokázal myslet, byl způsob, jak se dívala na Soluna a jak měl chuť vyrazit toho chlapíka i s jeho hezkou tvářičkou ze síně.

A přitom ji nedokážu ani políbit? pomyslel si znechuceně. Jaké mám právo žárlit?

K tématu architektury neměl moc co nabídnout, ale představa nového města, obzvlášť takového, které by vytvářela Tamířina tvůrčí mysl, ho upoutala. Tamír už přemýšlela o zahradách a fontánách stejně jako o obraně. Západní sídelní město by dávalo smysl z vojenského hlediska, pokud by dokázali překonat problém s obchodní cestou.

"Musí existovat způsob, jak vybudovat dobrou cestu přes hory," přemítala nahlas, když se třetího dne utábořili u řeky na úpatí hor. "Asi záleží na tom, kde přesně město je, ale nějaké cesty už tam jsou. Slyšela jsem Corrutha mluvit o té, kterou přijeli k Afře. Přípluli z Gedre, ale zbytek jeli."

"Je tam několik cest, ale žádná se nehodí jako obchodní," odvětila Saruel. "A průsmky jsou průchozí jen pár měsíců v roce; navíc některé lepší pořád ovládají Retha'noi a ti cizince nijak nevitají, faie ani Tíry. Se zbožím se musí plout lodí."

Na obou mořích jsou piráti: v Osijském ze Zengatu a na ostrovech ve Vnitřním moři nejrůznější druhy lupičů. A samozřejmě klany na jižním pobřeží musí průlivem pod Rigou, což je i za nejlepšího počasí poněkud riskantní cesta, ale pořád bezpečnější než po souši."

"Pro skalský obchod to není o nic lepší," řekla Tamír. "Nemyslím, že by bylo dobré mít hlavní město úplně odříznuté od zbytku země."

Přestože to takhle říkala, Ki z jejího zasněného pohledu věděl, že ho stejně vidí, od fantastické kanalizace až po vysoké věže Arkonielova domu čarodějů.

"Bylo by kratší a bezpečnější plout okolo na sever, jenom kdyby v cestě nebyla šíje," poznamenal.

"No, dokud někdo nepřijde na to, jak s ní pohnout, obávám se, že si budeme muset vystačit s dlouhou plavbou nebo se špatnými cestami." Tamír se zasmála a obrátila se k Arkonielovi: "Co říkáš? Nemohla by tvoje Třetí Orěska tenhle problém vyřešit kouzly?"

K překvapení Kiho i všech ostatních Arkoniel chvíli vypadal docela zamyšleně a pak odvětil: "Rozhodně to stojí za zvážení."

* * *

Tamír si uvědomovala, jak se Ki trápí, ale nemohla udělat nic, čím by jemu nebo sobě pomohla. Jak dny mýjely a vysoké hory zůstaly za nimi, pokoušela se myslet na jiné věci, ale noci zůstaly neklidné.

"Kde je tvá matka, Tamír?"

Otázka ji zmrazila v temné jeskyni a slova věštkyň ji následovala ještě temněji poskvřená tím, co přiznala Iya.

Věštkyň nenabídla Tamír nic než mlčení, ale v tom mlčení cítila očekávání.

A tak když se s malým doprovodem přiblížila k odbočce do Alestunu, rozhodla se. Musela sebrat odvalu a připomenout si, že nikdo kromě Arkoniela a Kiho nezná hanebné tajemství Bratrovy smrti ani rozhněvaného ducha ve věži.

"Chci se na noc zastavit v tvrzi," prohlásila, když dojeli na dohled říčního ohybu.

Tharin zvedl obočí a Ki se na ni tázavě podíval, ale nikdo další nevypadal víc než mírně překvapeně. "Není to moc z ruky a bude to lepší než spát v křemě nebo pod širým nebem," pokračovala lehce.

"Den nebo dva navíc nebudou nic znamenat," řekl Arkoniel. "Je to skoro rok, cos tam byla naposledy."

"Nemůžu se dočkat, až uvidím, jak se bude Nari tvářit, když pojedeme přes most!" zvolal Ki. "A kuchařka bude dělat povyk, že nemá připraveno dost jídla."

Pomyšlení na něco tak důvěrně známého, jako bylo hubování staré kuchařky, Tamír zahřálo u srdce a zahnal část neklidu ohledně úkolu, který ji doopravdy čekal. Široce se usmála a odpověděla: "Nejspíš ano, ale překvapení bude stát za studenou večeří. Pojdme, trochu je rozhýbeme!"

S Kim pobídlí koně do cvalu a smáli se přes ramena, jak se ostatní za nimi loudají. Tharin je brzy dohnal a v širokém úsměvu mu neomylně zářila výzva. Ve třech vedli celou smečku, vzájemně se předháněli a řítily se kolem naložených vozů a překvapených vesničanů, až dorazili k loukám kolem Alestunu.

Tamír se zadívala přes pole na zdi obehnanou osadu, stojící na břehu řeky. Když ji sem otec přivedl poprvé, myslela si, že je to město. Nebyla to úplně šťastná vzpomínka; hloupě se pokusila vybrat si jako dárek k narozeninám panenku a zahanbila otce před celým tržištěm. Teď už lépe chápala, proč tak reagoval, ale přesto se při té vzpomínce i po všech těch letech přikrčila.

Zatřásla hlavou a nechala vítr, ať odvane pocit trpkosti. Ten den jí otec dal také Gosiho, jejího prvního koně, a Tharin jí daroval první cvičný dřevěný meč. Všechny staré vzpomínky byly podobné, směs tmy a světla, jenže tma vždycky vypadala o tolik větší. Černá tvoří bílou. Špína tvoří čistotu. Zlo tvoří velikost, řekla věštkyň. Shrnovalo to její život. Projeli lesem a konečně se vynořili na širokém travnatém svahu. Nahoře nad ním se na pozadí hor rýsovala stará tvrz, jejíž hranatá věž ukazovala k nebi jako hrubý prst. Ze žerdi na střeše vlál její královský prapor, ale ten ji tak neupoutal. Věžní okno, které vyhlíželo na cestu, ztratilo jednu z červenobíle pruhovaných okenic. Druhá, ošlehaná počásím, se loupala a visela na jednom pantu. Bylo až příliš snadné představit si tam bledou tvář.

Tamír odvrátila zrak, zpomalila Soumraka do kroku a zaregistrovala všude kolem stopy života.

Louka byla pokosená a svah tečkovaly malé kupky sena. Kolem se pásly ovce a kozy a okusovaly krátkou travu. Na řece byly divoké husy a labutě a na břehu těsně pod dřevěným mostem rybařil mladý sluha, ještě kluk. Když se přiblížili, chvíli na ně hleděl a pak vyrazil k bráně.

Kasárna měla novou střechu a záhony bylin a květů, které s Kim pomáhali Arkonieli vysázet, byly dobře udržované a rozrostly se. Na okrajích kvetly zářivé květiny a byly tu i řádky zeleniny. Zpoza rohu kasáren vyšly dvě dívky s košíky na bocích, ale když je uviděly, utekly stejně jako chlapec.

"Kdo jsou všichni ti lidé?" zeptal se Ki.

"Nové služebnictvo ze vsi," řekl mu Arkoniel, který je právě dojel. "Když jsem tu byl s dětmi, kuchařka potřebovala pomoc. Vypadá to, že co jsem odjel, najala další."

"A není tu Bratr, aby je děsil," zamumlala Tamír. Potom čaroději zašeptala: "Trápila je matka?"

"Ne," ujistil ji Arkoniel. "Byl jsem jediný, kdo ji kdy viděl."

"Aha." Tamír znovu vzhledla a všimla si ještě něčeho jiného: prázdné zdi na místě, kde mělo být několik oken. "Co se tam stalo?"

"Tamhle?" řekl Arkoniel. "Když jsem tady byl, udělal jsem pár změn, abych zakryl svoji přítomnost. Neboj se, je to jenom kouzlo. Nic trvalého."

Dojeli k přední bráně, právě když se rozlétla. Stály tam Nari a kuchařka a hleděly na ně s dlaněmi přitisknutými k ústům. Nari se vzpamatovala jako první.

Široce rozevřela náruč, vyhrkly jí slzy radosti a vykřikla: "Ach, broučci, pojdte mě obejmout!"

Tamír a Ki seskočili ze sedel a ona je oba najednou objala. Tamír užasla, jak malá Nari vypadá; sama teď byla o hlavu vyšší než chůva.

Nari si stoupla na špičky a oběma dala důkladnou pusu. "Jak jste za ten rok vyrostli, vy dva. Kimu už raší vousy. A ty, dítě!" Pustila Kiho do rozevřené náruče kuchařky a vzala do rukou Tamířinu tvář, bezpochyby hledajíc chlapce, kterého znávala. Tamír neviděla v jejích očích nic než lásku a úžas. "Pro milost Stvořitele, podívejme se na tebe, děvčátko moje! Štíhlá jako proutek, podobná mamince. Přesně jak jsem si tě vždycky představovala."

"Poznáváš mě?" vyhrkla Tamír s úlevou. "Nejsem až tak jiná?"

"Ach, broučku!" Znovu Tamír objala. "Chlapec nebo děvče, jsi dítě, které jsem odkojila a držela v náručí. Jak bych tě mohla nepoznat?"

Pak ji objala kuchařka. Vzápětí ji od sebe odsunula na délku paže a prohlédla si ji. "Vytáhla ses jako tráva, vid'?"

Promnula Tamír paži a rameno. "Ani kousek masa na tobě není, ani na jednom z vás. Tharine, copak je ta tvoje teta vůbec nekrmila? A ubohý mistr Arkoniel! Vypadáš zase jako strašák, a to už jsem tě předtím hezky vykrmila. Pojdte dovnitř, všichni. Dům je připravený a špižirna plná. Nikdo z vás dnes nepůjde do postele hladový, to slibuju!"

Tamír vyšla po sešlapaných kamenných schodech do velké síně. Vypadala přesně jako při návštěvě o narozeninách, dobře opravená, i když trošičku zaprášená a vybledlá. Dokonce i když dovnitř otevřenými okny svítilo odpolední slunce, v koutech a nahoře mezi vyřezávanými trámy pořád číhaly stíny. Vzduch však voněl: teplý chléb, jablečný koláč a koření.

"Vaříte. Věděli jste, že přijedeme?"

"Ne, Veličenstvo; mohla jsi poslat někoho napřed," plísnila ji kuchařka. "Ne, obchodujeme s městem a snažíme se pro tebe o trochu zisku. Odložila jsem nějaké dobré víno a sklep je plný. Než se vaši lidé usadí, bude řádně prostřeno."

Miko, běž a zapal oheň, buď tak hodný! Děvčata, dohlédněte na prádlo."

Sloužící, které viděli u mostu, se vynořili ze stínů a odpěchali za uloženými úkoly.

Když Tamír zamířila ke schodům, zaslechla Tyrienu, jak šeptá Rysovi: "Královna vyrostla tady?"

Usmála se pro sebe a vzala schody po dvou, Kiho za patami. Přemýšlela, kdy se jí podaří vykrást se ven a vyhledat Lhel, nebo jestli se čarodějnice neukáže sama. A kdyby se ukázala, co by jí Tamír řekla?

* * *

Jejich stará komnata byla stejně uklizená a vyvětraná, jako by tady pořád žili. Byla tu skříň, kterou se Bratr pokusil shodit na Iyu, a vyřezávaná truhla, v níž Tamír schovávala panenku. Když se podívala na širokou postel s vybledlými závěsy a těžkým přehozem, ucítila důvěrně známou bolest. Stejnou bolest zahlédla i na Kiho tváři, když vešli vedle do pokoje s hračkami.

"Pořád je tady postel navíc," zavolal. "Můžeme s družiníky použít tenhle pokoj."

Tamír se opřela o rám dveří, prohlízejíc si dřevěné město a další kousky a útržky dětství, které tu ležely. Jediné, co chybělo, byla stará látková panenka a nevládná Bratrova přítomnost. Od Afry Bratra neslyšela ani neviděla.

Přešla chodbou naproti, na okamžik se zastavila v otcově komnatě a pokoušela se představit si, že tady cítí jeho ducha nebo náznak vůně. Byla to však jen dávno opuštěná místnost.

Arkoniel se zastavil ve dveřích, s cestovním rancem v rukách. "Vezmu si svůj starý pokoj nahoře, jestli ti to nevádí."

"Samozřejmě," odpověděla nepřítomně. Myslela na jinou komnatu. Tu navštíví později, sama.

Ještě okamžik se zdržela a mezitím se k ní tiše připojil Tharin. Přes rameno měl sedlový vak a vypadal trochu zmateně.

"Hlídku se ubytuje v kasárnách. Já tam pořád mám svůj pokoj, ale... no, možná bys byla raději, kdybys si vzal jeden z hostinských pokojů nahoře."

"Bylo by mi ctí, kdybys spal v otcově pokoji." Než stačil zaprotестovat, dodala: "Budu se cítit líp, když budu vědět, že jsi tak blízko."

"Jak si přeješ." Sundal si vak a rozhlédl se kolem. "Je dobré být zase tady. Měla bys sem jezdit častěji, až se situace uklidní. Chybí mi lovy v okolí."

Přikývla; chápala, co všechno nemůže říct. "Mně taky."

38. Kapitola

K

uchařka dodržela slovo; večere byla bohatá a hosté ji přijali dobře. Všichni se usadili u dlouhého stolu a panoši pomáhali služebným nosit mísy do kuchyně a z kuchyně.

Nari seděla vlevo od Tamír a donekonečna se vyptávala na bitvy, Ero a všechno, co se dělo v Atyionu jako příprava na střet s Korinem, ale ani jednou se nezeptala na proměnu. Chovala se k Tamír přesně jako k Tobinovi, změna ji ani v nejmenším netrápila. Dokonce se ani nezapomněla a neřekla jí Tobine. Ani jednou.

Pak se usadili s vínem kolem ohně a vyprávěli si další příběhy o bojích, které zažili. Potom začali Tharin a ženy vzpomínat na časy, kdy tu Tamír a Ki žili jako děti. Ostatní družiníci se dobře bavili. Arkoniel se přidal a zjevně si vychutnával přibarvené vyprávění, jaký byl Ki mizerný žák. Nikdo se nezmínil o smrti a tragédii, kterou tyhle zdi viděly, ale s příchodem tmy Tamír zahlédla mladé panoše, jak se nervózně rozhlíží kolem sebe.

"Slyšel jsem, že v téhle tvrzi straší," troufl si nakonec Lorin. Nikides mu věnoval varovný pohled a chlapec se na lavici přikrčil a zamumlal: "Jenom jsem to zaslechl."

Bez pořádné zábavy nezůstali dlouho vzhůru. Tamír políbila Nari a kuchařku na dobrou noc a propustila svou hlídku.

"Je čas jít spát, co?" řekl Nikides a posbíral ostatní.

Před komnatami si popřáli dobrou noc, ale Ki se zdržel ve dveřích. "Zůstanu, jestli chceš. Tady se o to nikdo nestará."

Pokušení říct ano bylo tak silné, až jí to vzalo dech, ale zavrtěla hlavou. "Ne, raději ne."

"Tak dobrou noc." Otočil se ode dveří, ale Tamír zahlédla, že se tváří zraněně.

Tak je to nejlepší. Je to můj úkol. Nemůže mi pomoci a jen by byl zbytečně v nebezpečí. Tak je to nejlepší...

Opakovala si to, zatímco seděla se zkříženými nohama na posteli a čekala, až se ostatní vedle uloží.

Někdo se zasmál. Následovaly tiché hlasy a zvuk dobrosrdečné hádky, jak byli nešťastní panoši vyhoštěni na slamníky na podlaze. Zaslechla šourání nohou, potom zavržení posteje a utichající mumlání.

Počkala ještě chvíli a pak přešla k oknu. Měsíc jasně zářil nad loukou a řekou. Opřela si bradu o ruce a myslela na všechny ty chvíle, kdy si tu hrála s Kim, na sněhové vojáky, se kterými bojovali, rybaření a koupání i na to, jak jen tak leželi na zádech ve vysoké trávě a hledali tvary v mracích.

Když slyšela, že je vedle úplně ticho, vzala noční lampu a vykradla se z komnaty. V Tharinově pokoji bylo taky ticho a pode dveřmi se nesvítilo.

Nahoře ve výklenku vedle Arkonielovy komnaty hořela osamělá lampa. Prošla po špičkách kolem, oči upřené na dveře do věže. Až když měla ruku na zaslé petlici, uvědomila si, že je věž od matčiny smrti zamčená a klíč dávno zahozený.

Minule jí otevřel dveře Bratr.

"Bratře," zašeptala, "prosím."

Přitiskla ucho ke dveřím a naslouchala, jestli ho nezaslechne. Dřevo bylo studené, mnohem studenější, než by mělo o letní noci být, dokonce i tady.

Vybavila se jí další vzpomínka. Už jednou tu stála a představovala si přímo za dveřmi matčina krvavého, rozhněvaného ducha, v rostoucí kaluži krve. Podívala se na podlahu, ale nic se pod dveřmi neobjevilo, jen velký šedý pavouk. Trhla sebou, jak jí přeběhl přes bosou nohu.

"Tamír?"

Málem upustila lampu, jak se prudce otočila. Arkoniel ji zachytil a bezpečně postavil do výklenku vedle dveří.

"Bilairyho koule! Skoro jsem se počurala leknutím!" zalapala po dechu.

"Promiň. Věděl jsem, že přijdeš, a myslel jsem si, že bys mohla potřebovat pomoc se zámkem. A budeš potřebovat i tohle."

Otevřel levou ruku a mezi prsty se mu rozlilo světlo, vycházející z malého, zářícího oblázku.

Vzala si světelný kámen; studil na dlani jako měsíční svit. "Asi to bude bezpečnější, ať to tady nepodpálím."

"Měl bych jít s tebou."

"Ne. Věštkyně řekla, že je to moje břímě. Zůstaň tady. Zavolám, jestli tě budu potřebovat."

Čaroděj přitiskl dlaň vedle zámku a Tamír slyšela, jak ozubí skřípe a otáčí se. Nadzvedla petlici a zatlačila; rezavé panty zaskřípěly a dveře se otevřely. Ven zavál studený vzduch, páchnoucí prachem, myšmi a lesem za řekou.

Vešli na malou plošinku za dveřmi u úpatí schodiště a Arkoniel zatlačil dveře zpátky, nechávaje otevřenou jen škvíru. Pomalu vyrazila po schodech vzhůru, světelný kámen ve zvednuté ruce, druhou rukou se opírajíc o zeď. Hrbolky lišejníku a ptačího trusu vyvolaly další vzpomínky. Znovu se cítila jako malé dítě, které jde poprvé za matkou nahoru po těchhle schodech.

Jsem jako ty vlaštovky, s hnízdem vysoko nad tvrzí.

Dveře na vrcholu schodiště byly doširoka rozevřené jako zející ústa tmy. Slyšela, jak v komnatě za nimi vzdychá vítr a šramotí myši. Vystoupit po posledních schodech ji stálo veškerou odvahu.

Ve dveřích se zastavila, chytla se zárubni a pátrala ve stínech před sebou. "Matko, jsi tady? Přišla jsem domů."

* * *

Ki uhodl, co chce Tamír udělat, jakmile odbočili k tvrzí. Viděl, jak často během večere zalétla pohledem ke schodům. Když odmítla nabídku, že s ní zůstane přes noc, věděl s jistotou, že chce jít do věže sama.

Ležel v posteli vedle Rysa a naslouchal, až mu zvonilo v uších, dokud neuslyšel tiché otevírání jejích dveří a měkké kroky bosých nohou, procházejících chodbou.

Kdyby mě tam chtěla, řekla by mi, abych přišel. Tamír byla ve věcech duchů, kteří tu strašili, vždycky nesdílňá, dokonce i vůči němu. Zápasil sám se sebou a pokoušel se usnout, ale všechny instinkty mu říkaly, že musí za ní.

Lehl si v košili a kamaších. Bylo snadné vyklouznout z postele a opatrně obejít panoše na slammících. Myslel si, že všichni ostatní spí, ale když otevřel dveře, aby proklouzl ven, ohlédl se a viděl, že ho Rys sleduje.

Ki si přitiskl prst ke rtům a tiše za sebou zavřel. Přemýšlel, co si asi Rys myslí, že má v úmyslu. S tím se však teď nedalo nic dělat.

Po Tamír nebylo ani vidu, ani slechu. Vykradl se po schodech nahoru a ještě stačil zahlédnout Arkoniela, jak se vplížil do dveří věže.

Zarazil se. Nechala ho bokem, ale čaroděje požádala o pomoc? Setřásl dotčení a odplížil se k věžním dveřím. Byly lehce pootevřené a Ki na ně zatlačil.

Arkoniel seděl na dolním schodu a pohrával si s hůlkou. Na dalším schodu svítil světelný kámen.

Když čaroděj uviděl Kiho, trhnul sebou, ale pak zatřásl hlavou. "Měl jsem vědět, že se ukážeš," zašeptal. "Trvala na tom, že půjde sama, ale mně se to nelíbí. Zůstaň tady se mnou. Zavolá, jestli mě bude potřebovat."

Ki se posadil vedle něho. "Je nahoře opravdu její matka?"

"Ano. Ať už se rozhodne ukázat, nebo ne..."

Zmlkl a oba vzhledli. Shora tlumeně zaslechli Tamiřin hlas. Kimu naskočila husí kůže; věděl, co to znamená. Tamír mluví s mrtvou.

* * *

"Matko?"

Nikdo neodpověděl.

Místnost vypadala přesně tak, jak si ji Tamír pamatovala. Rozbitý nábytek, tlející štůčky látek a žoky vlny na vycpavky, které prokousaly myši, pořád ležely tak, jak je Bratr rozházel. Stůl pod východním oknem byl zvednutý a poslední matčiny panenky bez tváří tam seděly v řadě, opírajíce se jedna o druhou jako opilé. Mezi nimi Arkoniel našel její panenku; viděla mezeru, která tam po ní zůstala.

Přešla ke stolu a jednu z panenek zvedla. Byla plesnivá a bezbarvá, ale ve švech měla pořád patrné matčiny malé, pečlivé stehy. Zvedla ji ke světlu a podívala se do prázdné tváře. Ještě v ní byla vycpávka, končetiny měla rovné a uvolněné. Překvapilo ji, jak silné je pokušení odnést si ji s sebou. Svým způsobem ji znetvořená panenka, kterou tak dlouho ukryvala, chyběla, přestože to bývalo břímě. Bylo to však i pouto k matce a minulosti. Impulsivně si panenku přitiskla k srdci. Jak moc si tehdy přála, aby maminka jednu udělala pro ni! V očích ji pálily slzy a Tamír je nechala téct a truchlila nad dětstvím, které jí bylo odepřeno.

Ozval se tichý vzdech a Tamír se zjezily vlasy na krku. Otočila se a přejela komnatu pohledem; panenku i světelný kámen přitom tiskla k sobě.

Další vzdech, tentokrát hlasitější. Tamír upřela oči do stínů u západního okna - toho okna, ze kterého matka vyskočila, tehdy v zimě. Toho, ze kterého se pokusila Tamír vystrčit.

Tentokrát tu není Bratr, aby mě zachránil.

"Matko?" zašeptala znovu Tamír.

Slyšela zašustění sukně a další povzdech, plný bolesti. Potom přízračný hlas tichounce zašeptal: Moje dítě...

Naděje Tamír zastavila dech. Udělala krok blíž: "Ano, to jsem já!"

Kde je moje dítě? Kde? Kde...

Krátký záblesk naděje uhasl jako vždycky. "Matko?"

Kde je můj syn?

Bylo to jako za matčinych nejhorších dní. Vůbec si neuvědomovala, že je Tamír tady, a místo toho toužila po dítěti, které ztratila.

Tamír znovu otevřela ústa, ale ostré třesnutí ji tak vylekalo, že málem pustila světelný kámen. Okenice na západním okně se otfáslý, jako by jimi někdo bouchl, a pak se pomalu otevřely, odstrčené neviditelnými rukama.

Tamír sevřela panenku, ale neustoupila. S rostoucí hrůzou sledovala, jak se ze stínů slila temná postava a pomalými,

trhavými kroky se odkolébala k oknu. Postava měla odvrácenou tvář, jako by pozorovala řeku za oknem. Přízračná žena na sobě měla tmavé šaty a něco si tiskla k hrudi. Byla asi tak vysoká jako Tamír a lesklé černé vlasy jí v rozčuchané zmeti sahaly až k pasu. Prameny vlasů kolem hlavy líně povlávaly v průvanu. Proti nočnímu nebi vypadala stejně pevná jako živý člověk.

"Ma- matka? Podívej se na mě, matko. Jsem tady. Přišla jsem tě navštívit."

Kde je moje dítě? Tentokrát zněl šepot spíš jako syčení.

Kde je tvá matka? bodl ji hlas věštkyně.

"Jsem tvoje dcera. Jmenuju se Tamír. Byla jsem Tobin, ale teď jsem Tamír. Matko, podívej se na mě! Poslouchej mě!"

Dcera? Duch se pomalu otočil, pořád s tím nepřírozeným, trhavým váháním, jako by zapomněl, jak pohybovat tělem.

Držela svou starou znetvořenou panenku, nebo aspoň její přízrak. Tamír zadržela dech. Teď zahlédla bledou tvář, důvěrně známý profil. Pak se k ní matka úplně otočila a Tamír připadalo, jako by hleděla do strašidelného zrcadla.

Ostatní měli přece jenom pravdu, pomyslela si Tamír netečně, neschopná dalšího strachu, když na ní ty oči spočinuly s náznakem poznání. Během měsíců od proměny se Tamířina tvář lehce změnila, ne že by změkla, ale přesto víc připomínala tvář téhle mrtvé ženy. Tamír k ní vykročila. Nejasně si uvědomovala, že svírají panenky stejným způsobem, na lokti levé ruky.

"Matko, to jsem já, tvoje dcera," zkusila to znovu a hledala v její tváři pochopení.

Dcera?

"Ano! Přišla jsem ti říct, že musíš jít k bráně."

Teď ji duch viděl. Dcera?

Tamír si přehodila lampu do levé ruky a natáhla pravou k ní. Matka udělala totéž. Dotkly se konečky prstů a Tamír je cítila, pevně jako její vlastní, ale mrtvolně studené jako Bratrovy.

Nenechala se zastrašit a pevně tu studenou ruku sevřela. "Matko, musíš si odpočinout. Už tu nemůžeš zůstat."

Žena přišla blíž a zírala na Tamír, jako by se pokoušela pochopit, kdo to je.

Tamír stekla po tváři slza. "Ano, to jsem já."

Najednou se místnost kolem rozjasnila. Všemi okny proudilo dovnitř světlo a komnata byla útulná a plná barev a příjemných vůní a na slunci usušeného prádla a svíček. Krb naplnily sušené květiny a vedle stála křesla, čalounění celé a nepoškozené. Stůl byl plný panenek, čistých a oblečených v malých sametových oblečcích.

Maminka byla živá, modré oči teplé v jednom ze vzácných úsměvů. "Už umíš ta písmenka, broučku?"

"Ano, maminko." Tamír teď otevřeně plakala. Pustila panenku i světelný kámen a objala ji. Bylo divné být tak vysoká, že jí mohla zabořit tvář do hedvábných černých vlasů, ale Tamír nad tím neuvažovala, přemožená jemnou květinovou vůní, kterou si tak dobře pamatovala. "Maminko, přišla jsem ti pomoci. Promiň, že jsem byla tak dlouho pryč. Pokoušela jsem se pomáhat Bratrovi, opravdu!"

Teplé ruce ji hladily po vlasech a zádech. "No tak, no tak, neplač, miláčku. Tak jsi můj hodný chlapec..."

Tamír ztuhla. "Ne, matko, už nejsem chlapec..." Pokusila se odtáhnout, ale matka ji pevně držela.

"Můj milý, hodný chlapec. Jak moc tě miluju! Tolik jsem se bála, když jsem tě nemohla najít."

Tamír se zkoušela vyprostit. Obě utichly, když z cesty zazněl dusot kopyt.

Ariani ji pustila a rozběhla se k východnímu oknu. "Našel nás!"

"Kdo? Kdo nás našel?" zašeptala Tamír.

"Můj bratr!" Ariani měla panenky rozšířené hrůzou a oči černé jako Bratr. Přihnala se k Tamír a bolestně jí stiskla paži.

"Přichází! Ale nás nedostane. Ne, nás nedostane!"

A táhla Tamír k západnímu oknu.

* * *

Ki a Arkoniel se posunuli do půli schodů a snažili se rozeznat, co Tamír říká. Najednou slyšeli, jak na matku křičí, o něco ji prosí.

Pak se dveře nad schody zabouchly s tak hlasitým úderem, že Ki leknutím špatně došlápl a spadl dozadu na Arkoniela.

* * *

Tamír nepochybovala, že bojuje o život stejně jako tehdy. Tehdy na ni matka byla příliš silná a i dnes ji duch snadno přemohl. V neúprosném sevření vlekla Tamír k oknu, jako by nevážila víc než dítě.

"Ne, matko, ne!" prosila a pokoušela se jí vytrhnout.

Nebylo to k ničemu. Přízrak naposledy škubl a Tamír se ocitla zpola venku z okna, balancujíc na břiše na římsě. V pádu ji bránila už jenom pokrčená kolena. Znovu byla noc. Řeka byla černá a kameny, přes které klopýtala, vypadaly stříbrně. Tamír se nakláněla a křičela a cosi černého se prohnalo kolem ní a táhlo ji dolů, bledý přízrak s vlající sukní a rozčuchanými černými vlasy...

* * *

Ki a Arkoniel se spolu skutáleli pod schody. Ki se zvedl jako první, vyrazil zpátky vzhůru a nedbaje na modřiny a chut' krve v ústech, bral zašlé schody po dvou a po třech. Vrazil do dveří ramenem a zalomcoval klikou, ale někdo nebo něco je z druhé strany drželo zavřené. Slyšel zvuky zápasu a Tamířin neartikulovaný výkřik strachu.

"Arkonieli, pomoc!" zoufale vykřikl Ki. "Tamír, slyšíš mě?"

"Uhni!" zařval Arkoniel.

Ki se sotva stačil skrčit, když se kolem něj přehnala vlna síly a vyrazila dveře z pantů. Znovu se zvedl a vtrhl do komnaty. Uvnitř byla zima a ve vzduchu visel odporný, bahnitý puch. Mezi troskami na podlaze ležel světelný kámen, vrhající právě tak dost světla na to, aby u západního okna dokázal rozeznat odpornou, krvavou postavu, pokoušející se dostat Tamír ven. Ki už viděl jen nohy, které sebou házely, a holá chodidla. Právě když se k ní Ki vrhl, aby ji zachytil, ji ta věc shodila přes římsu.

V tom zběsilém skoku mohl Ki říct jen to, že duch je žena. Postava byla bledá a mihotavá. Ki měl dojem, že vidí svíjející se černé vlasy a prázdné černé oči v bledé tváři. Ruce podobné pařátům držely Tamír za vlasy a tuniku, když ji přízrak strčil ještě dál.

"Ne!" Ki se dostal k Tamír, právě když začala přepadávat. Proskočil přízrakem a ucítil ještě hustší chlad, ale pevně a jistě chytil Tamír za jednu bosou nohu a vši silou ji strhl zpět do bezpečí.

Tamír se bezvládně zhroutila na podlahu. Ki se nad ní sklonil, připravený zastavit mstivý přízrak její matky holýma rukama, jestli bude muset, ale po duchovi nebylo ani stopy.

Odtáhl Tamír dál od okna a jemně ji otočil. Oči měla zavřené a obličej děsivě bledý. Z hluboké rány na bradě ji tekla krev, ale dýchala.

Arkoniel proklopýtal zaneřáděnou komnatou a zhroutil se vedle nich na kolena. "Jak je jí?"

"Nevím."

* * *

Ruce ji popadly a Tamír letěla zpět. Così ji udeřilo do brady tak silně, že ji to omráčilo. Svět se točil - hvězdy a řeka a drsné kamenné zdi a temnota.

Pak znovu ležela v temně, zničené komnatě a někdo ji pevně držel, tak pevně, že nemohla dýchat.

"Matko, ne!" vykřikla a ze všech zbývajících sil se snažila vyprostit.

"Ne, Tamír, to jsem já. Otevři oči. Sakra, Arkonieli, udělej něco!"

Zaslechla ostré prasknutí a zamrkala do měkkého, bledého světla. Držel ji Ki, na tváři masku bolesti. Arkoniel stál za ním, v ruce hůlku, a z rány na čele mu tekla krev. Ve vzduchu visel divný pach, ještě více hořký než spálené vlasy.

"Ki?" Marně se pokoušela pochopit, co se stalo. Cítila se promrzlá do morku kostí a srdce ji bušilo tak prudce, až to bolelo.

"Mám tě, Tamír. Vezmu tě odsud." Roztřesenými prsty jí hladil vlasy.

"Moje matka..."

"Viděl jsem ji. Nedovolím, aby ti znovu ublížila. Pojďme!"

Zvedl ji a chytil kolem pasu.

Tamír se postavila a klopýtala s ním ke dveřím. Kiho ruka ji držela pevně a silně, ale ona pořád ještě cítila matčino ledové sevření.

"Vezmi ji dolů do mé komnaty. Zapečetím dveře," řekl za nimi Arkoniel.

Ki ji nějak dostal ze schodů, aniž spadli, a odspěchal do Arkonielova pokoje. Svítily tu svíčky a lampy a vrhaly jasné, uklidňující světlo.

Ki ji usadil do křesla u prázdného krbu a pak stáhl z postele přikrývku a zamotal ji do ní. Klekl si a třel jí ruce a zápěstí.

"Řekni něco, prosím!"

Pomalou zámrkala: "Jsem v pořádku. Ona - ona tady není. Už ji necítím."

Ki se rozhlédl kolem a roztřeseně se zasmál: "To je dobrá zpráva. Už nikdy nechci vidět nic takového." Rohem přikrývky jí otřel bradu. Bolelo to a Tamír ucukla.

"Nehýbej se," řekl Ki. "Teče ti krev."

Dotkla se brady a ucítila tam teplé, lepkavé vlhko. "Římsa. Bouchla jsem se o římsu. Přesně jako předtím."

Ki jí jemně odtáhl prsty. "Ano, přesně jako předtím, až na to, že tentokrát budeš mít větší jizvu."

Tamír si přitiskla čelo k dlaním. Dělal se jí mdlo. "On... Bratr? Vtáhl mě zpět?"

"Ne, to jsem byl já. Slyšel jsem tě vykřiknout a dostal jsem se tam, zrovna když..." Tiskl se k ní, břicho na jejích kolenou. Trásl se.

"U Plamene," pokračoval méně pevným hlasem. "Skoro tě vytáhl ven, ten strašný přízrak. Bylo to horší než Bratr..."

Znovu zmlkl a pevně ji objal, jako by ještě mohla spadnout.

"Tys mě vtáhl zpět?" zašeptala mu do ramene.

"Ano, ale málem jsem tě ztratil. Co sis, k čertu, myslela, jít tam sama?"

Vzlykal! Objala ho a zajela mu rukou do vlasů. "To nic. Byl jsi tam, Ki. Zachránil jsi mě. Je to v pořádku."

Starost o Kiho zahнала poslední zbytky Tamířina strachu. Nikdy předtím neslyšela Kiho takhle vzlykat. Celý se trásl a znovu ji bolestně pevně svíral, ale to bylo dobré.

Konečně si dřepł na paty a otřel si obličej rukávem. "Promiň! Jenom... Myslel jsem si..." Tamír mu viděla v očích skutečný strach. "Myslel jsem, že se k tobě nedostanu včas, než tě..." Popadl ji za paže a strach ustoupil hněvu. "Proč, Tamír? Proč jsi šla tam nahoru sama?"

"Věštkyně řekla..."

Vztekle ji zatřásl: "Že se máš nechat zabít?"

"Co ti věštkyně řekla?" zeptal se Arkoniel, který se zrovna vrátil. Hořký pach kolem něj byl silnější než předtím nahoře.

"Řekla mi, že moje matka - jak je teď - je moje břímě. Myslela jsem si, že to znamená, že ji mám osvobodit. Myslela jsem, že když mě uvidí v pravé podobě, bude to... Nevím, že jí to přinese klid? Ale ne," skončila nešťastně. "Bylo to přesně jako toho dne, kdy sem přijel strýc."

"Tak měla Nari pravdu," Arkoniel pohladil Tamír po vlasech. "Proč jsi mi to nikdy neřekla?"

"Nevím. Asi jsem se styděla."

"Za co?" zeptal se Ki.

Tamír svěsila hlavu. Nemohli vědět, jaké to bylo nebýt dost, nebýt viděn.

"Odpusť mi, Tamír. Nikdy jsem tě tam neměl pustit samotnou," vzdychl Arkoniel. "Takového ducha nemůžeš přesvědčit o nic víc než Bratra."

"Tak proč jsi to věštkyně říkala?" naléhal Ki.

"Neumím si to představit. Možná jí Tamír špatně rozuměla."

"To si nemyslím," zašeptala Tamír.

"Zatracení Illiorani!"

"Nerouhej se, Ki," pokáral ho Arkoniel.

Ki vstal a otřel si tvář. "Zůstanu s tebou, kdyby se vrátila. Ani se nepokoušej mi to rozmluvit. Dokážeš jít?"

Tamír byla příliš unavená, než aby předstírala, že to nechce.

"Zůstaňte tady," řekl Arkoniel. "Tahle místnost má ochrany a já budu hlídat venku. Odpočíte si." Vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Tamír dovolila Kimu, aby ji uložil do Arkonielovy postele, a když byl hotový, chytila ho za ruku. "Leheš si ke mně?"

Já... potřebuju tě."

Ki si s ní vlezl pod peřinu a vzal ji do náruče. Položila mu ruku kolem pasu a opřela se o rameno. Pár minut jí hladil vlasy a pak ucítila teplý dotek rtů na čele. Přitáhla si jeho ruku ke rtům a políbila ji.

"Děkuju ti. Vím, že to není..."

Omluvu přerušily jeho rty na jejích. Ki ji líbal, doopravdy líbal. Polibek trval déle než jakákoliv bratrská pusa, kterou si kdy dali, a byl měkčí, ale energičtější než nešikovný pokus v Afře.

* * *

Dokonce i teď, s Tamír bezpečně v náruči, Ki pořád prožíval ten děsivý okamžik, kdy si byl jistý, že se k ní nedostane včas. Znovu a znovu ve vlastní fantazii cítil, jaké by to bylo, kdyby umřela. Styděl se za to, že předtím brečel, ale za tenhle náhlý, impulsivní polibek ne. Chtěl to udělat a ona odpovídala. Stejně jako jeho tělo.

Tamír. Tohle je Tamír, ne Tobin, říkal si, ale stejně nemohl úplně uvěřit tomu, co dělá.

Když polibek skončil, hleděli na sebe s rozšířenými zorničkami a nejistí. Tamír se váhavě usmála.

S Kim to udělalo něco, co nedokázal vysvětlit, a políbil ji znovu, tentokrát o trochu déle. Bradou narazil na její ránu a pokusil se odtáhnout, ale ruka na zádech ho držela a cítil, jak se o něj Tamír opírá. Zabořil jí prsty do vlasů a zadrhl se o cop. Trochu sebou cukla a pak se zasmála.

Při tom zvuku ucítil, jako by konečně povolilo něco, co mu zatraceně svíralo srdce. Teď už sebejistěji se jí probíral vlasy a postupně ji hladil čím dál níž, až k pasu. Pořád byla úplně oblečená, v šatech, které si kvůli Nari oblékla k večeri.

Sukně se trochu vyhnula. Cítil skrz kalhoty její teplou, nahou nohu. Ne, nedrží v náruči žádného kluka. Tohle je Tamír, stejně teplá a odlišná od jeho vlastního těla jako kterékoliv děvče, co kdy měl v posteli. Srdce mu zrychlilo; prohloubil polibek a cítil dychtivou odpověď.

* * *

Tamír vnímala rozdíl v Kiho dotecích a nezaměnitelný tlak jeho přirození na svém stehně. Nejistá, co vlastně chce nebo kam tohle povede, ale přesto odhodlaná ho vzala za ruku a položila mu ji na svůj levý prs. Jemně ji sevřel přes živůtek, pak zatahl za tkanice, roztáhl výstřih a vklouzl prsty dovnitř, aby se mohl dotknout holé kůže. Drsnými a teplými konečky prstů našel jizvu mezi prsy a lehce po ní přejel, a pak zajel k bradavce. Tobina se takhle nikdy nedotkl. Kiho dotek v ní vyvolal teplo, které spirálou sjelo dolů a v rozkroku ji rozkvetl nový pocit.

Tak takové to je? pomyslela si, když ji postupně líbal dolů k hrdlu a jemně ji kousl z boku do krku.

Zadržela dech a oči se jí rozostřily; pocit mezi nohama vzplál silněji. Stejně jako předtím cítila přizračný tvar svého mužského těla, ale tohle bylo něco mnohem hlubšího, v místech, která mají jenom ženy. Kdyby měla obě těla, mužské i ženské, dotyky Kiho rukou a rtů na kůži by je obě probudily.

Bylo to příliš, ten dvojitý pocit byl příliš znepokojivý. Trošičku se stáhla, srdce rozbušené, zrádné tělo zároveň roztoužené i vystrašené. "Ki, nevím jestli..."

Stáhl ruku a pohladil ji po tváři. Taky byl bez dechu, ale usmíval se. "To je v pořádku. Teď to po tobě nechci."

To? Bilairyho koule, on si myslí, že myslím šukání, uvědomila si zděšeně. Samozřejmě. To přece s děvčaty dělá.

"Tamír?" Jemně si přitáhl její hlavu k hrudi. "To je v pořádku. Nechci myslet na nic jiného, než že jsi teď tady, živá a zdravá. Kdybys... kdybys dneska umřela," hlas mu znovu ochraptěl. "To bych nevydržel!" Na chvilíčku ztichl a pevněji ji objal. "V boji jsem se o tebe nikdy tolik nebál. Co myslíš, že to znamená?"

Našla jeho ruku a stiskla ji. "Že ať je to, jak chce, oba dva jsme pořád především válečníci." Z nějakého důvodu to bylo uklidňující. Alespoň v téhle věci věděla, kým je.

Pořád cítila na stehně něco tvrdého, ale zdálo se, že Kimu stačí jen ležet vedle ní, tak jako dřív. Bezmyšlenkovitě posunula nohu tak, aby ho cítila líp.

Je větší, než jaký jsem měla já, pomyslela si a pak ztuhla, když si Ki tiše povzdechl a trošku se k ní přisunul.

* * *

Arkoniel seděl ve dveřích své pracovny, oči upřené na dveře věže, a přemýšlel, jestli si může troufnout odejít na tak dlouho, aby přivedl Tharina. Celé tělo ho bolelo po pádu ze schodů a v uších mu ještě zvonilo z kouzla, které seslal, aby zapečetil dveře.

Ne, usoudil. Zůstane do svítání a pak sejde dolů a ujistí se, že si ostatní nebudou dělat starosti, až najdou Tamířinu postel prázdnou.

A co budu dělat, jestli Ariani znovu přijde hledat svoje dítě?

To Ki Tamír zachránil, ne on. On ducha jenom zahnal, když už měl Ki Tamír v bezpečí.

Požehnaný Světlonoši, co jsi sledoval tím, že jsi vložil do hlavy něco takového? Nemohl jsi chtít, aby zemřela, tak co ses jí pokoušel ukázat? Proč teď otevírat staré rány?

Potlučené údy mu začaly tuhnout. Vstal a prošel se chodbou tam a zpátky; na chvíli se zastavil u dveří do ložnice.

Uvnitř bylo ticho. Sáhl po klice, aby je zkontroloval, ale stáhl ruku zpět. Stál tam ještě chvíli, diskutuje sám se sebou, a pak místo toho seslal čarodějovo oko.

Ki a Tamír tvrdě spali jeden druhému v náruči jako milenci.

Milenci?

Arkoniel se podíval blíž. Oba byli pořád oblečení jako předtím, ale čaroděj viděl, jak se ve spánku oba mírně usmívají.

Ki měl na bradě skvrnu od krve, která odpovídala ráně na Tamířině bradě.

Arkoniel kouzlo rozptýlil a s úsměvem se odvrátil. Ještě ne, ale něco se změnilo. Snad z téhle noci nakonec přece jen vzejde něco dobrého.

39. Kapitola

K

i měl v úmyslu dostat Tamír dolů do její vlastní postele, dřív než si někdo všimne, že byli pryč, ale místo toho usnul a probudil se těsně po svítání, s Tamír pořád v náruči. Když odtáhl hlavu, aby se podíval, jestli spí, ani se nezavrtěla. Tvář jí zpola ukrýval vodopád černých vlasů. Na ráně na bradě se udělal strup, kolem ní měla modrou a trochu oteklou. Bude tam mít novou jizvu, na památku nočního dobrodružství.

Dokonce i za denního světla Kiho zamrazilo, když pomyslel na ducha strašícího ve věžní komnatě. Nikdy nepotkal Ariani živou. Minulé noci nebylo ani památky po ženě, kterou popisoval Arkoniel, viděl jen mstivý přízrak. Bezděčně objal Tamír pevněji kolem ramen.

"Ki?" chvíli na něj ospale hleděla, pak jí došlo, že jsou pořád spolu v posteli, zalapala po dechu a posadila se. Živůtek šatů měla rozvázaný, takže jí bylo vidět prsa.

Ki se rychle podíval stranou. "Promiň. Nechtěl jsem zůstat celou noc."

Začal se vymotávat zpod deky, ale když viděl, jak zrudla a uhnula pohledem, zarazil se. Sundal jí vlasy z tváře a pak se naklonil a znovu ji políbil na rty, jako minulou noc. Chtěl ujistit stejně tak sebe i ji a byl rád, že to i za denního světla cítí správně. Zvedla ruku, pohládila ho po tváři a Ki cítil, jak se uvolňuje. Modré a hnědé oči se setkaly a zorničky se rozšířily v nevysloveném souhlasu.

"Promiň mi tu Afru," řekl.

Stiskla mu ruku na pokrývce. "Promiň mi tu minulou noc. Jenom jsem doufala... No, asi to budu muset zkusit znovu. Ale nelituju toho..." mávla rukou k uválené posteli.

"Ani já. Poprvé za celé měsíce jsem se pořádně vyspal."

Zazubila se, odhodila přikrývky a vstala. Než sukně spadla na místo, Ki znovu zahlédl dlouhé holé nohy. Pořád byly velmi štíhlé a mladé, ale teď už dívčí, svaly na dlouhých kostech byly nepatrně kulatější, přestože stále stejně napjaté. Jak je možné, že to neviděl předtím?

Otočila se a přistihla ho, jak na ni hledí. "Vypadáš, jako bys polkl rybí kost."

Ki vylezl z postele, přešel k ní a znovu si ji prohlédl, jako by ji nikdy pořádně neviděl. Byla jen o šířku dlaně menší než on.

Zvedla obočí: "No?"

"Nari má pravdu. Jsi pěknější."

"Ty taky." Olízla si palec a otřela mu z brady zaschlou krev. Pak přejela prstem po řídkém knírku: "Když mě líbáš, škrábe mě na rtu."

"Ty jsi královna. Jestli chceš, můžeš vousy zakázat."

Zauvažovala nad tím a pak ho znovu políbila: "Ne, myslím, že si zvyknu. Nechceme, aby někdo říkal, že se celý můj dvůr proměnil v dívky se mnou."

Ki přikývl a vyslovil otázku, která mezi nimi visela: "Co teď?"

Pokřčila rameny: "Nemůžu se vdát, dokud mi nebude šestnáct, ale to bude ani ne za dva měsíce." Když si uvědomila, co řekla, zarazila se a zrudla. "Ach, Ki! Nemyslela jsem... tedy..."

Pokřčil rameny a nervózně se poškrábal vzadu na krku. Právě teď byla svatba příliš velká věc na uvažování.

V očích pořád měla otázku. Vzal jí hlavu do dlaní a znovu ji políbil. Byl to spěšný polibek, ale jeho tělu se to líbilo a podle toho, jak Tamír zavřela oči, to cítila taky tak.

Než mohl vymyslet, co říct, ozvalo se zaklepání a vstoupil Arkoniel. Provinile od sebe odskočili.

Arkoniel se široce usmál: "Á, výborně, jste vzhůru. Nari trošku divočila, když našla tvou postel prázdnou..."

Nari se kolem něj protlačila a zkoumavě si je prohlédla. "Co vy dva děláte?"

"Nic, nad čím by ses musela rozčilovat," ujistil ji Arkoniel.

Ale Nari se pořád mračila. "Nebylo by dobré, aby měla břicho tak mladá. Ještě na to nemá boky. Ty bys měl mít rozum, Ki, když ho nemá ona!"

"Myslím, že máš bod," řekl Arkoniel a zdálo se, že se pokouší nerozesmát.

"Nic takového jsem neudělal!" namítl Ki.

"Neudělali jsme nic!" zvolala Tamír a sytě zrudla.

Nari jí zahrozila prstem: "No tak nic nedělej, rozhodně ne, dokud nevíš, jak nezapadnout. Asi ti ještě nikdo neukázal, jak udělat pesar?"

"Nebylo třeba," řekl čaroděj.

"Jste hlupáci, všichni! Má to vědět každá dívka, která už má svůj měsíční čas. Ven, vy muži, ať si můžu se svou holčičkou náležitě promluvit."

Málem vystrkala Arkoniela a Kiho z komnaty a zavřela za nimi dveře.

"Já vím, co je to pesar!" bručel Ki. Jeho sestry a služebné sedávaly kolem ohně, dělaly z vlny a stužek kolečka a máčely je ve sladkém oleji. Celá domácnost spala jeden na druhém, a tak nebylo tajemstvím ani to, jak je použit. Když děvče

nechtělo dítě, zastrčilo si jeden do pochvy, než si lehlo s mužem. Při představě Tamír v takovém světle se pořád cítil velice divně. "Jenom jsem ji políbil. Takhle bych na ni nesahal!"

Arkoniel se zasmál pod vousy a nic neřekl.

Ki se zamračil, založil si ruce na hrudi a usadil se, aby počkal na Tamír.

Konečně se vynořila; vypadala trochu bledá. Nari namířila na Kiho obviňující prst: "Koukej si nechat kalhoty zavázané!"

"Nechám, sakra!" zavolal za ní, když dusala ze schodů. "Tamír, jsi v pořádku?"

Pořád ještě vypadala trochu ohromeně. "Ano. Ale myslím, že bych raději jela do bitvy nahá, než měla dítě, jestli je to, co říká Nari, pravda." Zachvěla se, pak se narovнала a ohlédla se k věžním dveřím. "Jsou zamčené?"

Arkoniel přikývl: "Odemknu je, jestli chceš."

"Musím to zkusit ještě jednou. Vy dva můžete jít nahoru se mnou."

"Jen nás zkus zastavit," řekl Ki a nemyslel to jako vtip.

Arkoniel se dotkl dveří a ty se rozlétly. "Nechte mě jít první, sejmu ochrany z horních dveří."

Když stoupali po schodech, šel Ki těsně za Tamír. Překvapilo ho, jak to za denního světla všechno vypadá obyčejně.

Prachová zrnka se leskla v paprscích ranního světla a ve vánku, který proklouzl úzkými štěrbinami, cítil uklidňující sladkost.

Když Arkoniel otevřel dveře do Arianiny komnaty, uvítalo je světlo, ale Ki zůstal blízko Tamír a podezřívavě si prohlížel každý kout. Okenice na západním okně byly pořád ještě otevřené a Ki zdola slyšel řeku a zpěv ptáků v lese.

Tamír se zastavila uprostřed pokoje a pomalu se otáčela. "Není tady," řekla nakonec. Vypadala spíš zoufale, než že by se jí ulevilo.

"Ne," souhlasil Arkoniel. "Často jsem její přítomnost cítil v noci, ale za dne nikdy."

"Bratra vídám kdykoliv, ať je den nebo noc."

"To je jiný druh přízraku."

Tamír přešla k oknu. Ki ji následoval; nehodlal se spolehnout na Arkonielovy odhady příznaků. Podle všeho, co věděl on, se zkrvavená noční můra mohla kdykoliv vyřítit odnikud. Duchové byli vždycky neblahá záležitost, tak ho to aspoň učili, a ti, co pronásledovali Tamír, to jen potvrzovali.

"Co mám dělat?" přemítala nahlas Tamír.

"Možná nic," odvětil Arkoniel.

"Ale proč mě tedy Věštírna poslala zpátky?"

"Některé věci se nedají napravit, Tamír."

"A co Lhel?" zeptal se Ki. "Ještě jsme se po ní ani nepodívali. Vždycky dokázala poslat Bratra, kam patří. Pojďme, Tamír, vyjedeme vzhůru po cestě, jak jsme to dělávali."

Tamír se okamžitě rozzářila a zamířila ke dveřím. "Samozřejmě! Vsadím se, že na nás čeká, jako vždycky!"

"Počkejte!" zvolal za nimi Arkoniel.

Ki se otočil a zjistil, že se na ně čaroděj dívá se žalostným výrazem.

"Už tady není."

"Jak to víš?" zeptala se Tamír. "Víš, jaká je. Jestli se nechce nechat najít, tak ji nenajdeš, a když chce, čeká tam na tebe pokaždé."

"Taky jsem si to myslel, dokud..." Arkoniel se odmlčel a Ki mu přečetl pravdu ve tváři, ještě než ji vyslovil. "Je mrtvá, Tamír. Věštýně mi to řekla."

"Mrtvá?" Tamír pomalu klesla na kolena mezi rozházené zbytky zažloutlé vlny. "Ale jak?"

"Jestli můžu hádat, řekl bych, že za to může Bratr. Je mi to líto. Měl jsem ti to říct, ale měla jsi toho i tak tolik..."

"Mrtvá." Tamír se roztrásla a ukryla tvář v dlaních. "Další. Další krev!"

Ki si klekl a položil jí ruku kolem pasu, sám zaháněje slzy. "Myslela jsem... myslela jsem, že tam na nás bude vždycky čekat, v tom dutém stromě."

"Já taky," smutně souhlasil Arkoniel.

Tamír zvedla ruku k jizvě ukryté na hrudi. "Chci ji najít. Chci ji pohřbít. Jak je to správné."

"Trochu se najež a převlékni se," poradil Arkoniel.

Tamír přikývla a otočila se k odchodu.

"Počkej," řekl Ki. Přejel jí rukou rozcuchané vlasy. "To je lepší," řekl a upravil si pokrčenou tuniku. "Nemá smysl dávat jim příliš mnoho materiálu ke klepům."

* * *

To se snadněji řeklo, než udělalo. Když se Tamír šla do své komnaty převléknout, všimla si, jak ji z otevřených dveří sledují Rys a Nikides. Tamír si nemyslela, že by Ki něco prozradil, ale oni se jen podívali a se znaleckým úsměvem se otočili.

"Zatraceně!" zamumlala vyděšeně.

"Promluví s nimi." Ki jí věnoval žalostný pohled a odešel se vypořádat s přáteli.

Tamír za sebou zavřela dveře a zavrtěla hlavou. Ráda by věděla, co jim řekne. Sama si nebyla úplně jistá, co se mezi nimi stalo, cítila se však nějak lehčeji a plná naděje, dokonce i se žalem nad Lhel.

Ať jim Ki řekl cokoliv, nikdo se na nic neptal.

Jakmile mohli vyklouznout, vyrazila s Kim a Arkoniem vzhůru starou horskou cestou.

* * *

Byla by to příjemná vyjížďka nebýt smutku, který vezli s sebou. Slunce bylo jasné a les už nesl první skvrny žluté a karmínové.

Půl míle od tvrze Ki zahlédl náznak stezky. Přivázali koně a vydali se po ní.

"Může to být jenom stezka zvěře," poznamenal Ki.

"Ne, je tam její značka," řekl Arkoniel a ukázal na vybledlou, rezavě zbarvenou značku na bílém březovém kmeni. Když se Ki podíval blíž, viděl, že je to otisk dlaně, mnohem menší než jeho.

"To je z ukrývacího kouzla," vysvětlil Arkoniel a zarmouceně se ho dotkl. "Jeho moc zemřela s ní."

Vybledlé stopy dalších otisků dlaní je vedly nezářetelnou stezkou, vinoucí se mezi stromy a vzhůru svahem k mýtině. Na první pohled se nic nezměnilo. Nízký otvor dole nad kořeny velikého dutého dubu pořád zakrývala jelení kůže.

Vedle v jezírku tiše bublal pramen.

Když se však ke stromu přiblížili, Ki viděl, že popel v ohništi je starý a dřevěné hrazdy na sušení prázdné a potřebují opravit. Tamír odstrčila kůži stranou a zmizela uvnitř. Ki a Arkoniel ji následovali.

Před nimi byla uvnitř zvířata. Lheliny koše byly rozházené a rozkousané, sušené ovoce a maso dávno pryč. Pár nástrojů však pořád leželo na nízkých policích a kožešinové lůžko zůstalo neporušené.

Lheliny ostatky tu ležely, jako by se uložila k spánku a už se nikdy neprobudila. Zvířata a hmyz odvedly svou práci.

Neforemné šaty s korálky z jeleních zubů byly roztrhané a stažené stranou a odhalovaly holé kosti. Zůstaly jen vlasy, tmavá zmršť černých kudrn lemující lebku bez očí.

Arkoniel zasténal, svezl se na zem a tiše se rozplakal. Tamír zůstala němá, neuronila slzu. Prázdný pohled, který měla v očích, když se mlčky otočila a vyšla ven, dělal Kimu starosti.

Našel ji, jak stojí u pramene.

"Tady mi ukázala moji pravou tvář," zašeptala a hleděla na pohyblivý obraz ve vodě. Ki byl v pokušení ji obejmout, ale ona udělala krok stranou, stále ztracená a bez výrazu. "Země je tvrdá a my nemáme čím kopat. Měli jsme přinést rýč."

V Lhelině skromném majetku nebylo nic, co by jim pomohlo. Arkoniel našel stříbrný nůž a jehlu a zastrčil si je do opasku. Zbytek tady nechali, nakupili ve vchodu kameny a udělali z jejího příbytku hrobku. Arkoniel seslal na kameny kouzlo, aby se nesypaly.

Během toho všeho Tamír neplakala. Když skončili s kameny, přitiskla dlaň na drsný dubový kmen, jako by mluvila s duchem ženy zazděné uvnitř.

"Nic víc udělat nemůžeme," řekla nakonec. "Raději bychom měli jet do Atyionu."

Ki a čaroděj si vyměnili smutný pohled a následovali ji, ponechávající ji o samotě s tichým žalem.

Už teď viděla příliš mnoho smrti, pomyslel si Ki. A to před sebou máme ještě válku.

40. Kapitola

B

olest nad Lhelinou smrtí a zjištění, jakou roli čarodějnice hrála při smrti Bratra, byly příliš temné a hluboké, než aby se o nich dalo mluvit. Tamír ty pocity nechala za sebou spolu s Lhelinými kostmi a odnesla si jen ochromený pocit šoku a ztráty.

Nebyl důvod zůstat a tvrť byla zase jednou místem příliš mnoha špatných vzpomínek. Ještě téhož dne odjeli.

Nari a kuchařka ji a Kiho znovu a znovu líbaly, a když konečně odjeli, plakaly do zástěr. Když Tamír jela podél řeky, otočila se a naposled se ohlédla k oknu věže. Rozbitá okenice na východním okně pořád visela na jednom pokrouceném pantu. Neviděla v otvoru žádnou tvář, ale přísahala, že cítila na zádech pohled, dokud nevjeli do úkrytu pod stromy.

Odpust', matko. Snad jindy.

Ki se naklonil a dotkl se její paže. "Nech to být. Udělala jsi, cos mohla. Arkoniel má pravdu. Některé věci se nedají odčinit."

Snad měl pravdu, ale přesto měla pořád pocit, že selhala.

* * *

Toho dne jeli dlouho a noc strávili zabalení v pláštích. Tamír ležela mezi ostatními. Dotkla se modřiny na bradě a zatoulala se v myšlenkách zpátky ke Kimu a k tomu, jaké to bylo líbat ho a usnout mu v náručí.

Ležel na dosah ruky, ale nemohla se ho dotknout. Zrovna se chystala otočit, když otevřel oči a usmál se. Bylo to skoro tak dobré jako polibek.

Přemýšlela, co budou dělat, až budou zase na hradě, pod dohledem tolika očí.

* * *

Když byli asi půl dne jízdy od města, poslala Tamír Rysa a Tyriena napřed se zprávou, že se bezpečně vrací. Než toho dne k večeru dojeli na dohled Atyionu, město jasně zářilo pochodněmi a lampami a podél hlavní ulice se shromáždil velký dav, dychtivý slyšet, jaká slova dala Věštírna jejich královně. Illardi jí vyjel na koni naproti k bráně, v rouchu a s řetězem svého úřadu. Byli s nimi Imonus a Kaliya, nejvyšší kněžka Illiorova chrámu v Atyionu.

"Veličenstvo, promluvila k vám Věštírna?" otázal se Imonus.

"Ano," odvětila tak hlasitě, aby ji slyšeli i ti, co se shromáždili tady na malém náměstí.

"Bude Její Veličenstvo tak laskavé a podělí se s námi o slova Věštírny, na chrámovém náměstí?" zeptala se Kaliya.

Tamír přikývla a odjela s doprovodem na náměstí Čtveřice. Illardi se k ní v sedle naklonil: "Mám pro vás zprávy, Veličenstvo. Ten Arkonielův mladík - Eyoli - poslal před pár dny holuba se vzkazem z Ciry. Korin se připravuje vytáhnout na vás. Zdá se, že jeho nová manželka konečně čeká dítě."

"Už je na pochodu?" zeptal se Tharin.

"Podle dnešního hlášení ještě ne, ale podle toho, jak nám vaši čarodějové ukázali jejich ležení, už jsou skoro připraveni."

"Jakmile tady skončíme, promluví s Eyolim," zabručel Arkoniel.

Tamír se zasmušila, přestože ji to nijak nepřekvapilo. "Poděkuj mu za mě. A pošlete zprávy Gedre a Bôktherse, lorde kancléři, vyslanci už by měli být doma. Promluví si s vámi a s generály.

"Zítřka to bude stačit, Veličenstvo. Vidím, že jste unavená. Dnes večer si odpočíte. Už jsem začal s přípravami."

Lidé se mačkali na schodech čtyř chrámů a další stáli na střechách; nedočkavě čekali na první oficiální proroctví pro její vládu.

Pořád v sedle vytáhla svitek, který jí dal Ralinus. "Toto jsou Illiorova slova, která mi předala Věštírna v Afře."

Když si svitek v Afře přečetla, užasla. Neřekla Ralinovi slovo od slova, co jí věštkyně řekla, přesto bylo to, co zapsal, skoro přesné.

"Poslyšte slova Věštírny, lidé Skaly." Na otevřeném prostranství jí vlastní hlas připadal tenký a vysoký a bylo namáhavé mluvit tak hlasitě, ale přinutila se k tomu. "Vítej, královno Tamír, dcero Ariani, dcery Agnalain, právoplatná dědička skalského královského rodu. Krví jsi byla chráněna a krví povládneš. Jsi sémě zalévané krví, Tamír ze Skaly. Krví a trápením si udržíš trůn. Z uchvatitelovy ruky vyrvješ meč. Před tebou a za tebou leží řeka krve, která unáší Skalu k západu. Tam vystavíš nové město, na mou počest."

Její slova uvítalo šokované ticho.

"Princ Korin se v Círně prohlásil za krále a shromažďuje proti mně vojsko," pokračovala. "Poslala jsem mu dopisy, žádala jsem ho, aby se vzdal svých nároků a byl ctěn jako můj příbuzný. Jeho jedinou odpovědí bylo mlčení. Teď jsem se dozvěděla, že chce vyrazit na Atyon s vojskem v zádech. Přestože mne to rmoutí, budu dbát slov Věštírny a víze, které mi dala. Jsem vaše královna a potlačím vzpouru proti koruně. Budete mne následovat?"

Lidé jásalí a mávali meči a barevnými prapory. Jásot ji zahřál a rozptýlil část temnoty v jejím srdci. Korin se rozhodl. Ona teď musí jednat podle sebe, ať bude výsledek jakkoliv bolestný.

Tamír vykonala svou povinnost a předala svitek Kaliye, aby mohl být vystaven na dveřích chrámu, opsán a přečten heroldy po celé zemi.

"Šlo to dobře," poznamenal Ki, když vyjeli k hradu.

"Lidé tě milují a budou bojovat, aby si tě udrželi," řekl Tharin.

Tamír neřikala nic, myslela na všechnu tu krev, kterou jí ukázala věštkyně. Už teď ji cítila na rukou.

Projeli barbakanem a na hradním nádvoří našli Lytiu a většinu hradního služebnictva, jak na ně čekají. "Vítejte zpátky, Veličenstvo," pozdravila ji Lytia, když Tamír sesedla a protahovala si ztuhlé nohy.

"Děkuji ti. Doufám, že sis nedělala příliš starostí s hostinou. Chci se jen vykoupat a jít si lehnout."

Byli tu i někteří další čarodějové a děti.

"Kde je paní Iya?" zeptala se Rala.

Tamír ji slyšela a přemítala, co jim Arkoniel řekne a jestli zůstanou. Prozatím se vyhnul otázkám a odtáhl je stranou, aby se sám vyptal na hlášení o Korinovi.

Tamír ho nechala být a zamířila nahoru po schodech; toužila si chvíli odpočinout v soukromí, než na ni dolehnou povinnosti dvora. Ty jí vůbec nechyběly.

Lytia doprovodila ji i družiníky nahoru. Když Tamír došla ke dveřím své komnaty, Lytia se dotkla jejího rukávu a zašeptala: "Pár slov v soukromí, Veličenstvo? Je to dost důležité."

Tamír kývla, ať jde s ní, a ostatní nechala venku.

Vkřesle se choulil Baldus s Rvácem na klíně. Shodil kocoura a vyskočil, aby se jí uklonil.

"Vítejte zpátky, královno Tamír! Mám vám zapálit oheň?"

"Ne, běž říct sluhům, že si přeji koupel. A ať je horká!"

Baldus vyrazil, šťastný, že se jeho paní vrátila. Tamír letmo zauvažovala, co asi dělá, když tu na ni nemusí čekat.

Odepjala si meč, hodila ho na opuštěné křeslo a začala se potýkat s přezkami pancíře. Kocour hlasitě předl a třel se jí o kotníky, až o něj málem zakopla.

Lytia ho odehnala a odepnula jí přezky. Tamír si stáhla kroužkovou košili a pověsila ji na věšák, a pak sebou plácla na postel, bez ohledu na špinavé boty. Rvác vyskočil na postel a stočil se jí na prsou. "Bilairyho koule, to je lepší!"

Prohrábla mu hustý kožich. "A teď, cos mi chtěla říct?"

"Veličenstvo, ve vaší nepřítomnosti dorazili další družiníci. Měli těžkou cestu..."

"Una? Je zraněná?" Tamír se polekaně posadila. Rvác zasyčel a skočil dolů.

"Ne, Veličenstvo. Lord Caliel, lord Lutha a jeho panoš. Ubytovala jsem je v jedné z komnat pro hosty v téhle věži."

Tamír vyskočila na nohy, šťastná tak, že to nedokázala vyjádřit. "Díky Čtveřici! Proč nebyli dole, aby mě přivítali? Ostatní by byli nadšení, že je vidí."

"Myslím, že byste je mohli s lordem Ki nejdříve chtít navštívit sami. Je s nimi ještě někdo."

"Kdo?" zeptala se, už ve dveřích.

Ostatní družiníci čekali venku. Lytia k nim zalétla pohledem a tiše řekla: "Povím vám to cestou nahoru."

Tamír zmateně přikývla. "Ki, pojď se mnou. Ostatní počkejte tady."

Lytia je odvedla do jiné chodby na opačné straně věže. Na okamžik se zarazila a pak zašeptala: "Ten cizinec, co je s nimi. No, očividně patří k horskému lidu, Veličenstvo. Lord Lutha tvrdí, že je to čarodějník."

"Čarodějník?" Tamír se polekaně podívala na Kiho.

"Proto jsem si myslela, že byste k nim měla zajít bez příliš mnoha přihlízejcích," chvatně vysvětlila Lytia. "Prosím, odpusťte mi, jestli jsem udělala špatně, že jsem sem takového člověka pustila, ale ostatní se od něj nechtěli odloučit. Musela jsem je všechny nechat hlídat. Naštěstí dorazili v noci a vidělo je jen pár sloužících a strážců. Nikdo z nich nebude mluvit. Přisahali mi to, dokud se k tomu nevyjádříte vy."

"Ten muž připouští, že je čarodějník?" zeptala se Tamír.

"Ó ano. Nedělá z toho žádné tajemství. Když dorazili, byl strašlivě špinavý - no, vlastně všichni byli, ubozí chlapci - a mně připadá jako prostřáček, ale ostatní se mi za něj zaručili a tvrdili, že jim pomohl. Zle je zřídili."

"Kdo?"

"To neřekli."

Před komnatou pro hosty hlídali čtyři ozbrojenci a na lavici přímo proti dveřím seděli starý Vornus a Lyan, hůlky na kolenou, jako by každou chvíli čekali potíže. Když došla k nim, vstali a uklonili se.

"Můžete mi říct, co se děje?" zeptala se jich Tamír.

"Dohlížíme na našeho neobvyklého hosta," odvětil Vornus. "Zatím se choval slušně."

"Necítíme od něj vůbec žádnou magii," dodala Lyan a zastrčila si hůlku do rukávu. "Vaši lidé vypadají vyděšeně, ale já v něm necítím nic zlého."

"Díky za vaši bdělost. Prosím, zatím ještě hlídejte."

Stráž ustoupila stranou a Tamír zaklepala.

Dveře se rozléty a stál v nich Lutha, bosý, v dlouhé košili přes kalhoty. Byl hubený a bledý a měl odříznuté copy, když však Tamír poznal, vypadal skoro komicky. Na velké posteli na druhé straně komnaty ležel na břiše Caliel a na židli vedle něj se hrbil Barieus. Oba na ni zírali, jako by viděli ducha.

Lutha zalapal po dechu: "U Čtveřice! Tobin?"

"Teď Tamír," řekl mu Ki.

Následovala napjatá pomlka a pak se Lutha slzavě, široce usmál: "Tak je to pravda! Bilairyho koule, slyšeli jsme o tom zvěsti od chvíle, kdy jsme opustili Ero, ale Korin tomu nevěřil." Otřel si oči. "Nevím, co říct, jenom že jsem rád, že vás oba vidím naživu!"

"Co se vám stalo?"

"Pojď nejdřív sem, ať se na tebe můžou pořádně podívat i ostatní."

Odvedl ji k posteli a Tamír viděla, jak ztuhla se pohybuje, jako by ho to bolelo.

Když se s Kim přiblížili, Caliel se zamračeně zvedl. Barieus pomalu vstal a nejistě se na ni usmál, v očích úžas a zmatek.

"Ano, je to Tobin," ujistil ho Ki. "Ale teď je to královna Tamír."

Barieus se podíval z Tamír na Kiho: "Vy dva jste bojovali? Tamír - tvoje brada? Ki, co to máš s tvář?"

"Spadla jsem a Kiho kousl drak. Vlastně nás oba."

"Drak?"

"Jenom maličký," řekl mu Ki.

Lutha se zasmál: "Zdá se, že jsme o hodně přišli."

Bylo báječné vidět, jak se usmívají, ale jejich postoj a Lytiiny poznámky v ní probudily neblahé tušení. A všem třem chyběly copy.

"Jak?" zeptal se Caliel a užasle na ni zíral. Pohlednou tvář mu hyzdily blednoucí modřiny a v očích měl uštváný výraz.

Tamír si povzddechla, rychle načrtla podrobnosti proměny. Viděla, jak otevřeli oči dokořán.

"Vím, že to zní jako něco z příběhů bardů, ale viděl jsem proměnu na vlastní oči, přímo tady v Atyionu, a se mnou asi tak tisíc dalších lidí," řekl jim Ki.

"A teď mi povězte, co se stalo vám třem," naléhala Tamír.

Lutha a Barieus se k ní otočili zády a vytáhli si košile. Caliel zaváhal, ale pak pomalu udělal totéž.

"Bilairyho koule!" zajíkl se Ki.

Záda Bariea a Luthy křižovaly zpola zhojené rány po biči, ale Calielovi museli rozsekat záda na cucky. Jeho kůže byla od krku až k pasu změti strupů a ostře červených jizev.

Tamír vyschlo v hrdle. "Korin?"

Lutha spustil košili dolů a pomohl i Calielovi. Všichni vypadali zahanbeně. Lutha Tamír váhavě vyličil pobyt v Cirně a jak byl přijat její dopis Korinovi.

"Měli jsme o tobě zprávy jen od Nirynových špehů a nevěřili jsme jim," vysvětloval Caliel. "Chtěl jsem se jet přesvědčit sám, ale Korin řekl ne."

"A tys stejně jel," dodala Tamír.

Caliel přikývl.

"Niryn nás nechal sledovat svými špehy," hořce řekl Lutha. "Vzpomínáš si na Moriela, který tak moc chtěl být tvým panošem místo Kiho?"

"Na Ropuchu? Samozřejmě," zavrčel Ki. "Neříkejte mi, že je pořád s Korinem?"

"Teď je to Nirynův poskok a špehoval pro svého pána každý náš krok," řekl Caliel.

"Ach, přátelé," zašeptala Tamír, dojatá tím, jak jí věřili. "Tak co říkáte teď, když jste mě viděli?"

Caliel si ji chvíli přeměřoval a pak se mu vrátil do očí uštváný výraz. "No, nevypadáš jako blázen. Pořád se pokouším pochopit zbytek." Podíval se na Kiho. "Předpokládám, že bys s tím nesouhlasil, kdyby to byla nekromancie?"

"Ne nekromancie. Pouto Retha'noi," ozval se tichý, pobavený hlas.

Tamír byla tak vyděšená stavem svých přátel, že úplně zapomněla na horského čarodějníka. Když vstal ze slamníku v rohu a přišel k ní, viděla, že je oblečený spíš jako vesnický sedlák, nebylo však pochyb o tom, kým je.

"Tohle je Mahti," řekl Lutha. "Než se rozzlobíš, měla bys vědět, že díky němu jsme se sem vůbec dostali."

"Nezlobím se," odvětila Tamír a se zájmem si muže prohlížela. Byl malý a tmavý jako Lhel, se stejnou olivovou kůží a dlouhými černými kudrnami divoce rozházenými kolem ramen, se stejnými hrubými, špinavými holými nohama. Měl náhrdelník a náramky s navléknutými zvířecími zuby a držel jakousi dlouhou, umně zdobenou hůl.

Přišel k ní blíž a široce se usmál. "Lhel říká mi, abych šel k tobě, dívko, která byla chlapec. Znáš Lhel, ano?"

"Ano. Kdys ji naposledy viděl?"

"Noc před dnes. Říká, že přijdeš."

Ki se zamračil a přistoupil blíž k Tamír: "To není možné."

Mahti se na Tamír zadíval: "Ty víš, že mrtví nepřestanou s přicházením, když oni chtějí. Říká mi taky o tvůj noro'shesh. Máš oči, které vidí."

"Mluví s duchy?" zašeptal Barieus. "O tom nám nikdy nic neřekl. Pořád jenom tvrdil, že nás viděl ve vizi nebo něčem takovém a že má jít s námi."

"Vy máte strach." Mahti se zahihňal a pak ukázal na Tamír. "Ona nemá strach."

"Jak jsi ji potkal poprvé?" zeptala se Tamír.

"Přišla ve vizi. Mrtvá, když jsem poznal."

"Nikdy ani nemluvil o nikom jménem Lhel. Kdo je to?" zeptal se Lutha.

"To je v pořádku. Myslím, že to chápu."

Šaman smutně přikývl. "Lhel tebe miluje. Říká celou dobu, že já mám jít k tobě."

"Chceš říct, že ti to řekl její duch?" zeptal se Ki.

Mahti přikývl. "Její mari přišla ke mně, když jsem dělal sen s oo'lu."

"Tak říká té svojí pišťale," řekl Barieus. "Dělá s ní kouzla, jako čaroděj."

"Korin za námi poslal stopaře a čaroděje, ale Mahti zahrál na tu pišťalu a nikdo nás neviděl, i když jsme stáli přímo na okraji cesty," vysvětlil Lutha.

"Umí s ní taky dobře léčit, a s bylinami. Je stejně dobrý jako drysiáni," dodal Barieus. "A taky znal zkratku přes hory."

"Kdyby ho nebylo, nepřežil bych cestu sem," řekl Caliel. "Můžeš o něm říct cokoliv, ale dobře se o nás staral."

"Děkuji ti, že pomohl mým přátelům, Mahti," řekla Tamír a natáhla ruku. "Vím, jak je pro tebe nebezpečné jít tak daleko od svých zemí."

Mahti se lehce dotkl její ruky a znovu se zachichotal: "Ne nebezpečí pro mě. Matka Shek'met chrání a Lhel vede."

"I tak, zajistím, aby ses v bezpečí dostal zpátky ke svým horám."

"Přišel jsem k tobě, dívko, která byla chlapec. Přišel jsem pomáhat."

"Pomáhat mi s čím?"

"Pomáhám, jako Lhel pomáhá. Možná s tvoje noro'shesh? Ten ještě nespí."

"Ne, nespí."

"O čem to mluví?" zeptal se Lutha.

Tamír unaveně potřásla hlavou. "Asi bude lepší, když vám řeknu všechno."

Přitáhla si k posteli židli a Ki a Lutha si opatrně sedli každý z jedné strany Caliel. Zatímco jim líčila všechno, co věděla, Mahti dřepěl na podlaze a pečlivě naslouchal, čelo zamračené, jak se snažil rozumět jejím slovům.

"Tvého bratra zabili, abys mohla získat jeho podobu?" ozval se Caliel, když skončila. "Není to nekromancie?"

Mahti vehementně zavrtěl hlavou. "Lhel dělala chybu, když dítě nutila umřít. Ono nemělo..." odmlčel se a hledal slovo, pak si ukázal prstem na hrud' a zhluboka se nadechl. "Lhel to říká tobě?"

"Lhel mi nikdy neřekla, jak umřel. Dozvěděla jsem se pravdu teprve před několika dny, od čarodějů, kteří tam byli."

"Iya?" zeptal se Caliel.

"Ano."

"Ne dech. První dech. Dává mari do..." Mahti znovu zaváhal a pak se štipl do kůže na hřbetě ruky.

"Do těla?" zeptal se Ki a ukázal si na hrud'.

"Těla? Ano. Ne dech, ne život. Ne mari, aby byla jako on. Zlá věc. Ne dech do těla, mari nemá domů."

"Mari musí znamenat duši," přemítal Ki.

"Nechci se tě dotknout, Tob- Tamír, ale on možná nechápe, co to je nekromancie," varoval ji Caliel. "Kdo jiný než nekromant ovládá duchy a demony?"

"Ne nekromancie!" rozhořčeně tvrdil Mahti. "Ty Skalan, ty nerozumíš Retha'noi!" Znovu zvedl pišťalu. "Ne nekromancie. Dobré kouzlo. Pomohl ti, ano?"

"Ano," připustil Caliel.

"Proč by nám pomáhal, kdyby byl zlý, Cale?" naléhal Lutha a Tamír to znělo, jako by už o tom mluvili dřív. "Tamír, nemohla by nám ta tvoje přítelkyně, paní Iya, říct, jestli to je nekromancie, nebo ne?"

"Iya už se mnou není, ale mám jiné rádce. Ki, pošli pro Arkoniela. Ví o Mahtioho lidu víc než kdokoliv jiný."

Caliel počkal, až Ki odejde, a potom řekl: "Měl bych ti říct, Tamír, že tady nejsem ze své vůle. Když jsem se k tobě pokoušel dostat předtím, chtěl jsem jednat v Korinově zájmu. Je to můj přítel a můj pán. Neporuším přísahu, kterou jsem mu dal jako družiník. Nechci ti nijak ublížit, ale nemůžu nečestně přijmout tvé pohostinství pod falešnou záminkou. Nejsem špeh, ale nejsem ani zběh."

"Nejsi zatracený hlupák!" zavrčel Lutha. "Korin je ten, kdo je šílený. Viděl jsi to stejně jako já, dokonce ještě předtím, než tě nechal zbičovat skoro k smrti." Otočil se k Tamír a v očích mu hořel vztek. "Chystal se nás všechny pověsit! Jestli chceš, klidně říkej, že jsem zrádce, ale jsem tu, protože si myslím, že je Korin mimo. Taky jsem ho měl rád, ale on porušil přísahu, kterou dal nám i Skale, když dovolil, aby si z něho stvůra jako Niryn udělala loutku. Nemůžu už dál zneuctívát jméno svého otce a sloužit na takovém dvoře."

"Je očarováný," zavrčel Caliel a opřel si obličej o dlaně.

Ki se vrátil, znovu si sedl na postel a starostlivě si Calielu prohlížel.

"Kvůli němu Korin vidí zrádce v každém stínu," pokračoval Lutha. "Stačí, aby s ním někdo nesouhlasil, a nejspíš skončí na konci provazu."

"Jak jste se odtamtud dostali?" zeptal se Ki.

"To tvůj špeh, Tamír. Říkal si Eyoli? Nevím, jak to dokázal, ale dostal nás ven."

"Je to čaroděj," řekl mu Ki.
"Myslel jsem si, že to tak nějak bude."
"Jaké to teď je v Círně?" zeptala se Tamír.
"Lidé reptají. Někteří neschvalují Nirynovy způsoby. Jiní ztrácejí trpělivost s Korinem, protože jen truceje v Círně. Vyslal nějaké jednotky na šlechtice, kteří se postavili na tvoji stranu, ale jeho generálové chtějí, aby vyrazil na tebe."
"Už se chystá," sdělila mu Tamír. "Zrovna jsem se o tom doslechla."
Caliel vzhledl: "V tom případě tady nechci být. Je mi líto, Tamír. Nemůžu se účastnit žádných domluv proti Korinovi. Měl... měl bych se vrátit. Sakor ví, že nechci bojovat proti tobě, ale moje místo je u něj."
"Pověš tě, jako že tady sedím!" vykřikl Lutha. "K sakru, netáhli jsme tě celou cestu sem, aby ses obrátil a jel si zpátky pro smrt!" Otočil se k Tamír a Kimu. "Takový je pořad. Neposlouchá nás!"
"Tak jste mě tam měli nechat!" vyštěkl Caliel.
"Možná jsme měli!"
"Prosím, nehádejte se!" Tamír natáhla ruku a stiskla Calielovu dlaň. Třásl se rozrušením. "Nejsi v stavu, abys mohl někam jít. Odpočiň si tady, dokud nebudeš silnější. Cti zákon pohostinství a zůstaneš pro mě přítelem."
"Samozřejmě. To ti přísahám."
Otočila se k šamanovi, který všechno sledoval s očividným zájmem. "A ty, budeš přísahat při své Velké matce, že v mém domě nikomu neublížíš?"
Mahti oběma rukama sevřel píšťalu. "Při plném měsíci Matky Shek'met a při mari Lhel, přišel jsem jenom pomáhat. Neublížuju."
"Přijímám tvou přísahu. Jsi pod mou ochranou. Vy všichni jste pod mou ochranou." Smutně se rozhlédla po přátelích.
"Nebudu tu nikoho držet proti jeho vůli ani neočekávám, že mi budete sloužit, jako jste sloužili Korinovi. Jakmile budete dost silní na cestu, poskytnu vám bezpečný doprovod, kamkoliv budete chtít jet."
"Myslím, že ses doopravdy vůbec nezměnila, ať si dáváš jméno, jaké chceš," řekl Lutha s úsměvem. "Jestli mě přijmeš, královno Tamír, budu ti sloužit."
"A ty, Barie?"
"Ano." Zajel prsty k ustřiženým vlasům na spánku a dodal: "Jestli mě přijmeš."
"Samozřejmě že přijmu."
"A co ty, Cale?" zeptal se Ki.
Caliel jen pokrčil rameny a uhnul pohledem.
Dovnitř vešel Arkoniel; když spatřil Mahtiho, na místě se zarazil.
Šaman na něj hleděl se stejným zájmem: "Oreskiri?"
"Retha'nói?"
Mahti přikývl, sáhl si k srdci a dlouze odpověděl ve vlastním jazyce.
Ti dva spolu mluvili několik minut. Tamír rozeznala slovo pro "dítě" a Lhelino jméno, ale nic víc. Arkoniel při zmínce o mrtvé ženě smutně přikývl a pak pokračoval ve vyptávání. Vzal Mahtiho za ruku, ale šaman ji rychle odtáhl a namířil na něj obviňující prst.
"Co říká?" zeptala se Tamír.
Arkoniel provinile kývl: "Omlouvám se. Je to něco, co mě naučila Lhel, ale bylo to hrubé."
Mahti přikývl a pak podal Arkonielovi svou oo'lu, aby si ji mohl prohlédnout.
Přesvědčený Arkoniel se obrátil zpět na Tamír a ostatní. "Tvrdí, že ho ve vizi navštívil Lhelin duch a požádal ho, aby šel sem a chránil tě. Byla jeho průvodkyně a zavedla ho k tvým přátelům, když mířili sem."
"Tak to říká. Co si o tom myslíš?"
"Neumím si představit, že by horský šaman přišel až sem bez dobrého důvodu. Nikdy je nenapadlo posílat vrahy. Ale musím tě varovat, že dokáže svou magií zabít a už to i udělal, i když tvrdí, že jenom v sebeobraně. Buď mu musíš věřit, nebo ho poslat pryč. Prozatím bych ho držel mezi čaroději, jestli nic nenamítáš?"
"Dobrá. Až tady skončím, přijdu dolů."
Arkoniel natáhl k Mahtimu ruku. "Pojď, příteli. Ty a já máme hodně o čem mluvit."
"Lutho, ty a Barieus se můžete připojit k ostatním družiníkům," řekla Tamír, když odešli.
"Kdo zůstal?" zeptal se Lutha.
"Nikides..."
"Nik je naživu?" vykřikl Lutha. "Díky Sakorovi! Myslel jsem, že jsem ho tam nechal umřít. Kdo ještě?"
"Jenom Rys a Tanil. Ale máme pár nových."
"Tanil?" zalapal po dechu Caliel.
"Můžeme je vidět hned?" zeptal se Barieus, který se viditelně rozzářil při zmínce o Rysovi.
"Samozřejmě. Ki, dojdí pro ně, ano?"
"A co Tanil?" zeptal se Ki.
"Jeho taky. Vysvětlím jim to, zatímco budeš pryč."
Ki přikývl a odkráčel.
"Co je s Tanilem?" dožadoval se Caliel.
"Plenimarští s ním nezacházeli v rukavičkách." Řekla jim všechno; byla by je ráda ušetřila podrobností, ale stejně by to bylo jasné, jakmile by ho uviděli.
Caliel zasténal a zavřel oči.
"Do pekel," zamumlal Lutha.
Ki se brzy vrátil s ostatními. Nikides se zarazil ve dveřích a zíral na Luthu s Bariem.

"Já... můžeš mi odpustit?" řekl nakonec Lutha a hlas se mu chvěl emocemi. Nikidovi vytryskly slzy a oba je objal.
Rys měl ruku kolem Tanila a tiše k němu mluvil. Jakmile však panoš uviděl Calielu, vytrhl se a rozběhl se k němu.
"Ztratil jsem Korina!" zašeptal a klekl si k posteli. Do očí se mu nahrnuly slzy. "Nevím, co mám dělat, Cale. Nemůžu ho najít!"
Caliel ho vzal za ruku a dotkl se rudých, hrbolatých jizev na zápěstí. "Neztratil jsi ho. My jsme ztratili tebe. Korin byl moc smutný, myslel si, že jsi mrtvý."
"Opravdu?" Hned vstal a rozhlédl se kolem. "Kde je?"
"V Cimě."
"Jdu osedlat koně!"
"Ne, ještě ne." Caliel ho stáhl zpět.
"To je v pořádku. Korinovi to určitě nebude vadit," řekl Rys. "Bude chtít, aby ses postaral o Cala, že ano?"
"Ale... co Mylirin?"
"Je mrtvý," řekl mu Caliel.
"Mrtvý?" Tanil na něj chvíli nepřítomně hleděl, pak si schoval tvář do dlaní a začal tiše vzlykat.
"Padl se cítí." Caliel ho stáhl dolů na postel a držel ho. "Zaujmeš jeho místo jako můj panoš, než se dostaneme zpátky ke Korinovi?"
"Já... nejsem hoden být dál družníkem."
"Samozřejmě že jsi. A jakmile budeme oba v pořádku, vysloužíš si copy zpět. Vid', Tamír?"
"Ano. Léčitelé odvedli dobrou práci. Mezitím budeš sloužit Calielovi."
Tanil si otřel oči. "Je mi líto Mylirina, ale jsem rád, že tě zase vidím, Calieli. Korin bude tak rád, že ses neztratil!"
Caliel a Tamír se po sobě smutně podívali. Prozatím nechají Tanilovi naději.
* * *
Chvíli si povídali, co se komu stalo, a pak nechali Tanila s Calielem a vydali se zpátky do Nikidova pokoje.
"Cal nezmění názor, víš," řekl jí Lutha, když mířili ke komnatám družiny. "Kdyby nebyl tak těžce zraněný, opravdu by se vrátil."
"Udělá, co musí. Nebudu mu bránit."
Tharin byl s mladými panoši a šťastně si potřásl rukou s Luthou a Bariem. Tamír se s nimi ještě chvíli zdržela, ale pak se zdvihla k odchodu. Ki vstal, aby šel s ní, ale ona se usmála a kývla na něj, ať zůstane.
Ve dveřích se zastavila, zaplavená radostí, že vidí přátele zase pohromadě. Dokonce i když se k nim Caliel nemůže přidat, aspoň je naživu.

41. Kapitola

A
rkoniel odvedl šamana dolů k sobě zadními chodbami a schody pro služebnictvo. Těch pár lidí, které potkali, nevěnovalo cizinci pozornost; byli zvyklí, že si Arkoniel vodí do hradu nejrůznější uprchlíky.
Jeho komnata byla nejluxusnější, jakou kdy měl, s krásně vyřezávaným starým nábytkem a světlými závěsy. Zbytek čarodějů byl ubytován v podobných komnatách u tohohle malého nádvoří. Tamír dodržela slib, zajistila jim štědrý přiděl ze své pokladnice a dala jim v hradě místo, kde mohli cvičit a učit se.
Wythnir byl tam, kde ho Arkoniel nechal, schoulený v hlubokém okenním výklenku, a díval se, jak si ostatní děti hrají ve večerním šeru. Jakmile Arkoniel a Mahti vešli, seskočil dolů a k Arkonielovu překvapení se zadíval na šamana se zjevným zájmem a ne se svou obvyklou plachostí.
"Ty jsi čarodějník, že, jako paní Lhel. Říkala mi, že muži taky mohou být čarodějníci."
Mahti se na chlapce usmál: "Ano, keesa."
"Byla k nám moc hodná. Ukazovala nám, jak najít v lese jídlo a jak to udělat, aby nás lidé nenašli."
"Ty budeš oreskiri, maličký? Cítím kouzlo v tobě." Mahti přimhouřil oči. "Ano. Taky tady kousek kouzlo Retha'noi."
"Lhel naučila děti a některé starší čaroděje pár malých kouzel. Myslím, že díky ní tě většina mých lidí spíš přijme."
"Já dělám kouzlo s tímhle." Natáhl oo'lu k Wythnirovi a nabídl mu ji. Wythnir se rychle podíval na Arkoniela, jestli může, a pak ji přijal. Sklonil se pod její váhou.
"Tenhle maličký se mě nebojí," poznamenal Mahti vlastní řečí a díval se, jak Wythnir zkouší přiložit malou ruku k vypálenému otisku dlaně kousek od konce píšťaly. "Možná můžete ty a on naučit ostatní, aby se nás nebáli a podělili se s námi o svá kouzla, jak to dělala Lhel."
"To by bylo dobré pro všechny. Pověz mi, odkud pocházíš?"
"Západní hory. Nenašel bych cestu sem nebýt Lhel a jejích vizí."
"To je opravdu velmi zvláštní."
"Mluvíš mým jazykem velmi dobře, Orěsko. Pro mě je to takhle snazší, můžu se lépe vyjádřit."
"Jak si přeješ. Wythnire, běž si ven hrát s kamarády, dokud je ještě trošku světla. Určitě jsi jim chyběl, když jsme byli pryč."
Dítě zaváhalo, pak sklonilo hlavu a zamířilo ke dveřím.
"Bojí se, když má jít od tebe," všiml si Mahti. "Proč mu nedovolíš zůstat? Nerozumí mé řeči, že? A i kdyby rozuměl, nechci říkat nic, co by nesmělo slyšet dítě."
"Wythnire, jestli chceš, můžeš zůstat." Arkoniel se usadil u krbu a Wythnir si mu okamžitě sedl k nohám, s rukama na klíně.

"Je to poslušné a chytré dítě," řekl Mahti souhlasně. "Bude z něj silný oreskiri, jestli dokážeš zahojit jeho strach. Byl hodně zraněný."

"To se často stává dětem s mocí, které se narodí chudinně nebo nevědomým. Ale on o své minulosti nemluví a čaroděj, který ho měl předtím, o něm zjevně taky moc neví."

"Jsi k němu hodný. Má tě rád jako otce."

Arkoniel se usmál: "Tak je to mezi mistrem a učněm nejlepší. Je to moc hodný chlapec."

Mahti se posadil na podlahu čelem k nim, oo'lu položenou přes kolena. "Viděl jsem tě ve své vizi, Arkonieli. Lhel tě milovala v životě a pořád tě miluje. Sdílela s tebou mnoho své magie, takže ti musela i důvěřovat."

"Rád bych si to myslel."

"Není to proti způsobům tvého lidu, užívat naši magii?"

"Mnozí to říkají, ale má učitelka a já jsme nesouhlasili. Iya Lhel vyhledala právě proto, že uměla vytvořit pouto, které by Tamír ochránilo. Vzpomínám si, že když jsme ji našli, nebyla vůbec překvapená, že nás vidí. Také říkala, že nás viděla ve vizi."

"Ano. Ale její způsob ukrytí dívky byl přesto tvrdý. Chápala tvá paní, že to bude vyžadovat smrt chlapce?"

"Byla to zoufalá doba a my neviděli jinou cestu. Lhel byla k Tamír hodná, nějakou dobu na ni dávala pozor a my to ani nevěděli."

"Byla osamělá, dokud jsi nepřišel do jejího lůžka. Ale nemohl jsi naplnit její lůno."

"Kdyby to bylo možné, rád bych to pro ni udělal. U vašich lidí je to jinak, že?"

Mahti se zasmál: "Mám mnoho dětí a všechny budou šamany. Tak udržujeme naše lidi v horách silné. Musí být velmi silní, aby přežili, když nás jižani vyhnali."

"Bojí se vás a vaší magie. Naši čarodějové ani kněží nemůžou tak snadno zabít."

"Ani léčit," připomněl Mahti.

"Tak proč jsi tady? Dokončit Lhelinu práci?"

"Matka mě určila k dlouhému putování." Pohládl oo'lu po celé délce, až ke značce ve tvaru dlaně blízko konce. "Moje první vize na cestě byla Lhel; stála s tou dívkou a s tebou. Bylo to na začátku tání a celou tu dobu jsem putoval, abych vás našel."

"Rozumím. Ale proč chce tvá bohyně, aby nám její šamani pomáhali?"

Mahti se křivě usmál. "Mnoho let zacházeli tví lidé s mými jako se zvířaty, lovili nás a zaháněli od našich posvátných míst u moře. Taky jsem se Matky často ptal: 'Proč pomáhat těm, kdo nás utiskují?' Její odpověď je ta dívka a možná i ty. Oba jste si vážili Lhel a byli jste jejími přáteli. Tamír, která byla chlapec, mě pozdravila s otevřenou dlaní, uvítala mě, přestože ostatní v tomhle skvělém domě jsem viděl dělat ochranná znamení a plivat na podlahu. Tahle vaše královna může přimět svoje lidi, aby s Retha'noi zacházeli lépe."

"Věřím, že to udělá, pokud bude moci. Má laskavé srdce a touží po míru."

"A ty? Ty jsi přijal naši magii a neříkáš jí nekromancie. Ten chlapec nahoře se mýlí. Vím, co je to nekromancie; nečistá magie. Retha'noi není nečistý lid."

"To mě Lhel naučila." Pořád se styděl, jak ji zpočátku podceňovali. "Ale pro většinu Skalanů je těžké pochopit rozdíl, protože také používáte krev a ovládáte mrtvé."

"Můžeš ostatním vysvětlit pravdu. Pomůžu ti, jestli jim zabrániš, aby mě dřív nezabili."

"Pokusím se. A teď k tomu, cos řekl Tamír; můžeš přinutit její démonické dvojče, ať odejde?"

Mahti pokrčil rameny: "Nestvořilo ho mé kouzlo a je víc než jenom přízrak. Duše démonů, jako je tenhle, je těžké začarovat. Někdy je lepší nechat je prostě být."

"Tamír straší ještě jeden duch. Patří její matce, která si vzala život. Je velmi silná a velmi rozhněvaná. Dokáže se dotknout živých a chce jim ubližovat."

"S takovými dušemi si musí poradit ženská magie. Proto tvoje paní raději vyhledala šamanku než šamana. My obvykle jednáme se živými. Je ten duch v tomhle domě?"

"Ne. Straší na místě, kde zemřela."

Mahti pokrčil rameny: "To je její volba. Jsem tu pro dívku."

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešla Tamír. "Promiň, že tě ruším, Arkonieli, ale Melissandra mi řekla, že vy dva jste tady."

"Prosím, pojd' dál," řekl Arkoniel.

Posadila se vedle Arkoniela a chvíli si šamana tiše prohlížela. "Lhel k tobě přišla jako přízrak."

"Ano."

"Poslala tě sem hlavně kvůli tomu, abys mě našel?"

Arkoniel otázku přeložil a Mahti přikývl.

"Proč?"

Mahti zalétl pohledem k Arkonielovi a pokrčil rameny. "Abych tobě pomohl. Ty pak neublížíš Retha'noi."

"Nemám v úmyslu ubližovat tvým lidem, pokud se mnou budou žít v míru." Odmlčela se a oči jí zesmutněly. "Viš, jak Lhel zemřela?"

"Neříká mi. Ale není rozhněvaný duch. Klidně."

Tamír se pousmála: "To jsem ráda."

"Zrovna jsme probírali, proč sem Mahti přišel," řekl Arkoniel. "Je odněkud ze západních hor."

"Západ? Jak daleko?"

"Skoro až u Osijského moře, očividně."

Přešla k šamanovi a klekla před ním. "Taky mám vize a svoje vlastní sny. Můžeš mi s nimi pomoci?"

"Zkusím. Co vidíš?"

"Arkonieli, máš tu něco na kreslení?"

Čaroděj přešel ke stolu zavalenému magickou výbavou a přehraboval se na něm, dokud nenašel kousek křídý. Uhodl, nač myslí, ale vypadalo to nepravděpodobně.

Tamír odklidila z podlahy rozsypanou sítinu a začala kreslit na kamenné dlaždici. "Vidím místo a vím, že je to na západním pobřeží pod Círnou. Je tam hluboký přístav hlídaný dvěma ostrovy, asi takhle." Načrtla je. "A velmi vysoký útes nad ním. Tam vždycky ve snu stojím. A když se ohlédnou, vidím otevřenou krajinu a hory v dálce."

"Jak daleko hory?" zeptal se Mahti.

"Nejsem si jistá. Snad den jízdy?"

"A tohle?" ukázal na prázdnou podlahu za malými ovály, které nakreslila na místě ostrovů. "Tohle je západní moře?"

Mahti civěl na mapu a okusoval si záděru u nehtu. "Znám to místo."

"Můžeš to říct jen z téhle kresby?" zeptal se Arkoniel.

"Nelžu. Byl jsem tam. Ukážu."

Zvedl pěst před obličej, zavřel oči a začal si cosi mumlat. Arkoniel cítil šimrání shromažďující se magie dokonce ještě dřív, než se na šamanových rukách a obličejí objevil vzor ze spleťtých černých čar. Poznal to kouzlo.

Mahti foukl do pěsti a udělal palcem a ukazováčkem kroužek. Světelný disk se zformoval, a když ho šaman druhou rukou orámoval a pak roztáhl, disk vyrostl, až byl velký jako mísa. Slyšeli skrz něj křik mořských ptáků a hluk přílivu.

"Mistře, on zná tvoje okno!" tiše se ozval Wythnir.

Skrz okno měli výhled z vysokého útesu nad mořem, přesně jak popisovala Tamír. Tady v Atyionu už byla tma, ale tam, pod zamračeným nebem, ještě zapadající slunce vrhalo přes vlny měděné červenou stezku. Na vrcholku útesu byly členité kusy půdy, zarostlé vysokou trávou. Proti oranžovému nebi se rýsovala velká hejna racků. Arkonielovu komnatu naplnily jejich výkřiky. Zpola očekával, že ucítí vůni mořského vánku a jeho dotek na tváři.

Mahti se lehce pohnul a výhled se závrtně rychle změnil, takže se teď dívali přes okraj dolů na hluboký přístav.

"To je ono!" zvolala Tamír tiše a Arkoniel ji musel chytit za paži, aby se nenaklonila příliš blízko k průzoru. "Možná proto mi Lhel přivedla tebe a ne někoho jiného."

"Říkáme tomu Remoni," ozval se Mahti. "Znamená 'dobrá voda'. Dobrá pít, ze země."

"Prameny?"

Arkoniel to přeložil a Mahti přikývl. "Hodně prameny. Hodně dobré vody."

"Podívej, vidíš, jak je tam dole u úpatí útesů dost půdy pro město?" řekla Tamír. "Na pevnost nahoře na útesu nebude možné zaútočit tak jako na Ero. Kde je to místo, Mahti? Někde blízko Círny?"

"Neznám tvoje sír-na."

Arkoniel vyvolal vlastní okno a ukázal mu pevnost v Círně, na úzkém pruhu země.

"To místo znám! Dostal jsem se blízko k němu, když jsem hledal Calielu a jeho přátele," vysvětlil Mahti vlastní řečí a nechal Arkoniela, ať to Tamír přeloží. "Ale viděl jsem ten velký dům i ve vizi. Caliel a ostatní přišli z něj. V tom domě žije zlo a taky velký smutek."

"Jak daleko odtamtud je Remoni?"

"Tři, možná čtyři dny chůze. Vy jižani tam k Remoni nechodíte. U toho moře pořád máme posvátná místa. Do chráněných vod za ostrovy občas připluje loď, když lidé loví ryby, ale nikdo tam nežije. Proč tam chce jít?"

"Co povídá?" ptala se Tamír.

Arkoniel jí to vysvětlil.

"Možná by to byly jen dva dny rychlé jízdy," přemítala. "Pověz mu, že tam postavím nové město. Povede mě?"

Arkoniel překládal, ale Mahti si teď mnul oči, jako by ho bolely. "Potřebuju spát. Jdu tam." Ukázal z okna na zahradu.

"Moc času v domě. Potřebuju nebe a země."

"Ale já bych toho chtěla ještě hodně vědět!"

"Nech ho, ať si chvíli odpočine," odpověděl Arkoniel, který cítil, že má Mahti nějaký důvod, proč jí neodpovídá. "Ty by sis taky měla odpočinout a připravit se na rozhovor s generály."

Když se obrátila k odchodu, Mahti si ji přeměřil a poklepal si na hrud'. "Máš bolest. Tady."

"Bolest? Ne."

"Kde Lhel udělala kouzlo pouto, tam je bolest," trval na svém Mahti. Upřeně na ni hleděl a ruka se mu přikradla k dlouhé píšťale. "Udělám pro tebe píseň sen. Odnese kus bolesti."

Tamír rychle zavrtěla hlavou: "Ne! Je to zahojené. Nebolí to."

Mahti se zamračil a vrátil se k vlastní řeči. "Oreskiri, řekni jí, že Lhelino kouzlo ještě není zlomené. Neměla žádného šamana, který by jí pomohl kouzlo přerušit. Pořád jsou tam vlákna, která je spojují. Proto k ní démon bratr pořád přichází."

"Pokusím se jí to vysvětlit," odvětil Arkoniel. "Ale ona magii moc nevěří. Jediná magie, kterou znala jako dítě, byla bolestivá nebo děsivá. Strach se jí pořád drží, přes to všechno, co viděla. Nemá ráda, když na ni někdo použije kouzlo, dokonce ani když je jí to k užítku."

Mahti se na Tamír zamyšleně podíval. Teď ho sledovala ostražitěji. "Nemůže být úplně sama sebou, dokud se neosvobodí od těch posledních vláken, ale neudělám to bez jejího souhlasu."

"Dej jí čas."

Tamír se dívala z jednoho na druhého. "Co říká?" zeptala se.

Arkoniel ji odvedl ven na chodbu. "Pořád jsi nějak připoutaná k Bratrovi."

"To už mi taky došlo."

"Mahtimu do dělá starosti."

Zastavila se a založila ruce. "Ty už mu věříš?"

"Ano, myslím, že ano."

Chvilíčku vypadala nejistě, jako by něco chtěla říct, ale pak jen zavrtěla hlavou. "Už mám toho kouzla dost. Teď jsem dívka. To stačí. S Bratrem si poradím."

Arkoniel si v duchu povzddechl. I kdyby ji mohl přinutit, neudělal by to.

Vrátil se k sobě a našel Wythnira s Mahtim sedět společně na podlaze. Wythnir měl jednu ruku nataženou a nad otevřenou dlaní se mu vznášela stříbřitá koule.

"Podívej se, co mě mistr Mahti naučil," řekl chlapec, oči upřené na kouli.

Arkoniel si klekl vedle nich, zvědavě i ochranně zároveň. "Co je to?"

"Jenom voda," ujistil ho Mahti. "Je to jedno z prvních kouzel, co se učí děti, pro zábavu."

Wythnir ztratil soustředění; vodní koule spadla a rozstříkla se na podlaze.

Mahti mu prohrábl vlasy. "Dobré kouzlo, malý keesa. Něco, co učíš kamarády."

"Můžu, mistře?"

"Zítřka. Je čas, abys jim dal dobrou noc. Musím našemu hostu zajistit pohodlí."

* * *

Měsíc byl skoro v úplňku. Mahti se posadil na vlhkou trávu vedle růžového keře a vychutnával si sladkost a dobrou vůni půdy i vzduchu. Arkoniel odeslal všechny jižany pryč ze zahrady, aby Mahti mohl být tady pod nebem sám. Byl za samotu vděčný. Být tolik dnů zavřený v místnosti tak vysoko nad zemí bylo těžké. Neštěstí a strach tří jižanů, o které se staral, zaplnily místnost jako mlha.

Teď, když si promluvili s Tamír, byli Lutha a Barieus šťastní. Mahti z toho měl radost; od začátku se k němu chovali dobře. Ten starší, Caliel, měl v mysli víc temnoty, a nejen ze strachu ze šamana. Nesl si v duši hlubokou bolest.

Přítelova zrada je těžká rána, která se velmi obtížně hojí. Mahti uzdravil Calielova žebra a odehrál pryč jed, který se pokoušel hromadit, ale jižanovo srdce zůstalo temné. S tím, kterému říkali Tanil, to bylo stejné. Mahti hned viděl, co se mu stalo. Nebyl si jistý, jestli by mu vůbec mohl pomoci.

A pak tu byla Tamír. Hluboce zraněná, ale necítila rány. Když se na ni podíval koutkem oka, viděl černé šlahouny vycházející z místa, kde Lhel vytvořila pouto. Tamířina duše byla pořád připoutaná k noro'shesh a ta pouta jí bránila úplně se zhojit do nové podoby. Samozřejmě, byla to mladá žena, ale zůstávaly v ní stopy starého já. Viděl je v propadlých lících a tvrdých křivkách těla.

Zaklonil hlavu a naplnil si oči bílým měsícem. "Už jsem ji viděl, Matko Shek'met. Ušel jsem celou tu cestu, jen abych dokončil Lhelino kouzlo a vyléčil ji? Nechce to. Co musím udělat, abych se mohl vrátit domů?"

S těmito otázkami v hlavě zvedl ke rtům oo'lu a začal modlitební píseň. Měsíc ho naplnil a půjčil mu svou sílu.

Pod víčky se mu začaly tvořit obrazy a po nějakém čase překvapeně sklonil hlavu. Dohrál píseň do konce, a když byl hotov, znovu vzhledl k měsíci a zavrtěl hlavou. "Tvá vůle je podivná, Matko, ale udělám, co můžu."

Co si o nich myslíš, o mém děvčeti a mém oreskiri? zašeptala ze stínů Lhel.

"Chybíš jim," zašeptal odpověď a cítil, jak je smutná. "Drží tě tady?"

Zůstávám pro ně. Až bude všechno dokončeno, půjdu odpočívat. Uděláš, co ti Matka ukázala?

"Jestli to půjde; naši lidé ji nepřivítají."

Musíš je přesvědčit, aby ji viděli tak jako já.

"Uvidím tě ještě někdy, teď když jsi ji našla?"

Ucítil neviditelný dotek a byla pryč.

Ve stínu dveří do zahrady se pohnul jakýsi muž. Zatímco snil, sešel do zahrady Arkoniel. Oreskiri beze slova znovu zmizel vevnitř.

I tam je velká bolest.

Mahti odložil píšťalu a natáhl se na trávě ke spánku. Udělá, co Matka žádá, a pak půjde domů. Být tady s těmi tvrdohlavými jižany, kteří si neřeknou o pomoc, když ji potřebují, je únavné.

* * *

Arkoniel seděl u okna a díval se na Mahtiho, jak spí. Vypadal velice pokojně, jak tam spal na holé zemi s rukou pod hlavou.

Arkonielovo srdce se bouřilo. Slyšel Lhelin hlas, cítil ve vzduchu její vůni. Chápal, proč přišla za Mahtim, ale proč nikdy nepřišla k němu?

"Mistře?" ospale se zeptal ze svého lůžka Wythnir.

"To je v pořádku, dítě. Spí."

Chlapec však místo toho přišel k němu a vylezl si mu na klín. Stočil se tam, s hlavou pod Arkonielovou bradou.

"Nebud' smutný, mistře," zamumlal už v polospánku. Než se Arkoniel vzpamatoval z úžasu, dítě už spalo.

Arkoniel, dojatý nevinným citem, tam nějakou chvíli seděl a jenom ho držel. Důvěra spícího dítěte mu připomínala práci, kterou měl před sebou.

* * *

Tamír našla znovu se shledavší družiníky v Nikidově komnatě. Lutha a Barieus leželi natažení na břiše na široké posteli.

Ki a Tharin seděli na kraji vedle nich a udělali Tamír místo mezi sebou. Ostatní posedávali v křeslech a na podlaze. Ki vyprávěl Luthovi a Barieovi o drakovi, kterého viděli v Afě. "Ukaž jim svoji značku," řekl, když Tamír vešla.

Natáhla prst.

"Škoda, že jsme tam nebyli s vámi," prohlásil Barieus se závistí.

"Příště budete," slíbila Tamír. "Povězte mi víc o Korinovi. Je nějaká šance, že by se s ním dalo mluvit?"

Lutha zavrtěl hlavou. "Myslím, že ti to nikdy neodpustí, Tamír."

"A teď bude mít dědice," řekl Ki. "Další důvod, proč bojovat."

"Lady Nalia čeká dítě? No, nedivím se," zamumlal Lutha a trochu zrudl. "Korin se dost snažil. Hádám, že to konečně vyšlo."

"Co o ní víš?" zeptala se Tamír.

"Skoro nic kromě toho, co říkal Korin. Většinu času ji drží zavřenou ve věži. Ale když jsme ji viděli, byla k nám vždycky milá."

"Je pravda, že je ošklivá?" zeptal se Ki.

"Spiš nevýrazná a na jedné lici a krku má velké růžové mateřské znaménko." Barieus ho naznačil na své tváři. "Něco podobného jako máš na paži, Tamír."

"Co mi ještě můžete říct, teď když tu není Cal?" zeptala se.

Lutha si povzdechl: "Teď si připadám jako špeh. Korin sebral slušné vojsko: jezdce, ozbrojence i nějaké lodě, většinou ze severních držav a pevninské části. Taky vyslal pár vojáků proti těm, kteří jsou věrní tobě."

"Dělám totéž."

"Já vím," odvětil Lutha. "Pořádně mu to hnulo žlučí, ještě navíc s těmi zprávami o druhém vítězství nad Plenimarskými. Nevím, jestli je to Niryňův vliv nebo Korinova vlastní žárlivost, ale myslím, že se teď, když je připravený vyrazit, nesmíří s ničím menším než plným bojem."

"Pak ho tedy bude mít. Máme jen pár dobrých měsíců, než přijde zima. Tharine, požádej Lytiu, aby na zítřejší ranní audienci připravila úplný soupis zásob. Potřebuji vědět, jak dlouho tady můžeme vydržet v obležení, kdyby na to došlo. Vyšlete posly do všech táborů a heroldy ke všem pánům, kteří se vrátili na svoje državy severně odsud. Mám v úmyslu dát se na pochod, jakmile to půjde."

"Se svou družinou po boku," řekl Ki. "Aspoň s těmi, kdo jsou v pořádku," dodal a omluvně se podíval na Luthu.

"Jsme dost v pořádku!" ujistil ho Lutha.

Tamír se rozhlédla po odhodlaně usměvavých tvářích přátel a napadlo ji, kolik jich ztratí, než tohle skončí.

* * *

Později, když ležela ve velké posteli s předoucím Rváčem stočeným pod bradou, si Tamír přejela prstem rty a vzpomínala na polibky, které dostala jen před pár dny.

Jsem královna. Můžu s ním spát, když chci! říkala si, ale červenala se přitom. Když byli oba vystrašení a daleko od dvora, bylo to tak snadné. Možná toho Ki teď dokonce litoval?

Setřásla tu myšlenku, ale zůstal v ní stín pochyb. Teď, když byli zpátky mezi ostatními, se Ki choval jako vždycky.

Já taky. Teď není čas myslet na lásku! Narin přísný rozhovor jí navíc poskytl další náměty k přemýšlení. Tenhle druh lásky vedl k dětem, když člověk nebyl opatrný. Nari jí dala nádobku s pesary, jen pro jistotu.

Kdyby...

Přestože po Kim toužila, myšlenka na opravdovou soulož jí dělala víc, než chtěla připustit. Jestli tohle tělo použije tímhle způsobem, bude to poslední přiznání, že je v každém smyslu děvče - ne, žena.

Přesto jí postel připadala příliš velká a opuštěná, zvláště když věděla, jak je Ki blízko. Nahmatala si hojící se jizvu na bradě. Pokaždé, když ji viděla v zrcadle, připomněla jí Kiho a jaké to bylo ležet vedle něho ve staré posteli v tvrzi.

Pomalů si přejela prsty přes hrdlo k prsům a myslela na jeho prsty, jak putovaly stejnou cestou.

Jakmile se však dotkla jizvy, vzpomněla si, co řekl čarodějník. Co tím myslel? Rána se zahojila. Vůbec ji nebolela.

Objala kocoura a přála si, aby jeho měkký kožíšek byl Kiho vlasy nebo kůže. Poprvé v životě přemýšlela, jaké by to mezi nimi dvěma bylo, kdyby byla obyčejné děvče, bez temných tajemství a velkého osudu, a kdyby nikdy neviděli Ero.

"Kdyby byla přání maso, žebráci by se najedli dosyta," zašeptala do temnoty. Je tím, čím je, a nedá se to změnit.

Když pak konečně usnula, nezdálo se jí o Kim, ale o bitvě. Znovu viděla to skalnaté místo a Korinův červený prapor byl blíž než kdykoli předtím.

42. Kapitola

P

říšního dne vstala Tamír brzy, odpočinutější, než čekala. Když konečně přijala cestu, kterou se musí ubírat, toužila dát se do toho. Jestli je tohle jediný způsob, jak se setkat s Korinem, tak ať.

Jelikož byla Una pořád ještě pryč, měla to potěšení oblékat se sama, jen s malou Baldovou pomocí. Nasadila si náhrdelník a náramek, který jí dal Aurēnfaie, a právě si česala vlasy, když zaklepal Ki. Otočila se k němu s hřebenem v ruce a zjistila, že na ni zírá. "Co je?"

"Ehm... nic," odvětil a zamířil k věšáku na zbroj. "Chceš svůj kyrys?"

"Ano," odpověděla, zmatená jeho podivným chováním.

Pomohl jí do naleštěného prsního plátu a upevnil přezky na boku.

"Tak. Vypadám jako válečnická královna?" zeptala se Tamír, zatímco si připínala meč.

"Ano."

A znovu ten podivně nejistý pohled v Kiho tváři.

"Balde, běž a přiveď ostatní družiníky a lorda Tharina. Pověz jim, že jsem připravená k audienci."

Páže odběhlo vykonat příkaz.

"Spalí Lutha a ostatní dobře?" zeptala se.

"Ano."

"Caliel asi nezměnil názor?"

"Ne, ale Tanil je na tom lépe než předtím. Včera v noci spal u Cala a nenechal se od něj oddělit. Caliel taky vypadá trochu líp."

"Třeba je pro ně nějaká naděje."

"Vezmu Luthu a Bariea k mečírů. Jsou pevně odhodlaní jet s tebou." Ki natáhl ruku, aby uvolnil pramen vlasů uvězněný pod kyrysem, a potom jí lehce přešel palcem po ráně na bradě. "Je to dost vidět, ale hojí se to."

Stáli velmi blízko sebe, skoro se dotýkali. Impulzivně se dotkla dračího kousnutí na Kiho tváři. "Tobě taky."

"Už to nebolí." Držel se očima její brady a prsty jen jemně zavadil o tvář. Od místa doteku se jí po paži rozšířilo jemné chvění. Tamír zatajila dech; znovu ji zaplavily pocity, které se probudily oné noci ve tvrzí - potěšení i matoucí pocit, že má dvě těla najednou.

To jí nezabránilo naklonit se blíž a lehce Kiho políbit na rty. Velmi jemně jí polibek vrátil, dotýkaje se dlaní její tváře.

Tamír vklouzla prsty do teplých měkkých vlasů na okraji Kiho krku a tělem jí projel žár i chlad. Osmělila se a objala ho, ale její kyrys mu vyrazil dech. Ki se rozesmál.

"Opatrně, Veličenstvo! Tvůj pokorný panoš tahle žebra potřebuje."

"Můj leník, lord Kirothius," opravila ho, zasmála se a objala ho jemněji. Viděla, jak se v hloubi Kiho hnědých očí zrcadlí její vlastní úžas. Podivný pocit v rozkroku zesílil a zmatek začal ustupovat čemusi jinému.

Chystala se ho znovu políbit, ale zvuk otevírajících se dveří je přinutil s provinilým začervenaním od sebe odskočit.

Ve dveřích stál s pobaveným výrazem Nikides. "Jsou tady Tharin, mistr Arkoniel a ten čarodějník. Mám je poslat dál?"

"Jistě." Tamír si shrnula vlasy a dotkla se přitom tváře, jestli ji má horkou.

Ki se stáhl k věšáku na zbroj a pokoušeje se ukrýt rozpaky předstíral, že kontroluje kroužkovou košili.

Nikides se široce zazubil a odešel. Arkoniel si ničeho nevšiml; přihnul se dovnitř se svítkem pod paží, s ostatními těsně v patách.

Mahti byl oblečený jako nižší šlechtic. Vlasy měl učesané a stažené dozadu v hustém copu a barbarské šperky byly pryč. Tamír si taky všimla, že s sebou nemá píšťalu; uhádla, že to je Arkonielova práce. Mahti nevypadal, že by ho to příliš těšilo. Neusmíval se.

"Mahti ti chce něco povědět," řekl Arkoniel a vypadal docela rozrušeně.

"Mám vizi pro tebe," řekl jí šaman. "Ukážu tobě cestu na západ."

"Myslíš k tomu přístavu? Remoni?" zeptala se Tamír.

"Jdeš na západ. Má bohyně říká."

"A tys viděl cestu ve vizi?"

Zavrtěl hlavou. "Znám cestu. Matka říká, že tě tam vedu." Vypadal teď ještě nešťastnější. "Je to schovaná cesta, zakázaná našim lidem. To je má pomoc tobě."

Tamír se zmateně podívala na Tharina a Arkoniela. "To je všechno hrozně zajímavé, ale zrovna teď mám spoustu starostí s..."

"No, já myslím, že tohle může být k užítku." Tharin vzal Arkonielovi svitek a roztáhl ho na postel. Byla to mapa severní Skaly a šíje. "Korin nejpravděpodobněji vyrazí přímo na tebe tady po té pobřežní cestě. Z toho, co říkal Lutha, nemá dost lodí, aby připlul s celým vojskem po moři. Cesta, o které mluví Mahti, vede nejspíš někde tady, skrz hory." Ukázal prstem na jihozápad od Colathu. "Vyvede tě ven tady, blízko tvého přístavu. Tam budeš na výhodném místě, abys Korina buď odřízla od šíje, nebo ho překvapila zezadu, až bude mřít na východ."

"Retha'noi tu cestu ukrývají stejným kouzlem, jakým Lhel ukrývala svoje obydlí," vysvětloval Arkoniel. "Mají podél ní hodně vesnic a cizince nepřivítají, ale Mahti tvrdí, že tě tudy může bez úhony provést."

Tamír se zahleděla na mapu a srdce jí trochu zrychlilo. Tohle jí zkoušela ukázat Věštitelka? K tomuhle vedou všechny sny o tom místě?

"Ano, vidím to," řekla mdlé. Bylo to, jako by znovu vdechovala illioranský kouř.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Ki.

"Ano." Zhluboka se nadechla; uvažovala, co s ní je. "Zaútočím od západu, možná ho dokonce překvapím, pokud si bude myslet, že jsem pořád tady a připravuji se na obléhání."

Podívala se na Mahtiho: "Proč bys to dělal?"

"Dáš slovo, že děláš mír s Retha'noi. Nebudeš nás zase zabíjet. Můžeme vyjít z hor."

"Ráda to zkusím, ale nemůžu slíbit, že se věci změní přes noc. Arkonieli, vysvětli mu to. Chci udělat, co si přeje, ale změnit smýšlení lidí nebude snadné."

"Říkal jsem mu to, ale on je přesvědčený, že jim můžeš pomoci. Lepší vzájemné pochopení mezi naším a jejich lidem k tomu taky přispěje."

"Bude těžké pronést horami zásoby," prohlásil Tharin. "Není to pořádná cesta."

"Gedre nám může zásoby přivést," poukázal Arkoniel. "Mají rychlé lodě. Pravděpodobně se dostanou do remonského přístavu dříve než my."

"Hned se s nimi spoj," rozkázala Tamír. "A taky s Bôkthersou. Vypadalo to, že nám Solun rád pomůže."

"To rozhodně, že?" zabručel Ki.

* * *

Zpráva o jejím plánu se rychle šířila. Než Tamír vešla do audienční síně, bylo tam už plno. Generálové a kapitáni stáli nejbližší pódium, ale mezi pilíři se tlačili i další - dvořané, obyčejní vojáci, měšťané - a rozrušeně si povídali.

Tamír vystoupala na pódium a družiníci se postavili za ni. Lutha a Barieus byli s nimi, bledí, ale hrdí i ve vypůjčených šatech.

Tamír tasila meč, vědoma si závažnosti toho, co se chystá udělat. "Lordi, generálové a mí dobří lidé, předstupuji před vás, abych oficiálně vyhlásila, že podle Illiorovy vůle vyrazím proti princovi Korinovi, abych si zajistila trůn a spojila naši

rozdělenou zem."

"Třikrát sláva právoplatné královně!" vykřikl lord Jorvai a zvedl meč do výše.

Rozeznělo se provolávání slávy a pokračovalo, dokud Illardi neudeřil o zem holí svého úřadu a znovu neupoutal jejich pozornost.

"Děkuji vám. Necht' heroldi roznesou po Skale zprávu: Všichni, kdož bojují při mně, jsou mí přátelé a skuteční Skalané." Odmlčela se a dodala: "A všichni, kdož se mi postaví, budou prohlášeni za zrádce a zbaveni území. Kéž nám dá Illior sílu k rychlému vítězství a moudrost ke spravedlnosti. Lorde kancléři Illardi, pověřuji vás dohledem nad odvody válečníků a zásob. Majordome Lytio, vy dohlédnete na markytánky a vozy se zásobami. Do týdne vyrazíme. Všichni kapitáni se vrátí ke svým jednotkám a okamžitě zahájí přípravu."

Tamír nechala rozrušený dvůr za sebou a vrátila se s generály a družiníky do komnaty s mapami. Arkoniel už tam čekal s Mahtim a hlavními čaroději, Saruel, Malkanem, Vornem a Lyan.

Družiníci zaujali místa kolem stolu, ale Jorvai a někteří šlechtici se zarazili a s obavami sledovali šamana.

"Co to má znamenat, Veličenstvo?" zeptal se Jorvai.

"Tento muž zajistil bezpečný návrat mých přátel a je pod mou ochranou. Jeho lidé mi pomohli už dřív a já jsem se naučila respektovat jejich magii. Vyzývám vás, abyste udělali totéž."

"S veškerou úctou, Veličenstvo, jak víte, jestli to není nějaký trik?" zeptal se Nyanis.

"Četl jsem jeho srdce," odvětil Arkoniel. "A také někteří z ostatních královských čarodějů. Mluví pravdu. Ke královně Tamír ho přivedly vize stejně jako nás."

"Tento muž je přítelem koruny," pevně prohlásila Tamír. "V této věci přijmete můj úsudek. Takto vyhlašuji mír mezi Skalou a horským lidem, Retha'noi. Od tohoto dne jim žádný Skalan neublíží, pokud na něj nezaútočí. To je má vůle." Ozvalo se bručení a objevily se ostražitě pohledy, ale všichni se poslušně uklonili.

"Takže to je vyřízeno." Tamír pokračovala plánem, jak Korina obejdou. Využila přitom Arkonielovu mapu a několik dalších, rozložených na stole.

"Mluvil jsem s khirnarem Gedre," řekl jim Arkoniel. "Zná přístav a pošle nám lodě se zásobami a lučištníky. Předají také vzkaz Bóktherse. S trochou štěstí nás tam budou čekat."

"Bude to hezký trik, pokud už ale Korin nebude v půli cesty do Atyionu, až projdeme," řekl Jorvai. "Jestli dostane zprávu, že jste odešla, záměří k Atyionu tím rychleji. Sýpky a pokladnice by pro něj byly skvělou kořistí, kdyby je získal, nemluvě o samotném hradu. Vsadím se, že musí pěkně šetřit, když byl celé měsíce zalezlý v Cirmě."

"Opravdu potřebuje zlato," potvrdil Lutha.

"Proto nenechám Atyion bez obrany," odvětila Tamír. "Nechám dvě setniny z atyionské posádky tady, aby držely hrad. Jestli se Korin dostane až tak daleko, bude se sem muset probojovat. To ho zpomalí natolik, abychom ho dohnali." Tamír přejela prstem po východním pobřeží. "Atyionské vojsko může na Korina zaútočit z jihu. Doufám, že ho odvedeme na západ, ale mohl by rozdělit vojsko a napadnout nás na obou pobřežích." Odmlčela se a obrátila k Tharinovi. "Lorde Tharine, jmenuji tě maršálem východní obrany. Arkonieli, vyber mezi svými čaroději ty, kteří mu tady nejvíce pomůžou."

Tharin otevřel oči dokořán a Tamír věděla, že se drží, aby se s ní nezačal dohadovat. Zastavila ho jen přítomnost ostatních - ostatně proto mu tuhle záležitost sdělila tady, a ne v soukromí. Položila mu ruku na rameno. "Jsi muž Atyionu. Zdejší válečníci tě znají a uznávají."

"Kromě královny Tamír samotné není v posádce nikdo respektován víc," souhlasil Jorvai.

"Taky znáš šlechtice, jejichž državy jsou mezi Atyionem a Cirmou, lépe než kdokoliv jiný z mých generálů," dodala Tamír. "Když vyrazíš na sever, možná dokážeš získat další vojáky."

"Jak si přeješ, Veličenstvo," prohlásil Tharin, ačkoliv z toho očividně neměl radost.

"Neporušuješ přísahu mému otci," řekla tiše. "Chtěl, abys mě chránil. Právě teď je tohle nejlepší způsob, jak to udělat."

"Rozdělit vojsko je riskantní. Podle všech zpráv má Korin skoro trojnásobnou přesilu," podotkl Nyanis.

"S menším vojskem se můžu pohybovat rychleji. Mahtiho cesta nám ušetří celé dny." Otočila se k šamanovi. "Můžeme tudy provést koně?"

"Cesta je někde malá. Jinde hodně nahoru."

"Retha'noi neužívají koně. Všechno nosí na zádech," řekl jí Arkoniel.

"Pak musíme udělat totéž a doufat, že faieové dorazí včas." Tamír se chvíli mračila nad mapou a pak se podívala na své lordy. "Co mi radíte?"

"Řekl bych, spolehněte se na svoje ozbrojence a lučištníky jako na hlavní část vojska, Veličenstvo," odpověděl Kyman. "Budete potřebovat koně k průzkumu, ale čím méně píce budeme muset cestou shánět, tím lépe."

"Můžete taky použít své lodě v Eru," navrhl Illardi.

"Nedostanou se k nám tak rychle, aby nám k něčemu byly. Nechejte je tady a využijte je k obraně Atyionu a Era. Illardi, vy budete dohlížet na lodě. Jorvai, Kymane, Nyanisi: vy jste mými maršály."

Zbytek dne strávili plánováním. Lytiin seznam zásob byl povzbudivý; dokonce i když započítali zásoby pro Tamířino vojsko, pořád jim zbude dost, aby je Korin musel obléhat celé měsíce, než by je vyhladoval. Dvě setniny zůstanou v posádce; dva tisíce pěšáků a pět set jezdců půjde s Tharinem. Zbytek, skoro deset tisíc pěších a lučištníků a stovku jezdců povede Tamír horskou cestou s Mahtim jako průvodcem.

Tamír a družiníci právě vešli do síně k večeři, když se k nim skrz dav přihnal Baldus. Prokličkoval mezi polekanými sluhy a dvořany.

"Veličenstvo!" vykřikl a zamával složeným kusem pergamentu, který měl v ruce.

Bez dechu se před ní zastavil a rychle se uklonil. "Tohle jsem našel - pod vašimi dveřmi. Paní Lytia říká, že vám to

mám hned odnést. Požádal ji o nějaké oblečení... lord Caliel..."

"Pst!" Tamír vzala pergamen a otevřela ho. Okamžitě rozeznala Calielův elegantní rukopis.

"Je pryč, že?" zeptal se Ki.

Tamír si přečetla krátký vzkaz a s rezignovaným povzdechem mu ho předala. "Bere Tanila zpátky ke Korinovi. Chtěl být pryč, než uslyší naše plány."

"K čertu s ním!" vykřikl Lutha a rozčileně sevřel pěsti. "Neměl jsem ho nechávat samotného. Musíme za ním."

"Ne."

"Cože? Ale to je šílené, aby jel zpátky!"

"Dala jsem mu slovo, Lutho," připomněla mu smutně. "Je to jeho volba. Nezastavím ho."

Lutha chvíli stál, v očích němou prosbu, a pak se svěšenou hlavou odešel.

"Tamír?" řekl Barieus, zjevně rozervaný mezi povinnostmi a přítelem.

"Běž," řekla mu Tamír. "Nedovol, aby i on udělal nějakou hloupost."

* * *

Když skončila válečná porada, odvedl Arkoniel Mahtiho zpátky do síně Orěšky a shromáždil ostatní na nádvoří, aby připravili vlastní plány.

"Haine, lorde Malkane a Cerano, žádám vás, abyste jeli se mnou. Melissandro, Saruel, Vorne, Lyan a Kauline - svěřuji vám hrad a ostatní čaroděje." Podíval se k dětem, které se společně choulily na trávě vedle něj. Wythnir se na něj díval, jako by mu to zlomilo srdce. Arkoniela to trápilo, ale nedalo se nic dělat.

"Já mám zůstat tady, ale tenhle jde?" dožadoval se Kaulin a ukázal na Mahtiho, který seděl na trávě poblíž dětí. "Je teď jedním z nás?"

Arkoniel si v duchu povzdechl. Kaulina měl z čarodějů nejméně rád. "Ke královně Tamír ho přivedla vize stejně jako nás ostatní. Ať ho vedli jeho vlastní bohové, nebo naši, dokud slouží Tamír, je jedním z nás. Byl jsi s námi v horách; víš, kolik toho dlužíme Lhel. Můžeš ji uctít tím, že budeš respektovat tohoto muže. Nemůžeme dovolit, aby nás dál dělila nevědomost. Ale jestli chceš jít se mnou, Kauline, jsi vítán." Rozhlédl se po ostatních. "Všichni jste tady z vlastní vůle. Všichni jste svobodní a jako vždycky si můžete vybrat vlastní cesty. Nejsem pánem žádného ze svobodných čarodějů."

Kaulin se stáhl: "Půjdu s tebou. Umím trochu léčit."

"I já bych raději šla s vámi," řekla Saruel.

"Zůstanu tady místo ní," nabídla se Cerana.

"Výborně. Ještě někdo?"

"Rozdělil jsi nás moudře, Arkonieli," odvětila Lyan. "Na obou místech je nás dost, abychom mohli nepříteli ublížit a chránit nevinné."

"Souhlasím," řekl Malkanus. "Vedeš nás dobře. Byl jsi paní Iye nejbližší z nás a sdílel jsi její vizi. Nevidím důvod, proč teď věci měnit."

"Oceňuji, že jste pořád tady a ochotní královnu podporovat."

"Předpokládám, že Iya měla vlastní důvody k odchodu, ale určitě nám bude chybět její síla," povzdechla Cerana.

"Ano, rozhodně," smutně odvětil Arkoniel. Řekl jim prostě, že Iya dohrála svou roli a odešla z vlastní vůle. Tamír potřebovala jejich věrnost a tahle pouta byla stále příliš křehká, aby se právě teď odvážil říct jim plnou pravdu.

* * *

"Zapomněl jsi meč, Cale," poznamenal Tanil, když mířili cestou na sever. Stmívalo se. Tanil sklonil hlavu; vypadal provinile. "Já jsem svůj ztratil."

"To je v pořádku, nebudeme je potřebovat," ujišťoval ho Caliel.

Tanil ochotně opustil Atyion, dychtivý znovu vidět Korina. Díky Tamířině štědrosti měli oba slušné oblečení a trochu zlata, dost na dva koně a jídlo na cestu.

"Ale co když znovu narazíme na Plenimarské?"

"Jsou pryč. Tamír je zahnala."

"Kdo?"

"Tobin," opravil se Caliel.

"Aha. Pořád zapomínám. Promiň." Znovu se zatahal za uřezaný cop.

Caliel se natáhl a odsunul mu ruku pryč. "To je v pořádku, Tanile."

Tanilovo tělo se uzdravilo, ale uvnitř byl zlomený, zůstával dezorientovaný a dal se snadno zmást. Caliel uvažoval, že by ho odvedl a prostě by někam zmizeli, věděl však, že by Tanil nikdy nepřestal toužit po návratu ke Korinovi. A kam bych šel já, kde bych na něj mohl zapomenout?

Caliel si nedovolil uvažovat o tom, jak asi uvítají v Círně jeho. Odvede Tanila zpět ke Korinovi jako poslední čin povinnosti a přátelství.

Ne, opravil se v duchu. Kéž je mým posledním činem zabití Niryna a Korinovo osvobození.

Potom si ho klidně může vzít Bilairy.

43. Kapitola

O

d chvíle, kdy se Korin dozvěděl, že je těhotná, ho Nalia skoro neviděla. Už nepřicházel do jejího lůžka - vítané ulehčení - a den po dni trávil plánováním a přípravami téhle války.

Nalia pozorovala z balkónu aktivitu v táborech a neustálé příchody a odchody dole na nádvoří. Vzduchem se vytrvale

neslo řinčení zbrojů a podkovářů a rachot vozů.

Nebyla však zapomenuta. Korin jí každý den posílal drobné dárky a Tomara ho každé ráno navštěvovala se zprávami o tom, jak se jí vede. V těch řídkých chvílích, kdy k ní přišel, byl laskavý a pozorný. Poprvé se Nalia těšila na zvuk jeho kroků na schodech.

* * *

Když Korin se svými muži jel po horských serpentinách dolů k přístavu, nemyslel na Naliu. Než dorazil k Cirmě, nebyla ničím než rybářskou viskou. Během léta se proměnila. Na příkrém úbočí, rozprostírajícím se mezi skalami a pobřežím, vyrostly řady provizorních domů, krčem a dlouhých kasáren.

Čerstvá mořská bríza cuchala Korinovy černé vlasy a sušila mu pot na čele. Léto se chýlilo ke konci, ale nebe bylo stále čisté. Lodě vévody Mora kotvily v hlubokém přístavu, teď s víc než tuctem dalších. Celkem jich bylo třicet tři. Některé z nich byly sotva větší než velké pobřežní čluny nebo rybářské lodě, měl však dvacet pět pěkných, silných karak a každá byla schopná uvést sto mužů.

Korin dojel ke kamenné hrázi. Ve vzduchu se mísil pach horkého dehtu, ryb a soli. "Kéž bych mohl plout s nimi," řekl přes rameno Albenovi a Urmanisovi. "Za pár dní budou v Eru, zatímco my se budeme ještě plahočit po cestě."

"Ano, ale budeš velet větší síle," odvětil Alben.

On a Urmanis byli poslední z Korinovy původní Družiny a poslední z jeho přátel. Povýšil mezi družiníky i Moriela. Jak připomněl Niryn, Ropucha během posledních měsíců dokázal svou cenu, a i když ho čaroděj nerad propustil z vlastních služeb, musel souhlasit, že jim zůstalo málo řádně vycvičených mladých mužů, kteří by mohli stav Družiny doplnit.

Alben o něm vždycky mluvil dobře a Korin se přistihl při údivu, proč ho nepřijal dřív.

Morus ho srdečně pozdravil. "Dobré ráno, Veličenstvo. Jak je dnes vaší paní?"

"Daří se jí dobře," odvětil Korin a podal mu ruku. "Co moje flotila?"

"Jakmile vykonáte úlitbu, naložíme ji a rozvineme plachty. Za dobrého větru bychom měli být v přístavu nad Erem za tři dny, připraveni sevřít Atyion do kleští, jakmile dorazíte."

Moriel se při tom usmál: "Chytíš prince Tobina jako ořech mezi dva kameny."

"Ano." Kdykoliv se někdo zmínil o jeho bratranci, připadalo Korinovi vlastní srdce jako kus ledu. Nikdy k nikomu necítil takovou nenávist jako k Tobinovi. Tobin ho pronásledoval ve snech, bledá, vysmívající se postava proměněná v temnooký přízrak. Zrovna minulou noc se mu zdálo, jak spolu zápasí a vzájemně se snaží sebrat korunu, kterou měl ten druhý.

Tobin tím svým šíleným tvrzením oklamal polovinu země, a dokonce se mu podařilo dobýt několika vítězství, kterými na ně udělal dojem. To Korina rozčilovalo a srdce mu šířila žárlivost. Teď mu ten malý povýšenec dokonce ukradl Calielu. Nikdy to žádnému z nich neodpustí.

Niryn nejasně mluvil o čarodějích, kteří se shromažďovali na Tobinově dvoře. Do Cirmy jich přišlo jen málo a hrstka Ohařů tady na severu byla k ničemu, podle Korina byli dobří tak leda v upalování vlastních lidí a strašení vojáků. Jestli je pravda, co se proslýchá, má Tobin větší síly. U Plamene, jak toho spratka nenávidí!

"Korine, jsi v pořádku?" zašeptal mu u ucha Urmanis.

Korin zamrkal a zjistil, že na něj Morus a ostatní hledí. Alben ho držel za loket a polekaný Urmanis stál těsně u něj z druhé strany.

"Na co civíte?" Korin zakryl krátké selhání ostrým pohledem. Po pravdě řečeno se mu trochu točila hlava a sevřené pěsti ho bolely touhou do něčeho praštit. "Pojďte, povolejte své muže, More."

Morus dal znamení jednomu z kapitánů. Muž zvedl k ústům roh a zadul svolávací signál. Během pár chvil svolávání vrátili ozvěnou hlídky z ostatních lodí a z horského úbočí. Korin se posadil na uvazovací kůl a čekal, dívaje se, jak se z kasáren vylévá jeden šik mužů za druhým a všichni pochodují k molům. Od lodí jim po vodách přístavu klouzaly naproti velké veslové čluny.

"Je ti lépe?" zamumlal Alben. Postavil se těsně k němu, tak aby na něj ostatní neviděli.

"Jo, samozřejmě!" vyštěkl Korin a pak si povzdechl. "Bylo to dlouho?"

"Jen chvilka, ale vypadalo to, že chceš někoho zabít."

Korin si protřel oči, pokoušeje se zahnat bolest hlavy, která se za nimi probouzela. "Jakmile vyrazíme, budu v pořádku." Tentokrát neukáže slabost a neudělá žádné chyby. Tentokrát bude synem svého otce.

44. Kapitola

V

noci před odjezdem přišel Korin za Naliu, oblečený ve zbroji a krásné hedvábné tabardě s královským erbem Skaly. Nalia ho takhle neviděla od té první noci, kdy k ní přišel. Tehdy byl přepadlý, špinavý a pokrytý krví, děsivý cizinec. Teď vypadal každým coulem jako král, s lesklou, zlatem vykládanou přilbou pod paží.

"Přišel jsem ti dát sbohem," řekl, jakmile si jako obvykle sedl naproti ní. "Za rozbřesku vyjíždíme a musím toho před odjezdem ještě hodně udělat."

Přála si, aby si sedl blíž a znovu ji vzal za ruku, ale on místo toho strnule seděl na židli. Nikdy ji ani nepolíbil, jen ruku. Nalia zabloudila myšlenkami k Nirynovi a falešné vášni, kterou sdíleli. Rychle tyhle vzpomínky zahнала, jako by mohly nějak ublížit dítěti.

Jakkoliv se těhotenství bála, cítila prudkou potřebu chránit maličký život, který v ní rostl. Nebude jako ta druhá manželka. Udrží dítě v lůně dostatečně dlouho; narodí se zdravé a krásné. Jak jí pověděla Tomara, její dávno mrtvá soupeřka měla jen chlapce, Illior jistě nechá děvčátko žít.

"Možná budu pryč přes zimu, jestli je budeme obléhat," řekl Korin. "Je mi líto, že tvoje nová komnata ještě není úplně

hotová, ale brzy bude. A ujistím se, že tě bude v Eru čekat ještě lepší. Budeš mi psát?"

"Ano, můj pane," slíbila Nalia. "Povím ti, jak tvé dítě roste."

Korin vstal a vzal ji za ruku. "Obětují Dalnovi a Astellovi za zdraví tvoje i našeho dítěte."

Našeho dítěte. Nalia se usmála a pro štěstí se dotkla perlového náhrdelníku. "Já také, můj pane, i za tvoje."

"No tak je to dobře." Odměl se, naklonil a nešikovně ji políbil na čelo. "Sbohem, má paní."

"Sbohem, můj pane." Když odcházel, Nalia za ním hleděla s úžasem. Ano, snad je tu naděje.

Jakmile byl pryč, zašla na balkón. Věděla, že neusne; bděla tam o samotě, zabalená v šátku, aby neprovlhla. Tomara spala v křesle, bradu na prsou, a jemně pochruchovala.

Nalia se usadila u římsy, bradu opřenou o ruce. Na pláni na jihu se formovaly jednotky jako pohyblivé čtverce a obdélníky na měsícem osvětlené trávě. Všude hořely strážní ohně; viděla, jak kolem nich procházejí muži. Plameny přitom v dálce mrkaly a mihotaly se jako žluté hvězdy.

* * *

Jakmile se na východě objevily první paprsky falešného mlhavého svítání, seřadila se Korinova hlídka dole na nádvoří. Když Korin nasedl na vysokého šedého koně, Nalia se neubránila povzdechu. Vypadal tak pohledný, tak skvělý.

Možná je laskavější jen kvůli dítěti, ale to je mi jedno. Dám mu mnoho dětí a připoutám si jeho srdce. Nemusí mě milovat nebo si myslet, že jsem krásná, jen když zůstane laskavý. Sama sobě navzdory začínala doufat.

Překvapil ji zvuk kroků na schodech. Vstala, postavila se do dveří balkónu a s rostoucím strachem naslouchala. Zнала tenhle lehký krok.

Niryn vešel a uklonil se jí. "Dobré jitro, má drahá. Myslel jsem si, že tě zastihnu vzhůru. Chtěl jsem se rozloučit."

Byl oblečený na cestu a vypadal skoro jako dřív, když ji navštěvoval v Ilearu. Tehdy toužila po jeho příjezdech a při pohledu na něj se radovala. Teď jí při těch vzpomínkách bylo zle. Vypadal tak obyčejně. A jak jí kdy mohla ta rozeklaná bradka připadat atraktivní? Vypadala jako hadí jazyk.

Tomara se zavrtěla a pak vstala, aby se mu poklonila. "Můj pane. Mám udělat čaj?"

"Nech nás o samotě. Chci být chvíli s tvou paní."

"Zůstaň tady," přikázala Nalia, ale Tomara odešla, jako by ji neslyšela.

Niryn za ní zavřel dveře a zamkl je. Když se obrátil zpátky k Nalii, ohodnotil ji pohledem a tenké rty se nepatrně pousmály.

"Ale, ale. Těhotenství ti svědčí. Svítíš, stejně jako ty perly, které ti dal tvůj drahý manžel. Mimochodem, to jsem mu poradil já. Ubohý Korin má docela špatnou minulost, pokud jde o dědice. Je třeba udělat všechno, co je třeba."

"Je to pravda, že všechny ty ženy potratily a porodily zrůdy?"

"Ano."

"A co bude s mým dítětem? Jak je ochráním? Tomara říkala, že ty děti znetvořil Illiorův hněv."

"Příhodné vysvětlení, rád ho podpořím. Bojím se, že pravda je trochu jiná." Přistoupil k ní a prstem v rukavici ji pohladi po tváři, zatímco tam stála ztuhlá nenávistí. "Nemusíš se bát o své dítě, Nalio. Bude dokonalé." Odměl se a přešel po znaménku, které jí hyzdilo líc a nevýraznou bradu. "No, možná ne dokonalé, ale rozhodně ne zrůda."

Nalia couvla. "To ty! Ty jsi znetvořil ty ostatní děti."

"Ty, u kterých to bylo potřeba. Mladá děvčata často poprvé potratí, bez vnější pomoci. Pokud jde o ostatní, opravdu to byla maličkost."

"Jsi zrůda! Kdyby to Korin věděl, upálil by tě zaživa."

"Možná, ale on se to nikdy nedozví." Tenký úsměv se zlovlně rozšířil. "Kdo by mu to řekl? Ty? Prosím, zavolej ho a zkus to."

"To kouzlo, které jsi na mě seslal..."

"Pořád pevně drží. Mám tě hezky opředenou kouzly, všechno proto, abys byla v bezpečí, drahá. Nesmíš ho obtěžovat maličkostmi, když má na starosti tolik důležitých věcí. Víš, docela se bojí bitvy."

"Lháři!"

"Ujišťuji tě, že je to pravda. S tím nemám nic společného - je prostě takový. Ale s tebou výtečně posloužil svému účelu. V páření byl vždycky skvělý."

"Proto jsi mě našel a celé ty roky držel v ústraní," zamumlala Nalia.

"Samozřejmě." Vyšel na balkón a pokynul jí, aby šla za ním. "Podívej se," řekl a ukázal na shromážděné vojsko. "To je taky moje práce. Vojsko připravené zajistit nárok tvého manžela jednou provždy. Stane se tak. Jeho šílený bratranec jich nemá ani polovinu."

Nalia postávala ve dveřích, zatímco se Niryn opíral o zábradlí.

"Korin zvítězí? Viděl jsi to?"

"Na tom teď sotva záleží, ne?"

"Co tím myslíš? Jak by na tom mohlo nezáležet?"

"Nevidím ve vizích Korina, milá dámo. Vidím dítě ve tvém lůně. Dlouho jsem si ty vize vykládal špatně a stálo mě to spoustu práce, ale teď se všechno vyjasnilo. Dívka, kterou jsem předpovídal, je tvoje dcera. Teď si lidé musí vybrat mezi uchvatitelem, kterého proklel Illior, a šíleným děvčetem zplozeným nekromanty."

"Děvče? Myslíš prince Tobina?"

"Nejsem si úplně jistý, co je Tobin zač, a je mi to jedno. Nikdo nemůže soupeřit s pravou krví a pravou podobou tvé dcerušky, až se narodí. Je z nejčistší následnické linie."

"A co můj manžel?" zeptala se Nalia. Zahalil ji ledový strach. "Jak ho můžeš ze všech lidí právě ty nazývat uchvatitelem?"

"Protože jím je. Znáš proroctví stejně dobře jako já. Korin - a předtím jeho otec - byl užitečný tím, že držel místo. Skala

musí mít královnu. My jim ji dáme."

"My?" zašeptala Nalia náhle vyschlými rty.

Niryn se naklonil a s očividným pobavením sledoval hemžení dole. "Jen se na ně podívej, jak se tam rojí s vidinou vítězství. Korin si myslí, že znovu postaví Ero. Už se tam vidí, jak si hraje se svými dětmi."

Nalia se musela chytit rámu dveří. Podlamovala se jí kolena. "Ty... ty si myslíš, že se nevrátí."

Nebe už bylo mnohem jasnější. Zachytila lstivý postranní pohled, který na ni vrhl.

"Chyběla jsi mi, Nalio. Ne, neobviňuji tě, že se na mě hněváš, ale je třeba zachovat zdání. No tak, nepovídej, že jsi do něho zamilovaná? Znáám jeho srdce, má drahá. Nejsi pro něho nic víc než dvě nohy, mezi které si má lehnout, a břicho, které má naplnit."

"Ne!" Nalia si zakryla uši.

"Lichotí si, že má vřelé srdce. Podívejme se, jaké ti tu nahoře vystlal hnízdečko. Ujišťuji tě, že to bylo spíš pro jeho svědomí než pro tvé pohodlí. Shodli jsme se, on a já, že máš v sobě právě dost kuráže, aby ses pokusila utéct, kdybys měla šanci, a tak je lepší hezky tě tu zavřít do klece jako ty tvoje pěkné ptáčky. I když o tobě by nikdy neřekl, že jsi pěkná."

"Přestaň!" vykřikla Nalia. Oči měla plné slz. Niryn se proměnil v temný, výhružný stín, rýsující se proti nebi. "Proč jsi tak krutý? Záleží mu na mně. Zvykl si a záleží mu na mně!"

"Chceš říct, že ty sis zvykla a záleží ti na něm. No, nemělo by mě to překvapovat. Jsi mladá a romantická a Korin svým způsobem není špatný. Je mi líto, že ses k němu připoutala. Tím to bude nakonec horší."

Nalie se zmocňoval čím dál větší chlad. "Co to říkáš?"

Slyšela, jak Korin zdraví svoje muže a vykřikuje rozkazy. Vypadal tak šťastně.

"Měla by ses na něho pořádně podívat, má milá, dokud můžeš."

"Nevrátí se." Tma hrozila, že ji pohltí.

"Sehrál svou roli, třebaže proti vlastní vůli," přemítal Niryn. "Jen si představ, jak to bude příjemné - ty, matka novorozené královny, a já, její lord protektor."

Nalia na něj nevěřicně hleděla. Niryn mával komusi dole. Možná se Korin podíval nahoru a zahlédl ho.

Představila si, jak Korin Nirynovi věří, tak jako dřív i ona.

Před očima jí proběhl vlastní život, život něměho pšče v Nirynově hře, umlčeného jeho kouzly. Představila si své dítě, nenarozenou dcerušku, jak vzhlíží k té falešné tváři. Svede jednou i ji?

Niryn se pořád opíral o zábradlí, jedním bokem skoro seděl na kraji, mával a usmíval se tím falešným, prázdným úsměvem.

V Naliině zraněném srdci zajiskřila příliš dlouho schraňovaná zuřivost a na troudu bolesti a zrady vzplála jako požár. Sežehla umrtvující strach a pobídla ji vpřed. Ruce jako by se jí pohybovaly samy od sebe; vrhla se na Niryna a vši silou do něj strčila.

Na okamžik byli tvářemi skoro u sebe, téměř tak blízko, aby se mohli políbit. Falešný úsměv byl pryč, nahradil ho vyřeštěný nevěřicný výraz. Hrábl do vzduchu, chytil se jí za rukáv a marně se pokusil přitáhnout zpátky před bod zvratu. Byl však na ni příliš těžký a místo toho ji stáhl s sebou přes okraj.

Skoro. Nekonečnou vteřinu visela přes zábradlí. Dole viděla Korina a jezdce, obličeje jako bledá vajíčka s otevřenými ústy. Přistane Korinovi u nohou. Ona i dítě zemřou přímo před ním.

Místo toho ji cosi chytilo a stáhlo zpět od okraje. Naposledy zahlédla Nirynův nevěřicný výraz, když padal; pak se sesypala zpátky na balkón, ležela tam a trásla se. Slyšela Nirynovo krátké, přetržené zaječení a výkřiky těch, kdo ho viděli padat.

Mám tě hezky opředenou kouzly, všechno proto, abys byla v bezpečí, drahá.

Nalia se šokovaně zasmála. Roztřeseně vstala a vyklonila se přes zábradlí.

Niryn ležel na dláždění jako hdrová panenka. Přistál obličejem dolů, takže neviděla, jestli se pořád ještě tváří tak nevěřicně.

Korin se podíval nahoru, uviděl ji a rozběhl se dovnitř.

Nalia odklopýtala zpátky do pokoje a zhroutila se na postel. Pová mu pravdu, každický detail čarodějovy zrady. Pochopí to. Znovu uvidí jeho laskavý úsměv.

Vzápětí vtrhl Korin dovnitř a našel ji, jak tam leží. "U Čtveřice, Nalio, cos to udělala?"

Nalia mu to zkusila říct, ale slova se jí zadrhla v krku stejně jako předtím. Chytila se za hrdlo a rozplakala se. Dvniř vešla Tomara a rozběhla se, aby ji chytila do náruče. Byl tu i lord Alben a držel Korina za paži, mistr Porion a další, které Nalia neznala. Dole na nádvoří kdosi kvílel. Vypadalo to na nějakého mladíka.

Nalia se znovu pokusila říct Korinovi pravdu, ale hrůza v jeho očích ji umlčela stejně ostře, jako ji kouzlo zastavilo jazyk. Nakonec zvládla zašeptat: "Spadl."

"Viděl... viděl..." koktal Korin a pomalu vrtěl hlavou. "Viděl jsem tě!"

"Zavřete dveře," přikázal Porion a ukázal za Naliu k balkónu. "Zavřete je, a rychle! A dejte na okna mříže!" Pak chytil Korina a odtáhl ho od ní, než dokázala najít slova, jimiž by to dokázala vysvětlit.

Byla to stvůra! Chystal se tě odhodit jako předtím mě! Chystal se uchvátit tvoje místo!

Nevydala ani hlásku.

"Viděl jsem tě," znovu se zajíkl Korin. Pak se otočil a vyrazil z komnaty. Ostatní ho následovali a Nalia slyšela, jak Korin vztekle vykřikuje: "Je to šílenství! Mají to v krvi! Hlídejte ji! Dohlédněte, ať neublíží mému dítěti!"

Nalia se rozvzlykala, zhroutila se Tomare do náruče a plakala ještě dlouho poté, co zvuky kopyt a rohů dozněly v dálce.

Korin vyjel do své války. Už se na ni nikdy neusměje, i kdyby se vrátil.

Ale konečně jsem se osvobodila od Niryna, pomyslela si a utěšovala se tou myšlenkou. Nikdy nepošpiní mé dítě

dotekem nebo tím falešným úsměvem!

45. Kapitola

K

dyž Tamír vedla vojsko od Atyionu, byla pozdně letní obloha modrá jako zengatský lazurit. Na vinicích, lemujících cestu, trhaly ženy do hlubokých košů těžké hrozny. Na loukách v dálce poskakovala mezi ohromnými stády stovka hřibů a obilná pole zářila zlatem.

Tharin jel vedle ní, stále nepřipravený dát jí sbohem.

Za nimi pochodovaly řady ozbrojenců, lučištníků i jezdců, pod Tamířinou standartou a standartami víc než tuctu šlechtických domů od Ilearu až k Erindu. Ostatní, kteří byli odvedeni z měst a statků, měli jen nože, srpy nebo palice, ale nesli se stejně hrdě jako lordi, kteří je vedli.

Všichni družiníci měli modré tabardy zdobené na hrudi Tamířiným erbem a bandalírem vlastního rodu.

Lutha a Barieus jeli hrdě, i když trochu nepohodlně, a šťastně si povídali s Unou, která se předchozího dne vrátila s několika jednotkami z Ylani.

Mahti prozatím jel s čaroději, s oo'lu na zádech na místě meče. Zpráva o podivném průvodci se rychle šířila; vojenské klepy fungovaly jako obvykle. Zvěsti o nenadálé královnině zálibě v horském lidu se šířily jako lesní požár. Ozývalo se reptání, ale lordi a kapitáni udržovali pořádek.

* * *

Uprostřed odpoledne Mahti ukázal k horám ve vnitrozemí: "Jdeme tudy."

Tamír si zastínila oči. Nebyla tam cesta, jen vlnící se pole, louky a zalesněné úpatí hor.

"Nevidím žádný průchod," řekl Ki.

"Znám cestu," trval na svém Mahti.

"Tak dobrá. Půjďme na západ." Tamír přitáhla oštěz, aby se rozloučila s Tharinem.

Když si stiskli ruce, smutně se usmál. "Tentokrát odjíždíš ty, ne já."

"Pamatuji si, jaké to bylo dívat se, jak s otcem odjíždíte. Až se znovu setkáme, budeme si mít co vyprávět."

"Kéž držíš v ruce Ghërilainin meč, než napadne sních." Zvedl meč a vykřikl: "Za Skalu a za Tamír!"

Vojsko se připojilo k jásotu, slova se valila dlouhou řadou tam a zpátky jako příliv.

Tharin naposledy zamával a potom i se svým doprovodem otočili koně a odevládali zpět k Atyionu.

Tamír se za ním dívala; pak upřela zrak k horám.

* * *

Příští den je přivedl do předhůří a následující k lesům, které pokrývaly úpatí horského pásma.

Pozdě odpoledne Mahti ukázal na stezku zvěře, vedoucí skrz hustou změť planých rybízových keřů.

"To je začátek tvé tajné stezky?" zeptala se Tamír.

"Brzo jsme tam," odvětil Mahti. Rychle promluvil s Arkonielem.

"Asi den půjdeme touhle stezkou, pak proti proudu potoka k vodopádu," řekl jí Arkoniel. "Skrutá stezka začíná těsně za ním. Říká, že tam už je cesta snazší. Do dvou dnů se dostaneme k první vesnici horského lidu."

"Netušíla jsem, že nějací žijí tak blízko."

"Neznám ty Retha'noi, ale oni vidí moji oo'lu a poznají, že jsem šaman." Znovu promluvil s Arkonielem, zjevně si chtěl být jistý, že Tamír dobře rozumí tomu, co jí říká.

Arkoniel naslouchal a výraz mu zvažněl. "Jakmile uvidíš kohokoliv z horského lidu, musíš všechny okamžitě zastavit a zůstat na místě. Mahti vyjede dopředu a promluví v náš prospěch. Jinak nejspíš zaútočí."

Mahti na okamžik zmizel v keřích. Když se vrátil, měl své vlastní šaty a náhrdelníky a náramky ze zvířecích zubů.

Výškrábal se zpátky na koně a kývl na Tamír: "Teď jdeme."

Kolem nich se zavřel les. Vysoké jedle provoněly vzduch a zadusily podrost. Toho ani příštího dne nikoho neviděli. Terén stoupal prudčeji a zalesněná úbočí byla posetá velkými balvany. Mahti je dovedl k potoku, o kterém mluvil, a odpoledne dorazili k vodopádu. Nežřetelná stezka zvěře, kterou šli, jako by končila u jezírka pod ním.

"Dobrá voda," řekl jim Mahti.

Tamír zavolala, ať zastaví, a pak s ostatními sesedla, aby si naplnila měch na vodu.

Mahti se napil, potom vytáhl ze smyčky oo'lu a začal hrát. Byla to krátká, houkavá píseň, a když skončil, viděla Tamír proslapanou cestu mířící od břehu jezírka. Předtím tam nebyla. Stromy na obou stranách byly označeny vybledlými otisky dlaní, podobnými značkám, které Tamír našla kolem Lhelina opuštěného obydlí.

"Pojd'!" Mahti hbitě vyrazil novou stezkou. "Budeš na místě Retha'noi. Drž slib."

* * *

Jakmile se té noci utábořili, Arkoniel se připojil u ohně k Tamír a ostatním.

"Zrovna jsem mluvil s Lyan. Korinova flotila se pokusila zakotvit u Era. Tharin měl zprávy od čarodějů a pobřežních pozorovatelů, že míří k přístavu, a Illardi si na ně počkal s čaroději. Použil těch pár lodí, které jsi tam měla, a zapálil je, aby chytil Korinovy lodě do pastí. Plameny se rozšířily a naši čarodějové použili svá kouzla, aby tomu pomohli. Všechny nepřátelské lodě byly zničeny nebo zajaty."

"To je skvělá zpráva!" vykřikla Tamír. "Žádné zprávy o útoku po souši?"

"Nevus si vede na jih početné vojsko. Tharin už k němu míří, aby se mu postavil."

"Kéž mu Sakor dá štěstí," řekl Ki a hodil do ohně klacik.

V noci ležela Tamír zabalená v přikrývce, dívala se, jak se větve pohybují na pozadí hvězdnatého nebe, a modlila se, aby nepřišla i o Tharina.

* * *

Příštího dne zamířila cesta prudčeji vzhůru, ale po vesnici pořád nebylo ani stopy. Těsně před polednem však Mahti zvedl ruku, aby ostatní zastavil.

"Tam," ukázal na hromadu zřícených kamenů po pravici.

Tamír dala signál k zastavení. Chvilí trvalo, než rozeznala muže dřepícího na nejvyšším balvanu. Zíral přímo na ni a ke rtům tiskl ool'u.

Mahti zvedl vlastní píšťalu nad hlavu a čekal. Po chvíli druhý muž nechal tu svou klesnout a něco na něj zakřičel.

"Ty zůstaneš," řekl královně Mahti, mrštně se vyškřábal na kameny a připojil se k cizinci.

"Nejsme sami," zašeptal Ki.

"Vidím je." Nejméně tucet dalších Retha'noi je sledovalo z opačné strany předělu. Někteří měli luky, jiní dlouhé píšťaly jako Mahti.

Nikdo se nehýbal. Tamír svírala oštěz a naslouchala tichému mumlání rozmlouvajících šamanů. Cizincův hlas tu a tam rozhněvaně stoupl, ale zanedlouho spolu s Mahtim slezl z balvanu a stoupl si na stezku.

"Mluví s tebou a oreskiri," zavolal na ni Mahti. "Ostatní stojí."

"Nelíbí se mi to," zamumlal Ki.

"Nedělej si starosti, budu s ní," řekl mu Arkoniel.

Tamír sesedla a předala oštěz Kimu, potom si odepjala meč a podala mu i ten.

S Arkoniem vykročila k šamanům, otevřené ruce před sebou, aby bylo vidět, že nejsou ozbrojení.

Tenhle muž byl starší než Mahti a většina zubů mu chyběla. Šamanské značky se zřetelně rýsovaly na kůži a varovaly, že má připraveno nějaké kouzlo.

"To je Sheksu," sdělil jí Mahti. "Říkám mu, že jdeš přinést mír. Ptá se jak."

"Arkonieli, pověz mu, kdo jsem, a že řeknu svým lidem, aby přestali s pronásledováním, pokud nás Retha'noi sami nenapadnou. Pověz mu, že chceme jen v míru projít údolím. Nepřišli jsme dobývat ani na výzvědy."

Arkoniel to přetlumočil a Sheksu mu položil ostrou otázku.

"Ptá se, proč by měl věřit jižanskému děvčeti, které ještě ani nepoznalo muže."

"Jak to ví?" zasykla Tamír, pokoušejíc se zamaskovat překvapení. "Řekni mu, že přísahám při všech svých bozích."

"Myslím, že to ho nepřesvědčí. Bodni se do prstu a nabídni mu kapku krve. To bude důkaz, že se před ním nepokoušíš nic ukrýt. Použij tohle." Vytáhl z váčku Lhelinu jehlu.

Tamír se píchla do ukazováčku a natáhla ruku k šamanovi. Sheksu kapku zachytil a promnul ji mezi palcem a ukazováčkem. Překvapeně se podíval na Mahtiho a na něco se ho zeptal.

"Říká, že máš dva stíny," zašeptal Arkoniel.

"Bratr?"

"Ano."

Sheksu a Mahti znovu promluvili.

"Vysvětluje tu záležitost s Lhel," šeptal Arkoniel.

"Říká vidět značku," řekl konečně Mahti.

"Jizvu? Budu si muset sundat zbroj. Pověz mu, že chci jeho slovo, že to není úskok."

"Říká ne úskok, při Matce."

"Dobrá. Arkonieli, pomůžeš mi?"

Čaroděj sundal jednu stranu pancíře a držel ji, zatímco si stahovala tabardu.

"Co to sakra děláš?" zavolal Ki a vyjel dopředu.

Sheksu zvedl ruku.

"Ki, stůj! Zůstaň, kde jsi," rozkázal Arkoniel.

"Udělej, co říká," klidně řekla Tamír.

Ki se zamračeně zastavil. Ostatní družiníci za ním zůstávali napjatí a ve střehu.

Tamír si sundala kroužkovou košili a stáhla horní část vycpávané košile a lněného spodního prádla pod ní, aby mohla Sheksuovi ukázat jizvu mezi prsy. Přejel prstem po vybledlých stopách stehů a zadíval se jí hluboko do očí. Cítila žluklý tuk a zkažené zuby, ale černé oči byly bystré jako oči jestřába a stejně ostražitě.

"Pověz mu, že mi Lhel pomohla, aby naši lidé mohli uzavřít mír," řekla Tamír.

Sheksu o krok ustoupil, nespouštěje z ní zrak.

"Mohlo by pomoci, kdyby se objevil Bratr," zašeptal Arkoniel.

"Víš, že ho nemůžu přinutit, aby přicházel a odcházel, jak se mi zlíbí..."

Najednou tu však Bratr byl. Bylo to jen na okamžik, tak dlouhý, aby stačil tiše, výsměšně zasyčet, až se jí zjezily chloupky na zátylku a na pažích; v tu chvíli však ucítila, že je s ním ještě někdo, a ve vzduchu ulpěla vůně čerstvě rozdrčených lístků. Rychle se ohlédla s nadějí, že zahlédne Lhel, ale byl to jen pocit přítomnosti a vůně.

Sheksu vypadal spokojeně. Obrátil se na Mahtiho a Arkoniela.

"Věř ti, protože žádný čaroděj Orěsky taková kouzla nedokáže," řekl Arkoniel. "Bratr ti právě udělal velkou službu."

"Ne Bratr; Lhel," řekla měkce. "Ráda bych věděla, jestli ji viděl."

"Vidí," oznámil jí Mahti. "Ona mluví pro tebe."

Sheksu znovu něco pověděl Mahtimu, ukázal na své lidi, kteří stáli kolem, a pak dolů na cestu ve směru, kterým mířili.

"Říká, můžete s lidmi jít, ale rychle," vysvětlil Mahti. "Pošle píseň o vás do další vesnice. Ti do další. Říká ne..."

Zamračil se a podíval se na Arkoniela, aby to vysvětlil.

"Sheksu ti zaručuje bezpečný průchod a předá tvůj příběh dál, ale nemůže slíbit, že budeš vítaná, jen že promluví ve tvůj prospěch."

Sheksu řekl něco dalšího a Arkoniel se mu poklonil. "Udělal na něj dojem to, jak jsi mu nabídl krev, a to, co z ní vyčetl. Říká, že máš přízeň jeho bohyně. Jestli dodržíš slovo, měla bys být v bezpečí."
"Jsem poctěna jeho důvěrou." Vzala z váčku zlatý sester a podala mu ho. Na minci byl vyražený Illiorův srpek a Sakorův plamen. "Pověz mu, že jsou to symboly mých lidí. Pověz mu, že ho považuji za přítele."
Sheksu minci přijal a promnul ji mezi prsty a pak řekl cosi, co znělo přátelsky.
"Udělal jsi na něho dojem," zabručel Arkoniel. "Zlato je tu velmi vzácné a ceněné."
Na oplátku jí Sheksu dal jeden ze svých náramků z medvědíků zubů a drápů.
"Dá ti sílu proti nepřítelům a označí tě jako přítele horského lidu," překládal Arkoniel.
"Pověz mu, že je mi ctí ho nosit."
Sheksu se s ní rozloučil a rychle zmizel mezi kameny.
"Teď jdeme rychle," řekl jí Mahti.
Tamír si nasadila zbroj a vyrazila k družiníkům.
"Zdá se, že to šlo dobře," zabručel Ki a podal jí zpátky meč.
"Ještě nejsme za horami."

46. Kapitola

N
irynova smrt a způsob, jakým čaroděj zemřel, zahaly Korinovo srdce jako příkrov. Vedl vojsko na východ, ale nedokázal setřást neblahou předtuchu.
Nalia Niryna zabila; vůbec o tom nepochyboval, navzdory zajímavému tvrzení, že jen vypadl. "Jsou snad všechny ženy v královské linii stížené kletbou šílenství?" otázal se Albena, když odnášeli Nirynovo tělo. Moriel následoval nosítka a kvílel nad svým bývalým pánem jako ženská.
"Ať je šílená, nebo ne, nosí tvé dítě. Co s ní budeš dělat?" zeptal se Alben.
"Nejen dítě. Děvčátko. Novou královnu. Přisahal jsem před Světloňošovým oltářem, že to bude má dědička. Proč jsem pořád prokletý?"
Než vyrazili, ptal se na to kněží, ale v Cirmě nezůstali žádní Illiorani a ostatní byli příliš vyděšení, než aby mu nabídli víc než prázdné ujišťování. Dalnanský kněz ho konejšil, že některé ženy zešílí během těhotenství, ale po porodu se zase uklidní, a dal mu kouzla, která vyléčí její mysl. Korin je po Tomaře poslal do věže.
Ve snech ho začala znovu pronásledovat Aliya a zrudná věc, kterou porodila. Občas byl zpátky u ní v porodní komnatě; jindy byla v posteli Nalia, nehezskou tvář zkroutenou v agónii, zatímco rodila další ohavnost.
Dřív ho po podobných nočních můrách vždycky uklidňovali Tanil a Caliel. Alben a Urmanis teď dělali, co mohli, a nosili mu víno, když slyšeli, že se probudil.
A pak tu byl Moriel. Čím byl Korin dál od Cirmy, tím víc se divil, proč vlastně nakonec souhlasil, že z něho udělá družiníka. Věděl přece, že je to Orunův výtvar a Nirynův lokaj.
* * *

Navzdory všem starostem mu bylo den ode dne lehčeji. S jistou mrzutostí si uvědomil, že se od Era zanedbával. Dovolil, aby ho žal a pochyby oslabily, a stal se příliš závislým na Nirynovi. Tělo měl pořád otužilé, ruku se zbraní silnou, ale duch mu nedostatkem užívání zeslábl. Poslední měsíce vypadaly velice tmavě, jako by nad pevností nikdy nezasvítilo slunce.
Otočil se v sedle a ohlédl se na tisíce mužů, které měl za zády.
"Je to skvělý pohled, že?" řekl mistru Porionovi a ostatním. Vypadal, že je na šiky jezdců i pěšáků hrdý.
Díky vévodovi Wethringovi a lordu Nevovi byl skoro každý šlechtic mezi Cirmou a Ilearnem buď s ním, anebo mrtvý či odsouzený k smrti. S těmi posledními se vypořádá později, jakmile se postará o Tobina a zmocní se Atyionu.
Tobin. Korin sevřel oči. Nejvyšší čas, aby se ho jednou provždy zbavil.
Korin viděl sám sebe jako příliš čestného, než aby si připustil, že se za jeho hněvem skrývá žárlivost - hořký, sžíravý spodní proud krmený vzpomínkami na vlastní selhání, v příkrém kontrastu s přirozenou chabostí malého bratránka.
Ne, nedovolí si myslet na to. Tyhle dny nechal za sebou jako chyby mládí. Tentokrát nezaváhá.
* * *

Opustili šíji a vyrazili na severovýchod k Colathu. Přišel déšť, ale nálada jednotek i družiníků zůstávala povznesená. Za pár dní budou na dohled Atyionu, na dosah všech skvělých zdrojů, které hrad měl - koní, sýpek i bohaté pokladnice. Neměl pro své lordy o moc víc než sliby; teď měli skoro na dosah skvělou kořist. Srovná Atyion se zemí a použije jeho bohatství k přestavbě Era do větší slávy.
Onoho odpoledne však jeden ze zvědů přiválal zpět na zpěněném koni, s dalším jezdcem těsně v závěsu.
"Ty jsi Boraesus, že?" řekl Korin, který v něm poznal jednoho z Nirynových hlavních špehů.
"Veličenstvo, přináším zprávy o princovi Tobinovi. Je na pochodu!"
"Kolik má lidí?"
"Snad pět tisíc? Nejsem si jistý. Ale nejde kolem pobřeží. Poslal vám naproti jiné síly pod velením lorda Tharina..."
"Tharin?" zavrčel Porion a zamračil se.
Alben se zasmál: "Tak Tobin na nás posílá svoji chuť? Nejspíš se konečně naučil utíkat si nos sám."
"Tharin sloužil v Družině tvého otce, Veličenstvo," připomněl mu Porion a vrhl na Albena varovný pohled. "Byl to nejudatnější kapitán vévody Rhia. Nepodceňoval bych ho."
"Je to jenom lest, Veličenstvo," vysvětloval špeh. "Princ jede tajnou cestou přes hory, aby vám ze západu vpadl do zad."

"Na to se ještě podíváme," zavrčel Korin.

Nařídil zastavit, povolal ostatní generály a přiměl posla, aby jim tyhle novinky zopakoval.

"To jsou skvělé zprávy! Pohríbíme ty mizerné zálohy jako příliv za bouře a vašim jménem dobudeme město!" zvolal Nevus, dychtivý pomstít otcovu smrt.

Korin se rozhlédl a ve všech očích viděl stejný lačný a pomstychtivý lesk. Už počítali kořist.

Zatímco Korin naslouchal všem argumentům, v duchu se úplně utišil a mysl se mu rozjasnila. "Lorde Neve, vezmeš pět setnin jízdy a sražíš se s východním vojskem. Sevři je mezi sebou a silami vévody Mora a rozdrť je. Přiveď mi lorda Tharina nebo přines jeho hlavu."

"Veličenstvo?"

"Atyion nic neznamená." Korin tasil Ghërilainin meč a zvedl ho vzhůru. "Skala může mít jen jednoho vládce, a to je ten, který drží tento meč! Předějte rozkazy; vyrazíme na západ rozdrtit prince Tobina a jeho vojsko."

"Dělíš své síly?" zeptal se tiše Porion. "Možná odsuzuješ Morovy lodě ke zkáze. Neexistuje způsob, jak jim teď dát vědět."

Korin pokrčil rameny. "Bude se o sebe muset postarat sám. Když padne Tobin, padne i Atyion. To je má vůle a vaše rozkazy. Okamžitě vyšlete zvědy na sever a na jih. Nechci, aby dostali Cimu nám před nosem. Manželka musí být ochráněna za každých okolností. To my prince překvapíme, pánové, a pak ho rozdrtime a jednou provždy skončujeme s tou přetvářkou!"

Generálové se hluboce uklonili a odjeli předat rozkazy.

"To bylo výborné, Veličenstvo," řekl Moriel a nabídl mu měch s vínem. "Lord Niryn by na tebe byl hrdý."

Korin se otočil a opřel špičku meče Morielovi o bradu. Ropucha zbledl o další odstín, ztuhl a hleděl na něj vyděšenýma očima. Měch s vínem spadl a vyhlí se na udupanou travu.

"Jestli chceš zůstat družiníkem, tak se už o něm přede mnou nezmíníš."

"Jak poroučíš, Veličenstvo," zašeptal Moriel.

Korin schoval meč a odkráčel, nedbaje jedovatého pohledu, který ho sledoval.

Porion si ho však všiml a vytáhl Morielovi ostrý políček za ucho. "Buď vděčný za královu trpělivost," varoval ho. "Tvůj pán je mrtvý, a kdyby záleželo na mně, už dávno bych tě utopil."

* * *

Caliel doufal, že Korina potká cestou, ale po procházejícím vojsku nebylo ani stopy. Jeli celou dobu až k silnici přes šíji, aniž ho zahlédli, a Caliel se od vesničanů, které minuli, dozvěděl, že se Korin obrátil zpět a vyrazil k jihu, aby se s Tamír setkal na západním pobřeží.

Ujeli ještě pár mil, než Caliel našel pošlapaná pole, zbrázděné cesty a hluboké koleje po těžkých vozech, které ukazovaly, že tudy prošlo vojsko.

"Proč šli na západ?" zeptal se Tanil. "Nic tam není."

"Nevím." Odmíchl se prohlédl si Tanila. Byl ještě pořád trochu zmatený, ale čím byli Korinovi blíží, tím vypadal šťastnější.

Není v stavu bojovat, měl bych ho vzít do Círny a někde ho tam nechat, aby byl v bezpečí. Když se však Tanil díval k západu, touha v jeho očích zrcadlila touhu Calielova vlastního srdce. Jsou Korinovi muži. Ať se děje cokoliv, jejich místo je po Korinově boku.

Přinutil se k úsměvu a pobídl koně do kroku. "Tak pojďme, ať je doženeme."

"Bude překvapený, až nás uvidí!" zasmál se Tanil.

Caliel přikývl a znovu zauvažoval, jak asi Korin přijme jeho.

47. Kapitola

C

esta přes hory trvala čtyři dlouhé, napjaté dny. Stezka běžela podél břehů chvátajících řek a vzhůru přes skalnaté průrvy, otevírající se do malých zelených údolí, kde se pásla stáda ovcí a koz. Byly tu stopy pum a medvědů a rysů v noci skučeli jako umírající ženy.

Jen v údolích mohla Tamír shromáždit celé vojsko, místo aby se táhli jako přetřhaný náhrdelník. Nikides jednoho dne odjel zpět a ohlásil, že mu trvalo dvě hodiny, než dorazil za poslední jednotku.

Zpráva o Tamířině příchodu je předcházela, jak Sheksu slíbil. Mahti každý den několikrát zmizel před ním a postranními stezkami mířil k ukrytým osadám. Ty, které byly vidět z cesty, tvořilo pár kamenných chatrčí se střechami z napnutých kůží. Obyvatelé se buď schovali, nebo utekli, ale mezi tichými chatrčemi se válel kouř z ohnišť, nad kterými se připravovalo jídlo, a toulala se tam stáda hus a hejna slepic.

Na Mahtiho radu nechávala Tamír u cesty blízko každé vsi dárky: mince, jídlo, provazy, malé nože a podobně. Občas také našli košíky jídla, které jim tu někdo nechal: tučné uzené kozí maso, páchnoucí sýry, lesní plody, houby a primitivní šperky.

"Slyší o tobě dobré," sdělil jí Mahti. "Vezmi dar nebo dáš urážku."

"To bychom nechtěli," řekl Nikides a znechuceně nakrčil nos, když s Lorinem prohlíželi obsah jednoho koše.

"Nebud' tak háklivý," zasmál se Ki, přezvukující kousek tuhého masa. Tamír si taky nějaké vzala. Připomnělo jí to jídlo, které jim dávala Lhel.

Tu a tam se na ně přišel podívat místní šaman nebo šamanka, ale byli opatrní i vůči Mahtimu a pozorovali vetřelce z dálky.

* * *

Když překročili nejvýše položený průsmyk a zamířili dolů k západnímu pobřeží, dostihl je déšť. Nad úzkými trhlinami visely těžké mraky a válela se mlha. Přívaly vody crčely dolů mezi kameny a místy proměňovaly stezku v potok, ve kterém jim nebezpečně ujížděly kameny pod nohama. Stromy tady byly jiné, stále zelené osiky a čím dál hustší křoviny. Liják se proměnil v jemný, vytrvalý déšť a brzy byli všichni promoklí až na kost. Tamír špatně spala, ve skromném úkrytu pod stromem, přitisknutá ke Kimu a Uně, aby se zahřála. Když se probudila, zjistila, že si kolem špičky její promáčené boty hrají na honičku dva mloci.

Další den procházeli kolem velké vesnice a viděli na vyvýšeném místě nad stezkou tři šamany: ženu a dva muže s oo'lu v pohotovosti.

Tamír přitáhla koně a zamířila stranou, v doprovodu Mahtiho, Arkoniela a Kiho.

"Znám tyhle," řekl Mahti. "Jdu."

"Ráda bych s nimi mluvila."

Mahti na ně zavola, ale oni se drželi stranou a dělali na něj jakási znamení.

"Ne, říkají, že mluví se mnou." Vyšel dopředu sám.

"Tohle je vyložené děsivé," zašeptal Ki. "Mám pocit, že nás pozoruje spousta neviditelných očí."

"Ale nezaútočili."

Mahti se za chvíli vrátil. "Neslyší o tobě. Bojí se tak mnoho lidí a jsou rozzlobení, že já s vámi. Říkám, že ty..." odmlčel se a na něco se Arkoniela zeptal.

"Nevědí, co si myslet o vojsku, které tudy prochází, ale neútočí na ně," vysvětloval Arkoniel.

Mahti přikývl a znovu se dali do řeči. "Říkám jim. Lhel taky říká. Jdete a oni pošlou dopředu píseň."

Když projížděli kolem, jeden ze šamanů začal hrát nízké bzučení.

"Myslel bych, že lidé tak daleko v horách nikdy žádného Skalana neviděli," řekl Rys, nespouštěje stísněný pohled z Retha'noi.

"Nevidí, ale slyší, jako ty slyšíš o Retha'noi," řekl Mahti. "Když keesa je..." znovu se zarazil, rozčileně zavrtil hlavou, otočil se a řekl něco Arkonielovi.

Čaroděj se zasmál. "Když děti zlobí, matky říkají: 'Buď hodný, nebo si pro tebe v noci přijdou blbí lidé.' Řekl jsem mu, že Skalane o nich říkají svým dětem totéž."

"Vidí, že máš skvělé lidi a neubližuješ a nepálíš. Budou si tebe pamatovat."

"Mohli by nám ublížit, kdyby chtěli?" zeptal se Ki, který také šamany ostražitě pozoroval.

Mahti důrazně přikývl.

* * *

Konečně stezka zamířila prudce dolů, zpátky do jedlových a dubových lesů, nad kterými visela mlha. Pátý den odpoledne se vynořili z nízko ležících mraků a vyhlédli na lesy a louky pod sebou. V dálce Tamír viděla temný obrys Osijského moře.

"Zvládli jsme to!" vykřikl Nikides.

"Kde je Remoni?" zeptala se Tamír.

Mahti ukázal přímo před sebe. Tamír se rozbušilo srdce. Nanejdvů jeden den pochodu a uvidí přístav. Ve snech stála s Kim nad ním, jen dech od polibku. Už ten sen nějakou dobu neměla, od Ařry.

A políbili jsme se, pomyslela si a v duchu se usmála, ačkoliv teď už celé dny nebyl na podobné věci čas. Uvažovala, jestli teď bude sen jiný.

"Myslíš na něco hezké?"

Mahti stál vedle jejího koně a zubil se.

"Ano," připustila.

"Podívej tam." Ukázal zpět k cestě, kterou přišli, a Tamír s úlekem spatřila na okraji hřebene řady tmavých postav, snad stovky, sledující, jak je dlouhý had vojáků míjí.

"Tvoji lidé bezpeční, jestli nezkusíš jít tu znovu," vysvětlil Mahti. "Bojuj bitvu a jdi do svojí země jinou cestou. Jižní cesta."

"Rozumím. Ale ještě nás neopouštíš, že ne? Nevím, jak najít Remoni."

"Vezmu tě a potom jdu domů."

"Víc nežádám."

* * *

Arkonielovi při pohledu na vzdálené pobřeží taky poskočilo srdce. Pokud jsou vize pravdivé - a pokud tohle tažení uspěje - brzy dojdou na místo, kde nakonec skončí své dny. Byla to podivná, ale vzrušující představa.

Jakmile se dostali z úzkého sevření hor, šlo se jim snadněji. Stezka byla dobře vyšlapaná a místy dost široká pro dva koně.

Znovu přišel a zase odešel déšť, ale té noci měli dost dřeva ke spálení a více pohodlí, než za celé dny předtím. Zatímco ostatní chystali oheň a připravovali večerní jídlo, Arkoniel odtáhl Tamír stranou, pod dub. Ki šel za nimi a sedl si blízko ní.

Arkoniel se pokusil neusmát. Oba se snažili skrývat to, ale něco se mezi nimi té noci v tvrzi změnilo. Už se na sebe nedívali jen přátelskýma očima, ale představovali si, že to nikdo jiný nevidí.

"Arkonieli, našel jsi Korinu?" zeptala se.

"Musím se o tom ujistit. Dovolíte mi oba, abych na vás seslal čarodějovo oko?"

"Ano," řekl Ki, očividně dychtivý to vyzkoušet.

Tamír byla jako obvykle méně nadšená. Arkoniel vždycky litoval, jak ji nešikovně vystrašil, když s ní to kouzlo tehdy poprvé zkusil. Nicméně napjatě přikývla.

Arkoniel seslal kouzlo a soustředil se na pravděpodobné cesty. "Aha! Tam." Natáhl k nim ruce.

* * *

Tamír sáhla k čarodějově dlani, připravená na nevyhnutelný nápor závratí, kterou zakoušela, kdykoliv se jí tímto způsobem pokoušel něco ukázat. I tentokrát to bylo stejné. Zavřela oči, než ji kouzlo vyneslo vzhůru.

Viděla rozlehlé území hluboko dole a vojsko tábořící u široké zátoky. Podél potemnělé pláně se táhlo moře strážních ohňů. "Tolik!" zašeptala. "A podívejte se na všechny ty koně! Tisíce. Můžeš mi říct, jak jsou od nás daleko?"

"Vypadá to jako Velrybí zátoka. Asi tak dva dny pochodu od místa, kam míříme. Možná méně."

"Už mohl být v Atyionu. Myslíš, že má zprávy o mém přesunu?"

"Ano, řekl bych, že ano. Na chvíli běžte. Rozšířím okruh pátrání."

Tamír otevřela oči a viděla Kiho, jak se na ni culí.

"Bylo to úžasné!" zašeptal a oči mu zářily.

"Je to užitečné," připustila.

Arkoniel si protřel oči: "Tohle kouzlo je dost namáhavé."

"Korin bude mít zvědy, kteří po nás pátrají," řekl Ki. "Neviděl jsi nějaké?"

Čaroděj se na něho křivě podíval: "Jsem rád, že jsem našel vojsko."

"To víme i bez kouzel," řekla Tamír. "Raději bychom sebou měli hodit, než se rozhodne najít si mě sám."

* * *

Daleko na východě seděl na koni Tharin a počítal standarty vojska roztaženého na pláni před sebou. Měl za zády dva tisíce mužů, ale Nevus jich měl nejméně dvakrát tolik. Narazil na ně před dvěma dny, asi den jízdy od Atyionu, a nijak ho nepřekvapilo, když Nevus odmítl jakékoliv jednání bez boje.

Tharin vytasil meč a zvedl ho do výše. Slyšel, jak mu v odpověď zazpívalo tisíc tasených mečů a zachrastily stovky toulců. Na druhé straně pláně udělal Nevus totéž co on.

"Budu se dívat, jak visíš vedle svého otce," zavrčel Tharin. Zvedl se v sedle a vykřikl: "Za Tamír a za Skalu!"

Vojsko mu zvolání vrátilo; vyrazili do útoku a jejich hlasy se hnaly plání jako příboj.

* * *

Tamír strávila následující den s několika družiníky jízdou podél řady vojáků, aby provedla inventuru svého vojska.

Někteří během studených mokrých nocí onemocněli a pár se jich zřítilo v průsmycích. Vyrovnaly se nějaké krevní msty a hrstka dalších prostě zmizela. Povídalo se, že je dostal horský lid, i když mnohem pravděpodobněji šlo o dezerci nebo nehody. Vinné měchy byly prázdné a přiděly se snižovaly.

Tamír se často zastavovala a promlouvala s kapitány i běžnými vojáky, naslouchala jejich starostem, slibovala, kořist a chválila vytrvalost. Na oplátku ji potěšila jejich věrnost a odhodlání dát věci do pořádku. Někteří byli až moc dychtiví a nabízeli, že jí přinesou Korinovu hlavu na kopí.

"Přineste mi ho živého a já vám ho zaplatím zlatem," říkala jim. "Jestli záměrně prolijete krev mého příbuzného, nedočkáte se ode mě žádné odměny."

"Vsadím se, že Korin v tom nedělá rozdíl," poznamenal Ki.

Tamír mu unaveně odpověděla: "Já nejsem Korin."

* * *

Čím víc se vzdalovali od hor, tím bylo tepleji. Byla tu spousta zvěře; vyslali lučištníky, aby doplnili ztenčující se zásoby vysokou, zající a tetřevy. Zvěďové nenašli stopy osídlení.

Pozdě odpoledne dorazili k pobřeží a Tamír si po tolika dnech ve vnitrozemí vychutnala příjemný mořský vzduch. Do skalnatého pobřeží se zakusovaly hluboké zálivy obklopené příkrými skalami i malé zátoky. K mlžnému obzoru se táhlo Osijské moře, posypané roztroušenými ostrovy.

Mahti se otočil k severu. Před nimi se mezi lesem a mořem táhla až do nekonečna otevřená travnatá pláň, na východě lemovaná lesem. Na loukách se pásli jeleni a z trávy vyráželi králíci, aby utekli z dosahu koní.

Krajina se zvedala, až se ocitli na travnatém mysu vysoko nad vodou. Na vrcholu cesty Tamír zadržela dech; poznala to místo ještě předtím, než Mahti ukázal dolů a řekl: "Remoni."

"Ano!" Byl tam dlouhý a hluboký přístav, chráněný dvěma nezaměnitelnými ostrovy.

Sesedla a vydala se k okraji útesu. Vody ležely stovky stop pod ní. Ve snech v nich viděla svůj odraz, ale to byla jen iluze. Ve skutečnosti byl u úpatí útesů rozlehlý travnatý prostor, místo přesně vhodné pro přístavní město a mola. Trik bude v tom postavit sjízdnou cestu k pevnosti nahoře nad přístavem.

Ki se k ní připojil: "Opravdu se ti zdálo o tomhle?"

"Tak často, že už jsem to zapomněla počítat," odpověděla. Kdyby se na ně nedívalo tolik očí, políbila by ho jen aby se ujistila, že Ki nezmizí a že se neprobudí.

"Vítej ve svém novém městě, Veličenstvo," řekl Arkoniel. "Myslím, že to ale bude chtít trochu práce. Nikde nevidím slušný hostinec."

Rys tam stál a vyhlížel proti mizícím paprskům. "Hm... Tamír? Kde jsou lodě faieů?"

V rozrušení, že to místo našla, tenhle důležitý detail přehlédla. Přístav dole byl prázdný.

* * *

Utábořili se tady a na sever a východ postavili hlídky. Jak Mahti slíbil, byla tu spousta dobré vody a na nějakou dobu dostatek potravy.

Trvalo několik hodin, než dorazilo celé vojsko, a opozdilci se troušili ještě další hodiny.

"Moji lidé jsou vyčerpaní, Veličenstvo," hlásil Kynan.

Jakmile dorazili Jorvai a Nyanis, řekli jí totéž.

"Povězte jim, že si zasloužili odpočinek," odvětila Tamír.

Po skrovné večeři sestávající z okoralého chleba, tvrdého sýra a hrstky scvrklých plodů prošla Tamír s Kim kolem ohňů a naslouchala chvástání vojáků před nadcházejícími boji. Ti, kteří měli čerstvé maso, se s ní dělili, a ona se jich na oplátku ptala na jména a odkud pocházejí. Nálada byla skvělá. Během pochodu se rozšířily zprávy, že královna viděla Remoni ve vizi, a vojáci považovali za šťastné znamení, že to místo opravdu existuje a že je sem zavedla. Když zamířili zpátky ke stanu, stál už ubývajícím měsícem vysoko na zamračeném nebi. Oheň jasně plál a kolem seděli její přátelé. Na chvíli se zastavila, ještě skrytá ve tmě, a znovu si ukládala do paměti usměvavé, veselé tváře. Viděla velikost Korinova vojska; za pár dní se možná nebudou mít čemu usmívat.

"Pojď," zamumlal Ki a položil jí ruku kolem ramen. "Myslím, že Nikovi zbylo ještě trochu vína."

Bylo to tak a teplo vína jí zvedlo náladu. Třeba mají hlad a bolavé nohy a jsou promočení, ale jsou tady.

Zrovna se chystala jít spát, když někde blízko zaslechla nízké, pulsující hučení Mahtiho píšťaly.

"Co to provádí?" zauvažoval nahlas Lutha.

Šli za zvukem a našli šamana sedět na skále, jak se zavřenýma očima hraje podivnou píseň. Tamír k němu tiše přistoupila. Píseň byla plná zvláštního stoupání a klesání tónu, skřehotání a vibrací, které jí připomínaly zvuky zvířat, provázané dohromady nekonečným proudem dechu. S písní se mísil křik nočních ptáků a vzdálený štěkot lišky, hlasy vojáků, zpěv a smích a občasné rozhněvané zaklení, ale necítila v ní magii. Poprvé po mnoha dnech se uvolnila, opřela se ramenem o Kiho a zadívala se na měsícem ozářené moře. Připadalo jí, skoro jako by tam byla a houpala se na vlnách jako list. Když píseň skončila, skoro spala vestoje.

"Co to bylo?" zeptal se tiše Ki.

Mahti vstal: "Píseň na rozloučení. Vedu vás do Remoni. Ted' jdu domů." Odmlčel se a podíval se na Tamír. "Udělám pro tebe léčení, než půjdu."

"Už jsem ti řekla, že žádné léčení nepotřebuju. Ale byla bych ráda, kdybys s námi zůstal. Brzy budeme tvůj um potřebovat."

"Nedělám boj jako vy." Mahti na ni upřel zrak; černé oči vypadaly zamyšleně. "Znovu se mi zdá o Lhel. Říká, nezapomeň na noro'shesh."

Tamír věděla, že to slovo znamená Bratra. "Nezapomenu. Ani na ni nikdy nezapomenu. Řekneš jí to?"

"Ona to ví." Vzal si ranec a odešel s nimi k ohni, aby se rozloučil s Arkonielem a ostatními.

Lutha a Barieus mu podali ruce.

"Dlužíme ti život," řekl Lutha. "Doufám, že se ještě setkáme."

"Jste dobří průvodci. Vedete mě k dívce, která byla chlapec, jak jsem řekl. Vedete ji k mým lidem. Jste přátelé Retha'noi." Otočil se k Arkonielovi a promluvil s ním vlastní řečí. Čaroděj se poklonil a něco mu odpověděl.

Mahti si dal píšťalu na rameno a začíchal: "Přijde víc deště." Když odcházel, suchá tráva pod jeho nohama ani nezašelestila a stíny mezi ohni ho brzy pohltily, jako by tady vůbec nikdy nebyl.

48. Kapitola

K

orinovi se o Tobinovi zdálo skoro každou noc a byl to pořád tentýž sen. Procházel hlavní síní v Círně nebo palácovými zahradami v Eru a před sebou zahlédl důvěrně známou postavu. Tobin se pokaždé otočil, výsměšně se na něj usmál a potom utekl. Rozzuřený Korin tasil meč a rozběhl se za ním, ale nikdy ho nechytil. Občas jako by ten sen pokračoval celé hodiny a Korin se probouzel napjatý a zpocený, ruku sevřenou kolem imaginárního jílce.

Tentokrát však byl sen jiný. Jel sám podél okraje vysokého útesu a Tobin na něj čekal v dálce. Když Korin pobídl koně, Tobin tam jen stál a smál se. Smál se jemu.

* * *

"Korine?"

Korin se probudil a našel nad sebou Urmanise. Ještě byla tma. Strážní ohně podél pobřeží vrhaly dlouhé stíny na plátno stanu. "Co je?" zasípal.

"Jedna ze skupin zvěďů na jihu našla Tobina."

Korin na něj chvíli hleděl a přemýšlel, jestli to pořád není sen.

"Jsi vzhůru, Kore? Říkám, že jsme našli Tobina! Je asi den pochodu na jih."

"Na pobřeží?" zamumlal Korin.

"Ano." Jeho společník se na něj divně podíval. Podal mu pohár ředěného vína.

Byla to vize, pomyslel si a obrátil do sebe ranní lektvar. Shodil přikrývky a sáhl pro boty.

"Prošel přes hory, přesně jak nám řekli," pokračoval Urmanis a podal Korinovi tuniku. "Jestli se pokusí pochodovat na Címu, můžeme ho tady snadno odříznout."

Vyhlédl otevřenou chlopni a viděl, že bude svítat. Porion a družiníci stáli a čekali na něj.

Korin se k nim připojil. "Už nebudeme sedět a čekat. Garole, ať trubači vzbudí tábor. Připravte se na pochod."

Panoš odběhl.

"Morieli, povolej mé šlechtice."

"Hned, Veličenstvo!" Ropucha odpěchal.

Korin dopil zbytek vína a vrátil pohár Urmanisovi. "Kde jsou zvědi, kteří ho našli?"

"Tady, Veličenstvo." Porion mu představil plavovlasého vousáče. "Kapitán Esmen, Veličenstvo, z domu vévody Wethringa."

Muž Korinovi zsalutoval. "Mí jezdcí a já jsme včera na pobřeží zahlédli velké vojsko, těsně před západem slunce. Sám jsem vyjel dopředu, a jakmile byla tma, prohlédl jsem si hlídky. Bezpochyby to je princ Tobin. Nebo královna Tamír, jak

mu teď říkají," dodal s úšklebkem.

Dorazil Wethring a ostatní šlechtici a Korin nechal zvěda opakovat hlášení. "Kolik má lidí?"

"Nejsem si jistý, Veličenstvo, ale zřetelně méně než vy. Většinou jsou to pěšáci, jen málo jezdců. Snad dvě stovky koní."

"Viděl jsi standarty?"

"Jen standartu prince Tobina, ale muži, které jsem slyšel, mluvili o lordu Jorvaiovi. Taky jsem slyšel, jak si stěžují, že mají hlad. Neviděl jsem žádné známky vozů se zásobami."

"To by vysvětlovalo, jak se tak rychle dostal přes hory," řekl Porion. "Ale byl hlupák, jestli přišel s tak malou podporou."

"Jsme dobře zásobení a odpočinutí," spokojeně uvažoval Korin. "Využijeme výhody. Shromážděte jízdu a dejte signál k rychlému pochodu."

Kapitán Esmen se znovu poklonil. "Odpusťte, Veličenstvo, ale musím říct ještě něco. Slyšel jsem zmínky o čarodějích."

"Rozumím. Ještě něco?"

"Ne, Veličenstvo, ale nechal jsem část mužů tam, aby donesli zprávu, kdyby vyrazil na sever."

"Výborně. Lorde Albene, dohlédněte, aby byl tento muž odměněn."

"Pošlete dopředu herolda, králi Korine?" zeptal se Wethring.

Korin se temně usmál: "Pohled na moji standartu je jediné varování, kterého se ode mne bratranci dostane."

* * *

Mahti měl ohledně počasí pravdu. Během noci se od moře přivalil mlhavý déšť, ztlumil strážní ohně a promáčel už tak vyčerpané vojáky. Barieus celý večer kašlal, i když se to snažil skrýt.

"Pojď si dnes večer lehnout do mého stanu," řekla mu Tamír. "To je rozkaz. Potřebuji tě zítra v pořádku."

"Díky," zaspal a dlaní udusil další zakašlání. Lutha ho znepokojeně sledoval. "Vezmi si moje přikrývky. Na hlídce je nebudu potřebovat."

"Ty by sis taky měla odpočinout, dokud můžeš," řekl Ki Tamír.

"Odpočinu si. Jenom ne hned. Musím mluvit s Arkonielem."

"Vím, kde je."

Zapálil louči a odvedl ji zpátky k útesům. Byli tam Arkoniel a Saruel, klečeli u vlastního ohně. Oba měli vpadlé oči, jak sesílali vyhledávací kouzla, a když se Tamír přiblížila, viděla, jak Arkoniel chraplavě kašle do rukávu.

"Ty jsi taky nemocný?" zeptala se ustaraně.

"Ne, to je jenom to vlhko," odpověděl, ale Tamír ho podezírala ze lži.

"Už jste zahlédli faie?" zeptal se Ki.

"Obávám se, že ne."

"Na tomhle moři začíná období bouřek," řekla Saruel. "Mohlo je to zavát z kursu."

"A co Tharin?" zeptala se Tamír.

Arkoniel si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Atyion není v obležení. To je všechno, co ti můžu říct. Lyan neposlala žádný vzkaz."

Tamír nemohla dělat nic jiného než čekat. Dovolila Kimu, aby ji odvedl zpátky do stanu, a pokusila se využít pár hodin k odpočinku. Promoklé oblečení a Barieův neustálý kašel ji bránily v hlubším spánku, takže jen neklidně dřímala. Vstala před rozbřeskem a našla svět zahalený v mlze. Pořád pršelo, studeně a vytrvale. Lorin a Tyrien byli venku na hlídce, schoulení pod pláští, a přikrmovali dřívím čadící oheň.

Tamír poodešla, aby ulevila svému měchýři. Pořád jí chybělo, že nemůže prostě rozepnout kalhoty. Aspoň ji mlha ušetřila nutnosti odcházet moc daleko.

Svět kolem byl šedý a černý. Dokázala rozeznat okraj útesu a tmavé stíny mužů a koní, ale všechno vypadalo nezřetelně jako snová krajina. Slyšela, jak lidé kolem ohňů reptají, mluví a kašlou. Na kraji útesu stály tři zahalené postavy.

"Dávejte pozor, kam šlapete," varovala ji jedna z nich, když se Tamír vydala k nim.

Arkoniel a lord Malkanus měli zavřené oči, ponoření v jakýmsi kouzlu. Kaulin stál s nimi a oba držel pod lokty.

"To děláš celou noc?" zeptala se tiše Tamír.

Kaulin přikývl.

"Ani stopa?" Dokázala odpověď uhodnout.

Lord Malkanus otevřel oči: "Je mi líto, Veličenstvo, ale pořád nevidím žádné známky lodí. Ale všude je mlha a je to velmi rozlehlé moře."

"To neznamená, že tam někde nejsou." Arkoniel si povzdechl a otevřel oči. "Ne že by na tom teď záleželo. Korin sbalil tábor. Už dřív jsem seslal okno. Pořád nedokážu zaostřit na Korina, ale podařilo se mi najít jeho generály. Mluví o přesunu na jih. Mám podezření, že ví, jak jsi blízko, a proto se tak nečekaně pohnul."

Tamír si přejela dlaněmi obličej a prohrábla špinavé vlasy, pokoušejíc se ignorovat kručení v břiše. "Tak to už nemáme moc času."

Odešla zpátky ke stanu, kde na ni čekali maršálové a ostatní. Ki jí podal pečenou křepelku, ještě horkou a na klacku, na kterém se pekla: "Dárek od jednoho z colathských mužů."

Tamír si utrhla kousek masa z prsou a podala mu ji zpátky: "Podělte se. Pánové, přichází Korin, je odsud sotva den cesty. Navrhují, abychom si vybrali místo a připravili se na něj, spíš než abychom mu jeli vstříc. Nyanis, Arkoniel a Družina pojedou se mnou. Ostatní svolujte jednotky a sdělte jim rozkazy. A varujte je, ať se drží dál od útesů, dokud se ta zatracená mlha nezvedne! Nemůžu si dovolit ztrácet další lidi kvůli nehodám."

* * *

Když vyjeli k severu, déšť se změnil v mrholení, zvedl se vítr a roztrhal mlhu kolem na cáry.

"Korin má na své straně početní převahu a velké množství jezdců. Musíme najít způsob, jak tu výhodu zmenšit," přemítala Tamír.

"Naši největší silou jsou lučištníci," poznamenal Nyanis.

"Co kdyby mistr Arkoniel vyčaroval to okno a vy byste na Korina střelila skrz, jako s Plenimarskými?" zeptala se Hylia.

Tamír se na ni zamračila: "To by bylo nečestné. Jsme příbuzní a válečníci a jako válečníci se setkáme na bitevním poli."

"Odpusťte, Veličenstvo," odpověděla Hylia a zrudla. "Mluvila jsem bez přemýšlení."

Za tábořištěm terén klesal a k útesům se táhl les, nechávaje mezi stromy a mořem sotva půl míle široký volný pás.

Kousek dál za malým potokem se země prudce zvedala.

Tamír sesedla a nechala koně napít. Půda byla měkká. Přeskočila potok, prošla se kousek podél něj a dupala. "Je to tu bažinaté. Jestli se sem Korinova jízda rozjede cvalet ze svahu, zřejmě nebudou mít dobrou oporu."

Přeskočila zpátky, znovu nasedla a odcválala s Kim a Nyanisem na kopec, aby se rozhlédli z vrcholku. Země za kopcem byla ztuhlá a suchá, kam až dohlédla. Les tu nebyl tak blízko. Z toho směru se volná plocha zužovala, čím dál člověk postupoval.

"Jestli zaútočí odtamtud, budou jako hrách v trychtýři," uvažovala. "Široká linie skončí ve shluku a stěsnaná, pokud Korin nezúží řady."

"Kdybyste pochodovala ze severu, vypadalo by to jako dobré místo, kde zaujmout postavení," řekl Nyanis. "Měla byste výhodu výšky."

"To je ale dobré k obraně. My je musíme nalákat dolů na nás."

"Korin si nebude dělat moc starostí s útokem na pěchotu," prohlásil Ki. "A taky je slušná šance, že prorazí naše řady, jestli má tolik mužů, jak říkáš, Arkonieli."

"To je přesně to, co si bude myslet," řekla Tamír a už to v duchu viděla. "Potřebujeme herolda a ježky."

49. Kapitola

K

orin se s jízdou obrátil k jihu, podél pobřeží Osijského moře, zahaleného v šedých mracích, a nechal za sebou pěchotu s rozkazem, aby ho rychle dohnala.

Drželi se na dohled moře a jeli rychle celý den. Projížděli travnatými pláněmi a vyhýbali se hlubokému lesu.

"Tahle země vypadá bohatě," poznamenal Porion, když zastavili u říčního brodu, aby napojili koně.

Korin si však nevšímal úrodné půdy ani zásob stavebního dříví. Upíral oči dopředu a v duchu už viděl bratrancův příznak. Po všech těch měsících nejistoty a odkladů bylo skoro neuvěřitelné, že se Tobinovi konečně postaví a jednou provždy rozhodne o osudu Skaly.

Zhruba uprostřed odpoledne se první zvědové vrátili se zprávou o Tobinově vojsku.

"Přesunuli se o pár mil na sever, Veličenstvo, a zdá se, že na vás čekají," sdělil mu jezdec.

"To bude práce jeho čarodějů," řekl Alben.

Korin zachmuřeně přikývl. Jak to, že Niryn a jeho spolek nebyli nikdy takhle užiteční?

Už se chystali znovu vyrazit, když Korin zaslechl jezdce, cválajícího tryskem zezadu. Muž ho pozdravil a přitáhl otěže.

"Veličenstvo, na konci oddílu jsme zajali dva jezdce. Jeden z nich tvrdí, že je váš přítel, lord Caliel."

"Caliel!" Korin se chvíli skoro nemohl nadechnout. Caliel, a tady? Viděl, jak se jeho údiv zrcadlí na tvářích zbývajících družiníků, kromě Moriela, který se tvářil znepokojeně.

"Prosí vás o shovívavost a abyste se setkal s ním a s mužem, kterého vám přivedl," řekl posel.

"Hned mi je přiveďte!" rozkázal Korin a žasl, co mohlo Cala přivést zpět. Nedočkavě přecházel tam a zpátky, pěsti sevřené za zády, zatímco ho Alben s ostatními mlčky pozoroval. Je to snad nějaký Tobinův trik, poslal ho snad zpět jako špeha? Co si myslel, že by teď ještě mohl získat? Korin si neuměl představit, proč by jinak Caliel riskoval popravu a vracel se. Snad pro pomstu? Ale za těchto okolností to byla prostě sebevražda.

Zanedlouho se přiblížila eskorta a Korin uprostřed rozeznal Calielu, jedoucího s rukama svázanýma před sebou. Vedle něj jel ještě někdo. Když se přiblížili, Korin šokovaně zalpal po dechu a srdce se mu sevřelo. "Tanil?"

Eskorta se zastavila a čtyři muži sundali vězně ze sedel a odvedli je k místu, kde stáli a hleděli Korin a ostatní. Caliel se mu vyrovnaně podíval do očí a klekl na jedno koleno.

Tanil byl bledý a hubený. Vypadal strašně zmáteně, jakmile však zahlédl Korina, nádherně se usmál a pokusil se vyrazit k němu. Stráže ho zastavily.

"Můj pane, našel jsem tě!" vykřikl a snažil se vyprostit. "Princi Korine, to jsem já! Odpusť mi - ztratil jsem se, ale Cal mě přivedl zpátky!"

"Pusťte ho!" rozkázal Korin. Tanil se k němu rozběhl, padl na kolena a svázanýma rukama se chytil jeho boty. Korin rozvázal provaz a nešikovně ho objal kolem ramen. Tanil se smál a plakal zároveň a znovu a znovu se omlouval.

Korin se podíval za něj a viděl, jak se na ně Caliel se smutným úsměvem dívá. Byl taky bledý a špinavý a zdálo se, že je na pokraji zhroucení, ale usmíval se.

"Co tady děláš?" zeptal se Korin, který pořád ještě úplně neovládal hlas.

"Našel jsem ho v Atyionu. Neměl by klid, dokud by se k tobě nevrátil, tak jsem ho přivedl."

Korin se vysvobodil z Tanilova objetí a přešel k němu. Cestou tasil meč.

Caliel neucukl a neukázal ani nejmenší strach, jen se dál díval na Korina.

"Poslal tě Tobin?"

"Ne, ale nechala nás se ctí odejít, i když věděla, že se vrátíme k tobě."

Korin položil ostří Calielovi pod bradu. "Takhle o něm se mnou nebudeš mluvit, rozumíš?"

"Jak si přeješ, můj pane."

Korin o pár coulů sklonil meč. "Proč ses vrátil, Cale? Pořád máš být podle rozkazu popraven."

"Tak mě zabij. Udělal jsem, kvůli čemu jsem přišel. Jenom - prosím, buď laskavý k Tanilovi. Vytrpěl si už dost, pro lásku k tobě." Než domluvil, zněl jeho hlas chraplavě a dutě a kolena se mu třásla. Korin si vzpomněl na bičování, které měl Cal za sebou, a žasl, že to vůbec přežil. Tenkrát mu na tom nezáleželo. Ted' cítil, jak se v něm probouzí hanba.

"Rozvažte ho," rozkázal.

"Ale Veličenstvo..."

"Řekl jsem, rozvažte ho!" vyštěkl Korin. "Přineste jim jídlo a víno a něco slušného na sebe."

Caliel si promnul zápěstí, ale zůstal klečet. "Nic nečekám, Korine. Jen jsem ho chtěl přivést zpátky."

"I když jsi věděl, že tě nechám pověsit?"

Caliel pokrčil rameny.

"Komu jsi oddaný, Calieli?"

"Pořád ještě o mně pochybuješ?"

"Kde jsou ostatní?"

"Zůstali v Atyionu."

"Ale ty ne?"

Caliel se na něj znovu zpřímá podíval: "Jak bych mohl?"

Korin chvíli stál a zápasil s vlastním srdcem. Nirynova obvinění proti Calielovi teď vypadala tak prázdná. Jak mohl věřit takovým věcem?

"Budeš mi přísahat? Budeš mě následovat a přijmeš mé velení?"

"Vždycky jsem ti patřil, Veličenstvo. A vždycky budu."

Jak mi to můžeš odpustit? přemítal Korin s úžasem. Natáhl ruku, vytáhl Calielu na nohy a zachytil ho, když se mu podlomila kolena. Cal mu připadal hubený a křehký a slyšel potlačené zasténání, když ho objal. Chomáčky vlasů po uřezaných copech působily jako výsměch.

"Je mi to líto," zašeptal Korin, aby ho mohl slyšet jen Caliel. "Moc líto."

"Ne!" Caliel stiskl Korinova ramena. "Odpusť mi, že jsem ti dal důvod, abys o mně pochyboval."

"Je to zapomenuto." Potom stroze řekl všem, kteří civěli na to divadlo: "Lord Caliel si odpykal trest. On a Tanil jsou znovu družiníky. Albene, Urmanisi, dohlédněte na své bratry. Udělejte jim pohodlí a najděte zbraně."

Ostatní opatrně pomohli Calielovi usadit se u vody. Tanil zůstal s Korinem, ale očima pořád bloudil ke Calielovi. Moriel se potuloval poblíž a Korin viděl čirou nenávist, s jakou se na něj Cal díval, i tu, jakou mu Moriel oplácel. "Morieli!" obořil se na něj. "Běž dohlédnout na koně."

50. Kapitola

T

amír od úsvitu všechny neúnavně honila, aby se připravili na Korinův příjezd, a Ki se držel u ní. Uprostřed dne se mlha zvedla, ale mraky visely nízko a vítr byl velmi vlhký, takže jim šaty neschly a ohně skomíraly a hasly. Lučištníci si kontrolovali luky, natahovali uvolněné tětiny a promazávali je voskem.

Celé vojsko se přesunulo severněji a shromáždilo se na kraji otevřeného prostranství, které vybrala. Ki a několik Nyanisových nejlepších střelců si vzali luky na vrchol kopce a stříleli k vlastnímu vojsku, některé obloukem, jiné přímo, aby si vyzkoušeli dostřel. Ostatní družiníci označili, kam šípy dopadly, a Tamír plánovala postavení svých linií.

"Korin má za sebou stejné lekce jako my," užíral se Ki, když se k ní vrátil. "Nemyslíš, že se bude divit, proč mu dáváš výhodu?"

Tamír pokrčila rameny: "Zaujmeme pozici a nehneme se, dokud k nám nepřijde."

Shromáždila velitele u potoka, vzala dlouhý klacek a načrtla plán do měkké hlíny. "Musíme ho přilákat."

Poslala zákopníky, aby se s krumpáči pustili do práce a vykopali příkopy a jámy, kam by popadali útočící koně, zatímco ostatní kopali kolem potoka menší strouhy, aby se voda rozlila a ještě víc změkčila půdu. Lučištníci vyrazili do lesa otesat kůly.

Jak uběhlo dopoledne a přišlo odpoledne, všiml si Ki, že se Tamír často ohlíží k jihu, k pozorovatelnám nad Remoni. Pořád žádné zprávy o příjezdu faieů.

Právě mluvili se zákopníky, když nějaký muž za nimi vykřikl a ukázal na kopec. Ki zahlédl jezdce. Vetřelec se otočil a odcválal z dohledu.

"To bude Korinův zvěd," řekl Ki.

"Máme jet za ním, Veličenstvo?" volal Nyanis.

Tamír se ušklíbla: "Ne, nechte ho jít. Ušetřil mi starost s poslem. Nikide, přines pero a pošli pro herolda. Lutho, ty a Barieus zajedete zpátky k pozorovatelnám. A řekněte Arkonielovi, že s ním chci mluvit."

"Vedou si dobře," zašeptal Ki, když se dvojice vyšvihla do sedel a odcválala. Lutha ráno nechal Kiho, ať se mu podívá na rány na zádech. Docela dobře se hojily, ale během dlouhé tvrdé jízdy přes hory se pár hlubších otevřelo a začalo znovu krváčet. Barieovi se nedařilo o nic lépe. Oba však byli houževnatí a tvrdohlaví jako vždycky a raději by snesli další bičování, než aby si stěžovali.

Tamír se za nimi taky podívala. "Korin je hlupák."

* * *

Když se Korin přiblížil k Tobinově linii, slunce už se utápělo za mraky. Caliel byl pořád slabý, ale trval na tom, že pojede

s nimi. Tanil byl sice po tom, co mu Plenimarští udělali, trochu prostoduchý, ale tvrdohlavý zůstal stejně jako předtím. Korin dal pokyn k zastavení a vyjel s Wethringem a jeho stráží dopředu, aby zhodnotili pozici.

Když přešel vrchol, viděl Tobinovo vojsko rozložené asi tak míli odtud, mezi lesem a útesy.

"Tolik," zamumlal, pokoušeje se odhadnout počet. V šeru to bylo těžké, když byli navíc tak shluknutí pohromadě, ale bylo jich víc, než čekal.

"Ale málo koní," řekl Porion. "Jestli se usadíš tady nahoře, budeš mít výhodu."

* * *

"Tamír, podívej se," řekl Arkoniel a znovu ukázal na kopec.

Navzdory dešti věděla Tamír, že je to Korin - podle toho, jak seděl na koni, a podle standarty, která se vedle něj třepotala ve větru. Rozeznala u něj i Calielu. Bez uvažování zvedla ruku a zamávala na ně. Věděla, že ji Korin neuvidí, pěšáka mezi ostatními, ale přesto ji zabolelo, když otočil koně a zmizel za vrcholem. Zavřela oči; shluk protichůdných emocí hrozil, že ji přemůže. Při vzpomínce na všechny ty šťastné dny ji zasáhl žal a vina. Proč se muselo stát tohle! Čísi teplá dlaň našla její. Vzhledla a uviděla Arkoniela, těsně vedle sebe, jak ji chrání před pohledem ostatních.

"Klid, Veličenstvo," zašeptal a chápavě se usmál. Cítila, jak se jí vrací síla, jen si nebyla jistá, jestli jí pomáhá jeho magie nebo přátelství.

"Ano. Děkuju." Narovнала ramena a mávla na herolda opodál. "Můj bratranec princ Korin dorazil. Odnese poselství a vrát' se s odpovědí."

* * *

Korin a jeho generálové seděli na koních na okraji lesa a sledovali, jak se jízda rozprostírá přes travnatou pláň nad mořem. V dálce sjel z nízkých mraků nad vodou rozebraný blesk. Po chvíli se ozvalo vzdálené zadunění hromu.

"Tohle není počasí pro boj, a navíc přichází noc," radil Porion.

"Máš pravdu. Dej rozkaz k utáboření."

Ze sbírajícího se šera se vynořil osamělý jezdec v bílém a modrém plášti herolda a držel vysoko zvednutou bílou hůl.

Alben a Moriel mu vyjeli naproti a eskortovali ho ke Korinovi.

Herold sesedl a hluboce se Korinovi uklonil. "Přináším dopis od skalské královny Tamír, jejímu milovanému bratranci Korinovi z Era."

Korin se na něho zamračil: "Co chce ta falešná královna říct?"

Herold vytáhl dopis z pláště. "Mému bratranci Korinovi od Tamír, dcery Ariani, z pravé skalské královské linie. Bratranče, stojím připravena s tebou bojovat, ale věz, že ti dávám tuto poslední nabídku na amnestii. Odlož hněv a zbraně. Vzdej se nároku na trůn a buďme znovu přáteli. Dávám ti nejposvátnější přísahu, při Sakorovi, Illiorovi a Čtveřici, že ty, tvá manželka i dítě budete chováni v náležité úctě na mém dvoře jako královští příbuzní. Šlechticům, kteří tě následují, zaručuji shovívavost a ponechám jim země i tituly. Vyzývám tě, bratranče, odlož svůj nezákonný nárok a dovol, ať mezi námi zavládne mír."

Herold mu podal dopis. Korin ho vyškubl a přidržel nad ním cíp pláště, aby ho uchránil před deštěm. Bylo to Tobinovo písmo i pečeť. Podíval se na Calielu, čekal nějaký komentář, ale přítel jen odvrátil zrak a mlčel.

Korin zavrtěl hlavou a nechal pergamen upadnout na zem. "Odvez zpět tuto odpověď, herolde. Pověz mému bratranci, že se s ním střetnu zítra za úsvitu meč proti meči. Všichni, kdo bojují v jeho jménu, budou označeni za zrádce a zbaveni všech držav, titulů i života. Bez milosti. Pověz mu také, že jsem přišel bez čarodějů. Jestli je čestný, nepoužije proti mně ty své. A konečně mu předej dík za to, že dovolil lordu Calielovi a mému panoši vrátit se ke mně. Bojují po mém boku. Pověz mu, že je to vzkaz od skalského krále Korina, syna Eriova, vnuka Agnalain."

Herold zopakoval vzkaz a odešel.

Korin si kolem sebe přitáhl plášť a otočil se k Porionovi: "Předej rozkaz postavit stany a podávat horké jídlo. Dnes si odpočineme v suchu."

* * *

Tamír shromáždila před svým stanem maršály a kapitány, aby vyslechli Korinovu odpověď. Když herold skončil, všichni chvíli mlčeli.

"Cal není ve stavu bojovat!" vztekal se Lutha. "A Tanil? Co si Korin myslí?"

"To není v našich rukou," povzdychla si Tamír, stejně jako on zděšená představou, že se s nimi střetne v boji. "Přeju si, abych je zamkla v Atyionu, než tohle skončí."

"Ani jednomu z nich by se to nezamlouvalo," odvětil Rys. "Jsou tam, kde chtějí být. Ostatní je na Sakorovi."

"Věříš tomu, co říká - že s sebou nemá čaroděje?" zeptala se Arkoniela. "Neumím si představit, že by nechal Niryna doma."

"Nikde jsme ho nezahledli, ani žádná kouzla kolem Korina, kromě těch ochran, které má už celé měsíce," odpověděl Arkoniel. "Počkej! Nechceš přece přistoupit na jeho podmínky?"

"Ano."

"Tamír, ne! Už tak má přesilu..."

"Kolik toho doopravdy můžete udělat?" zeptala se a rozhledla se po čarodějích. "Nezapomněla jsem, co jste pro mě udělali v branách Era, ale sám jsi mi říkal, že vás ten jeden velký útok stál veškerou spojenou sílu. Viděla jsem, jak tě to vyčerpalo."

"Ale co cílený útok, jaký jsme podnikli při druhém nájezdu?"

"Nabízíš mi, že pro mě Korina zavraždíš na bitevním poli?" V následném tichu zavrtěla hlavou. "Ne. Tak korunu nevyhrají. Vy čarodějové jste mi už tak velmi pomohli. Bez vás bych tu vůbec nebyla. Ale Illior si vyvolil mě, válečnici. Utkám se s Korinem čestně a čestně zvítězím, nebo prohrám. Dlužím to skalským bohům, abych smazala hříchy svého strýce."

"A co když o čarodějích lže?" naléhal Arkoniel.

"Pak padne hanba na jeho hlavu a můžete dělat, co uznáte za vhodné." Vzala ho za ruku. "Příteli, v žádném ze snů a vizí, které jsem měla, jsem se neviděla vítězit s pomocí magie. 'Krví a trápením,' řekla věštkyně. Korin a já jsme vyrostli spolu jako válečníci. Bude jen správné, když si to vyřídíme naším způsobem."

Tamír tasila meč a zvedla ho před ostatními do výše. "Zítřka hodlám tuhle čepel vyměnit za Ghërilainin meč. Herolde, řekni princovi Korinovi, že se s ním utkám za úsvitu a prokážu svůj nárok."

Muž se poklonil a odkráčel ke koni.

Tamír se znovu rozhlédla po ostatních. "Povězte mým lidem, aby si odpočinuli, jestli můžou, a aby obětovali Sakorovi a Illiorovi."

Když ji pozdravili a rozešli se, naklonila se ke Kimu a zašeptala: "A modli se k Astellovi, aby k nám přivedl ty zatracené lodě z Gedre!"

* * *

Saruel a Malkanus odtáhli Arkoniela od strážního ohně, aby si s ním promluvili v soukromí.

"Opravdu chceš, abychom stáli naprázdno poblíž?" nevěřicně se zeptala žena z Khatme.

"Slyšela jsi, co řekla. Sloužíme královně. V tomhle se jí nemůžu protivit, nezáleží na tom, jak se cítím. Musí Třetí Orěsce věřit. Nemůžeme proti Korinovi použít kouzla."

"Pokud je on nepoužije proti ní. Tak jsem ji pochopil," řekl Malkanus.

"Snad," souhlasil Arkoniel. "Ale i tak, jak správně podotkla, nemáme dost sil na to, abychom způsobili víc než chvilkové potíže."

"Mluv za sebe," zamumlala temně Saruel.

* * *

Vozy s jídlem a výstrojí dorazily při setmění a Korin rozkázal, aby mužům rozdělili víno. Té noci s generály a družiníky hodovali u hřejícího ohně, dělili se o chléb přivezený ze severu a pečenou zvěřinu, a přitom probírali strategii.

"Je to, jak jsem si myslel," řekl mu Porion. "Tobin nemá slušnou jízdu. Jsi silnější, měl bys být schopný prorazit jejich linie a zničit je."

"Rozprášíme je jako hejno kuřat," přísahal Alben a zvedl pohár na pozdrav Korinovi.

Korin se dlouze napil z vlastního, pokoušeje se otupit strach, číhající hluboko v srdci. V Eru to bylo stejné, ale on si představoval, že tentokrát to bude nějak jinak. Nebylo. Útroby mu povolovaly při představě, jak útočí dolů z toho svahu, a když zrovna nepil, rukama pevně svíral pohár, aby nebylo vidět, jak se mu třesou. Ted', když se ta chvíle blížila, užíraly ho vzpomínky na předchozí selhání a hrozily, že ho znovu zahanbí. Drzá jistota Tobinova poselství sežehla jeho pychu.

Poprvé po velmi dlouhé době nedokázal zahnat vzpomínky na tu noc v Eru, kdy se situace zhoršovala a otec, který ležel zraněný, k sobě povolal Tobina, ne vlastního syna - vložil důvěru v toho kluka raději než v něj. Byl to důkaz toho, čeho se Korin vždycky bál, a otcovo chladné odmítnutí předat mu velení, zatímco byl Tobin pryč, přede všemi zpečetilo jeho hanbu.

Otec zemřel, nejlepší generálové padli a nezbyla mu jiná možnost než svěřit se Nirynovi, utéct a nechat Tobina znovu triumfovat.

Kdysi by se možná svěřil Calovi, ale přítel mlčel a byl bledý, a když herold předával Tobinův vzkaz, Korin viděl v Calielových očích nefalšovanou bolest.

Když se rozešli uložit ke spánku, odtáhl ho stranou. "Niryn se tak úplně nemýlil, že? Pořád máš Tobina rád."

Caliel pomalu přikývl: "Ale moje láska k tobě je silnější."

"A jestli ho potkáš na bojišti?"

"Budu pro tebe bojovat proti komukoliv," odpověděl Caliel a Korin slyšel, že mluví pravdu. Při vzpomínce na Calova zkrvavená záda ho to bodlo jako nůž.

Šel si lehnout jen ve společnosti Tanila, a ten skoro ihned upadl do vyčerpaného spánku. Korin přemýšlel, jak by ho přesvědčil, aby zítřka zůstal stranou. Nebyl ve stavu bojovat.

Jedinou útěchou mu bylo víno. Jen to dokázalo zahnat pocit hanby a strach, nebo je aspoň utopit v teplé otupělosti. Nedovolil si však opít se. Byl dost zkušený pijan, aby věděl, kolik musí vypít, aby udržel strach na uzdě.

51. Kapitola

T

amír a její vojáci strávili na pláni neklidnou noc. Od moře se znovu valila mlha, tak hustá, že zakrývala měsíc a skoro nebylo vidět od jednoho strážního ohně k druhému. Eyoli k nim proklouzl lesem z Korinova tábora. Přežil mezi vojáky tak dlouho, že s nimi dojel až sem. Přinesl nejen hrozivé potvrzení počtu mužů na Korinově straně, ale i zprávu, že se Caliel i Tanil chystají bojovat.

"Tanil ještě nemůže být dost silný," zamumlal Ki. Lutha si však s Tamír vyměnil smutný, chápavý pohled. Ted' Tanila od Korina odloučí jen smrt.

* * *

Tamír, zabalená v provlhlých pokrývkách, sebou neklidně házela, polapená v mlhavých snech o skalnatém místě ze své vize. Byla tam také mlha. Dokázala rozeznat tmavé skvrny, pohybující se kolem ní, ale nepoznávala, kdo to je. S trhnutím se probudila a pokusila se posadit, zjistila však, že na ní obkročmo sedí Bratr a drží ji na zemi ledovou rukou, kterou jí svírá hrdlo.

Sestra, zasyčel a potměšile se na ni díval. Má sestra s pravým jménem. Tlak na krk zesílil. Ta, která mě nepomstí.

"Poslala jsem ji pryč!" zalapala Tamír po dechu.

Skrz závoj tančících barevných hvězd viděla, že je nahý, vyzábělý a špinavý a kolem obličeje má zcuchanou zmrštinu vlasů. Jizva na hrudi byla pořád otevřenou ránou. Cítila, jak jí na břicho kape studená krev, prosakuje košili a mrazí ji na kůži. Přejel ledovým prstem po její jizvě. Dnes budu s tebou. Nenechám si to upřít.

Zmizel a Tamír se namáhavě posadila, třesoucí se po celém těle a lapající po dechu. "Ne," zasípala a třela si hrdlo.

"Vlastní bitvy budu bojovat sama, zatraceně!"

Vchod do stanu na okamžik zahalil stín a dovnitř strčil hlavu Ki. "Volala jsi?"

"Ne, jenom... jenom zlý sen," zašeptala.

Klekl si vedle ní a odhrnul jí vlasy z čela. "Neleze na tebe nemoc? V táboře je horečka."

"Ne, to je jenom ta mizerná mlha. Doufám, že se zítra vyjasní." Zaváhala, ale pak se svěčila. "Byl tu Bratr."

"Co chtěl?"

"Pořád to samé. A řekl, že dnes bude se mnou."

"Už dřív ti pomohl."

Kysele se na něj podívala. "Když se mu to hodilo. Nechci jeho pomoc. Tohle je můj boj."

"Myslíš, že by mohl jít po Korinovi, jako šel po Orunovi?"

Tamír si prohlédla stíny, jestli v nich démon není. Při vzpomínce na Orunovu smrt se jí dělalo zle.

"Korin je koneckonců Eriův syn a zaujal tvé místo."

"Nemá nic společného s tím, co se stalo Bratrovi." Odhodila příkrývky a sáhla po propoceně tunice. "Můžu klidně vstát. Chceš si chvíli zdřímnout?"

"Nemohl bych, i kdybych to zkusil." Stáhl si z opasku splasklý měch na víno a zatřásl jím, až obsah zašplouchal. "Je to mizerné víno, ale zahřeje tě."

Dlouze se napila a ušklíbla se. Víno bylo příliš dlouho v kůži, ale trochu otupilo bodavý hlad.

Přešla k otevřenému chlopní a vyhlédla na moře strážních ohňů v dálce. "Musíme vyhrát, Ki. Unavila jsem je, když jsme šli přes hory, a vysloužili si jenom prázdné žaludky. U Plamene, doufám, že jsem neudělala chybu, když jsem je sem zatáhla."

Ki jen stál za ní a díval se jí přes rameno. "Korin může mít víc mužů, ale my máme víc co ztratit. Všichni muži a ženy, co jsou dnes tady venku, vědí, že buď zvítězíme, nebo zemřeme." Znovu se zazubil. "A já vím, čemu bych dal přednost." Tamír se otočila, postrčila ho o krok do stanu a nešikovně ho políbila na neoholenou tvář. Měl drsnou kůži a na rtech jí zbyla chuť soli. "Nezemři. To je můj rozkaz."

Když se jejich rty znovu setkaly, pevněji ho objala kolem pasu, pohlcená příjemným teplem, které nemělo nic společného s mizerným vínem. Teď už jí připadalo skoro přirozené, že ho líbá.

"Slyším a poslechnu, Veličenstvo," odpověděl měkce. "Pokud mi to slíbíš i ty." Ustoupil o krok a trochu ji postrčil směrem ven. "Pojď se posadit k ohni. Tady se budeš jenom trápit."

Většina družiníků se dělila s panoši o pláště, aby si udrželi teplo. Toužila udělat totéž a dřív by nezaváhala. Ještě rozehřátá polibkem se teď před ostatními cítila příliš rozpačitě.

Byli s nimi Hain, lord Malkanus a Eyoli.

"Kde jsou ostatní?" otázala se.

"Kaulin pracuje s léčiteli," odpověděl Eyoli. "Arkoniel a Saruel pořád vyhlíží aurénské loď."

Barieus dřímá Luthovi na rameni. Zavrtěl se, sípavě zakašlal a posadil se, mrkaje jako sova.

"Máš horečku?" zeptala se Tamír.

"Ne," odpověděl až příliš rychle Barieus a znovu zakašlal.

"Mezi jednotkami se šíří chřipka," řekl Nikides. "Těch pár drysiánů, které máme, je pořádně přepracovaných."

"Slyšela jsem řeči, že je to nějaká nemoc, kterou na nás seslal horský lid," zmínila se Una.

"Typické!" ušklíbl se Ki.

Tamír se znovu podívala ke strážním ohňům. Příliš mnoho nocí v dešti a příliš málo jídla. Jestli zítra prohrajeme, možná už nebudeme mít sílu bojovat znovu.

* * *

Čerstvá bríza ohlásila nadcházející úsvit, ale slunce zůstalo ukryté za hradbou černých mraků.

Tamír shromáždila čaroděje, maršály a kapitány a vykonala poslední oběť. Arkoniel se k nim připojil. Po faieích pořád ani stopy.

Všichni pokropili zem sedlinou z vinných měchů a naházeli do ohně voskové koně a další obětiny. Tamír přidala hrst sovích per a velký balíček kadidla, které jí dal Imonus.

"Illiore, jestli je tvá vůle, abych vládla, dej nám dnes vítězství," modlila se, zatímco z ohně stoupal bílý kouř.

Když modlitby skončily, Tamír se rozhlédla po přepadlých tvářích. Někteří z nich, jako vévoda Nyanis a muži z Alestunu, ji znali od dětství. Jiní, jako Grannia, ji následovali jen pár krátkých měsíců, ale ve všech obličejích viděla stejné odhodlání.

"Nedělejte si starosti, Veličenstvo," řekl Jorvai, který si její zájem špatně vyložil. "Známe terén a vy máte na své straně bohy."

"S tvým svolením, Veličenstvo, moji čarodějové a já jsme připravili pár kouzel, která vás dnes pomůžou ochránit. Pokud si ovšem nemyslíš, že bys tím porušila slib Korinovi."

"Slíbila jsem, že nepoužiji magii přímo proti němu. Myslím, že tohle se nepočítá. Do toho."

Čarodějové zašli ke všem maršálům a družiníkům a sesílali kouzla, zajišťující zbroj a krotící hlad, který všem svíral útroby. Pro kapitány udělali totéž.

Arkoniel přešel k Tamír a zvedl hůlku, ale královna zavrtěla hlavou. "Mám veškerou ochranu, kterou potřebuji. Nech si

sílu pro ostatní."

"Jak si přeješ."

Tamír se obrátila na maršály: "Je čas."

"Rozkažte, Veličenstvo," řekl Nyanis.

"Žádnou milost, pokud se úplně nevzdají. Vítězství, nebo smrt, pánové!"

Když se ozval pokřik, Manies zvedl její standartu a zatřásl jí, aby chytla vítr. Trubač dal krátký, tlumený signál, který se šířil dál ke všem ostatním.

Arkoniel ji objal, podržel si ji od sebe na délku paže a zadíval se na ni, jako by si chtěl vštípit její tvář. "Tohle je chvíle, pro kterou ses narodila. Kéž je s tebou Illiorovo štěstí a Sakorův oheň."

"Netvař se tak zamračeně," vyplísnila ho. "Jestli bohové opravdu chtějí královnu, čeho se bát?"

"Opravdu, čeho?" řekl Arkoniel a pokusil se usmát.

Potom ho objal Ki a zašeptal: "Jestli to půjde špatně, kašlu na Korina i s jeho ctí. Něco uděláš!"

Arkoniel ho dokázal jen obejmout na oplátku.

* * *

Tamířino vojsko se posbíralo a jako procitající šelma se pohnulo na pozici. Jednotky se ježily kopími a háky. Nikdo nemluvil, ale vzduch byl plný cinkání a rachocení zbroje, chrastění tisíců šípů ve stovkách toulců a kroků tisíce nohou na mokré trávě.

Tamír a družiníci si hodili na ramena štíty a luky a vyrazili doprostřed přední linie. Koně nejprve zůstanou s mladými chlapci v tábořišti; zpočátku budou bojovat pěšmo.

Zatímco se formovala dvě hlavní křídla, mlha se jim v cárech plížila kolem nohou a visela na blízkých stromech jako kouř. Standarty se zvedaly na vysokých žerdích.

Tamír a její hlídka měli střed, spolu s atyionskými lučištníky po obou stranách a třemi setninami pěšáků přímo za sebou.

Kyman měl levé křídlo, s útesy po levici. Nyanisovo křídlo se rozvinulo ke stromům. Obě křídla postavila na okraj lučištníky a doprostřed pěšáky, jejichž úkolem bylo podporovat Tamířiny lučištníky. Jorvaiovi válečníci vytvořili záložní křídlo, vzadu, ale jeho lučištníci měli střílet dopředu přes hlavy spolubojovníků.

Každý maršál i každý kapitán měl svou standartu. Jakmile se setnina připojí k bitvě, bude se shromažďovat u své standarty, aby se v nevyhnutelném hluku a vřavě pohybovala společně.

Tamířina přední linie byla těsně mimo dostřel z vrcholu kopce. Slyšeli, jak se blíží Korinovo vojsko.

"Lučištníci, připravit kůly!" rozkázala a kapitáni předali rozkaz na obě strany linie.

Polovina lučištníků z každé setniny zarazila do země špičaté kůly, šikmo směrem k nepříteli. Tím vytvořili "ježky", překážku tvořenou řadou ostrých špic, rozmístěných s většími mezerami a ukrytých mezi řadami vojáků jako ostny v kožešině.

Ještě usazovali na místa poslední smrtící kůly, když se zezadu ozval křik. "Obkličují nás! Povězte královně, že nás obkličují!"

"Držte pozice!" zvolala Tamír a vyrazila dozadu.

"Sakra, museli přesunout jednotky lesem," řekl Ki. Následoval Tamír, která se prodírala přes linie zpět.

Mlha prořídla. Viděli tmavou hmotu blížícího se vojska, před nímž cválali čtyři jezdci.

"Mohli by to být heroldi," řekl Ki. Přesto s Luthou předstoupili před Tamír, aby ji kryli štíty.

Jakmile se však jezdci přiblížili, rozeznala toho, co jel vpředu. Byl to Arkoniel, mával a něco volal. Ostatní nepoznávala, ale viděla, že jsou ozbrojení.

"Nechte je přijet," zavelela; všimla si, že někteří lučištníci natahovali tětivy a přikládali šípy.

"Dorazili!" vykřikl Arkoniel a přitáhl uzdu. "Aurēnfaiēové! Jsou tady!"

Ostatní jezdci za Arkonиеm si sundali přilby. Byli to Solun z Bôkthersy a Arengil, spolu s nějakým starším mužem. Cizinec se v sedle poklonil: "Buď pozdravena, královno Tamír. Jsem Hiril í Saris z Gedre. Velím lučištníkům svého klanu."

"Já mám setniny z Bôkthersy. Odpusťte, že přicházíme tak pozdě. Lodě z Gedre se pro nás zastavily a pak jsme během plavby měli mizerné počasí."

"Zahnalo nás to z kursu. Včera jsme přistáli na pobřeží jižně od vašeho přístavu," vysvětloval Hiril.

"Přivezli jsme vám jídlo a víno a dvě stě lučištníků z každého klanu," řekl Arengil. Vytáhl zevnitř tabardy malý svitek a s hrdým úsměvem ji ho podal: "A mám svolení otce a matky stát se tvým družiníkem, královno Tamír, jestli mě ještě chceš."

"S radostí, ale pro dnešek bude myslím lepší, když zůstaneš s vlastními lidmi."

Arengil vypadal trochu schliple, ale skalským způsobem si přitiskl ruku na srdce.

Tamír Solunovi a Hirilovi rychle vyložila svůj plán a umístila aurēnské lučištníky doprostřed třetího šiku.

Jakmile se s družiníky vrátila na místo do přední linie, ozvaly se z kopce zvuky pořádného pozdvižení. Korinovi muži zaujímali pozice, bušili štíty a hulákali válečné pokřiky. Byl to ohlušující rachot, čím dál hlasitější, jak se první šiky vynořovaly z ranní mlhy.

"Odpovězte jim!" zvolala Tamír. Ki s ostatními tasil meče, zabušili jimi o štíty a křičeli: "Za Skalu a královnu Tamír!"

Jednotkami se s ohlušujícím rámusem šířil válečný pokřik. Pokračoval celou dobu, kdy se nad nimi shromažďovalo Korinovo vojsko.

Když křik odumřel, obě vojska konečně stála proti sobě. Korinova standarta byla v čelní linii a Tamír viděla jeho rudou tabardu.

"Není támhleto standarta vévody Ursarise?" zeptal se Ki. "Toho, kterého jsi poslala, ať se sblíží?"

"Ano," odpověděl Lutha. "A tam vlevo je standarta lorda Wethringa. Napravo je vévoda Syrus s lučištníky. Korin se

ale určitě spolehne hlavně na jízdu a pěšáky, protože těch má nejvíc."

"Kde je generál Rheynaris?" chtěl vědět Ki.

"Padl u Era. Caliel říkal, že nikdo z těch ostatních není ani zpola takový taktik, jako býval on."

"Tak to je pro nás dobrá zpráva."

"Pořád má mistra Poriona," podotkl Barieus.

"Bilairyho koule, doufám, že se mu nikdo z nás nebude muset postavit," zamumlal Barieus a ostatní s ním mlčky souhlasili.

"Do prdele," zavrčel Lutha, zíraje na kopec.

"Co je?" zeptala se Tamír.

"Vpravo od Korina. Nevidíš je?"

Tamír si zastínila oči a podívala se. "Do prdele!"

Dokonce i na tu dálku rozeznala zlatovlasého jezdce.

Byl to Caliel. A mezi ním a Korinem jel Tanil.

"Lutho, ty a Barieus máte mé svolení nebojovat s Calem ani Tanilem," řekla jim Tamír. "To po vás nebudu žádat."

Lutha zachmuřeně zavrtěl hlavou: "Uděláme, co budeme muset, když to bude třeba."

* * *

Korinův herold přiklusal k úpatí kopce a Tamířin mu vyjel naproti. Promluvili krátce, sdělili si vzájemně úmysly a vrátili se ke svým liniím.

"Král Korin žádá, abyste se vzdali, nebo bojovali, Veličenstvo. Předal jsem stejnou zprávu, jak jste přikázala." Tamír nic jiného nečekala. "Můžeš se stáhnout." "Kéž vám Illior dá vítězství, Veličenstvo." Herold jí zasalutoval a odjel skrz linie zpět. Heroldi byli posvátní i v bitvě; bude boj sledovat a odnese zprávu o výsledku.

* * *

Caliel seděl na vypůjčeném koni v mizerně padnoucí zbroji, rozbitá záda pod drsnou košilí, kterou mu dali, rozbolavěla. Když však s těžkým srdcem hleděl dolů na protivníkovu linii, vůbec ho netrápilo nepohodlí. Našel Tamír uprostřed, přesně jak čekal, a pěší. Byli tam i Ki a Rys. Se zoufalou nadějí si prohlížel ostatní tváře blízko ní a srdce mu pokleslo. Našel Luthu.

Zavřel oči a vyslal k Sakorovi němou modlitbu: Drž mě od nich na bojišti.

Byl Korinovi věrný, ale Luthovi a Barieovi dlužil život a Tanil dlužil život Tamír, přestože mu pořád nedocházelo, že stojí proti ní. Korin se ho pokusil nechat vzadu u zásobovacích vozů, a dokonce uvažoval, že ho sváže, ale Tanil vzlykal a prosil; myslel si, že je to kvůli tomu, že byl zneuctěn.

"Nech ho jít," řekl nakonec Caliel. "Je dost silný, aby mohl bojovat. A jestli padne? Bylo by to laskavější než nechat ho tak, jak je na tom teď. Alespoň by zemřel jako muž."

Když se teď na Tanila díval, viděl, že Korinův souhlas byl správný. Panoš vypadal živěji a čileji než za celou tu dobu od chvíle, kdy ho Caliel znovu našel.

Zatímco se však díval na Tamířinu standartu, třepotající se pod nimi, bojovaly v něm pochyby s povinností, až mu bylo skoro zle. Korin nechce slyšet o Tamír pravdu a Calielova vlastní přísaha ho nutila mlčet. Ale co když to je pravá královna? Calielovo svědomí mluvilo Luthovým hlasem. Co to pro nás znamená, jestli se postavíme právě královně? Znovu se podíval na Korina a vzdychl. Ne, už se rozhodl. Bude se toho držet, ať se stane cokoliv.

* * *

Ki stál Tamír po pravici a srdce mu přetévalo pýchou. Rozhlížel se kolem sebe: Rys, Una, Nikides a jejich panoši kolem nich utvořili čtverec, všichni odvážní a připravení. Stejně odhodlání viděl i ve tvářích vojáků. Grannia a ženy z její hlídky zuřivě hleděly na nepřátelské vojsko - vojsko, ve kterém by nebyly vítány. Přemýšlel, kde je Tharin a jestli zvítězil. Brzdily ho jen myšlenky na Calielu a Poriona v řadách protivníka, odsunul však lítost stranou. Všichni si zvolili. Na bitevní pole padlo ticho. Slyšel, jak spolu mluví muži v Korinových jednotkách, i kašlání ve vlastních řadách. Vycházející slunce bylo jen mdlým bílým kruhem za mraky. V lese se probouzeli ptáci a jejich zpěv se mísil s rytmičnými povzdechy moře narážejícího na útesy. Byl to podivný klid.

Uplynula hodina, pak dvě. Tamír i Korin čekali, až se protivník pohne. Jejich starý učitel, Havran, jim při lekcích o bitvách říkával, že čekání je jedna z nejtěžších částí bitvy. Kimu nezbylo než souhlasit. Dělal se dusno, takže se ve vlhkém oblečení potil. Pod opaskem mu v prázdném bříše kručelo a bolelo ho v krku.

Uplynula další hodina a linie si začaly vyměňovat urážky. Tamír však stála mlčky, oči upřené na Korina, který sesedl, aby se poradil s kterýmsi generálem.

Nyanis prošel liniemi dopředu a připojil se k nim. "Nepohne se."

"Tak ho k tomu prostě budeme muset přinutit," odvětila Tamír. "Připravte lučištníky. Grannio, předej vzkaz Kymanovu křídlu."

Volání postupovalo shromážděnými šiky a vzápětí po něm následovalo rachocení připravovaných toulců. Ki si sundal luk z ramene a přiložil šíp.

* * *

Tamír tasila meč, zvedla ho vzhůru a vykřikla: "Lučištníci vpřed!"

Celá přední linie se zavlnila, jak se lučištníci rozběhli, aby se dostali na dostřel. Zadní řady se také posunuly, aby kůly zůstaly skryté.

Luky vystřelily. Muži mířili vysoko a poslali smrtící déšť šípů na hlavy a zvednuté štíty Korinových řad. Nepřátelské urážky se změnily v kletby a bolestné výkřiky, propletené s vyděšeným ržáním zraněných koní.

Tamír stála se svým korouhvičkem, zatímco družiníci a lučištníci vypouštěli šíp po šíp. Střely několik minut přšely jako černý déšť. Pak se střelci vrátili na původní pozice.

Koně na kopci se vzpínali a prchali. Korinova standarta zakolísala, ale nepadla. Linie zůstala pevná, a přesně jak Tamír doufala, začal první útok.

* * *

Korin viděl, jak se k němu Tobin blíží. Krčil se za svým a Calielovým štítem, odrážel svištěcí nápor šípů a Tobinova modrá standarta se mu vysmívala. Tři mu udeřily o štít a otrásly paži, další se zarazil o plátem zakryté stehno. Porionův a Garolův kůň byli zasaženi a shodili je. Urmanis odhodil štít, aby chránil svého ležícího panoše, a vzápětí se skácel ze sedla se šípem trčícím z hrdla. Garol se k němu doplazil a držel ho, zatímco si Urmanis drásl krk.

"Dostaň ho dozadu," rozkázal Korin a uvažoval, jestli je to špatné znamení. Další, kterého mi vzali!

"Podívejte se, Veličenstvo, stáhli se," řekl Ursaris. "Musíte odpovédět útokem, než znovu vystřelí. Tohle je vaše chvíle!" Korin tasil meč a zamával jím nad hlavou na znamení Syrově a Wethringově jízdě, aby zaútočily z křidel. S válečnými pokřiky, při nichž tuhla krev v žilách, pobídl koně a hnali se z kopce na Tobinovu linii jako ohromná vlna. První řada pěšáků se rozběhla za nimi.

"Podívej, už utíkají!" zavýskl Alben, když se Tobinovo menší vojsko okamžitě stáhlo.

Ale řady se neroztrhaly a neutekly, jen se stáhly a odhalily ježící se šikmo zasazené kůly. Útočníci je zahlédli příliš pozdě. Mezitím se zezadu vznesla další hustá salva šípů a s vražednou jistotou dopadla mezi řítící se jezdce. Muži padali ze sedel nebo se hroutili dolů i s koňmi. Ostatní v předních řadách, neschopní včas zastavit, byli vyhozeni ze sedel, když se jejich zvířata nabodla na kůly nebo vzeplala a splasila. Další nevyhnutelně ztroskotali nebo spadli přes ležící koně a ti, kteří ještě útočili, je pošlapali.

Přesto však udrželi útok a srazili se s Tobinovou přední linií. Střed zakolísal, a když se Tobinova standarta divoce zamítala, Korin na okamžik zadoufal. Linie však vydržela, znovu se zavlnila dopředu a sevřela jízdu mezi protivníkovy a jeho vlastní pěšáky. Korinovi bojovníci, lapení mezi lesem, útesy a Tobinovou pevnou linií, byli stěsnáni jako zátka v láhvi. Z Tobinových zadních řad se vznesla další salva šípů, přelétla jeho linie a přšela jako smrtící déšť mezi Korinovy síly, které se ocitly v překerní situaci.

* * *

Přesně jak Tamír doufala, Korinovy předsunuté síly neměly při útoku dost místa a ukvapená ztec prvním z nich znemožnila vyhnout se kůlům, bahnu a jámám, které na ně připravili. Když aurěnští lučištníci vypustili druhou salvu, masakr pokračoval a vzduchem se neslo ržání zraněných koní a výkřiky jezdců. Útok se však v nastalé vřavě nezastavil, jen o něco zpomalil.

"Braňte královnu!" zařval Ki a družiníci se semkli kolem ní. Nepřátelská jízda se přiblížila.

Lučištníci upustili luky a bojovali meči nebo palicemi, kterými předtím zaráželi kůly. Dopředu se nahrnuly oddíly pěšáků, kteří bidly vyhazovali jezdce ze sedel nebo je stahovali na zem, kde je pak doráželi meči a palicemi. Už tak poškozenou jízdu sevřela ještě pevněji postupující Korinova pěchota.

"Za Skalu!" vykřikla Tamír a vrhla se do boje.

* * *

Nebylo možné držet se zpátky. Když se s tasenými meči střetli s nepřítelem, byl Ki pořád u Tamír.

Jako by sekali do zdi z masa; chvíli se zdálo, že je zatlačí zpátky. Rachot bitvy byl ohlušující.

Tamír stála pevně, rozháněla se mečem, povzbudivě křičela a pobízela je vpřed. Čepel se rudě leskla. Její korouhevnik, polapený v sevření, padl, ale Hylia kolísající standartu zachytila a zvedla do výšky.

Zdálo se, že to trvá celou věčnost, ale konečně se nepřítel nekoordinovaně stáhl za potok a nechal na rozdupané zemi stovky vlastních mrtvých a umírajících. Šípy Aurēnfaiēu je následovaly a zabíjely poslední, kteří se pokoušeli vyjet zpátky na kopec.

* * *

Když útočná linie propadla zmatku a stáhla se, Korin hlasitě klel. Tobinova standarta pořád pevně stála a Korin si byl jistý, že ho pořád vidí drze vpředu.

"K čertu s nimi!" zavrčel rozzuřeně. "Porione, nech znovu zatroubit do útoku. Tentokrát je povedu! Udeříme na ně, než se přeskupí. Wethringu, chci, abyste je obešli lesem a napadli zadní řady."

"Veličenstvo, počkejte aspoň, než se ostatní vrátí," tiše naléhal Porion. "Jinak pojedete skrz vlastní muže!"

Korin stiskl zuby a stáhl meč, vědom si mnoha očí, které ho sledovaly. Zatímco čekal a přehlížel mrtvé, roztroušené po bitevním poli, vrátil se k němu hlodavý strach.

Ne, tentokrát neselžu, přísahal v duchu. Při Ghērilainině meči a otcově jménu, dnes se budu chovat jako král!

Podíval se stranou na Calielu, který klidně seděl na koni vedle něj a sledoval pole netečným pohledem.

Korin z přítelovy přítomnosti načerpal odvahy. Dnes se před tebou nenechám zahanbit.

* * *

Jakmile se Korinova první vlna stáhla, Tamír vyslala lidi posbírat zraněné a odnést je za zadní linie. Podle jejích rozkazů zacházeli stejně laskavě i s nepřáteli, kteří nevypadali smrtelně zranění, místo aby je na místě dorazili.

Zůstala na místě, celá od krve a bez dechu. Družiníci vypadali stejně zakrváceně, ale prozatím to všechno byla krev nepřátel, ne jejich vlastní.

Nikides se křivě usmál a otřel si tvář rukávem. Podařilo se mu jen obojí víc umazat. Mírný, plachý chlapec, kterého znávala, byl pryč. Po dnech tvrdého pochodu a drsného života byl neoholený a špinavý jako kdokoli jiný a zdálo se, že je na sebe hrdý.

"Zatím si nemusíš hledat nového kronikáře," podotkl a zasmál se.

"Dohlédni, aby to nebylo nutné ani potom." Víc ji trápili Lutha a Barieus. Oba byli pod přilbami bledí.

"Nedělej si s námi starosti," řekl jí Lutha. "Dnes to chceme Korinovi vrátit i s úroky."

Mlha se rozptýlila a přestalo pršet. Slunce stálo v polednách. Ki jí podal měch s vodou a Tamír se důkladně napila.

Dívala se přitom, jak se Korin radí se svými šlechtici. Vzápětí nastal v řadách vojáků za ní rozruch. Protlačil se k ní Arengil s plnou náručí sýra a klobásek.

"Konečně dorazily naše zásobovací vozy," řekl a podal jí klobásku. "Když se Hiril dozvěděl, jak jste hladoví, dovolil si nechat rozdělit jídlo."

Tamír se zakousla do klobásky s vděčným zasténáním. Byla tuhá a ostrá. V ústech se jí tak seběhly sliny, až to bolelo.

"Teď jsem ještě radši, že jste se ukázali!" prohlásil Ki s plnou pusou sýra. "Bál jsem se, že dnes večer budeme jíst koninu. Asi jsi nevezl víno?"

"Vzal." Arengil vyndal z opasku hliněnou láhev a dal mu ji. Ki se napil a předal ji Tamír.

Tamír si lokla a podala ji Rysovi. "Bilairyho koule, je skvělé!"

Všude kolem se lidé smáli a jásali, jak si rozdávali zásoby.

* * *

Oddech byl krátký. Z Korinovy strany zaznělo troubení a Tamír viděla, jak se shromažďují k dalšímu útoku.

Tamír a družinici si poslali pro koně. Přivolala jízdu, kterou měla, postavila ji doprostřed a po obou stranách rozmístila řady lučištníků.

Korin nebyl hloupý. Už jednou se chytil na ostny ježků; obešel ji lesem a nový útok stočil víc proti jejímu pravému boku. Když dojeli k potoku, nějací koně zakolísali v měkké půdě a v dírách, jak Tamír doufala; nebylo jich však dost, aby to něco znamenalo.

"Kyman se neobrací!" vykřikl Ki, který se ohlédl za sebe na jednotky starého generála, jenž se blížil rovnoběžně s útesy.

Korinova linie se prohýbala do oblouku. Jezdci nejbližě okraji lesa měli horší půdu a nepostupovali tak rychle jako vnější konec linie. Kyman mířil k opozdílům, vystavuje se nebezpečí, že ho zatlačí zpátky k útesu.

Tamír zaznamenala Korinovu standartu, jakmile se rozjel dolů svahem, a vedla svou jízdu k němu, aby ho zaměstnala. Když se přiblížili, zahlédla ho, jak sedí na koni těsně obklopený hlídkou. Caliel a Alben byli pořád s ním, a ještě někdo další s bandalírem Královské družiny.

"To je Moriel!" zařval Lutha.

"Takže se mu konečně splnilo přání," řekl Ki. "Podívejme se, jak se mu budou líbit povinnosti."

"Prosím, Tamír, nech Ropuchu mně, jestli se k nim dostaneme dost blízko," řekl Lutha. "Chci si s ním srovnat účty."

"Jestli je to Sakorova vůle, je tvůj," odvětila Tamír.

* * *

Ki musel tvrdě kopat koně, aby se udržel vedle útočící Tamír. Předtím, pěšmo, bylo snadné zůstat vedle ní. Tentokrát vedl útok Korin a Tamír se snažila dostat k němu. Jakmile ji zachvátila bojová vášně, jako obvykle bylo na Kim a zbytku družiny, aby se u ní udrželi. Rys s Unou jeli po levici, Nikides a Lutha na Kiho straně a zachmuřeně se pod přilbami usmívali.

Řady se srazily jako vlny, vzájemně se zarazily v pohybu. V jednom okamžiku zhruba drželi formaci, v dalším tu byl chaos.

Zpoza koní se brzy vyrojili pěšáci a dotírali na jezdce kopími. Ki viděl, jak jeden míří k Tamír; měl v úmyslu projít pod její hlídkou. Pobídl koně a muže přejel, a vzápětí srazil dva další, kteří skočili dopředu, aby ho stáhli z koně. Když se znovu podíval nahoru, na Korinovy vojáky znovu přšely šípy. Soudě podle oblouku Aurēnfaieové stříleli přes jejich hlavy. Pobídl koně, modle se, aby lučištníci dokázali rozeznat přítele od nepřítele.

* * *

Korin předpokládal, že se Tamířiny řady pohnou, aby se s nimi setkaly, ale vzdálené křídlo se drželo zpět a nenechalo se vylákat. Místo toho čekali, vyrazili jako sevřená pěst na jeho střed a přinutili část jízdy, aby se otočila a vyjela na ně. Korin dál tlačil a udržoval si v dohledu Tobinovu standartu. Tentokrát byl bratranec v sedle a zdálo se, že se taky snaží dostat k němu.

Vždycky v čele, že?

Dvě vojska se přelévala tam a zpátky a utloukala měkkou mokrou hlínu v kluzkou hmotu, smrtící pro lidi i koně. Korin jel s taseným mečem, hlídka ho však držela uzavřeného tak, že v tu chvíli nemohl než křičet rozkazy.

Z dálky slyšel nové výkřiky, jak Wethringovy jednotky vyrazily zpod stromů za Tobinovými řadami. Jak doufal, musely se zadní řady obrátit proti jezdci a Tobinovy síly se musely rozdělit jako ty jeho.

Přesto Tobinova přední linie držela a Korin zjistil, že ho zatlačují zpátky do lesa.

* * *

Arkoniel a ostatní se usadili těsně za Aurēnfaiei, v sedlech a připraveni v krajním případě zasáhnout. Saruel si jako první všimla jezdce mezi stromy.

"Podívejte, támhle!" zvolala vlastní řečí. "Solune, Hirile, otočte se. Musíte se otočit a postavit se jim!"

Rady Bôkthersanů byly nejbližší lesu, a jakmile skupina jezdce vyrazila zpod úkrytu stromů, poslali na ně hejno šípů. Stříleli dál, zatímco se jezdci hnali na ně.

Hiril a Gedre byli dál a měli víc času se připravit, zatímco Solunovi muži zadržovali první nápor útoku.

"To tady opravdu budeme jenom sedět a čekat?" rozčileně vykřikl Malkanus.

"Dali jsme Tamír slovo," odvětil Arkoniel, kterému se to nelíbilo o nic víc než ostatním.

"Jen nečarovat proti Korinově vojsku," řekla Saruel. Zavřela oči, zamumlala kouzlo a tleskla. Stromy na okraji lesa, z něhož se pořád vynořovali jezdci, se vznítily. Zdivočelé plameny olizovaly staré kmeny, rozbíhaly se po větvích a přeskakovaly na sousední větve.

Z místa, kde seděl Arkoniel, to vypadalo, že jezdci ani koně nehoří, ale zvířata se horkem a kouřem plašila a shazovala jezdce nebo je ve snaze utéct vezla mezi Aurēnfaie. Arkoniel seslal za plameny čarodějovo oko a viděl spoustu dalších

jezdců, pokoušejících se ovládnout zvířata a objet šířící se oheň.

"Jestli mi za to vyčiní, mám jí říct, že se zaútočila na stromy?"

"S lesem nemáme žádnou dohodu," vážně odvětila Saruel.

* * *

Veškeré zdání řádu zmizelo a z bitvy se stala hromadná rvačka. Korin, pořád na koni, viděl Tobinovu standartu pár set mučivých metrů od sebe, za houštinou mužů a koní.

Probojovával se vpřed. Zahlédl v chaosu Tobinovu přílbu a o chvíli později i tvář. Tobin byl teď pěšmo a mířil přímo k němu, tvář zkroutenou ve výsměšném úsměvu, který Korin vídal ve snech.

"Támhle!" zařval na Calielu a ostatní. "Princ Tobin! Musíme za ním!"

"Kde?" zařval zpátky Caliel.

Korin se znovu ohlédl, ale po Tobinovi ani stopy. Jeho standarta byla o kus vedle, kymácela se nad davem kousek od standarty lorda Nyanise. V dálce vzadu stoupal k nebi bílý kouř, skrz který blikaly červené jiskry.

"Zapálili les!" zvolal Porion.

"Korine, pozor!" zařval Caliel.

Korin se otočil včas, aby zahlédl ženu s kopím, jak proráží stráž a vrhá se na něj zleva. Pokusil se proti ní otočit koně, ale to zatracené zvíře si právě tu chvíli vybralo k tomu, aby šláplo do jámy. Kůň pod ním sebou trhl a shodil ho ženě přímo pod nohy. Udeřila na něj, ale Caliel ji v tu chvíli sekl šikmo dolů do krku a zabil ji úderem, kterým jí zcela usekl hlavu. Z rány vytryskla krev a zmáčela Korinovi obličej.

Caliel sesedl, vytáhl ho na nohy a otočil se, aby odrazil nepřítele. "Jsi zraněný, Kore?"

"Ne!" Korin si rychle setřel krev z očí. V dálce viděl Ursarise, pořád na koni, jak se k němu pokouší dostat, ale trčí lapený v tlačenci boje. Zatímco se Korin díval, jakýsi kopiník zasáhl Ursarise do hrudi. Lord zmizel z dohledu.

Bylo zvláštní, že teď, v prudkém víru boje, se Korinův strach úplně rozplynul. Během jízdy dolů ho držel na uzdě, ale v rozhodném boji získaly navrch roky výcviku a Korin zjistil, že snadno sráží jednoho nepřítele po druhém.

Zaútočila na něj další žena v barvách Atyionu; s bojovým křikem se oháněla mečem. Udělal výpad dopředu a špičkou čepele ji chytil pod bradou. Když padala, zahlédl těsně za ní pohyb. Znovu viděl Tobina, tentokrát ani ne pár metrů od sebe, jak na něj zazíral a zase zmizel.

"Tam!" vykřikl Korin a znovu se pokusil vyrazit za ním.

"O čem to mluvíš?" křičel Caliel.

Náhle přisvištěla další salva šípů. Mago vykřikl a padl, svíraje opeřenou střelu, která mu trčela z hrudi. Alben ho chytil za ruku a pokoušel se je oba krýt zvednutým štítem. Jeden šíp mu skrz kroužkovou košili probodl stehno a Alben zakolísal. Korin sáhl dolů a ulomil násadu střely. Opeření mělo tři pírká, ne čtyři.

"Aurēnfaieové. To musí být ty posily, které jsme viděli. Můžeš stát?"

"Ano. Není to hluboko." Zůstal však klečet u Maga a držel ho za ruku, zatímco se mladík zmítal v bolesti a kolem zuřila bitva. Magovi se na rtech objevila krvavá pěna a dýchal trhaně a s námahou. Z rány na hrudi bublala krev a vzduch. Nepřipadalo v úvahu, že by ho dostali z bojiště, a kdyby ho tu nechali, ostatní by ho ušlapali. Alben vzlykl, vstal a milosrdně panoše dorazil vlastním mečem. Korin odvrátil tvář; přemítal, jestli bude muset udělat totéž, než skončí den. Tanil byl pořád vedle něj, divoký a od krve. Mysl měl možná slabou, ale paži ne. Bojoval dobře.

* * *

Odpoledne se prodlužovalo a bitva zuřila dál. Nedalo se říct, kde jsou ostatní Korinovi generálové, jen občas zahlédl jejich barvy.

Tobinova standarta se objevovala a mizela jako mučivé zjevení, stejně jako princ sám. Korin se za ním dral, jen aby se pak ohlédl přes rameno a zjistil, že se Tobin nějak protlačil davem jinam. Bylo k zešílení, jak rychle se pohyboval.

"Chci jeho hlavu!" zařval Korin, když ho znovu zahlédl kdesi kousek od vzdálené řady stromů. "Za ním! Míří k lesu."

* * *

Tamír se pokoušela dostat se ke Korinovi, ale ať dělala, co dělala, nemohla se skrz zástup probojovat k jeho standartě. Pokaždé, když se dostala blíž, standarta jako by se vytratila.

"Korin nás obklíčil!" zavolal na ni Rys. "A zapálil les."

Tamír se ohlédla a spatřila, jak se její zadní řada trhá a v dálce se zvedá kouř. "S tím se nedá nic dělat. Za Korinem!"

"Sakra, počkej na ostatní!" zakřičel Ki a srazil šermíře, který se vynořil vpravo od Tamír.

Aurēnfaieové se otočili a postavili se jezdcům, kteří je obklíčili. Tamír tak zůstala vlastní hlídka a Nyanisovo křídlo, zatímco Kyman zadržoval další regiment blízko středu bojiště.

Tamír, znovu pěší, klopýtala přes těla, některá mrtvá, jiná křičící v agonii, jak se přes ně bitva přelévала tam a zpátky. Ti, kteří se nedokázali odplazit stranou, byli ušlapáni v blátě.

Ona sama i zbytek hlídky byli pokryti krví a bahnem, takže se nedalo říct, jestli jsou zranění, nebo ne. Zdálo se, že Nik upřednostňuje levou ruku, Rys má šrám přes nos a Barieus kulhá, ale drželi se u ní a zuřivě bojovali. Tamír těžkla ruka a v krku ji páliło žízní.

Boj byl tak nepřehledný, že bylo často těžko říct, na jaké části bojiště jsou. Jak odpoledne postupovalo a obloha získávala zlatavý nádech, Tamír zjistila, že stojí jednou nohou v rozbahněné, krvavé vodě potoka. Před ní se rýsoval tmavý kraj lesa, Náhle znovu spatřila Korinovu standartu, ani ne dvacet metrů od sebe.

"Ki, podívej se! Míří mezi stromy!"

"Myslí si, že se schová, co?" zavrčel Ki.

"Ke mně!" vykřikla Tamír a mávla mečem, aby jim ukázala směr. "V lese ho zajmeme a skončíme s tím!"

52. Kapitola

K

orin se dostal ke kraji lesa a zastavil se těsně pod stromy. Srdce mu bušilo v uších. Cítil kouř, ale plameny byly pořád daleko.

"Korine, co děláš?" zasípal Caliel, jakmile ho dostihl, a utřel si krev a pot z čela.

"Teď nemůžete opustit pole!" vykřikl vyděšeně Porion, když se kolem Korina shromáždil zbytek hlídky a dvacet ozbrojenců, aby ho chránili.

"Neopouštím pole. Táhle jsem viděl Tobina!"

"Určitě, Veličenstvo?" pochybovačně se zeptal Porion.

Korin zahlédl skrze stromy záblesk modré a bílé. "Tam! Vidíte? Jdeme!"

Byl to starý les, s vysokými jedlemi a jen řídkým podrostem. Zemi pokrývalo opadané jehličí a koberec měkkého zeleného mechu a hub. Všude ležely padlé stromy; některé měly ještě na větvích jehličí nebo listí, jiné počasí ošlehlo do stříbrna, takže v zeleném šeru zářily jako vybělené kosti padlých obrů.

Boj už se roztáhl i do lesa, ale mezi stromy bojovaly jen malé, roztroušené skupinky. Ze všech směrů zněly výkřiky a kletby.

Korin se s Tanilem a Calielem po boku rozběhl za standartou, přeskakoval kmeny a kameny, klopýtal na nerovné půdě a nechal ostatní, ať ho následují. Korin při běhu nakrčil nos; vzduch páchl smrtí a hnilobou. Když pronásledoval nezřetelnou postavu před sebou, jako by ho odporný puch zahalil.

Nedalo se říct, kolik lidí s sebou Korin má, ale nezdálo se, že jich je hodně.

Utíká! pomyslel si Korin se zachmuřeným zadostiučiněním. Obnoví svou čest Tobinovou hanbou.

* * *

Zatímco se Ki hnál s Tamír, představoval si za každým stromem nepřátelského lučištníka. Pod stromy byla mnohem větší tma. Odpoledne už se nachylovalo a skrz větve je začal znovu kropit déšť.

"Nevím, jestli je to rozumné," lapal po dechu Nikides.

"Nemůže tudy provést celé vojsko," odvětila Tamír, když se zastavila, aby si ujasnila, kde přesně je.

"Možná zase utíká," nahodil Ki.

"Nemyslím." Tamír znovu vyrazila.

"Nech mě aspoň přivést víc lidí, Veličenstvo," lapala po dechu Una a držela si bok.

"Možná máš..." Tamír ztuhla a zahleděla se na cosi v hloubi lesa.

"Co je?" Ki se pokoušel rozeznat, co ji upoutalo.

"Vidím ho," zašeptala.

"Korina?"

"Ne. Bratra."

* * *

Démona bylo mezi stromy sotva vidět. Mával na ni. V žáru boje na něj úplně zapomněla, ale byl tady a jeho záměry byly očividné. Chtěl, aby ho následovala.

Výrazila, ale Ki ji chytil za paži. "Nic nevidím."

"Je tam," odpověděla.

"Může to být jeden z jeho triků!"

"Já vím." Ale stejně šla za ním. Ty jsi Skala a Skala je ty. Ty jsi svým bratrem a on je tebou.

S mečem v ruce se rozběhla. Ki hlasitě zaklel a s ostatními se hnál za ní.

* * *

Korin vpadl na mýtinu a na místě se zastavil. Tobin tu na něj čekal, seděl na velkém kameni, tvář částečně ukrytou pod lícními chrániči přilby. Nedávalo to smysl. Byl úplně sám, beze stráže v dohledu. Musel je někde ztratit. Zpoza blízkých stromů Korin slyšel praskání větviček a tiché hlasy.

Korin se skrčil za velký strom, kdyby tu někde číhali lučištníci. "Přišel ses vzdát, bratranče?" zavolal.

Tobin zvedl ruce a ukázal, že jsou prázdné.

Přiliš snadné.

"Nevypadá o nic víc jako děvče než ty," zanádal Alben.

"Korine, něco není v pořádku," varoval ho Caliel a mračil se na němou postavu.

Tobin pomalu vstal a vykročil ke Korinovi. "Ahoj, bratráčku."

Čirá zášť v tom hlase Korina šokovala. Neznělo to jako Tobin; hlas byl nižší a chraplavý. Slyšel vrzání a skřipání zbroje, jak si Tobin sundával řemínek pod bradou a zvedl přilbu.

Korin na bratrancově tváři nikdy neviděl tak nenávidný výraz, ani ho neviděl tak bledého a vychrtlého. Oči měl propadlé a vypadaly temné, skoro černé. Tohle byl Tobin, kterého vídal ve snech.

Caliel ho chytil za paži: "Kore, to není..."

Než mohl říct víc, vyrazili zpod stromů na druhé straně mýtiny útočníci a Korin uslyšel známý hlas, jak křičí: "Tamír, vrať se!"

Ki a Lutha vyběhli v patách někomu, kdo měl na sobě Tobinovu tabardu a přilbu.

"Co to, u Bilairyho, je?" zajíkl se Porion, když zahlédl tvář pod přilbou.

Odpověděl mu Caliel: "To je Tamír."

"Podívej, to je Tobin! A táhle je Ki!" Tanil zamířil k nim a šťastně jim mával. "Kde jste byli?"

Korin ho chytil za paži: "Ne, teď jsou to naši nepřátelé."

Tanilovy oči zamlžil zmatek: "Ne, to jsou tvoji družiníci."

"O bohové," tiše zasténal Korin. "Cale, jak můžu...?"

"Tanile, podívej se na mě," řekl Cal a pustil meč. Když se panoš otočil, Caliel ho tvrdě praštil do brady a chlapec se nehlučně zhroutil.

* * *

"Zatraceně!" vykřikl Ki a spěchal dopředu, aby se dostal před Tamír. Lutha a Rys udělali totéž, aby ji chránili před útokem. Korin stál s Porionem a Calem přímo na protější straně mýtiny, pěkně na dostřel luku. Ki zahlédl mezi stromy na druhé straně pohyb.

Tamír si jich nevsímala a místo toho zírala na Bratra, který měl na sobě její oděv i zbroj. "Ty!"

Démon se mírně natočil a úkosem se na Tamír podíval. Světlo se mu jako vždycky vyhnulo, nedotýkalo se ho tak, jako se dotýká živých. Černé vlasy se mu neleskly. Ki vzpomínal, co věštkyne v Afře řekla Tamír, a těžce polykal. Něco o tom, že on je ona a ona je on. Nikdy si nebyli méně podobní.

"Co je to za úskok?" zavolal Korin. "Přivedl sis nakonec svoje nekromanty?"

Bratr pomalu vyšel ke Korinovi a syčel: "Synu Eriův, nejsem Tobin a nejsem Tamír."

"Jde po něm!" zašeptal Ki. Jestli Bratr Korina zabije, tohle všechno skončí.

"Bratře, stůj!" vykřikla Tamír. "Nesahej na něj. Zakazuji ti to!"

Ke Kiho úžasu se Bratr zastavil a zažíral na ni.

"Tohle je můj boj! Odejdi!" přikázala mu Tamír, jak to dělávala, když byli ještě děti.

Bratr zkrřivil rty, ale vytratil se.

"Co je to za trik?" naléhal Korin.

"Tohle jsem já, Kore," zavolala Tamír. "Tamto byl můj bratr, nebo spíš by to byl můj bratr. Byl zabit, aby mě uchránili před tvým otcem."

"Ne!"

"Je to podvod, jak říkal lord Niryn," ušklíbl se Moriel.

"To se pleteš, Ropucho," zavolal Lutha.

"Ty!" Morielův šok byl skoro komický.

"Měl by ses v nekromancii vyznat líp než kdokoliv jiný, ty Nirynův psíčku. A kde je vůbec tvůj pán? Překvapuje mě, že tě vůbec pustil z vodítka, ty děvko!"

Moriel se tvářil jedovatě: "V tobě se nespletl, co, zrádce!"

Ki se podíval stranou na Calielu. Cal na něho lehce kývl. "K čertu," zamumlal Ki a mávl na něj.

"Kdo doopravdy jsi?" naléhal Korin. "Ukaž mi obličej, jestli si troufáš!"

Tamír si stáhla přílbu a kroužkovou čapku. "To jsem já, Kore, jak jsem vždycky měla vypadat. Caliel se ti za mě může zaručit. Jenom se ho zeptej. Nemusíme spolu bojovat. Mluv se mnou. Nech mě, ať ti to dokážu..."

"Lháři!" odsekl Korin, ale Kimu to znělo nejistě.

"Musím být královnou, Korine, ale pořád jsi můj příbuzný. Bojovat s tebou je jako bojovat s vlastním bratrem. Prosím, můžeme tady uzavřít mír, jednou provždy. Přisáhám na svou čest, že budeš mít právoplatné místo po mém boku.

Zaručím amnestii všem, kteří tě podporovali."

"Čest?" vysmíval se Alben. "Jakou cenu má slovo někoho, kdo porušil přísahu?"

Ze stromů za Korinem vystoupili na mýtinu další muži. Ki pevněji sevřel jílec meče: "Co si sakra myslíš, Tamír, jen tu tak stát? Mají přesilu nejméně tři na jednoho!"

"Vyslechne mě, teď když zná pravdu," odpověděla tiše. "Musí!"

* * *

Korin, stále vyvedený z míry pohledem na démona, hleděl na dívku, která tvrdila, že je jeho bratranec. "Tobine?"

zašeptal a bojoval proti tomu, co mu říkaly vlastní oči.

Náhly nečekaný úsměv - Tobinův úsměv - ho skoro dostal. "Jsem Tamír, jak jsem ti psala. Lutha říkal, žeš dostal můj dopis."

"Lži!"

"Ne, Kore. Tobin byla lež. Jsem Arianina dcera. Přisáhám při Plameni a při Čtveřici."

Korin skoro nedýchal.

Nic než kluk v šatech, ozýval se mu v hlavě Nirynův hlas. Korin se teď chtěl téhle víry držet, protože jedna věc byla jistá a při pomýšlení na ni se mu dělalo zle. Jestli Tobin - jestli ona nelže, pak měl Caliel celou dobu pravdu. Niryn mu opravdu lhal a manipuloval jím. Cal byl připravený nechat se pověsit, aby to Korin viděl, a on ho kvůli tomu málem zabil.

"Můžeme být znovu přáteli," řekl Tobin.

"Trik!" trval na svém Moriel.

Trik! Trik! Trik! šeptal mu ze vzpomínek Nirynův hlas.

* * *

"Veličenstvo, kde jste?"

Tamír slyšela, jak Nyanis v dálce za nimi křičí, hlasitěji než zvuky bitvy, které k nim stále doléhaly z bojiště.

"Tady!" odpověděla Una.

Ozývaly se i hlasy volající Korina a Tamír slyšela další, kteří mu šli na pomoc. Jestli Korina nepřinutí, aby jí uvěřil, dojde tu ke krvavému boji.

Upírala na něj oči jako na jestřába, kterého se pokoušela zkrotit. Znala ho tak dobře; viděla, jak bojuje sám se sebou. S nadějí se nadechla.

Byť krví a trápením, musíš si udržet trůn. Z uchvatitelovy ruky vyrveš meč.

Ne! pomyslela si. Nemusí to být takhle! Můžu ho přimět, aby mi naslouchal! Bratr nás přivedl k sobě, takže to můžeme urovnat. Znovu se usmála a natáhla ruku.

* * *

"Korine, udeř. Máš víc lidí," naléhal Porion. "Udeř hned!"

"Ano! Můžeme Tobina rozdrtit jednou provždy," zašeptal Alben.

Caliel se dotkl Korinovy paže a nic neříkal, ale jeho oči prosily.

Tamír si sundala přilbu a proklouzla před Kiho a Rysa. "Může to hned skončit, Korine," řekla a stále mu nabízela ruku.

"Dej mi Ghërilainin meč a..."

Dej mi meč...

Korin ztuhl. Stejná slova řekl otci, tehdy v Eru, a stále hořel hanbou při vzpomínce, jak otec pevně sevřel jílec a oči mu ztvrdly. Ghërilainin meč patří do jediné ruky. Dokud dýchám, zůstávám králem. Spokoj se s tím, že prokážeš, jestli ho jsi hoden.

Korina zaplavily starý vztek, vina i žal a utopily pochyby i lásku. Stiskl jílec. "Ne, já jsem král."

* * *

Tamír osudný posun viděla. Sotva měla čas popadnout odhozenou přilbu a narazit si ji zpět, než se na ně Korinovi muži vrhli. Jen Korin se držel zpátky a Caliel s ním.

Tamír nepřekvapilo, když se uprostřed vřavy ocitla tvář v tvář Albenovi. Nikdy mezi nimi nebylo příliš přátelství a teď, když stál proti ní, neměl v očích žádné. Vždycky byl silný protivník a pro Tamír bylo těžké udržet se proti němu.

Zamračeně na něj tlačila a v jeho pohledu neviděla ani špetku lítosti, když po sobě sekali.

Mýtina teď byla plná bojovníků, takže jim nezbyvalo dost místa pro efektní manévry. Oháněli se po sobě jako dřevorubci. V jistém okamžiku se Albenovi v levici objevila dýka, a když se meče zaklesly do sebe, pokusil se ji bodnout. Kroužková košile hrot odrazila a Tamír ho ostře praštila loktem do obličej a zlomila mu nos. Klopýtł zpátky a ona mu vrazila koleno do rozkroku a poslala ho k zemi.

"Tamír, za tebou!" zařval Ki a odrazil muže s palicí.

Tamír se v obratu přikřčila a těsně se vyhnula Morielovu úderu namířenému na její hlavu.

"Démonská čubko!" Tvrdě ji kopl do kolena, aby ji vyvedl z rovnováhy, a zvedl meč k nové ráně.

Tamír vyjekla bolestí, zakolísala a zvedla špičku čepele, aby ho zasáhla do krku, ale Moriel nešikovnému výpadu uhnul. Ze zmatku se vynořil Lutha a skočil po Ropuše, zahákoval ho a odrazil od Tamír.

Nechala mu ho a rozhlédla se po Albenovi, ale místo toho zjistila, že stojí proti Calovi. Měl meč připravený k útoku, ale nehnul se.

"Nechci tvou krev, Cale."

"Já nechci tvou," odvětil; slyšela v těch slovech bolest. Napřáhl meč k úderu.

Tamír zvedla svůj, aby ho odrazila, ale než se jejich čepele zkřížily, zahlédla vlevo rychlý pohyb a záblesk oceli.

Calielova přilba odlétla a on se s prázdným výrazem zhroutil na zem. Nad ním stál Nikides, oběma rukama svíral zkrvavenou čepel a hrud' se mu prudce zvedala. "Tamír, za tebou!"

Nevěděla, jestli je Cal živý, nebo mrtvý, ale prudce se otočila a zachytila úder vysokého válečníka. Zatímco ho držela, Ki udělal výpad pod mužův kryt a bodl ho do krku.

Ki se k ní přitiskl zády k zádům, přerývaně dýchaje a svíraje meč oběma rukama. "Jsi zraněná?"

"Ještě ne." Přenesla váhu na koleno, do kterého ji Moriel kopnul, aby se ujistila, že ji nezradí. "Kde je Korin?"

"Nevidím ho."

Tudy, Sestro, zasyčel jí do ucha Bratr. Otočila se a u okraje mýtiny zahlédla Korinovu standartu.

Udeřil na ni jakýsi kopiník, padl však k zemi, na místě mrtvý. Bratr se na něm pásł očima.

"To je můj boj!" vykřikla na něho Tamír, ale pospíšila si využít průchodu, který pro ni Bratr vytvořil.

Bok po boku se s Kim probíjovali ke standartě.

* * *

Korin viděl, jak Caliel padl pod Nikidovou čepelí.

"Zrádce! Zabiju tě!" Než se však k němu dostal, vyskočil z davu mladý panoš s Tobinovým bandalírem a zablokoval mu cestu. Korin mu jedním úderem vyrazil meč a pak ho proklál. Nikides zaječel a vrhl se na něj, ale Porion se do toho vložil a zatlačil ho zpátky.

Korin se mu chystal pomoci, ale pak jen pár metrů od sebe zahlédl nad bojem korunovanou přilbu.

"Tobin je můj!" vykřikl. Ki se pokusil zasáhnout, ale Porion skočil mezi ně a zachytil Kiho meč svým vlastním.

Korin se vši silou vrhl na Tobina, poháněný znovu rozdmýchaným pocitem zrady. Když konečně stáli tvář v tvář, viděl ji v očích cosi jako nefalšovanou lítost, nezaváhala však.

* * *

Ki se pokoušel udržet si koutkem oka Tamír v dohledu, zatímco stál proti mistru Porionovi. "Nechci s vámi bojovat," vyhrkl, stále ve střehu.

"Ani já, chlapče, ale jsme tady," odvětil Porion. "Pojď, podívejme se, co sis z lekci odnesl."

* * *

Tamír předtím proti Korinovi bojovala jen jednou, toho dne, kdy ji nechal vyběít si hněv, že musela zbičovat Kiho. Starší a silnější jí tehdy byl víc než rovnocenným soupeřem. Od té doby zesílila, ale Korin byl stále nebezpečný protivník. Zuřivost jeho útoku byla ohromující.

Sesypala se na ni rána za ránou, nutil ji krýt se a ustupovat. Kroužili kolem sebe, útočili a odráželi rány, až se ocitli skoro mezi stromy. Zahnal ji zpátky do vysokého kapradí. Jak ho drtili pod nohama, rozlévala se kolem nich vůně zeleně a Tamír za sebou slyšela zvuk tekoucí vody.

"Tamír!" křičel Ki kdesi v dále.

"Tady..." začala, ale Korin na ni znovu zatlačil a jí ujela noha, na něčem se jí zachytil podpatek a ona spadla dozadu. Země nebyla tam, kde ji čekala. Přepadla přes okraj malé strže za kapradím a skutálela se po kamenitém svahu. Při pádu se bolestivě udeřila do loktu o kámen a někde během cesty dolů jí vypadl meč. Přistála ve studeném blátě na kraji potoka. Když zjišťovala, kde vlastně je, uvědomila si, že to musí být stejný potok, jaký protéká bitevním polem. Namáhavě se zvedla, tisknouc k sobě pohmožděnou ruku a rozhlížeje se po meči. Ležel asi v půlce příkrého svahu, zachycený o vyčnívající kořen. Výrazila k němu, ale pak náhle ztuhla. Okolí vypadalo skoro přesně jako ve vizi. Standarta. Kde je standarta?

Místo toho se přes okraj strže naklonil Korin, vražedný výraz v očích. Meč byl příliš daleko; nebude u něj dřív, než se k ní dostane.

"Illiore!" vykřikla, vytáhla nůž a připravila se na střet.

"Tamír!" Do zorného pole skočil Ki, bledý a zakrvácený. Skočil ze svahu a pustil se do Korina, než se k ní dokázal dostat. Skutáleli se spolu a dopadli v blátě pár metrů od ní, s Kim dole.

"Vem si meč!" zařval na ni Ki z rvačky s Korinem.

Tamír se vydrápala strží a popadla zbraň. Otočila se a s hrůzou spatřila, jak Korin náhle vstává a útočí na Kiho, který se zmítá na zemi. Taková hanebnost.

"Ty zbabělče!" zaječela. Musela se dostat ke Kimu, aby mu pomohla, ale připadala si jako polapená v noční můře.

Mířila přímo k nim, klouzajíc na kamenech, ale neviděla možnost, jak se k nim dostat dost rychle.

Ki se pokoušel zvednout čepel a odrazit ho, ale Korin ho sekl do paže. Slyšela odporné křupnutí kosti a Kiho bolestné zasyknutí. Pokusil se odkutálet z Korinova dosahu, ale princ se za ním vrhl a sekl ho mečem z boku do přílby. Ki se zhroutil na bok do bláta a Korin sevřel meč oběma rukama a bodl ho mezerou v pancíři do boku.

"Ty svině!" vykřikla Tamír. Posledních pár kroků ke Korinovi ji hnaly žal a zuřivost. Tvrdě ho udeřila přes ramena, aby ho odehnala od Kiho těla. Odskočil a prudce se otočil k ní. Na meči měl čerstvou krev, která se mísila s deštěm.

Kiho krev.

Se vzteklým výkřikem se na Korina vrhla a zatlačovala ho divokými rozmachy pryč od Kiho nehybného těla.

Proběhli potokem a nahoru po svahu. Korin bojoval tvrdě, klel a odrážel všechny výpady. Dva meče se srážely a zvonily a rachot se nesl ozvěnou strží. Udeřila ho do boku a promáčkla mu kovový pancíř. Odpověděl letným úderem do hlavy, který jí srazil přílbu; předtím jí nezbyl čas upevnit ji.

Stáhla se v naději, že ji získá zpět. Korin se zasmál a tlačil na ni, aby využil výhody, zaháněl ji zpátky do potoka, kde ležel Ki a slabě škrábal prsty o zem.

Otočila se a odskočila, doufajíc, že od něj Korina znovu odláká. "Vstávej, Ki! Vem si meč!"

Korin se ušklíbl, vynechal útok, otočil se ke Kimu a zvedl ostří ke smrtící ráně.

Tamír po něm se zoufalým výkřikem skočila a ucítila, jak se kolem ní svírá Bratrův mrtvolný chlad.

Bylo to, jako by jí démon vlezl pod kůži a naplnil ji silou své vlastní nepředstavitelné nenávisti. Nenávist jí stáhla rty ze zubů v děsivém zavrčení a vyrvala jí z hloubi krku hrdelní výkřik. S jasností démonovy zuřivosti zahlédla pod Korinovou zvednutou paží mezeru v kroužkové košili a udělala dlouhý, přesný výpad.

Špička čepele našla cíl. Korinova krev prosakovala skrz košili a kroužkovou košili jako rozevírající se rudý květ.

Uhnul, než mohla meč ponořit dost hluboko, a znovu se obrátil k ní, aby zaútočil. Oba klopýtli přes Kiho. Když se na ni Korin vrhl, kašlal krev a rozháněl se víc nazdařbůh, ale pořád zuřivě bojoval.

Z uchvatitelovy ruky vyrveš meč.

"Vzdej se!" vykřikla, zachytila jeho meč o vlastní a držela ho, čepel u čepele.

"Nikdy!" zalapal po dechu Korin. Dával přitom krev.

Odtáhli se od sebe a Tamír znovu zahlédla Kiho. Ucítila, jak ji zaplavuje další příval Bratrovy nenávisti. Ki teď ležel nehybně a bláto kolem něj bylo rudé.

Tentokrát Bratrovu sílu přivítala. Spojila se s jejím vlastním potlačovaným vztekem nad tím, co všechno ztratili a co jim bylo upřeno: Ki, matčina láska, žijící bratr, otcova laskavost, samotná její identita - to vše bylo obětováno, aby mohla nastat tato chvíle.

"Do pekel s tebou!" zařvala a znovu skočila na Korina, bušila do něj a zatlačovala ho zpět. Oči jí zalila rudá mlha. "Do pekel s vámi všemi, že jste ukradli naše životy!"

Korin ji zasáhl do levého ramene; čepel se zachytila o kožený řemen kyrsu. Skoro to necítila, využila sílu úderu, přikrčila se, hbitě se přitočila a podmetla mu kolena.

Korin zavrával a ve snaze udržet rovnováhu se přestal krýt. Tamír, pořád přikrčená, vši silou švihla mečem vzhůru.

Cítila, jak Bratr spolu s ní svírá jilec meče. Zasáhla Korina do krku, těsně pod bradou, a ponořila do něj čepel.

Korin přidušeně vykřikl a z rány vytryskl proud krve, který ji skoro oslepil. Vytáhla ostří a rychle si otřela oči rukou.

Korin nehybně stál a nevěřicně na ni hleděl. Pokusil se něco říct, ale ze rtů vycházela jen krvavá pěna. Dech děsivě vlhce hvízdal zejíící ranou v hrdle. Hrud' se mu znovu zvedla a Korin se svalil dozadu mezi kameny. Z rány pořád v pomalém rytmu tryskala krev a stékala mezi kameny dolů.

Řeka krve.

Tamír přešla k němu, meč připravený k poslední ráně.

Korin na ni hleděl. Jeho vztek byl pryč a nahradil ho výraz nesmírného žalu. Stále svíraje meč, zformoval rty jediné slovo. Bratranče.

Zatímco se Tamír dívala, jak se z hnědých očí vytrácí život, vyklouzl jí meč z ruky. Poslední namáhavé vydechnutí a byl pryč, rukou stále svíraje jilec slavného meče.

Bratr ji opustil a dostihly ji hrůzy bitvy. "Do pekel. Ach, Korine!" Ve smrti vypadal znovu jako chlapec, se kterým se

bavila a zápasila a opíjela; ležel tu v blátě zkrvavený.

Za strži se pořád ozývaly zvuky boje a Tamír slyšela, jak přátelé zoufale volají ji a Kiho.

Ki!

"Tady!" pokusila se zavolat, ale z úst jí vyšel jen šepot. S pláčem odklopýtala zpět k místu, kde ležel Ki, a klesla vedle něj na kolena. Tabardu měl promáčenou krví a zlomenou paži nešikovně zkroutenou pod tělem. Našla přezku proražené přílby, sundala mu ji a marně pátrala po stopách pulsu. Na straně, kde ho Korin zasáhl do hlavy, měl hnědé vlasy nasáklé krví.

Jemně zvedla bezvládné tělo do náruče, stiskla mu zdravou ruku a přitiskla si jeho hlavu k hrudi. "Ne. Ne, prosím, on ne!"

Krev prosakovala tabardou a lepila její prsty k jeho. Tolik krve.

"Tohle jsi chtěl?" volala k Illiorovi. "Tohle je cena za královnu pro Skalu?"

Něco ji udeřilo do ramene a šplouchlo do vody vedle ní. Podívala se dolů a přidušeně vyjekla.

Byla to Korinova hlava.

Nad ní se skláněl Bratr a vypadal silnější a pevnější než kdykoliv předtím. V pravé ruce držel zakrvácený Ghërilainin meč, a zatímco se dívala, zvedl levou ruku a olízl si krev na prstech, jako by to byl med.

Hodil meč k ní a potom ji s mrazivým úsměvem pohlídl po tvářích a ještě víc je zabarvil Korinovou krví. Děkuji ti, Sestro.

Ucukla před ledovým dotekem a pevněji sevřela Kiho. "Je konec. Dostal jsi svoji pomstu. Už tě nikdy nechci vidět. Nikdy!"

Bratr se pořád usmíval a natáhl ruku ke Kimu.

"Nesahej na něj!" zasténala a blokovala démona vlastním tělem.

Setři si slzy, Sestro. Ještě žije.

"Cože?" Přitiskla prst k jeho krku, znovu zoufale hledajíc puls. Pod čelistí ucítila jemné zachvění.

"Tamír, kde jsi?" Byl to Rys a znělo to zoufale.

"Tady!" zařvala znovu nalezenou silou.

"Tamír!" Nahoře na břehu se objevil Arkoniel. Podíval se na scénu pod sebou a vrhl se dolů k ní.

"Žije," zavolala Tamír. "Najdi léčitele!"

Arkoniel sáhl Kimu na čelo a zamračil se. "Najdu, ale ty musíš jít a skončit tuhle bitvu."

Předat Kiho do rukou Arkonielovi bylo jako vyrvat si vlastní srdce, ale nějak se jí to podařilo.

Vrávoravě vstala a zvedla Ghërilainin meč. Jílec byl lepkavý sraženou krví, ale padl jí do ruky, jako by ho udělali přímo pro ni.

Už jednou ho držela, té noci při první hostině se strýcem. Odřené reliéfy zlatých draků, zdobící zaoblené ochranné bodce, byly teď zamazané zaschlou krví, stejně jako zlatem omotaný slonovinový jílec a rubínová pečeť s rytinou, vsazená v hrušce. Královská pečeť. Její pečeť - drak, nesoucí na zádech v měsíčním srpku Sakorův plamen. Spojení Sakora a Illiora.

Ty jsi Skala.

Sklonila se, popadla za vlasy Korinovu hlavu a taky ji zvedla. Na prstech cítila vytrácející se teplo.

"Dej pozor na Kiho, Arkonieli. Nenech ho umřít."

S děšivou trofejí v ruce se ještě jednou s úzkostí podívala na Kiho a potom se vyškábala svaheem splnit Světlonošovu vůli.

53. Kapitola

K

dyž se Tamír vynořila ze strže, denní světlo bylo skoro pryč a déšť bušil o zem plnou silou. Boj nahoře byl skoro u konce. Porion ležel mrtvý v pošlapaném kapradí. Kousek dál byl v kaluži krve natažený Moriel, s Luthovou dýkou v krku.

Cala našla podle vlasů. Ležel na břiše na místě, kde padl, a vedle něj seděl Nikides, držel se za rameno a plakal. Una držela Hyliu, která vypadala, že má zlomenou ruku.

Družiník proti družiníkovi. Skalan proti Skalanovi.

Rys byl jako obvykle pořád na nohou a Tyrien taky. Právě oni jako první uviděli ji i to, co nese.

"Korin je mrtvý!" vykřikl Rys.

Na okamžik jako by se všechno zastavilo. Poslední z Korinových mužů se stáhli a hleděli na ni a potom se rozběhli mezi stromy. Padlé druhy nechali za sebou.

Přiklopýtal k ní Nikides. Když viděl, co nese, vytřeštil oči.

"Zabila jsem ho. Jeho krev je na mých rukou." Vlastní hlas jí zněl cize, jako by mluvil někdo jiný. Cítila se otupělá, příliš vyčerpaná, než aby truchlila nebo se radovala z vítězství. Vyrázila k bojišti; matně si uvědomovala, že se ostatní seřadili za ní.

"Jsi zraněná?" starostlivě se zeptal Nikides.

"Ne, ale Ki..." Ne, teď na to nemysli. "Je s ním Arkoniel. Co zbytek?"

"Lorin je mrtvý." Nikides těžce polkl a sebral se. "Hyliu má zlomenou ruku. Zbytek má jen drobná zranění."

"A ostatní? Caliel?"

"Žije. Já... v poslední chvíli jsem otočil čepel. Promiň. Nemohl jsem..."

"To je v pořádku, Niku. Udělal jsi dobře. Ujisti se, aby ho i s ostatními odnesli do tábora."

Nik se však pořád držel vedle ní a se zvláštním výrazem ji sledoval. "Určitě nejsi zraněná?"

"Udělej, co říkám!" Stálo ji veškeré úsilí, aby pokládala jednu nohu před druhou. Nikides se stáhl, nejspíš aby vykonal její rozkazy, ale Rys, Tyrien a Una se stáhli kolem ní, jakmile se ocitli na kraji lesa.

Bojiště bylo obrazem masakru. Všude leželi mrtví válečníci a koně, těla jedno přes druhé, místy až tři přes sebe. U potoka jich padlo tolik, že se vedle nich vytvářela krvavá jezírka, přehrazená mrtvolami.

Roztroušené skupiny pořád ještě bojovaly. Část Korinových sil se stáhla na kopec. Ostatní se potulovali mezi mrtvými. Tamír se zděšeně rozhlédla, stále svírajíc hlavu.

Najednou se vedle ní ocitl Malkanus, přestože si vůbec nevšimla, kdy se přiblížil. "Dovoďte, Veličenstvo." Poodešel kousek od ostatních a zvedl hůlku. Bojištěm se ozval rachot, jako by se tudy přehnal hrom tak silný, že muži padali na kolena a zakrývali si uši.

Malkanus vykřikl hlasem, který se zdál stejně hlasitý jako hrom: "Slyšte královnu Tamír!"

Fungovalo to. Náhle se k ní obrátily stovky tváří. Tamír vykročila zpod stromů a zvedla Ghërilainin meč a Korinovu hlavu. "Princ Korin je mrtvý!" zařvala a její hlas zněl v porovnání s čarodějem slabě. "Zastavte boj!"

Zpráva se rozléta po bojišti. Poslední z Korinových válečníků se nekoordinovaně stáhli k úpatí kopce za potokem. Jediná standarta, kterou bylo v rozptýlených řadách vidět, patřila Wethringovi.

"Rysi, vezmi pár mužů a přineste Korinovo tělo," přikázala. "Chci, abyste s ním zacházeli s úctou. Udělejte nosítka, tělo zakryjte a odneste ho do našeho tábora. Řekněte drysiánům, že chci, aby ho připravili pro pohřební hranici. Niku, ty dohlédni na Lorinovy ostatky. Musíme je odvézt zpátky jeho otci. A někdo mi najděte herolda!"

"Tady, Veličenstvo."

Podala mu Korinovu hlavu. "Ukaž ji lordu Wethringovi a vyhlas, že jsme zvítězili, a pak ji přines zpět. Žádám, aby se ke mně všichni šlechtici ihned dostavili, jinak budou prohlášeni za zrádce."

Herold zabalil hlavu do cípu pláště a odpěchal.

Tamír, která se zbavila břemene, oťelá Ghërilainin meč cípem špinavé tabardy, schovala ho do pochvy a odešla zpět k mýtině.

Kiho už vynesli ze strže. Arkoniel seděl na zemi pod velkým stromem a držel jeho hlavu v klíně, zatímco se Caliel pokoušel ucpat ránu na Kiho boku.

Užasla, že vidí Cala při vědomí. Ruce, v nichž držel látku, se mu třásly a po tvářích mu tekly slzy.

Tamír si klekla vedle něj a váhavě natáhla ruku ke Kiho tváři. "Bude žít?"

"Nevím," řekl jí Arkoniel.

Čarodějova tichá slova ji zasáhla hůř než kterákoliv z ran, jež jí uštědřil Korin.

Jestli umře...

Kousla se do rtu neschopná tu myšlenku dokončit. Naklonila se, políbila Kiho na čelo a zašeptala: "Dal jsi mi slovo."

"Veličenstvo?" tiše řekl Caliel.

Ještě nebyla schopná se na něj podívat, jen se zeptala: "Kde je Tanil?"

"Tamhle, mezi stromy. Myslím, že živý."

"Měl bys za ním jít. Říct mu, co se stalo."

"Děkuju." Zvedl se k odchodu.

Tamír vzhledla a prohlédla si jeho obličej, neviděla však nic než žal. "Oba jste vítáni v mém táboře."

Calielovi stekly po lících další slzy a vykreslily světlé cestičky mezi zasychající krví. Nejistě se poklonil.

"Pro všechno na světě, Cale, je mi to líto. Nechtěla jsem s ním bojovat."

"Já vím." Odklopýtal ke stromům.

Otočila se a uviděla Arkoniela, jak se na ni dívá, smutnější než kdykoliv dřív.

* * *

Z mladých stromků a pláštíů rychle udělali nosítka pro mrtvé i zraněné. Korinovo tělo bylo odneseno jako první, vzápětí ho následovala nosítka s Kim. Tamír šla vedle Kiho, kradmo se na něj dívala a celou cestu sledovala namáhavě zvedání hrudi. Chtělo se jí vzlykat a křičet a pevně Kiho obejmout, aby ji nemohl opustit. Místo toho držela hlavu vzhůru a vracela pozdravy mužům a ženám, které měli.

Mezi mrtvými se pohybovali válečníci obou stran, hledali padlé kamarády a obírali nepřátele. Už přiletli havrani, přilákání pachem smrti. Na stromech se shromažďovala hejna a plnila vzduch chraplavým, hladovým krákáním, čekajíce, až přijdou na řadu.

* * *

V táboře odnesli Kiho do Tamířina stanu a předali ho do péče drysiánů. Tamír je vystrašeně sledovala otevřenou chlopní a čekala, až se Korinovi lordi vzdají.

Korinovo tělo leželo pod pláštěm na provizorním katafalku poblíž, s Porionem a princovými padlými družiníky vedle něj. Její družiníci nad nimi mlčky bděli, všichni kromě Nikida a Tanila.

Nik jí navzdory vlastnímu zármutku a zranění pomáhal a dohlížel na nezbytné detaily, rozesílal heroldy se zprávami o vítězství a Korinově smrti a dohlédl, aby vypustili ptáky se zprávami pro Atyion. Tamír mu byla jako obvykle vděčná za jeho schopnosti a předvídavost.

Tanil se krčil na zemi vedle svého padlého pána, neutišitelně vzlykal pod jeho pláštěm a nedal se odvést. Nechápal, co se stalo, a možná to tak bylo nejlepší. Caliel klečel s ním, meč zabodnutý před sebou, a držel hlídku. Už Tamír řekl, že viděl padnout Urmanise, Garola a Maga. Po Albenovi nebylo ani vidu, ani slechu mezi živými i mrtvými.

Od jejích vlastních jednotek dorazili poslové se zprávami, že Jorvaie zasáhl šípem do hrudi; ale Kyman a Nyanis dojeli krátce nato, nezranění. Zajali Korinovy zásobovací vozy a s nimi získali velmi potřebné jídlo a stany. Společně se zásobami, které přivezli Aurënfaiéové, to bude stačit, aby tady mohli tábořit do doby, než bude možné zraněné

bezpečně přesunout.

Arengil přinesl zprávy, že Aurēnfaieové pobili všechny jezdce, které Korin poslal, aby je obklíčili, a sami neutrpěli žádné ztráty. Brzy dorazili i Solun a Hiril a přinesli ukořistěné standarty. Tamír poslouchala jen na půl ucha. Ki uvnitř stanu se pořád nepohnul a drysiáni vypadali ustaraně.

* * *

Wethring a pár zbylých šlechticů dojeli pod praporem příměří. Tamír vstala, tasila Ghērilaínin meč a podržela ho před sebou. Herold přinesl Korinovu hlavu zpátky a opatrně ji uložil k tělu pod plášť.

Wethring poklekl a uctivě sklonil hlavu. "Zvítězila jste, Veličenstvo."

"Z Illiorovy vůle," odpověděla.

Vzhlédl a pozorně si prohlédl její obličej.

"Věříte tomu, co vidíte na vlastní oči?" naléhala.

"Ano, Veličenstvo."

"Budete mi přísahat věrnost?"

Překvapeně zamrkal: "Budou, jestli moji přísahu přijmete."

"Byl jste věrný Korinovi. Prokažte mi stejnou věrnost a já vám potvrdím titul i země náhradou za prolitou krev."

"Budete ji mít, Veličenstvo. To přísahám při Čtveřici a zaručuji se za všechny, kteří následovali mou standartu."

"Kde je Nevus, Solariho syn?"

"Jel na východ, k Atyionu."

"Máte od něj nějaké zprávy?"

"Ne, Veličenstvo."

"Dobrá. A lord Alben? Padl dnes?"

"Nikdo ho neviděl, Veličenstvo."

"A co lord Niryn?"

"Zemřel v Cimě, Veličenstvo."

"Korin ho zabil?" zeptal se Lutha, který je poslouchal.

"Ne, vypadl z Naliiny věže."

"Vypadl?" Tamír se krátce, neradostně zasmála. Na někoho tak obávaného to byla směšná smrt. "No, to je aspoň dobrá zpráva."

"Dáte mi svolení spálit naše mrtvé?"

"Jistě."

Wethring se smutně podíval na zahalenou postavu, ležící vedle nich: "A Korin?"

"Je to můj příbuzný. Dohlédnu na to, aby ho řádně spálili a popel předali manželce. Pošlete vojáky zpátky domů a za měsíc se dostavte do Atyionu."

Wethring vstal a znovu se hluboce uklonil: "Slyším a poslechnu, milosrdná královno."

"Ještě jsem s vámi úplně neskončila. Co obrana Círny? Jak Korin zaopatřil lady Naliu?"

"Zůstala tam posádka pevnosti. Teď jsou to většinou Nirynovi Ohaři a pár čarodějů."

"Postaví se mi lady Nalia?"

"Ta?" Wethring se usmál a zavrtěl hlavou. "Neměla by nejmenší poněti jak, Veličenstvo."

Lutha pozorně poslouchal; teď vykročil dopředu. "Má pravdu, Tamír. Chránili ji a drželi stranou, zamčenou. Šlechtici, kteří znají Korinův dvůr, to vědí. Je tam teď bezmocná. S tvým svolením bych rád hned vyjel s nějakými vojáky na sever, abychom ji ochránili."

"Měla bys ji přivést sem a držet si ji poblíž," radil Arkoniel. "Nemůžeš riskovat, že se z ní a dítěte stanou figurky, které použijí proti tobě."

Lutha před ní poklekl. "Prosím, Tamír. Nikdy nikomu neublížila."

Tamír za jeho zájmem o lady Naliu cítila víc než jen pouhou ohleduplnost. "Samozřejmě. Zná tě. Bude nejlepší, když budeš mým vyslancem. Přiměj ji pochopit, že je pod mou ochranou, ne mým vězněm. Ale budeš potřebovat válečníky, abys dobyl pevnost."

"Já půjdu, s vaším svolením," řekl Nyanis.

Tamír vděčně přikývla. Důvěřovala všem svým šlechticům, ale Nyanisovi nejvíc. "Obsad'te to místo a nechte tam posádku. Lutho, přiveď ji sem."

"Budou ji bránit vlastním životem," přísahal Lutha.

"Arkonieli, ty a tví lidé taky běžte a vypořádejte se s Nirynovými čaroději."

"Určitě to uděláme, Veličenstvo."

"Neprokazujte jim víc slitování, než oni prokázali těm, které upalovali."

"My taky půjdeme a zničíme rouhače," řekl Solun.

"I mí lidé," dodal Hiril.

"Děkuji vám. Běžte hned. Vezměte si s sebou potřebné zásoby a jeďte rychle."

Lutha s ostatními zasalutoval a odspěchali se připravit. Arengil se pohnul s nimi, ale Tamír ho zavolala zpátky: "Chceš ještě pořád být mým družiníkem?"

"Rozhodně!" zvolal mladík z Gedre.

"Tak zůstaň." Vstala a zamířila za Kim, ale všimla si, že se Arkoniel ještě zdržel.

"S Nirynovými lidmi si poradí ostatní, kdybys raději chtěla, abych zůstal."

"Nikomu nevěřím víc než tobě," řekla mu a viděla, jak se mu do tváří vrací barva. "Vím, že uděláš všechno, abys ji pro mne ochránil, za každých okolností. Chápeš lépe než kdokoliv jiný, proč nechci, aby byla v mém jménu prolévána

nevinná krev."

"Znamená to pro mne víc, než umím vyslovit," odvětil, hlas zdrsnělý citem. "Budu tě tady sledovat a okamžitě se vrátím, kdybys mě potřebovala."

"Budu v pořádku. Už běž." S tím vklouzla nízkým vchodem do stanu a stáhla chlopeň.

Vzduch uvnitř byl těžký vůní drysiánských bylin. U Kiho seděl Kaulin.

Kiho paže byla ve správné pozici a bezpečně ovinutá onucemi a seříznutými vršky bot. Hrud' a hlavu měl ovázanou natrhanými obvazy. Tvář pod šmouhami od krve a bláta měl nehybnou a bílou.

"Už se probral?"

"Ne," odpověděl Kaulin. "Bodná rána mečem minula plíci. Špatný je zásah do hlavy."

"Ráda bych s ním byla o samotě."

"Jak si přejete, Veličenstvo."

Sedla si vedle Kiho a vzala jeho levou dlaň do svých. Dýchal skoro neznatelně. Naklonila se nad ním a zašeptala:

"Všechno je za námi, Ki. Vyhráli jsme. Ale nevím, co budu dělat, jestli umřeš!" V dálce zarachotil hrom. Přitiskla si k tváři jeho studené prsty. "I kdybys nikdy nechtěl být mým manželem..." Požehnaná otupělost, které se držela, zmizela a přišly slzy.

"Prosím, Ki! Neodcházej!"

54. Kapitola

K

i byl ztracený a promrzlý na kost.

Za zavřenýma očima mu blikaly nesouvislé obrazy. Je v nebezpečí! Nedostanu se k ní včas.

Hvězdami ozářené okno a nohy ve vzduchu...

Neozbrojená Tamír pod Korinovou lesklou čepelí...

Příliš daleko! Nedosáhnu...

Ne!

Než se k ní dostal, zahalila ho tma a bolest. Tolik bolesti.

Vznášel se sám ve tmě a přitom měl pocit, že slyší vzdálené hlasy, jak ho volají. Tamír?

Ne, je mrtvá... Selhal jsem a ona je mrtvá...

Tak mě nech taky umřít.

Taková bolest.

Jsem mrtvý?

Ne, ještě ne, dítě.

Lhel? Kde jsi? Nevidím!

Musíš být silný. Ona tě potřebuje.

Lhel? Chyběla jsi mi!

Taky jsi mi chyběl, dítě. Ale teď musíš myslet na Tamír.

Zaplavila ho panika. Odpusť! Nechal jsem ji umřít!

Jeho ruku sevřela jiná, malá a drsná. Otevři oči, dítě.

Náhle Ki viděl. Stál ve stanu vedle Lhel. Na plátno bubnoval déšť a kapal všude kolem nich. A byla tu Tamír, spala na zemi vedle slavníku, kde ležel někdo další.

Je živá! Ale vypadá tak smutně. Prohráli jsme bitvu?

Ne, vyhráli jste. Podívej se blíž.

Tamír, my jsme vyhráli! vykřikl, pokoušeje se dotknout jejího ramene. Ale nešlo to. Vůbec necítil ruku. Když se k ní sklonil blíž, viděl na jejích tvářích zaschlé slzy a obličej člověka, vedle kterého spala.

To jsem já. Spatřil vlastní bledou tvář a tenké srpký bělma mezi pootevřenými víčky. Jsem mrtvý!

Ne, ale nejsi ani živý, odpověděla Lhel.

Čekáš. Vedle Tamír se objevil Bratr a zíral na Kiho s menším nepřátelstvím než obvykle. Čekáš, jako čekám já, mezi životem a smrtí. Oba jsme pořád připoutaní.

Podívej se blíž, zašeptala Lhel. Podívej se na její srdce a na svoje.

Ki přimhouřil oči a rozeznal cosi, co vypadalo jako tenký, sukovitý černý kořen, který sahal z Bratrovy hrudi k Tamířině.

Ne, ne kořen, seschlá pupeční šňůra.

Podíval se dolů a spatřil další šňůru mezi sebou a svým tělem a ještě jednu mezi jeho tělem a Tamír, ale ty byly stříbrné a jasné. Byla tu i další vlákna, méně jasná, která se natahovala a mizela všemi směry. Jedno tmavé vedlo od Tamířiny hrudi přes stan k otevřené chlopni. Stál tam Korin a hleděl dovnitř se ztraceným výrazem.

Co tady dělá?

Zabila mě, zašeptal Korin a Ki ucítil strach, když se ten prázdný temný pohled otočil k němu. Falešný přítel!

Nenech se jím zneklidnit, dítě. Nemá na tebe žádný nárok. Lhel se dotkla stříbrného vlákna spojujícího Tamír s Kim.

Tohle je velmi silné, dokonce silnější než tvé vlastní vlákno života.

Nemůžu umřít! Nemůžu ji opustit! Potřebuje mě.

Dnes jsi ji zachránil život. Předvíдалa jsem to hned toho dne, kdy jsme se poprvé setkali, i později. Jestli zemřeš, bude velmi smutná. Její břicho možná nikdy nevyroste. Tví lidé potřebují děti, které jim ty a ona dáte. Když ti pomůžu žít, budeš ji milovat?

Ki se podíval na vlastní nehybnou tvář a spatřil slzy, jak se mu hromadí pod řasami a pomalu stékají dolů. Miluju ji!

Pomoz mi, prosím!

Ale zatímco mluvil, cítil, jak se vlákno spojující jeho duši s tělem v hrudi bolestně napíná a slábne. Vznášel se nad sebou a díval se dolů na Tamír. I ve spánku mu svírala dlaň, jako by ho tu mohla udržet, aby neumřel.

Prosím, zašeptal. Chci zůstat!

Vydrž, zašeptala Lhel.

* * *

"Keesa, vzbud' se.

"Lhel?" Tamír se vylekaně posadila.

Ve stanu byla pořád tma a déšť bubnoval na celtu. Náhlý blesk v dálce osvětlil stan šedým přísvitkem. Skláněl se nad ní Mahti, ne Lhel. Zemí otřásl úder hromu. Něco ji zasáhlo do obličeje; ze šamanových vlasů kapala voda. Zrovna vešel z bouřky dovnitř.

"Mahti? Ty ses vrátil!"

"Pst, keesa." Šaman ukázal na Kiho. "Moc slabý. Musíš nechat mě pro něho hrát léčení. Jeho mari zkouší jít."

Tamír pevněji sevřela Kiho chladnou ruku a přikývla: "Udělej všechno, co můžeš."

Další záblesk osvětlil stan a hrom otřásl zemí, jako by se svět kolem nich hroutil.

* * *

Mahti seděl od Kiho nejdál, jak stísněný stan dovoloval, zády opřený o promáčenou celtu. Přitiskl si oo'lu ke rtům, ústí opřel vedle Kiho boku a začal s kouzelnou písní.

Chlapecova duše už byla mimo tělo. Mahti cítil, jak prodlévá poblíž. Viděl i Lhel a Bratra a smutný přízrak číhající venku v dešti; ale Ki byl polapený mezi životem a smrtí, takže ho Mahti neviděl zřetelně. Nepotřeboval píseň ke zvednutí duše, věděl však, že musí pracovat rychle, aby tělo uzdravil natolik, že duši udrží, než se ztratí.

Hluboký hlas Pouti Mahtimu naplnil hlavu a hrud'. Šaman hrál a shromažďoval potřebnou sílu. Když jí měl dost, vyslal píseň ke vznášející se duši a ovinul ji poutem, aby neodlétla. Pak utkal hlasy nočních volavek a žab, aby vymyl tmavou krev z chlapcovy hlavy. Byla to zlá rána, ale Mahti už s takovými zápasil i dřív. Trvalo to, ale konečně ucítil, jak část bolesti mizí.

Potom zahrál tělu; nechal zlámané kosti paže, ať se zacelí samy, a soustředil se na hlubokou ránu mečem v boku. Použil medvědí píseň, aby z ní odsál horkost. Tady už pracovalo dobré kouzlo jiných léčitelů. Mahti se ho dotkl svou písní a souhlasil s ním. Tohle se pěkně zahojí, jestli Ki přežije.

Hrál skrz zbytek těla a našel jen málo, co by potřebovalo jeho pozornost. Ki je mladý, silný a chce žít.

Zranění hlavy s ním však pořád zápolilo, a tak Mahti posílil moc písně, aby hrozbu zahnal. Trvalo to dlouho, ale když potřetí dokončil píseň volavky, byla bolest skoro pryč a Ki se tvářil klidněji. Mahti zamrkal, aby mu pot stekl z víček, a jemně lákal duši zpátky do těla. Šla ochotně, jako když se alka ponoří pod vodu za rybou.

Když skončil, naplňoval stan jen zvuk deště, bouře a napjatého dýchání dívky a jejího oreskiriho, kteří se s obavami dívali na chlapce a čekali.

* * *

"Ki?" Tamír mu uhladila z ovázaného čela špinavé, krví spleené vlasy a zadržela dech. Kiho víčka se zachvěla.

"Ki, otevři oči!" zašeptala.

"Tobe?" zamumlal. Velice pomalu otevřel oči, na nic nezaostřoval. Pravou zorničku měl větší než levou.

"Díky Světlu!" Nevšimla si slz, které jí stekly po lících, když se k němu naklonila blíž. "Jak se cítíš?"

"Bolí. Ruka... hlava." Zastřeně hleděl do prázdna. "Pryč?"

"Kdo je pryč?"

Konečně se na ni podíval, i když měl v očích ještě mlhu. "Já... myslel jsem... Nevím." Znovu zavřel oči a pod víčky mu vytryskly slzy. "Zabil jsem mistra Poriona."

"Teď na to nemysli."

"Drž ho vzhůru," řekl jí Mahti. "Bude..." naznačil zvracení. "Nespí, dokud slunko znovu nevstane."

S Mahtihou pomocí Tamír Kiho nadzvedla a opřela o ranec. Skoro hned začal dávivě zvracet. Popadla odhozenou přilbu a držela mu ji pod bradou, zatímco Ki zvracel to málo, co předtím snědl.

"Odpočiň," řekl Mahti Kimu, když se bezvládně propadl Tamír do náruče. "Teď se uzdravuješ."

"Jak ti můžu poděkovat?" zeptala se Tamír.

"Drž slib," odpověděl Mahti. "A nech mě tobě hrát léčení. Lhel říká."

"Pořád ti říkám, že to nepotřebuju."

Mahti ji sevřel nad kolenem, tmavé oči náhle výhružné. "Ty nevíš. Já vím! Lhel ví." Hrubě jí sáhl mezi nohy. "Pořád svázaná k démonovi tady."

Tamír mu rozhněvaně smetla ruku, ale v tu chvíli znovu ucítila silný, zneklidňující pocit, že má dvě těla najednou, své a Tobinovo.

"Tohle je konec kouzla," slíbil jí Mahti, jako by rozuměl. "Udělá tě čistou."

Čistá. Ano, to chtěla. Potlačila obavy a přikývla. "Co mi chceš udělat?"

Mahti se posunul a položil jí konec oo'lu k noze. "Jenom sed'."

Zavřel oči a začal s hlubokým, pulsujícím bzučením. Tamír se napjala v očekávání ohně, který spalil její předchozí tělo. Ale tentokrát to vůbec nebylo takové.

* * *

Lhel seděla u Mahtihou, šeptala mu do ucha a ukazovala, co má hledat. Ukončoval ženské kouzlo a musel být opatrný, aby nepoškodil, co má zůstat.

Bratr si dřepl dolů k Tamír, nehlédl však na dívku, ale na Lhel.

Mahti začal hrát vodní píseň, ale pak se tón změnil. Znal tuhle píseň; byla to první píseň, kterou na Pout' zahrál. Ted' mu ukázala silnou, zkroucenou pupeční šňůru, spojující bratra a sestru. Ukázala mu přízračnou podobu chlapeckého těla, která se dívky pořád držela jako zbytky svlečené hadí kůže. Mezi stehny měla pořád neužitečný stín penisu. Píseň svlékla zbytky přízračného těla a ponechala jen živé maso.

Píseň hadí kůže, tak jí bude říkat, jestli jí bude ještě někdy potřebovat. V duchu za ni Lhel poděkoval.

Pupeční šňůra, spojující ji s bratrem, byla tuhá jako starý kořen, ale píseň ji propálila. Odpadla jako popel.

Ted' běž, zašeptal v duchu Bratrovi.

Koutkem oka viděl, jak Lhel vstává a bere třesoucího se démonického chlapce za ruku. Dítě, pojď z tohoto života, který ti nikdy nepatřil. Pojď a odpočín si pro příští.

Objala bledou postavu. Chvilí se k ní tiskl, jako živý chlapec, a pak s povzdechem zmizel.

Výborně, zašeptala Lhel. Oba jsou volní.

Ale Mahti viděl další tmavé vlákno spojující Tamír s duchem venku. Zahrál píseň nože a osvobodil tmavookého mrtvého, aby i on mohl dojít klidu.

Z dívčina srdce vedlo ještě další, velmi staré vlákno, které se táhlo kamsi do dále. Dotkl se ho myslí. Na konci vlákna číhal rozhněvaný, zmatený duch. Matka.

Přeřízni i tohle, zašeptala Lhel.

Mahti to udělal a uslyšel krátké, vzdálené zakvílení.

Měla kolem sebe spoustu dalších vláken, jako všichni lidé. Některá byla dobrá. Jiná zraňující. Vlákno mezi Tamír a chlapcem, kterého držela v náručí, bylo nejsilnější, zářivé jako blesk.

Lhel se ho dotkla a usmála se. Tohle nepotřebovalo Mahtiho kouzla.

Spokojený s dívčím srdcem Mahti zahrál, aby vytáhl bolest z ran, a pak obrátil pozornost k rudé noční květině jejího lůna. Lhelino pouto nedosáhlo tak hluboko. Navzdory úzkým bokům a malým prsům měla Tamír dobře utkanou dělohu, plodnou kolébku, čekající na naplnění. Mahti místo toho zahrál kostěnému spoji pánve, aby děti snadněji vycházely ven v letech, která přijdou.

Až když skončil, všiml si, že je Lhel pryč.

* * *

Tamír překvapilo, jak je Mahtiho podivná hudba uklidňující. Místo studeného, vtíravého pocitu, který zakusila s Nirynem, nebo závratí z Arkonielova vidoucího kouzla, necítila nic, jen jemné teplo. Když skončil, vzdychla a otevřela oči. Cítila se odpočinutější než za celé dny předtím.

"To je všechno?"

"Ano - Ted' ty, jenom ty," odpověděl Mahti a poplácal ji po koleně.

"Jak se cítíš?" zasípal Ki a hleděl na ni, jako by čekal, že bude vypadat nějak jinak.

Chvilí seděla úplně nehybně, soustředěná na své nitro. Byl tam rozdíl, ale prozatím pro něj nenacházela slova. "Děkuji," zašeptala nakonec. "Hodně ti dlužím."

"Drž slib a pamatuj na Lhel i mě." Mahti se naposled laskavě usmál, vstal a odešel ze stanu.

Tamír byla s Kim znovu sama. Zvedla si prsty jeho zdravé ruky ke rtům a políbila je; z očí jí přitom vytryskly čerstvé slzy. "Málem jsi porušil slib, který jsi mi dal, ty mizero," řekla nakonec.

"Opravdu? Ne!" zasmál se tiše Ki. Chvilí mlčel, rozmazaný pohled upřený kamsi do stínů nad nimi. Bála se, že usíná, ale náhle ji pevně sevřel ruku. "Korin! Nemohl jsem se k tobě dostat!"

"Dostal ses, Ki, a on tě málem zabil."

"Ne... Viděl jsem..." Zavřel oči a zamračil se. "Bilairyho koule!"

"Co?"

"Zklamal jsem - když záleželo - nejvíc."

"Ne." Přitáhla si ho blíž. "Kdyby nebylo tebe, dostal by mě."

"Nemohl jsem ho nechat..." Ki se zachvěl. "Nemohl. Ale jak...?" Na chvilí zavřel oči a pak je znovu otevřel dokořán.

"Tys ho zabila?"

"Ano."

Ki chvilí mlčel a Tamír viděla, jak klouže pohledem ke vchodu do stanu. "Chtěl jsem tě toho ušetřit."

"Takhle je to lepší. Ted' to vidím. Byl to náš boj."

Ki si povzdechl a znovu se zatvářil zmateně.

"Ki? Nespi. Musíš zůstat vzhůru."

Oči měl otevřené, ale Tamír viděla, že se myšlenkami někde toulá. Bála se nechat ho spát, a tak celé hodiny povídala o ničem - o tom, co budou dělat, až znovu navštíví tvrz, o koních, o čemkoliv, co ji napadlo, jen aby mu udržela oči otevřené.

Chvilí vůbec nereagoval, ale pak zahlédla slzy a bolest a Ki se znovu zadíval na ni. "Pořád... pořád ho vidím... jak jde po tobě. Vidím tě padat. Nemůžu se k tobě dostat..."

"Ale dostal ses!" Opatrně se naklonila dolů, přitiskla své rty na jeho a cítila, jak se chvějí. "Dostal ses ke mně, Ki."

Skoro jsi pro mě umřel. On..." Těžce polkla, jak ji zradil hlas. "Měl jsi ohledně Korina pravdu, celou tu dobu."

"Promiň," zamumlal. "Milovala jsi ho."

"Miluju tebe, Ki! Kdyby tě zabil, nechtěla bych žít."

Ki ji znovu stiskl prsty. "Ten pocit znám."

Nejistě se nadechla a usmála se. "Když ses probral, řekl jsi mi ,Tobe'."

Slabě se zasmál: "Rána do hlavy. Zatřásla mi mozkiem."

Zaváhala a pak se tiše zeptala: "Jsem teď pro tebe Tamír?"

Ki se na ni v matném světle dlouze zadíval a ospale se usmál. "Vždycky budeš obojí, v hloubi srdce. Ale vidím Tamír a líbám Tamír."

Tamír se svalil ze srdce těžký kámen, nejen pro to, co řekl, ale i teplem jeho hlasu a očí. "Nikdy nechci být bez tebe!" Slova se z ní sypala a ona je nedokázala zastavit. "Nenávidím, když spíš v jiných pokojích a když se cítím špatně pokaždé, když se tě dotknu. Nenávidím, když nevím, čím jsme jeden pro druhého. Ne..."

Ki jí znovu stiskl ruku. "Hádám, že bych si tě měl radši vzít a všechno vyjasnit, hm?"

Tamír na něj zažírala: "Ty blouzníš!"

Úsměv se změnil v široké zazubení. "Možná, ale vím, co říkám. Vezmeš si mě?"

Opojná směs radosti a strachu způsobila, že se jí udělalo mdlo. "Ale co s..." Nedokázala to vyslovit. "Se mnou?"

"To zvládneme. Co říkáš? Vezme si skalská královna za manžela rytíře z Nemanic, syna zloděje koní?"

Roztřeseně se zasmála: "Tebe a nikoho jiného. Nikdy."

"Dobrá. Takže dohodnuto."

Tamír se pohodlněji opřela o ranec, s Kiho hlavou na prsou. Bylo to dobré, stejně jako dřív, a přesto jiné.

"Ano," zašeptala. "Dohodnuto."

* * *

Mahti se zastavil na okraji lesa a ohlédl se k roztroušeným ohňům a vzdálenému světlu ve stanu. Za nimi leželo bojiště, kde se svíjeli a kroutili duchové právě zemřelých jako cáry mlhy, které nedokázal rozptýlit ani déšť.

"Proč, Velká matko, proč bychom měli pomáhat takovým lidem?" zašeptal a potřásl hlavou. Nedočkal se však odpovědi ani společníka. Lhel byla pryč stejně jistě jako démonický přízrak. Uvažoval, jestli ji ještě někdy uvidí v očích dítěte?

Došel až do úkrytu stromů, když tu ho náhle něco napadlo. Znovu se zastavil a opatrně přejel rukama po celé délce své oo'lu. Pořád byla znělá, beze stop prasklin.

Křivě se usmál, dal si ji zpátky na záda a pokračoval k horám. Putování ještě neskončilo. Vlastně mu to ani nevadilo. Je to dobrá, silná pišťala. Jen přemýšlel, kdo bude jeho dalším průvodce.

55. Kapitola

T

amír udržovala Kiho vzhůru celou noc povídáním o bitvě a o plánech s novým městem. Oba se plaše vyhýbali dohodě, ke které došli. Byla příliš nová, příliš křehká na to, aby se jí zabývali déle, když před nimi leželo ještě tolik věcí.

Sledování Kiho, zvracejícího do pilby, taky podobným myšlenkám nepomáhalo. Pravou tvář a oko měl odřený a oko mu oteklo tak, že ho nemohl otevřít.

Za svítání mu nebylo dobře a byl vyčerpaný, ale mnohem živější. Déšť ustal a slyšeli, jak kolem stanu procházejí lidé, i sténání raněných. Vitr k nim nesl pach žluklého kouře z prvních pohřebních hranic.

Rys jim přinesl snídani - chléb a kousek dobrého dušeného jehněčího, které poslal kapitán jedné z lodí z Gedre. Měl pro Kiho taky léčivý nápoj. Přidržel mu ho u úst a ušklíbl se: "Vypadáš mizerně."

Ki se pokusil zmařit, ale místo toho zkroutil tvář bolestí. Podržel vzhůru prostředníček zdravé ruky.

Rys se zasmál: "Cítíš se líp."

"Jak jsou na tom ostatní?" zeptala se Tamír, když si s Kim předávala lžici.

"Docela dobře. Rádi by vás oba viděli, jestli souhlasíte. Už jsme připravili hranici pro Korina a ostatní."

Stan nebyl pro všechny dost velký, a tak Tamír vyšla ven, aby udělala místo. Rys taky vyšel a tiše stál vedle ní, zatímco si protahovala ztuhlá záda. Přes noc se kolem vyrojily stany a lidé stavěli další. Drysiáni se starali o stovky raněných ležících ještě pořád pod širým nebem a v dáli stoupaly k nebi sloupy černého kouře. Několik velkých hranic stálo jen kousek od okraje útesu. Jednu zdobila Korinova standarta a štít.

Mraky se trhaly na dlouhé cáry, slibující lepší počasí, a tmavě modré moře bylo poseté bílou pěnou.

"Zdá se, že konečně uschneme," zabručela.

"To je taky fajn. Už mi na zadku roste mech." Rys se na ni úkosem podíval a Tamír zahlédla, že se lehce usmívá.

"Učiníte vy dva prohlášení, nebo budete čekat až do Atyionu?"

"Tys to slyšel?" Cítila, jak se červená.

"Ne, ale mám oči. Nik a já jsme se vsadili už v Alestunu. Takže je to pravda? Ki se konečně vzpamatoval?"

"Dá se říct."

"Bylo na čase."

Tamír zabloudila pohledem k zahaleným tělům, která ještě ležela poblíž. Tanil a Caliel u nich pořád stáli a drželi stráž.

"Ještě nic neříkej. Korinovi by se mělo dostat řádného truchlení. Koneckonců, byl to princ."

"A přítel." Rys ztišil hlas do chraplavého šepotu. "Kdybych té noci nejel s tebou..."

"Jsem ráda, žeš skončil na mé straně. A ty?"

"Věřím, že ano." Povzdechl si a podíval se zpátky na Calielu a Tanila. "Pro ně to bude těžší."

* * *

Korina a ostatní spálili toho odpoledne; všichni družiníci stáli kolem jako čestná stráž. Ki trval na tom, aby ho vynesli ven, a držel s nimi stráž u nosítek, dokud ho neopustila síla. Caliel tam stál se suchýma očima; Tanil byl klidný, ale ohromený.

Tamír s ostatními seřízla koním hřívý a hodila vlasy do ohně. Tamír hodila do ohně i pramen vlastních vlasů, pro Korina, Poriona a Lorina.

Ohně hořely celý zbytek dne a většinu noci. Když popel vychladl, shromáždili ho do hliněných nádob, aby ho mohli odvézt rodinám padlých. Korinův popel vzala Tamír do vlastního stanu.

V odpovědi na otázku, která visela nezodpovězená nad ní a Kim, a teď už možná i nad celým táborem, si té noci roztáhla pokrývky vedle něj, spala po jeho boku a držela ho za ruku.

56. Kapitola

N

aliu probudil za tmy křik a hluk koní dole na nádvoří. Kratičkou chvíli si myslela, že se jí musí zdát o noci, kdy poprvé přijel Korin.

Roztrásla se a poslala Tomaru pro zprávy, potom na sebe hodila župan a pospíšila si k balkónu. Nedokázala rozeznat, co říkají, ale neznělo to jako zprávy o vítězství. Když se Tomara nevracela, rychle se oblékla, usadila se u ohně a začala si nervózně pohrávat se šňůrou perel na prsou.

Její obavy se potvrdily. Dveře se prudce rozlétly a dovnitř vklopýtal lord Alben, těžce se opíraje o Tomaru. Obličej i šaty měl od krve a vlasy kolem bledé tváře zčuchané.

"Tomaro, podej lordu Albenovi vodu a víno! Posadte se, prosím, můj pane."

Alben se zhroutil do křesla a nějakou dobu z něj nemohly nic dostat. Tomara mu omyla tvář růžovou vodou, aby se vzpamatoval, zatímco se Nalia vyděšeně křčila a mnila si ruce.

Konečně se Alben vzpamatoval natolik, aby mohl mluvit. "Jeho Veličenstvo!" zasípal a náhlými slzami potvrdil její nejhorší představy. "Král je mrtvý!"

"Prohráli jsme!" zaštkala Tomara. "Ach, má paní, co s vámi bude?"

Nalia klesla na židli vedle rozrušeného muže, otupělá i slabá zároveň. "Kdy? Jak zemřel?"

"Dva - ne, už jsou to tři dny. Rukou toho zrádce Tobina. Přijel jsem vás varovat." Pevněji sevřel ruku. "Jste tady v nebezpečí. Musíte utéct!"

"Mrtvý." Nalia se skoro nemohla nadechnout. Teď nemám manžela, moje dítě nemá otce...

"Musíte jet se mnou," naléhal Alben. "Ochráním vás."

"Ano?" Nejprve Niryn, který ji zradil, potom Korin, který ji nedokázal milovat, a teď tenhle muž, který pro ni předtím neměl laskavého slova? Který se otevřeně ošklíbal nad její nehezkou tváří? Ten ji má chránit? Tomara už pobíhala po komnatě, otevírala truhly se šaty a vytahovala oblečení, které bylo třeba zabalit.

"Výsosti?" Alben čekal na odpověď.

Podívala se na něj, do tmavých očí plných paniky a ještě něčeho jiného. Něčeho, co až příliš dobře poznávala. Odtáhla od něj ruku a vstala. "Děkuji vám za štědrnou nabídku, lorde Albene, ale musím odmítnout."

"Zbláznila jste se? Tobin a její vojsko jsou mi v patách!"

"Její? Takže to byla celou dobu pravda?"

"Viděl jsem ji na vlastní oči."

Další lež, Niryne?

"Paní, poslechněte ho! Musíte uniknout a nemůžete se vydat na cestu sama!" prosila Tomara.

"Ne," odpověděla pevně Nalia. "Děkuji vám za nabídku, můj pane, ale nevidím v tom užitek. Zůstanu tady a počkám na tu královnu, ať je čímkoliv. Jestli mi chcete pomoci, převezměte velení posádky a dohlédněte na obranu. Běžte a připravte, co považujete za nutné."

"To je šok, můj lorde," řekla Tomara. "Nechte ji, ať si odpočine a promyslí to. Vraťte se ráno."

"Může přijít, jestli chce, ale moje odpověď se nezmění," prohlásila Nalia.

"Jak si přejete, Výsosti." Alben se uklonil a odešel.

"Ach, moje ubohá paní! Vdova ještě dřív než matka!" vzlykala Tomara a objímala ji.

Na Naliu konečně dolehla celá situace. Rozplakala se. Plakala pro Korina, ale žal se mísil s pocity viny. Naděje na lásku byla příliš krátká, rozbila ji vlastní rukou, když zabila Niryna. Chtěla oplakávat manžela, ale místo toho si jen představovala, jaké by to bylo trávit život v chladu, plnicí jen povinností.

Ať přijde cokoli, aspoň toho jsem ušetřena.

Nalia si usušila oči a vrátila se do postele. Usnula, hledajíc v srdci náležitý žal, ale nenacházela ho.

* * *

Když se znovu probudila, stálo už slunce vysoko a venku bylo ticho. Poslala Tomaru pro snídani. Neměla žádný smuteční oděv, tak si místo něj oblékla svoje nejlepší šaty, ty, které si chtěla pro Korina obléknout, až se vrátí.

Tomara se vrátila s prázdnými rukama a rozčilená. "Jsou pryč!"

"Kdo?"

"Všichni!" zakvílela žena. "Lord Alben, vojáci, všichni, zůstalo tu jenom pár sloužících. Co budeme dělat?"

Nalia došla ke dveřím věže. Poprvé tu nebyl nikdo, kdo by ji bránil odejít. Když sestupovala po schodech jen v doprovodu Tomary, připadala si jako ve snu. Společně procházely opuštěnými chodbami k hlavnímu sálu.

V dohledu nebyl nikdo než Korinovi opuštění psi. Přiběhl k ní a vrtěli ocasy. Nalia vyšla na nádvoří a zjistila, že je severní brána pootevřená. Poprvé od chvíle, kdy začala noční můra jejího zajetí, prošla skrz a vyšla kousek na cestu, užaslá nad vlastní svobodou.

"Musíme utéct," naléhala Tomara. "Pojďte se mnou dolů do vsi. Znáám tam lidi. Schovají vás, dostanou vás pryč na rybářské lodi..."

"Kam?" zeptala se Nalia a zahleděla se na nebe. Vypadalo stejně prázdně, jak se cítila. "Nemám na světě nikoho. Dělej, co chceš, ale já zůstanu."

Nalia se vrátila do věže. Už to nebylo vězení a bylo to jediné místo v celé veliké pevnosti, které jí kdy patřilo.

* * *

Brzy zvečera se z pozorovatelný na východní hradbě ozval křik. V rostoucím šeru Nalia rozeznała na cestě temnou masu cvałem se blížících jezdců. Visel nad nimi veliký oblak prachu, takže nedokázala odhadnout počet, viděla však matné odlesky přileb a hrotů kopí.

Sevřel ji strach, jak si uvědomila vlastní bezmoc.

Teď už se nedá nic dělat, řekla si. Uhladila si vlasy a šaty a sešla k velké síni setkat se s osudem.

Když stoupala na pódium a usedala na místo, které bývalo Korinovo, Tomara se držela těsně vedle ní. Vzápětí vběhl dovnitř stájník: "Je to herold, má paní, a lord Lutha! Mám je pustit dál?"

"Lord Lutha?" Co to může znamenat? "Ano, přiveď je ke mně."

* * *

Lutha a Nyanis byli připraveni na odpor, ne že najdou opuštěnou pevnost a otevřenou bránu. Arkoniel byl stejně podezřívavý, nenašli však žádné známky léčky. Vojáci a čarodějové byli prostě pryč.

Z hradeb je pozdravil vyděšený chlapec, který se za chvíli vrátil se zprávou, že je lady Nalia vítá.

Lutha nechal Nyanise a Aurēnfaie venku a vzal s sebou na prázdné nádvoří jen Arkoniela a herolda. Tady bylo taky všechno záhadně prázdné.

Nalia je čekala ve velké síni, usazená v Korinově křesle na pódiu. Jediným doprovodem jí byla Tomara.

Nejistě se na Luthu usmála: "Ráda vás vidím živého, můj pane, zdá se však, že jste změnil stranu. Už jsme se tady dozvěděli o králově smrti. Lord Alben nám tu zprávu přinesl, než utekl."

"Korin zemřel statečně," řekl jí Lutha. Tamír mu neřekla nic víc, než odjeli. "Královna Tamír mě ihned poslala k vám, abych vám zajistil bezpečí a řekl vám, že se od ní nemáte čeho bát, pokud se nepostavíte proti jejímu nároku na trůn."

"Chápu." Podívala se na Arkoniela. "A vy jste kdo?"

"Mistr Arkoniel, čaroděj a přítel královny Tamír." Když viděl, jak se jí přítomným zděšením rozšířily panenky, rychle dodal:

"Výsosti, přišel jsem vás jen chránit."

Lutha si přál, aby mohl říct nebo udělat ještě něco, čím by jí ujistil o svých úmyslech, věděl však, že má dobrý důvod k ostražitosti.

Dívka si nicméně udržela důstojnost a obrátila se na herolda. "Jakou zprávu přinášíte?"

"Královna Tamír ze Skaly posílá pozdravy své příbuzné, princezně Nalii, vdově po princovi Korinovi. S velikou lítostí předává zprávu o smrti prince Korina. Nabízí vám i vašemu nenarozenému dítěti královskou ochranu."

"Ale s tou zprávou posílá vojsko." Nalia seděla velmi vzpřímeně a svírala podničky křesla.

"Královna Tamír předpokládala, že vás Korin nechal pod lepší ochranou. Nečekala, že budete opuštěná," odvětil Lutha a pokoušel se, aby nebylo vidět, jak se zlobí.

Mávla rukou kolem sebe: "Jak vidíte, můj dvůr se zřetelně zmenšil."

"Bylo nám řečeno, že lord Niryn zemřel," řekl Arkoniel.

Nalia trochu nadzvedla bradu. "Ano. Lorde Lutho, čím rukou zemřel můj manžel?"

"Střetl se s královnou Tamír v přímém souboji. Nabídl mu vyjednávání, ale on o ně nestál. Bojovali a on padl."

"A vy teď nosíte královniny barvy."

"Tamír, která byla princem Tobinem, je můj přítel. Všechny nás přijala, když jsme odsud utekli. Barieus a já sloužíme v její Družině. Poslala mě sem, protože si myslela, že by vás mohla známa tvář ujistit o jejich úmyslech. Přisáhá při Čtveřici, že nechce ublížit vám ani dítěti. Je to pravda, přísahám i já."

"A co lord Caliel?"

"Vrátil se ke Korinovi a bojoval po jeho boku."

"Je mrtvý?"

"Ne, jen zraněný."

"To ráda slyším. A co teď? Co bude se mnou a s dítětem?"

"Mám vás doprovodit zpět do jejího ležení. Jako příbuznou královny, Výsosti, ne jako zajatce."

Nalia se při tom tiše zasmála, ale pořád vypadala smutně. "Zdá se, že nemám jinou možnost než přijmout její pohostinnost."

* * *

A jsem zase tady, pomyslela si Nalia, když později večer sledovala z balkónu hemžení nově příchozích. Ale tentokrát je to alespoň má volba.

Přestože velmi chtěla věřit lordu Luthovi, děsila se zítřka. "Prosím, Dalno!" zašeptala a přitiskla si ruce na lehké vyklenutí pod šaty. "Kéž je mé dítě ušetřeno. Je všechno, co mám."

Tomara vyrazila dolů pro novinky, ale přispěchala zpátky s tváří bílou strachem. "Ten čaroděj, má paní! Žádá, aby k vám mohl přijít. Co budeme dělat?"

"Pusť ho dovnitř." Nalia stála u krbu a opřela se o krbovou římsu. Má tohle být odpověď? Zabije ji v tichosti nebo přes všechny sliby zničí její dítě?

Mistr Arkoniel ale nevypadal příliš nebezpečně. Byl mladší než Niryn a měl přátelskou, otevřenou tvář. Neviděla v ní nic z Nirynovy mazanosti, ale už dřív se nechala ošálit.

Uklonil se a zůstal stát. "Výsosti, odpusťte mi můj vpád. Lutha a ostatní mi řekli něco o tom, jak tady s vámi zacházeli, dost na to, abych odhadl, že se vám stala hanebná křivda. Niryn byl odporný tvor a mnohé z méně šlechtných činů vašeho manžela padají na hlavu toho zlosyna."

"Ráda bych tomu věřila," zamumlala Nalia.

Chvilí tak stáli a měřili si jeden druhého a pak se čaroděj znovu usmál. "Myslím, že by vám přišel vhod šálek dobrého čaje. Jestli mi ukážete, kde máte nádoby, uvařím ho."

Užaslá a obezřetná Nalia pečlivě sledovala, jak muž ohřívá konvici a odměřuje lístky. Chce ji otrávit? Ničeho takového

si nevšimla, a když se čaj vylouhoval, nalil jim oběma a dlouze se napil. Váhavě usrkla.

"Je podle vaší chuti, Výsosti? Paní mě ho naučila dělat dost silný."

"Paní?" zeptala se, přemýšlejíc, jestli myslí milenku.

"Čarodějka, která byla mou učitelkou," vysvětlil.

"Aha."

Znovu umlkli, ale za chvíli čaroděj odložil šálek stranou a zamyšleně se na ni zadíval.

"Zabila jste Niryna?"

"Ano. Šokuje vás to?"

"Ve skutečnosti ne. Vím, čeho byl ten muž schopný, a jestli se nemýlím, víte to i vy."

Nalia se zachvěla a mlčela.

"Cítím, že na vás stále ulpívá pachut' jeho odporných kouzel, Výsosti. Jestli mi to dovolíte, můžu je odstranit."

Nalia pevně sevřela pohár, zmítaná mezi odporem při pomýšlení na jakékoliv stopy po Nirynovi a strachem z podvodu.

"Při mých rukou a srdci a očích, paní. Nikdy bych neublížil vám ani dítěti," řekl Arkoniel, který znovu uhodl její myšlenky.

Nalia ještě chvíli bojovala sama se sebou, když na ni však nenaléhal, nakonec přikývla. Jestli ji chce těmi laskavými způsoby a uklidňujícími slovy zradit, bude lepší vědět to hned a mít to za sebou.

Arkoniel vytáhl štíhlou křišťálovou hůlku, přidržel ji mezi dlaněmi a zavřel oči. "Aha, tady je to," řekl po chvílce. Položil jí ruku na hlavu a Nalia ucítila, jak jí tělem projelo teplé zachvění. Nepodobalo se to Nirynově magii; bylo to jako srovnávat sluneční svit a mráz.

"Jste volná, má paní," řekl jí a vrátil se k druhému křeslu.

Nalia přemýšlela, jak si to ověřit. Nevěděla, co jiného zkusit, a tak vyhrkla: "Niryn mě svedl."

"Aha, chápu." Čaroděj nevypadal šokovaný, jen smutný. "No, už nad vámi nemá žádnou moc. Dokud budete pod ochranou královny Tamír, dohlédnu na to, aby vás už nikdo jiný nezneužíval. To vám slibuji."

Do očí jí vhrkly slzy. "Proč to děláte? Proč ke mně Tamír posílá takové lidi, když nosím dítě jejího protivníka?"

"Protože ví, co to znamená trpět, a protože Korina velice milovala, i na konci, kdy jemu už žádná láska pro ni nezůstala.

Až se setkáte, uvidíte to sama." Vstal a uklonil se. "Odpočiňte si dnes dobře, vzácná paní. Už se nemáte čeho bát."

Když odešel, Nalia ještě dlouho seděla u ohně, polapená mezi žalem a nadějí.

57. Kapitola

O

týden později se vrátil Lutha s lady Naliou. V souladu se svým postavením se Tamír usadila před stanem na pláštém ovinuté stoličce, se svými šlechtici kolem a vojáky rozestavenými do dvou obrovských čtverců, takže vytvořili skrz veliký tábor širokou uličku. Ki byl znovu na nohách a na náležitém místě po jejím boku, přestože byl ještě pořádně potlučený a ruku měl na pásce.

Caliel už předtím zdvořile odmítl bandalír, který mu nabídl, a nic víc si říkat nemuseli. Stál s několika šlechtici stranou, s Tanilem nablízku, jako vždycky. Ti dva byli nerozluční.

Když se vracející se jednotky přiblížily, Tamír překvapilo, že je jich mnohem víc. Tajemství bylo rozluštěno, když dopředu vyjeli Lutha a Nyanis s třetím jezdcem mezi sebou.

"Tharine!" Odhodila důstojnost do větru, vyskočila a rozběhla se k němu.

Tharin seskočil ze sedla a s potlačeným zasténáním ji chytil do náruče.

"Jsi zraněný?" zeptala se, trochu couvla a prohlížela si ho, jestli není od krve.

"Nic vážného," ujistil ji. "Lord Nevus nám dal pořádně zabrat, než jsem ho zabil. Bylo to téhož dne, kdy jsme dostali zprávu o tvém vítězství." Podíval se dolů na meč, který jí visel u boku, a uctivě se dotknul jílece. "Konečně visí u boku pravé královny."

Přikulhal k nim Ki, a když si stiskli ruce, Tharin se zasmál: "Vypadá to, že máš taky co vyprávět."

"Víc, než tušíš," odpověděl s bolestným úsměvem.

"Ráda tě vidím, Tharine, ale co tu děláš?" zeptala se Tamír cestou zpět k provizornímu trůnu.

"Když jsme rozprášili Neva a spálili lodě, které poslal Korin, vyrazil jsem na sever, myslel jsem, že tě potkám cestou.

Dostali jsme se k šíji právě včas, abychom se setkali s Luthou a Nyanisem, a tak jsem se rozhodl, že ti donesu zprávu osobně. Atyion je v bezpečí a poslední z lordů na severu ti velmi hlasitě slibují věrnost. Musel jsem jich cestou zabít jen pár. Ki, bratr ti posílá pozdrav. Rilmar vydržel obléhání a tvoje rodina je v pořádku."

Když družiníci a generálové uvítali ostatní, poslal Lutha zpět posla, aby povolal Naliu.

Nalia přijela na hřbetě krásného bělouše v doprovodu Arkoniela a dvou aurěnských velitelů. Tamír ji podle Luthova popisu hned poznala. Opravdu vypadala obyčejně a vínově červená skvrna byla výrazná, ale Tamír viděla v jejích očích a postoji i směr obav a důstojnosti.

Arkoniel jí pomohl sesednout, a když ji doprovázel k Tamír, nabídl jí rámě. "Královno Tamír, dovol mi představit ti lady Naliu, manželku prince Korina."

"Vaše Veličenstvo." Nalia se hluboce uklonila a zůstala před ní rozechvěle klečet na jednom koleně.

Okamžitě si získala Tamířino srdce. Královna vstala, vzala mladou ženu za ruku a zvedla ji. "Vítejte, sestřenko. Je mi líto, že se s vámi setkávám za tak smutných okolností." Pokynula Rysovi, který vystoupil vpřed s nádobou s Korinovým popelem. Nalia vypadala nejistě a nepohnula se, aby si ho vzala. Místo toho si přitiskla dlaně na srdce a úpěnlivě se na Tamír podívala.

"Lord Lutha a mistr Arkoniel ke mně byli velmi laskaví a dali mi mnohá ujištění, ale já to musím slyšet přímo od vás. Co

zamýšlíte s mým dítětem?"

"Jste tedy těhotná?" Nalia byla pořád ještě velmi štíhlá.

"Ano, Veličenstvo. Dítě se narodí na jaře."

"Jste královská příbuzná a vaše dítě sdílí mou krev. Jestli mi odpřisáhnete, že potvrdíte mé právo na trůn a odložíte veškeré vlastní nároky, budete vítána na mém dvoře a dostanete tituly a državy náležící vašemu postavení."

"Přisáhám, celým srdcem!" tiše zvolala Nalia. "Nevím nic o životě na dvoře a přeji si jen žít v pokoji."

"Přeji vám totéž, sestřenko. Lorde Caliele, lorde Tanile, předstupte."

Caliel se na ni tázavě podíval, ale udělal, oč ho žádala, a Tanila s sebou přitáhl za loket. "Mí lordi, stanete se vazaly lady Nalii a budete ji i její dítě chránit, dokud vás budou potřebovat?"

"Ano, Veličenstvo," odpověděl Caliel, jakmile pochopil. "Jsi velmi laskavá."

"Takže dohodnuto," řekla Tamír. "Vidíte, paní, že nejste na mém dvoře bez přátel. Lord Lutha vás také má ve velké úctě. Doufám, že budete i jeho považovat za přítele."

Nalia se znovu uklonila, oči lesklé slzami. "Děkuji, Veličenstvo. Doufám..." Odmlčela se a Tamír viděla, jak očima zalétla k urně. "Doufám, že jednoho dne tomu porozumím, Veličenstvo."

"Já také. Zítra vyrazíme zpět do Atyionu. Pojdte se mnou dnes večer povečeřet a dobře si odpočňte."

* * *

Toho večera se Tamír rozloučila s Aurēnfaiei a před šlechtici a čaroději si s nimi vyměnila přísahy a dohody. Když odjeli, doprovodila Naliu do stanu, a pak zamířila s Kim do svého. Arkoniel si uspořádání všiml, ale jen se usmál.

* * *

Zatímco se zbytek vojska ráno připravoval k pochodu, Arkoniel a Tamír si vyjeli zpět k útesům nad přístavem. Přitáhli uzdu a mlčky se dívali přes moře. V dálce stěží rozeznávali plachty lodí z Gedre, mřících pod čistým nebem domů.

"Není to špatné místo pro námořní přístav, pokud chceš obchodovat převážně s faiei," poznamenal Arkoniel. "Ale co zbytek Skaly?"

"Najdu cestu," uvažovala. "Pro Plenimar bude těžší nás tady zaskočit. Zatímco jsi byl pryč, zkoumala jsem okolí. Mahti má pravdu. Je tu dobrá voda, a taky dobrá půda a spousta kamene a lesů pro stavitele." Rozhlédla se kolem, oči zářící očekáváním. "Už ho vidím, Arkonieli! Bude lepší, než kdy bylo Ero."

"Veliké, zářící město, s hradem čarodějů uprostřed," zašeptal s úsměvem Arkoniel.

Jako dítě ho Tamír považovala za velmi domáckého, nešikovného a často spíš pošetilého. Teď ho viděla jinýma očima, nebo se možná změnil stejně jako ona. "Pomůžeš mi ho postavit, vid'?"

"Samozřejmě." Podíval se na ni, usmál se a dodal: "Veličenstvo."

* * *

Arkoniel už taky viděl rostoucí hradby a představoval si bezpečné útočiště, které vytvoří pro všechny potulné čaroděje a ztracené děti, jako je Wythnir a ostatní. Cítil na koleně váhu cestováním omšelého váčku, který mu pořád visel v rozsoše sedla jako předtím Iye. Vytvoří bezpečné místo i pro tohle břímě. Zatím mu tolik nevadilo. Odporná, zlá číše, stále nebezpečná a matoucí, ho spojovala s Iyou a Strážci, kteří tu byli před nimi - a s těmi, co přijdou po nich. Možná proto k němu přišel Wythnir, aby byl příštím Strážcem?

"Vždycky ti budu sloužit, Tamír, dcero Arianina," řekl. "Dám ti čaroděje, jaké Tři Země nikdy nespátřily."

"Já vím." Znovu utichla a Arkoniel cítil, že se k něčemu chystá. "Ki a já se budeme brát."

Zasmál se její plachosti: "V to jsem rozhodně doufal. Lhel by byla velmi zklamaná, kdybyste se nevzali."

"Ona to věděla?"

"Viděla to, už když jste byli děti. Měla ho velmi ráda. Dokonce i Iya musela připustit, že je v něm víc, než na co na první pohled vypadá." Odmlčel se a tiše se zachechtal: "Troubové, zmije a krtei."

"Cože?"

"Nic, jen něco, co kdysi řekla. Ki byl jediný chlapec, o kterém si myslela, že je tě hoden."

"Nikdy jsem jí nerozuměla." Umlkla a Arkoniel uhodl, že je jí nepříjemné mluvit s ním o Iye.

"To je v pořádku, Tamír."

"Ano?"

"Ano."

Vděčně se na něj usmála. "Tak často se mi o tomhle místě zdálo. Ki býval se mnou a já jsem se ho pokoušela políbit, ale vždycky jsem spadla z útesu nebo se probudila, než se mi to podařilo. Víze jsou zvláštní věc, že?"

"Rozhodně. Bohové nám ukazují možnou budoucnost, ale nikdy není nic jisté. Je na nás, abych se snů chopili a vytvarovali je. Vždycky je třeba volit."

"Jestli je to pravda, tak jsem se mohla rozhodnout utéct, ne? Mnohokrát jsem o tom přemýšlela."

"Možná tě Světloňoš vyvolil, protože neutíkáš."

Nějakou dobu se zamyšleně dívala na moře a pak přikývla: "Myslím, že máš pravdu."

Naposledy se ohlédla a Arkoniel viděl v modrých očích budoucnost. Pak se zasmála a pobídla koně do cvalu.

Arkoniel se taky zasmál, dlouze a radostně, a následoval ji, jako ji bude následovat vždy.

Epilog

T

ed' se po Palatinu potulují jen ovce, a uvadla dokonce i sláva Atyionu. Z Remoni se stalo Rhiminee, aby se hodilo skalským jazykům, ale význam zůstává stejný. Dobrá voda. Rhiminee, pramen života zlatého věku Skaly.

,My čarodějové jsme kameny v říčním korytě, pozorující, jak se chvat života žene kolem.'

Často myslím na tvá slova, Iyo, když se procházím ulicemi Tamířina zářícího města. Ze svého balkónu pořád vidím zdi, které postavila toho roku, s pramenem uprostřed. Staré město leží jako žloutek ve vejci, obklopené přístavky jejích následnic. Vím, že by ji potěšilo, kdyby viděla, jak dál roste. Po tom koneckonců skutečně toužila, víc než být válečnicí nebo královnou.

Na severu, kde stávala pevnost Círna, leží veliký kanál, který jsme pro ni vytesali, první dar Třetí Orěsky novému sídelnímu městu. Pořád ho střeží její socha, vytesaná v době, kdy už byla starší. Jak často jsem se díval na tu vážnou tvář, ale v srdci ji pořád vidím v době, kdy jí bylo šestnáct, jak stála s Kim ve víru podzimního listí, když vyhlášovali svůj svazek před lidmi, se všemi přáteli kolem.

Tamír a Ki. Královna a Královský manžel. Věrní přátelé a jedineční válečníci až do konce. Vy dva jste provždy vpleteni v mém srdci. Vaši potomci jsou silní, krásní a čestní. Pořád vídám v tmavěmodrých či hnědých očích odlesky vás dvou. Na ostatní Rhímínee zapomnělo - na Tharina, Družinu, Niryňa. Na Rhia a Ariani. Erius a Korin jsou stinná jména v rodokmenu, varovný příběh. Dokonce i ty, Tamír - Tamír Veliká, jak ti teď říkají - jsi jenom zpola vypovězený příběh. A je to tak dobře. Tobin a Bratr zůstávají temnou dvojicí v srdci perly; záleží jen na perleti.

Pláč novorozeněte mě stále pronásleduje ve snech, ale jeho poslední ozvěny zemřou spolu se mnou. To, co Tamír vystavěla, žije a nese její lásku i lásku těch, kteří při ní stáli cestou k budoucímu.

Fragment dokumentu objeveného Strážcem Nysanderem ve východní věži Domu Orěsky

Doslov

Někteří z vás pozorných čtenářů, kteří jste právě obrátili poslední stránku, se můžete v duchu ptát: "Ale co s tou nešťastnou číší, se kterou Iya nadělala tolik cavyků? Co to vlastně vůbec bylo?"

Arkoniel by vám to nemohl říct, protože to nikdy nevěděl. Místo toho ji držel v bezpečí, jak mu bylo uloženo, a nechal vzpomínky na ni vyblednout. Koneckonců, byl to Strážce, ale ne poslední. Čím číše doopravdy je a co se s ní stalo, je příběh někoho jiného, dlouho po časech téhle trilogie.

Odpovědi najdete v mých dalších knihách, Štěstí ve stínech a Příchod tmy. Doufám, že si ta dobrodružství užijete!

LF

19. ledna 2006

East Aurora, New York

Lynn Flewelling
Královna věštců

Anglický originál The Oracle's Queen
Překlad Hana Vlčinská
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 103. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč